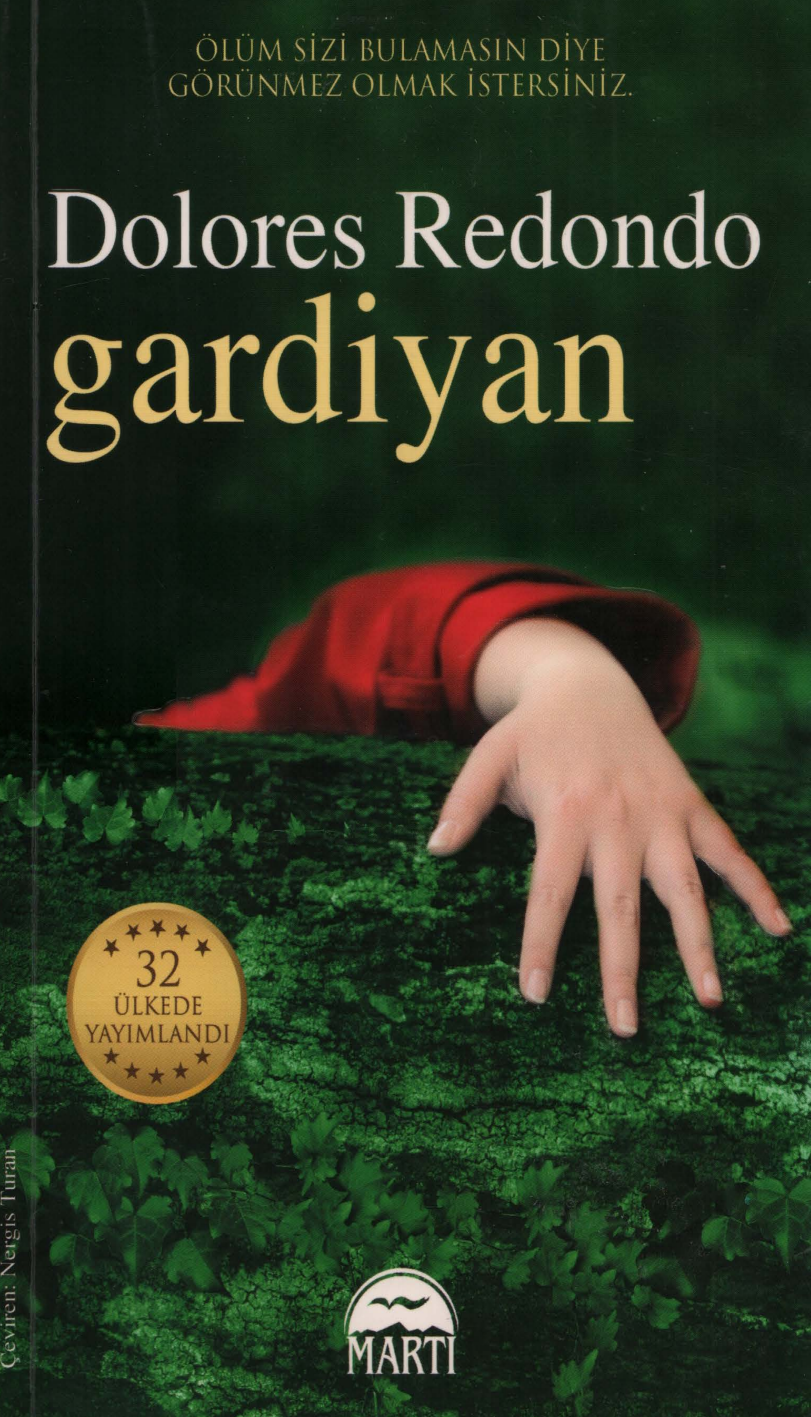
ÖLÜM SİZİ BULAMASIN DİYE
GÖRÜNMEZ OLMAK İSTERSİNİZ.

Dolores Redondo

gardiyan

Çeviren: Nergis Turan

MARTI

gardiyan

Dolores Redondo

ÖLÜM SİZİ BULAMASIN DİYE
GÖRÜNMEZ OLMAK İSTERSİNİZ.

Gizemli bir orman

Baztán Ormanı İspanya'nın Bask Bölgesi'nde tüm görkemiyle ve esrarıyla varlığını sürdürüyor. Ormanın ruhu her şeyi biliyor ve bir gardiyan insanları izliyor.

Cesur bir kadın

Dedektif Amaia Salazar, zor bir çocukluk geçirdikten sonra kendi ayakları üzerinde durmayı başarıp polis olmuş genç bir kadın. Geçmişi ve ailesiyle yüzleşmeye karar verdiği bir anda karşısına çıkan bir suç dosyası tüm hayatını altüst ediyor.

Ormanda bulunan küçük cesetler

Bir katil hastalıklı bir beyinle orman kasabasında dolaşıyor. Küçük yaştaki kızları öldürüp nehir kenarına bırakıyor ve dünyaya bir mesaj iletmeye çalışıyor.

Gardiyan, kasvetli bir ormanın derinliklerinde dolaşan gizemli bir roman.

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

ÖLÜM SİZİ BULAMASIN DİYE
GÖRÜNMEZ OLMAK İSTERSİNİZ.

Dolores Redondo

gardiyan

Çeviren: Nergis Turan

Gardiyan
Dolores Redondo

1. Baskı: Ocak 2015
ISBN: 978-605-348-556-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DOLORES REDONDO
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Pontas Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02
Matbaa Sertifika No: 12142

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : El guardián invisible
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Nergis Turan
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

Bu kitabı yazmamı isteyen Eduardo ve
onu daha görünmezken gören Ricard Domingo için.
Beni kahkaya boğan, Rubén ve Esther'e.

Unutmak gayriihtiyari bir eylemdir. Bir şeyi ne kadar geride bırakmak istersen, o kadar peşine düşer.

WILLIAM JONAS BARKLEY

Fakat sevgili kızım, bu elma diğerleri gibi değil, çünkü bu elma sihirli.

Pamuk Prenses – Walt Disney

Sözlük

Aizkolari: Oduncu, geleneksel odun kesici. Bugün kırsal Bask sporunda odun kesmede uzman.

Elizondo: Kelime anlamı "kilisenin yanında".

Olentzero ya da Olentzaro: Geleneksel Bask Noeli'nin Navarralı karakteri. Yılbaşında hediye dağıtan mitolojik bir madenci.

Aita: Baba.

Ama: Anne.

Amona: Büyükanne.

Txikitos: Şarap.

Basajaun: Kelime anlamı: "Ormanın Efendisi"

Eguzkilore: Kuru kenger çiçeğinin sembolüdür ve kötü ruhları uzaklaştırmak için kapılara asılır.

Sorgiña: Cadı.

Botil harri ya da botarri: Taş kavanoz ya da taş şişe; laxoa oyunu için kullanılan bir çeşit Bask topu.

Belagile: Güçlü, karanlık kadın, cadı.

1

Ainhoa Elizasu, basın hâlâ bu şekilde dile getirmese de, Basajaun'un ikinci kurbanıydı. Kısa bir süre sonra gün yüzüne çıkan cesetlerin etrafında hayvan kılları, deri kalıntıları ve insana ait olduğu düşünülen izler ortaya çıkmıştı, sanki bir tür arınışın cenaze töreniydi. Kötü, dünyevi ve geçmişe ait bir güç; kurbanlarının giysilerini yırtıp, cinsel organındaki tüyleri tıraş edip, kollarını dua eden Bakire Meryem şeklinde yerleştirerek bir nevi üzerlerine imzasını bırakıyordu.

Ne zaman sabaha karşı bir suç olayıyla ilgilenmesi için çağırılsa, Dedektif Amaia Salazar her zaman aynı ritüeli uygulardı: James rahatsız olmasın diye çalar saati kapatır, kıyafetini ve telefonunu alır, mutfağa doğru merdivenlerden yavaşça inerdi. Sütlü kahvesini içerken üstünü giyer ve kocasına bir not bırakırdı, arabaya atlar ve sürerken boş düşün-

celere, güneş doğmadan önce uyandığında zihnini meşgul eden ve sanki tamamlanmamış bir nöbetin geri kalanında ona eşlik eden beyaz gürültüye dalar giderdi. Pamplona'dan bir kurbanın beklediği olay yerine varana dek, bir saat sürse de bu böyle devam ederdi. Ani bir şekilde kavis çizince tekerleklerden çıkan sesten, ne kadar dalgın olduğunun farkına vardı. Bunun üzerine Elizondo'yu çevreleyen sık ormanlara giren yokuşa konsantre olmaya çalıştı. Beş dakika sonra arabayı işaret şamandırasının yanında durdurdu ve Doktor Jorge San Martín'in spor arabasıyla Savcı Estébanez'in dört çekerli arabasını gördü. Araçtan inerek arka tarafa yöneldi, Dedektif Yardımcısı Jonan Etxaide ve Dedektif Montes ona doğru yaklaşırlarken bagaja yaslanıp kauçuk çizmelerini giydi.

"Durumlar kötü şef, küçük bir çocuk." Jonan notlarını okumaya başladı. "On iki, on üç yaşlarında. Ailesi gece on birde kızlarının eve dönmediğini bildirdiler."

"Kayıp ilanı vermek için biraz erken," dedi Amaia.

"Evet. Görünen o ki saat sekizi on geçe Arizkun otobüsünü kaçırdığını söylemek için ağabeyini aramış."

"Ağabeyi saat on bire kadar hiçbir şey söylemedi mi?"

"Bildiğiniz gibi: '*Aitalar* beni öldürecek. Lütfen kimseye söyleme. Bir arkadaşımın babası beni bırakabilir mi diye bakacağım.' Sonuç: Çenesini kapadı ve Playstation oynadı. Saat on birde, kardeşinin gelmediğini ve annesinin telaşlanmaya başladığını görünce, Ainhoa'nın aradığını söyledi. Ailesi Elizondo karakoluna gitti ve kızlarının başına bir şey gelmiş olabileceğini söyledi. Telefonunu açmıyordu

ve tüm arkadaşlarıyla konuşmuşlardı. Onu bir devriye bulmuş. Viraja gelindiğinde ajanlar kızın ayakkabılarını yolun kenarında görmüşler," dedi Jonan, feneriyle yolun kenarında, kısa topuklu, oldukça parlak ve iyi hizalanmış siyah rugan ayakkabıların bulunduğu bölgeyi işaret ederek. Amaia görmek için eğildi.

"Oldukça hizalı duruyorlar, biri dokundu mu bunlara?" diye sordu. Jonan yeniden notlarını okumaya başladı. Amaia, antropolog ve aynı zamanda arkeolog olan genç dedektif yardımcısının oldukça etkili ve bunun gibi ciddi durumlar için adeta bir hediye olduğunu düşündü.

"Hayır. Böyle hizalıydılar ve tam olarak yolun bu kısmındaydılar."

"Olay yeri inceleme ekibine söyle, işleri bitince gelip ayakkabıların içine baksınlar. Böyle yerleşmeleri için iç tarafından tutulmuş olmaları gerek."

Sessizce, İtalyan malı mokasen ayakkabıların ucuna dalmış olan Dedektif Montes, derin bir uykudan uyanır gibi aniden başını kaldırdı.

"Salazar," diye mırıldandı selam vererek. Ve onu beklemeden yolun kenarına doğru yürümeye başladı. Amaia'nın yüzüne tedirgin bir ifade oturdu ve Jonan'a döndü.

"Neler oluyor buna?"

"Bilmiyorum, şef, Pamplona'dan aynı arabayla geldik, ağzını bile açmadı. Sanırım biraz içmiş."

Evet, o da öyle düşünüyordu. Boşandığından beri Dedektif Montes gittikçe kötüleşmişti, tek sorun son zamanlar-

daki İtalyan ayakkabılarına ve renkli kravatlara olan düşkünlüğü de değildi. Son haftalarda oldukça dalgın, iç dünyasında kaybolmuş, soğuk ve anlaşılmaz görünüyordu, neredeyse içine kapanmıştı.

"Kız nerede?"

"Nehrin kenarında. Yokuştan inmek gerek," dedi Jonan hendeği göstererek. Yüzünde cesedin orada olmasından dolayı kendini suçlayan bir ifade vardı.

Yokuştan aşağıya doğru inerken ajanların fenerlerini ve olay yerinin etrafına çektikleri bantları gördü. Bir yanda, Savcı Estébanez vardı, cesedin bulunduğu bölgeye doğru yan yan bakarken, yüksek sesle zabıt kâtibiyle konuşuyordu. Etrafında adli tıptan iki fotoğrafçı her köşeden flaşlarını yağdırıyorlardı. Cesedin yanında, Navarro Adli Tıp Merkezi uzmanlarından biri diz çökmüştü, karaciğer sıcaklığını ölçüyor gibi görünüyordu.

Amaia tüm personelin, bölgeye ilk gelen polislerin belirlemiş olduğu kordon altındaki alanın giriş çıkışlarına saygı göstermelerinden memnundu. Ama yine de, fazla kalabalık olduğunu düşünmüştü, her zamanki gibi. Bu belki de Katolik eğitiminden gelen bir histi, fakat ne zaman bir cesetle karşılaşmak zorunda kalsa bu mahremiyete ihtiyaç duyuyordu. Profesyonel tavrıyla kirlenmiş bir cinayet hikâyesinin başkahramanı; üstelik dilsiz, sessiz, dehşetinden bihaber olan cesedin etrafında dolaşan insanlardan çok uzak, onlara oldukça yabancı hissediyordu.

Yavaşça yaklaştı, birinin ölüm için seçmiş olduğu yeri

inceledi. Nehrin yanında muhtemelen önceki baharın selleriyle sürüklenerek bir araya toplanmış gri taşlarla örülü bir plaj, onun görüş noktasına kadar uzanan yaklaşık dokuz metre uzunluğunda geniş bir koy... Yeni gün doğmaya başlamıştı. Nehrin yaklaşık dört metre genişliğindeki diğer kenarı bir ormana sızıyordu, ilerledikçe orman daha da sıklaşıyordu. Adli tıp uzmanı cesedin fotoğrafını çekerken dedektif bekledi; işlem tamamlandığında yaklaştı, kızın ayakucuna geldi ve her zaman olduğu gibi zihnini düşüncelerden arındırdı. Nehrin yanında yatan cesede baktı ve kısa bir cümle mırıldandı. Bunun ardından ona bir iş olarak bakabilmeye hazır hissetti kendini.

Ainhoa Elizasu'nun, şu anda şaşkın bir ifadeyle sabitlenmiş, sonsuz boşluğa bakan güzel kahverengi gözleri vardı. Başı hafifçe geri yatmıştı, boynunda onu suyun içinde kaybolana kadar batıran kalın ip parçası görünüyordu. Amaia ipi görmek için cesede doğru eğildi.

"Bağlanmamış bile, yalnızca kızın nefesi kesilene kadar sıkılmış," diye fısıldandı kendi kendine.

"Güçlü biri olmalı, bir adam?" dedi Jonan arkasından.

"Olabilir ama kız çok uzun değil, yaklaşık yüz elli beş santim ve çok zayıf. Bir kadın da yapmış olabilir."

O ana kadar savcı ve zabıt kâtibiyle konuşmakta olan Doktor San Martín, savcıyı kendine özgü el öpme seremonisiyle uğurladıktan sonra cesede doğru yaklaştı.

"Dedektif Salazar, sizi görmek her zaman bir şeref, bu koşullarda olsa bile," dedi neşeli bir halde.

"Aynı şekilde, Doktor San Martín, olayla ilgili siz ne düşünüyorsunuz?"

Doktor, cesede doğru eğilirken uzman tarafından kendisine verilen notlara kısa bir göz attı, ardından Jonan'a gençliğini ve bilgilerini ölçer, değer biçer bir bakış attı. Amaia'nın iyi bildiği bir bakış. Birkaç sene önce, şüpheli ölümlerle ilgilenen genç dedektif yardımcısı oydu, seçkin Profesör San Martín'in onu bırakmaması büyük bir onurdu.

"Yaklaşın, Etxaide. Buraya gelin, belki bir şeyler öğrenirsiniz."

Doktor San Martín deri Gladstone çantasından çıkardığı cerrahi eldivenlerini giydi ve yavaşça kızın çenesine, boynuna ve kollarına dokundu.

"*Rigor mortis* hakkında ne biliyorsunuz, Etxaide?"

Jonan okul günlerinde öğretmenine cevap verirken kullandığına benzer bir tonla konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ, ölümden yaklaşık üç saat sonra gözkapaklarımda başlayıp yüze, boyuna ve göğse kadar yayıldığım, sonunda tüm gövdeyi ve üst kısmı sardığını biliyorum." Normal durumlarda tamamen katı hale geçiş, yaklaşık on iki saatte tamamlanır ve otuz altı saat civarında ters sırayı izleyip kaybolmaya başlar.

"Fena değil, başka?" diye cesaretlendirdi doktor.

"Ölüm verileriyle ilgili tahmin yürütebilmek için gerekli olan ana işaretleri barındırır."

"Peki, yalnızca *rigor mortis* ölçüsüne dayanarak bir tah-

min yapılabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Şey..." diye duraksadı Jonan.

"Elbette hayır," dedi San Martín. "Katılık ölçüsü ölünün adalesel durumuna ya da bu olayda olduğu gibi iç ve dış sıcaklığa göre çeşitlendirilebilir. Aşırı ısılar *rigor mortis* belirtisine benzeyebilir, mesela yüksek ısıda dışarıda bulunan ya da ölüm sertliği spazmı yaşayan cesetlerde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Sanırım şöyle, ölüm anında üst kaslar gerilir ve o an tutunmak için herhangi bir obje yakalamak zorlaşır."

"Kesinlikle, bu durumda adli patoloğa büyük bir sorumluluk düşüyor. Bu yönlerden bakılmadığı sürece verileri ve elbette hipostazları söylemememeli... Başka bir deyişle *livor mortis*. Patoloğun bedenin yanında diz çöküp birkaç dakika içinde ölüm saatini söylediği şu Amerikan dizilerini görmüşsünüzdür," dedi teatral bir tavırla kaşını kaldırarak. "İzin verin size bunun bir yalan olduğunu söyleyeyim. Göz sıvısındaki potasyum miktarının analizi büyük bir ilerlemedir, fakat yalnızca otopsiden sonra hassas bir dakiklikle saati yayınlayabilir. Şimdi buradaki olayımızla size şunu söyleyebilirim: on üç yaşında, kadın. Karaciğer ısısına bakarak iki saat önce öldüğünü söyleyebilirim. Henüz bir katılık yok," dedi kızın çenesine yeniden dokunarak.

"Ailesinden gelen aramayla uyuşuyor. Evet, sadece iki saat önce."

Amaia doğrulmasını bekledi ve onun yerine geçip kızın yanında diz çöktü. Jonan'ın adli tetkikten kurtulduğunu gö-

rünce gözlerinde beliren rahatlamayı kaçırmadı. Sonsuzluğa bakan gözler ve şaşkın bir ifadede ya da nefes almak için çabaladığı son anda yarı açık kalan ağzı yüzünde meraklı bir çocuk havası oluşturuyordu. Tüm kıyafeti bilinçli bir şekilde kesilmiş ve kötü bir hediye paketi gibi boyundan kasıklara kadar iki yanından yırtılmıştı. Nehirden gelen hafif esinti kızın kâküllerini kıpırdattı ve Amaia'ya doğru acı bir tütün kokusuyla karışık şampuan aroması yükseldi. Amaia sigara içip içmediğini sordu.

"Tütün kokuyor. Çantası var mıydı?"

"Evet, vardı. Henüz ortaya çıkmadı ama araştırılıyor," dedi Dedektif Montes kolunu uzatıp nehir yönünü göstererek.

"Arkadaşlarına nerde ve kimle olduklarını sorun."

"Gün doğar doğmaz, şef," dedi Jonan saatine bakarak. "Arkadaşları on üç yaşlarında ve uyuyor olmalılar."

Bedenin iki yanında duran ellerini inceledi. Beyaz ve yukarı dönük olan avuç içleriyle oldukça temizdiler.

"Ellerin duruş biçimine dikkat ettiniz mi? Böyle yerleştirilmişler."

"Evet," dedi Jonan'ın yanında ayakta dikilen Montes.

"Fotoğrafını çekin ve mümkün olduğunca iyi muhafaza edin. Kabul etmeyebilirler. Tırnaklar ve eller oldukça temiz görünse de şansımız olabilir," dedi adli tabibe doğru yönelirken. Patolog yeniden Amaia'nm karşısında kıza doğru eğildi.

"Otopsiyi beklemek gerekecek, fakat ben ölüm nedeni-

nin boğulma olduğunu düşünüyorum ve boynuna iple uygulanan güçle oldukça hızlı olmuş olmalı. Bedeninde görünen kesikler yüzeysel, tamamen kıyafeti yırtmak amaçlanmış. Keskin bir şeyle kesilmiş, bir bıçak, maket bıçağı ya da bisturi. Bunu daha sonra anlayacağım, fakat bu yapıldığında kız çoktan ölmüştü. Neredeyse hiç kan yok."

"Peki ya cinsel organı?" dedi Montes.

"Sanırım cinsel organını tıraş etmek için de aynı alet kullanılmış."

"Belki de bir zafer izi bırakmak istemiş, şef?" dedi Jonan.

"Sanmıyorum. Nasıl yapıldığına bir bak," dedi Amaia nizamlı bir şekilde kesilmiş olan tüyleri işaret ederek. "Daha çok bunu yerleştirmek için kesmek istemiş," dedi kızın tıraşlı cinsel organının üzerine konmuş altın rengi, yağlı tatlıyı göstererek.

"Pislik herif. Neden böyle şeyler yapmak zorundalar? Kızı öldürdüğü yetmiyormuş gibi bir de bunu koyuyor. Bunu yapan birinin aklından neler geçiyor olabilir?" dedi Jonan tiksintiyle sesini yükselterek.

"Bu senin işin evlat, bu domuzun ne düşündüğünü tahmin et," dedi Montes, Doktor San Martín'e yaklaşarak.

"Tecevüze uğramış mı?"

"Daha derinlere inmeden emin olamasam da, bence hayır. Olayın seksüel bir görüntüsü var. Kıyafeti yırtmak, göğüslerini açmak ve kılları tıraş etmek... Ve şu tatlı... Çöreğe benziyor, ya da..."

"Bu bir *txatxingorri,*" dedi Amaia. "Bu bölgeye ait bir tatlı, fakat bu gördüklerimden daha ufak. Fakat şüphesiz bir *txatxingorri.* Yapmak için tereyağı, un, yumurta, şeker, maya ve domuz eti kullanılıyor, eski bir tarif. Jonan, bunu çantaya koyun ve..." dedi Amaia herkese doğru dönerek, "...tatlı olayı buradan dışarı çıkmayacak, şu andan itibaren gizli bir bilgidir."

Herkes başını salladı.

"Buradaki işimiz bitti. San Martín, sıra sizde. Adli tıp merkezinde görüşürüz."

Amaia doğruldu ve tepeyi çıkıp arabasına gitmeden önce kıza son bir kez daha baktı.

2

O sabah için Dedektif Montes mor ipekten yapılmış, oldukça şık bir kravat seçmişti, şüphesiz ki çok pahalıydı. Kravat lila rengi gömleğinin üzerinde ışıldıyordu, etki muhteşemdi ama Miami polisi kokusu tam bir felaketti. Onunla asansöre binen polisler de aynı şeyi düşünmüş olmaydılar. Amaia onlardan birinin diğer çıkışa yönelirkenki azametli ifadesini fark etti. Montes'e baktı, muhtemelen o da farkındaydı, fakat duruma yabancı bir şekilde Armani parfümüne bulanmış cep bilgisayarındaki notları gözden geçiriyordu.

Toplantı salonunun kapısı kapalıydı, fakat onlar daha kapıyı açıp giremeden üniformalı bir polis sanki gelmelerini bekliyormuş gibi kapıyı içeriden açtı. İçerideki geniş ve görkemli salonu görebilmeleri için kenara çekildi. Salonda Salazar'ın beklediğinden daha fazla insan vardı. Emniyet müdürü baş koltuğa oturmuştu ve iki yanı da boştu. Yaklaşmalarını söyledi ve onlar salonda ilerlerken diğerlerine onları tanıttı.

"Dedektif Salazar, Dedektif Montes, adli tıptan Dedektif Rodríguez ve Doktor San Martín'i zaten tanıyorsunuz. Dedektif Yardımcısı Aguirre, narkotikten; Dedektif Yardımcısı Zabalza ve Dedektif İriarte, Elizondo karakolundan. Bu arada dün kendileri ceset bulunduğunda orada değillerdi."

Amaia onlarla tokalaştı ve tanıdıklarına da bir jestle selam verdi.

"Dedektif Salazar, Dedektif Montes, sizi buraya topladım çünkü Ainhoa Elizasu olayının beklediğimizden daha ciddi sonuçlar doğuracağından şüpheleniyorum," dedi emniyet müdürü yerine otururken ve onlara da oturmalarını işaret ederken. "Bu sabah Dedektif İriarte bize olayın gidişatını önemli boyutta etkileyebilecek bazı fikir beyanlarında bulundu."

Dedektif İriarte bir *aizkolari*ninkine benzeyen ellerini masaya koyarak öne doğru eğildi.

"Bir ay önce, tam olarak 5 Ocak'ta," dedi ellerinin arasında neredeyse görünmeyen küçük deri ajandasındaki notları okuyarak, "koyunlarını nehre su içmeye götüren bir Elizondo çobanı nehrin kıyısında bir kız buldu. Carla Huarte, on yedi yaşında. Yıl sonunda, Elizondo'daki Cras Test diskotcğinde arkadaşları ve sevgilisiyle görüldükten sonra ortadan kayboldu. Sabah dört sularında sevgilisiyle çıktı ve üç buçuk saat sonra çocuk yalnız döndü. Bir arkadaşına tartıştıklarını ve kızın kızgın bir şekilde arabadan inip yürüyerek gittiğini söyledi. Arkadaşı onu kızı aramaya ikna etti, bir saat sonra döndüler fakat kızdan herhangi bir iz yoktu. Çok en-

dişelenmediklerini, çünkü bölgenin çiftler ve görevlilerle dolu olduğunu söylüyorlar, ayrıca kız çok popülerdi, bu yüzden onu birinin eve bırakmış olabileceğini düşünmüşler. Sevgilisinin arabasında kızın saç tellerini ve bir silikonlu sutyen kopçası bulduk."

İriarte derin bir nefes aldı ve devam etmeden önce Montes ve Amaia'ya baktı:

"Şimdi ilginizi çekecek kısım geliyor. Carla, Ainhoa Elizasu'nun bulunduğu yerin yaklaşık iki kilometre ötesinde bulundu. Ambalaj ipiyle boğulmuş, kıyafeti yukarıdan aşağıya yırtılmış."

Amaia endişeli bir şekilde Montes'e baktı.

"Bu olayı gazetede okuduğumu hatırlıyorum. Cinsel organı tıraş edilmiş miydi?" diye sordu.

İriarte, Dedektif Yardımcısı Zabalza'ya baktı ve cevapladı:

"Açıkçası cinsel organı yoktu, tüm bölge hayvana benzeyen varlıklar tarafından ısırılarak parçalanmıştı, otopsi raporlarında üç farklı hayvan türünün dişlerine ve bir yabandomuzu, tilki ve ayınınkine benzer tüylere rastlandı."

"Tanrım! Ayı mı?" dedi Amaia inanmadığını belirten bir gülümsemeyle.

"Emin değiliz, bulguları Pirenler Düztaban Hayvanları Araştırma Enstitüsü'ne gönderdik ve henüz yanıt alamadık, fakat..."

"Tatlı yoktu... Belki de vardı. Bu jenital bölgesindeki ısırıkları açıklardı, bilirsiniz tanımadıkları ve tatlı aromalı

şeyler hayvanların ilgisini çeker."

"Bedenin başka bölgelerinde ısırık var mıydı?"

"Hayır, başka ısırık yoktu, fakat tırnak izleri vardı."

"Tıraş edilen tüyler cesedin yakınlarında mıydı?" diye sordu Amaia.

"Hayır, fakat fark etmiş olmalısınız ki Carla Huarte'nin cesedi kısmen nehre sokulmuştu, topuklarından kalçasına kadar. Kaybolduğu gün ve sonraki birkaç gün bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Eğer bir şey olduysa, su onu götürmüştür."

"Dün kız incelenirken bu dikkatinizi çekmedi mi?" diye sordu Amaia patoloğa yönelerek.

"Elbette," dedi San Martín, "fakat net olan bir şey yok, yalnızca benzerlikler. Her yıl kaç tane ceset gördüğümü biliyor musunuz? Birçok olayda birbiriyle bağlantısı olmayan ortak noktalar var. Yine de, evet dikkatimi çekti, fakat bir şey söylemeden önce otopsi notlarımı okumam gerekiyordu. Carla'nın olayında her şey sevgilisi tarafından yapılan seksüel saldırıyı işaret ediyordu. Kız uyuşturucu ve alkol almıştı, boynunda emilme izleri ve bir göğsünde sevgilisine ait olduğu tespit edilen bir ısırık vardı, ayrıca tırnaklarının altında şüpheli deri kalıntıları bulduk ve sevgilisinin boynunda da derin çizikler vardı."

"Meni var mıydı?"

"Hayır."

"Çocuk ne dedi? Adı nedir?" diye sordu Montes.

"İsmi Miguel Ángel de Andrés. Alkolün yanı sıra kokain

ve ekstazi aldığını söyledi," Aguirre gülümsedi. "Kral Günü'nde* onu yakaladık, yine uçuyordu, dört çeşit uyuşturucu almıştı, kokain dahil."

"Nerede şimdi?" diye sordu, Amaia.

"Pamplona Hapishanesi'nde, tecavüz ve cinayet suçlarından yargıya çıkmayı bekliyor, kefaletsiz. Geçmişte de uyuşturucudan sabıkası var," dedi Aguirre.

"Dedektifler, sanırım Miguel Ángel de Andrés'i yeniden sorgulamak için hapishaneyi ziyaret etmeliyiz. Belki de kızı öldürmediğini söylerken doğruyu söylüyordu."

"Doktor San Martín, Carla Huarte'nin otopsi raporuyla ilgili yardımcı olabilir misiniz?" diye sordu Montes.

"Elbette."

"Çekilen fotoğraflarla ilgileniyoruz."

"En kısa zamanda yardımcı olacağım."

"Ayrıca kızın kıyafetini yeniden incelemek gerekecek, artık ne aradığımızı biliyoruz," dedi Amaia.

"Dedektif İriarte ve Dedektif Yardımcısı Zabalza bu soruşturmayı Elizondo karakolunda yürüttüler. Dedektif Salazar," dedi emniyet müdürü. "Siz oradansınız, değil mi?"

Amaia onaylar şekilde başını salladı.

"Size ihtiyacınız olan tüm yardımı sunacaklar," dedi müdür ayağa kalkıp toplantıya son vererek.

---

* *İspanya'da 6 Ocak tarihinde kutlanan bir bayram. (e. n.)*

3

Karşısındaki çocuk hafif kambur oturuyordu, sanki sırtında büyük bir yük taşıyor gibiydi. Elleri dizlerinin üzerindeydi, cildinde yüzlerce küçük pembe damar vardı ve gözlerinin etrafını derin morluklar çevreliyordu. Amaia'nın bir ay önce gazetede gördüğü, havalı bir bakışla arabasının yanında poz verdiği fotoğrafla alakası yoktu. O gururlu çocuktan ve gençliğinden eser kalmamış gibi görünüyordu. Amaia ve Jonan Etxaide sorgu odasına girdiklerinde, çocuk boşlukta bir noktaya bakıyordu, bir anda irkildi.

"Merhaba, Miguel Ángel."

Cevap vermedi. Homurdandı ve sessizce onlara baktı.

"Ben Dedektif Salazar ve o," dedi Jonan'ı işaret ederek, "Dedektif Yardımcısı Etxaide. Seninle Carla Huarte hakkında konuşmak istiyoruz."

Başını kaldırdı ve büyük bir yorgunluğa neden olmuşçasına fısıldadı:

"Söyleyecek bir şeyim yok, size söyleyebileceğim her şey ifademde zaten... Başka bir şey yok, gerçekten, başka bir şey yok. Onu ben öldürmedim hepsi bu, başka bir şey yok, beni rahat bırakın ve avukatımla konuşun."

Yeniden başını eğdi ve tüm dikkatiyle kuru ve solgun ellerine baktı.

"Pekâlâ," dedi Amaia, "görüyorum ki iyi başlamadık. Tekrar deneyelim. Carla'yı öldürdüğünü düşünmüyorum."

Miguel Ángel başını kaldırdı, bu kez şaşkındı.

"Sanırım sen oradan gittiğinde yaşıyordu. Biri ona yaklaştı ve onu öldürdü."

"Böyle..." dedi Miguel Ángel kekeleyerek. "Böyle olmuş olmalı." Titriyordu, gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzülmeye başladı. "Böyle... böyle olmuş olmalı, çünkü onu ben öldürmedim... inanın bana lütfen, ben öldürmedim."

"Sana inanıyorum," dedi Amaia ve bir paket mendil çıkarıp masanın üzerine koydu. "Sana inanıyorum ve buradan çıkmana yardım edeceğim."

Miguel, "Lütfen, lütfen," diye yalvarıyordu.

"Fakat önce sen bana yardım etmelisin," dedi neredeyse sevimli bir ifadeyle. Miguel başıyla onaylarken ağlamayı kesti ve gözyaşlarını sildi. "Bana Carla'dan bahset. Nasıl biriydi?"

"Carla muhteşemdi, çok güzeldi, sıcakkanlıydı, bir sürü arkadaşı vardı..."

"Nasıl tanıştınız?"

"Okulda. Ben bıraktım, şimdi çalışıyorum... Bu olay olana kadar kardeşimle birlikte çatı üzerine tuğla örme işinde

çalışıyordum. İyi gidiyordu. Canım çıkıyordu, boktan bir işti ama parası güzeldi. O okumaya devam ediyordu, ama kalmıştı, sınıf tekrarı yapıyordu ve bırakmak istiyordu. Ailesi buna karşı çıktı, o da söz dinledi."

"Bir sürü arkadaşı olduğunu söylemiştin, başkalarıyla görüşüyor muydu? Başka çocuklar?"

"Hayır hayır, kesinlikle," dedi enerjisini toplayıp kaşlarını çatarak, "benimleydi, başka biri yoktu."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Eminim. Arkadaşlarına sorun, benim için deliriyordu."

"Seks yapıyor muydunuz?"

"İyisinden," dedi gülerek.

"Carla'nın cesedi bulunduğunda boynunda senin diş izlerin vardı."

"Bunu açıkladım zaten. Carla'yla böyleydik, o böyle seviyordu, ben de. Tamam, biraz serttik ne olmuş? Hiçbir şekilde ona zarar vermedim, onlar yalnızca oyundu."

"Bu tür sert ilişkiden hoşlandığını söylüyorsun ama," dedi Jonan notlarına bakarak, "o gece ilişkiye girmek istemediğini ve bu yüzden sinirlendiğini söylemişsin. Burada bir tutarsızlık olduğunu düşünmüyor musun?"

"Uyuşturucu yüzündendi, bir an fazla enerjik oluyorsun ve ardından paranoyalar başlıyor, dediğim gibi hayır... Tabii ki çıldırdım ama onu zorlamadım ve öldürmedim, bu birçok kez olmuştu."

"Önceki seferlerde de onu arabadan indirip yolun ortasında bıraktın mı?"

Miguel Ángel kızgın bir bakış attı ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Hayır, bu ilkti ve onu arabadan ben indirmedim: Çağırmama rağmen inat edip binmek istemeyen oydu. Bir süre sonra pes ettim ve gittim."

"Boynunu tırmalamış," dedi Amaia.

"Söyledim, öyle seviyordu; bazen sırtımı neredeyse paramparça ediyordu. Arkadaşlarımız size bunu söyleyebilir, bu yaz güneşlenirken omuzlarımdaki ısırık izlerini gördüler ve bir süre onunla dişi kurt diye dalga geçtiler."

"O geceden önce en son ne zaman birlikte oldunuz?"

"Sanırım önceki gün, her görüştüğümüzde yatıyorduk, benim için delirdiğini söylemiştim."

Amaia içini çekti ve muhafıza işaret ederek ayağa kalktı.

"Bir şey daha. Pubik bölgesi nasıldı?"

"Pubik? Vajinasındaki tüyler mi demek istiyorsunuz?"

"Evet, vajina tüyleri," dedi Amaia tepki vermeden. "Nasıldı?"

"Tıraşlı, sadece ufak bir gölgelendirme vardı," dedi gülerek.

"Neden tıraş ediyordu?"

"Böyle şeyleri sevdiğimizi söyledim. Hoşuma gidiyordu..."

Kapıya doğru yöneldiklerinde Miguel Ángel ayağa kalktı.

"Dedektif." Muhafız oturmasını işaret etti. Amaia ona doğru döndü.

"Söyleyin bana, neden önceden inanmıyordunuz da şimdi inanıyorsunuz?"

Dedektif cevap vermeden önce bu ukala çocuğun bir açıklama hak edip etmediğini düşünerek Jonan'a baktı. Ettiğine karar verdi.

"Çünkü başka ölü bir kız ortaya çıktı ve cinayeti biraz Carla'nmkini andırıyor."

"İşte bu! Gördünüz mü? Buradan ne zaman çıkacağım?" Amaia yanıtlamadan önce çıkışa döndü.

"Haberin olacak."

4

Arkasındaki salon dolarken pencereden dışarı bakıyordu, sandalyelerin çekildiğini ve fısıltılı konuşmaları işitirken ellerini nefes alış verişlerinden nemlenmiş olan cama dayadı. Soğuk hava ve güneşin boşluğa doğru hızla yok olduğu bir şubat akşamında Pamplona'nın nemli ve gri görüntüsü adeta kış mevsiminin geldiğini kanıtlıyordu. Bir an için, çok uzaklarda kalmış, sanki başka bir dünyaya ait olan bir yazı hatırladı, güneşli ve küçük kızların nehrin donmuş yataklarında terk edilmesinin imkânsız olduğu sıcak bir evren.

Jonan, ona sütlü kahve uzatıyordu, bir gülümsemeyle kabul etti ve sıcaklığını titreyen parmaklarına geçirmeye çalışarak bardağı iki elinin arasına aldı. Oturdu ve Montes'in kapıyı kapatmasını ve salondaki fısıltıların sona ermesini bekledi.

"Fermín?" dedi Amaia, Dedektif Montes'i başlamaya davet ederek.

"Kızların ailesiyle ve Carla Huarte'nin bedenini bulan çobanla konuşmak için Elizdondo'ya kadar gittim. Ailelerden bir şey çıkmadı, Carla'nın ailesi kızlarının arkadaşlarından hoşlanmadıklarını, çokça dışarı çıktıklarını ve içtiklerini; onu sevgilisinin öldürdüğüne inandıklarını söylüyorlar. Bir detay: 4 Ocak'a kadar kayıp ilanı vermemişler, üstelik kızın evden ayın otuz birinde çıktığını düşünüyoruz. Kızları birinde on sekiz yaşına basmış ve sürekli on sekiz yaşına geldiğinde evden gideceğini söylüyormuş. Ailesi de bunu gerekçe göstererek arkadaşlarıyla konuştuktan sonra kimsenin onu günlerdir görmediğini öğrenene kadar ilan vermediklerini söylüyor."

"Ainhoa Elizasu'nun ailesi tam anlamıyla şokta ve burada, Pamplona'daki adli tıp merkezinde otopsiden sonra naaşını teslim almak için bekliyorlar. Kızları harika biriydi ve birinin ona bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorlar. Kardeşinin de büyük bir yardımı dokunmadı, hemen haber vermediği için pişman. Elizondo'nun arkadaşları ilk başta aralarından birinin evinde olduklarını ve şehre daha sonra döneceklerini, fakat Ainhoa'nın saati fark edip koşarak dışarı çıktığını söylediler, kimse ona eşlik etmemiş çünkü durak çok yakınmış. Şüpheli birinin onlara yaklaştığını hatırlamıyorlar, kimseyle tartışmamışlar ve Ainhoa'nın ne sevgilisi vardı, ne de bir erkekle vakit geçiriyordu. En ilginci çobanla konuşmaktı, José Miguel Arakama, âlem bir adam. İlk ifadesini koruyor, fakat en önemlisi günler sonra hatırladığı ve bu ana kadar da cesetle bir ilgisi görünmediği için üzerinde durulmamış bir detay."

Amaia, "Anlatacak mısın?" dedi sabırsızca.

"O bölgeye birçok çift geldiğini ve etrafı izmaritler, boş şişeler, kullanılmış kondomlarla, hatta külotlu çoraplar ve kravatlarla doldurup pislik içinde bıraktıklarını söylüyordu, bunların yanı sıra bir gün kırmızı renkli, yepyeni bir çift ayakkabı görmüş."

"Tanım yılbaşı gecesi Carla Huarte'nin giydiği ve cesetle birlikte ortaya çıkmayan ayakkabılarla uyuşuyor," dedi Jonan.

"Hepsi bu değil. Ayakkabıları birinde gördüğüne emin. O gün çalışıyormuş ve kuzular o noktaya su içmeye inmeseler de, ayakkabıları net olarak görmüş. Dediğine göre sanki biri hizalı bir şekilde yerleştirmiş gibi, yatağa ya da nehre girmeden önce çıkarılmış gibi duruyorlarmış," dedi notlarını okuyarak.

"Fakat Carla'nın cesedi bulunduğunda ayakkabılar yoktu?" dedi Amaia rapora bakarak.

"Biri onları götürdü," dedi Jonan.

"Ve katil değildi, biri o bölgeyi işaret etmek için koymuş gibi görünüyor," dedi Montes, bir süre bu düşünce üzerinde yoğunlaştı ve devam etti. "Diğer yandan iki kız da Lekaroz Okulu'nda okuyorlardı ve birbirlerini simaen tanıyorlardı. Yüksek ihtimalle, aralarında bir ilişki yoktu: Farklı yaşlardaydılar, farklı arkadaş çevreleri vardı. Carla Huarte Antxaborda'da yaşıyordu. Salazar, sen orayı biliyor olmalısın." Amaia başıyla onayladı. "Ve Ainhoa başka bir kasabada yaşıyordu."

Montes notlarına eğildi ve Amaia, onun saçlarının her tarafında yağlı bir madde olduğunu fark etti.

"Montes, saçına ne sürdün?"

"Briyantin," dedi ellerini ensesine götürerek. "Berberde sürdüler. Devam edebilir miyiz?"

"Tabii."

"Güzel, şimdilik başka bilgi yok. Sizde neler var?"

"Sevgilisiyle konuştuk," dedi Amaia. "Ve bize sevgilisiyle tırmalamalı, ısırmalı ve tokatlamalı, sert bir ilişkiden hoşlandıkları gibi oldukça ilginç şeyler anlattı. Durum Carla'nın seksüel hikâyelerini anlatmaktan hoşlandığı arkadaşları tarafından da onaylandı, doğru söze ne denir. Bu göğsünde bulunan tırnak izlerine ve ısırıklara gerekçe olarak gösterilebilir. Sevgilisi önceki ifadesini koruyor: Kız uyuşturuculardan dolayı oldukça değişmişti ve kelimenin tam anlamıyla paranoyak olmuştu. Zehirbilim raporlarıyla da uyuşuyor. Ve bize Carla'nın düzenli olarak cinsel organını tıraş ettiğini söyledi ki bu olay yerinde herhangi bir ize rastlanmamasını açıklayabilir."

"Şef, Carla Huarte'nin olay yeri fotoğrafları elimizde."

Jonan onları masanın üzerine yerleştirdi ve herkes görmek için Amaia'nın olduğu yere doğru eğildi. Carla'nın bedeni nehrin yükselen bölgesinde ortaya çıkmıştı. Kırmızı kutlama elbisesi ve kırmızı iç çamaşırı baştan aşağıya yırtılmıştı. Boynundaki ip fotoğrafta şişkinlik yüzünden görünür değildi. Bacaklarından birinde yarı saydam banda benzer bir şey vardı, ilk başta deri olduğu düşünüldü fakat sonra külotlu

çorabının parçaları olduğu anlaşıldı.

"Açık havada beş gün iyi dayanmış," diye yorum yaptı uzmanlar, "şüphesiz soğuğa bağlı olarak. Sıcaklık o hafta gün boyu altı derecenin üzerine çıkmadı ve birçok gece sıfır derecenin altına düştü."

"Ellerin konumuna dikkat edin," dedi Jonan. "Yukarı dönük, tıpkı Ainhoa Elizasu gibi."

"Carla yılbaşı gecesi için kısa, kırmızı renkte, askılı bir elbise ve imitasyon kürklü bir ceket seçmişti. Ceket bulunamadı," diye okudu Amaia. "Katil iç çamaşırını çıkararak elbiseyi iki yanından yırttı. Jenital bölgesinde düzensiz bir şekilde deri parçaları ve yaklaşık on santimetre genişliğinde kumaş parçası eksikti."

"Eğer katil Carla'nın cinsel organına bu *txatxingorri*'lerden bir tane koyduysa, hayvanların neden yalnızca burayı ısırdığı açıklanmış olur."

"Peki, Ainhoa'yı neden ısırmadılar?" diye sordu Montes.

"Zaman yoktu," diye yanıtladı Doktor San Martín salona girerek. "Dedektif, geç kaldığım için üzgünüm," dedi otururken.

"Hayvanlar sabaha karşı su içmeye giderler; ilkinden farklı olarak, kız yaklaşık iki saat kadar oradaydı. Otopsi raporunu ve yanında birçok haber getirdim. İkisi de kesinlikle aynı şekilde öldüler: boyunlarına bağlanmış bir ipe aşırı bir güç uygulanıp boğularak. Hiçbiri kendini savunamadı. İkisinin de kıyafeti göğüs ve karın bölgesinin yüzeyinde kesik-

ler oluşturan, oldukça keskin bir aletle yırtılmış. Cinsel organının üzerine bir tatlı bırakılmış."

"Bir *txatxingorri,*" dedi Amaia, "yöresel bir tatlı."

"Carla Huarte'nin bedeninde herhangi bir tatlıya rastlanmadı; yine de belirttiğiniz gibi, dedektif. Araştırmalar sonucu kıyafetinde Ainhoa Elizasu'nun bedeninde bulunana benzer şeker ve un kalıntıları bulduk."

"Belki de kız tatlı yerken üzerine birkaç kırıntı döküldü," dedi Jonan.

"En azından evinde böyle bir şey olmadığına eminiz," dedi Montes.

"Bağlantı kurmak için yeterli değil," dedi Amaia kalemini masanın üzerine atarak.

"Sanırım ihtiyacımız olan şeye sahibiz, dedektif," dedi San Martín, yardımcısına işaret ederek.

Amaia ayağa kalkıp, "Ne bekliyorsunuz, Doktor San Martín?" dedi.

"Beni," dedi emniyet müdürü salona girerken. "Lütfen ayağa kalkmayın. Doktor San Martín, bana söylemiş olduğunuz şeyi onlara da söyleyin."

Patolog yardımcısı tahtaya çeşitli renkte çizgiler ve sayısal ölçekler çizdi, açık bir karşılaştırma grafiğiydi. San Martín ayağa kalkarak sert bir tonda konuşmaya başladı.

"Gerçekleştirilen analizler gösteriyor ki cinayetlerde kullanılan ipler aynı. Ambalaj ipi, çiftliklerde, inşaatlarda, toptan satışlarda çokça kullanılıyor. İspanya'da üretiliyor ve Aki ya da Leroy Merlin gibi 'kendin yap' işiyle uğraşan

büyük pazarlara ve hırdavatçılara satılıyor," oldukça teatral bir es verdi, gülümsedi ve ilk önce müdüre, ardından da Amaia'ya bakarak devam etti. "Kesin olan iki parçanın da peş peşe olduğu ve aynı rulodan çıktığı," dedi aynı gövdede ortadan kusursuzca kesilmiş iki parçanın bulunduğu fotoğrafları gösterirken.

"Karşımızda bir seri katil var," diye fısıldadı.

Bu fısıltı bir anda tüm salona dalga dalga yayıldı. Fısıltılar emniyet müdürü söz alana kadar yükselmeye devam etti.

"Dedektif Salazar, Elizondo'dan olduğunuzu söylemiştiniz, öyle değil mi?"

"Evet efendim, tüm ailem orada yaşıyor."

"Sanırım bölge bilgileri, olayın bazı yönleri ve hazırlığınızla tecrübeniz de göz önünde bulundurulursa araştırmayı yönetmek için en uygun kişi olduğunuzu düşünüyorum. Ayrıca, Quantico'da FBI ile olan konumunuz bize büyük fayda sağlayabilir. Görünen o ki bir seri katil olayıyla karşı karşıyayız ve siz orada çok iyi işler başardınız. Yöntemler, psikolojik profiller, önceki deneyimler... Pekâlâ, görev sizin, gerekli tüm yardımları size sağlayacağız."

Emniyet müdürü bir mimik hareketiyle veda etti ve salondan ayrıldı.

"Tebrikler, şef," dedi Jonan, gülümseyerek elini uzatırken.

"Tebrikler, Dedektif Salazar," dedi San Martín.

Amaia diğer polisler tebrik için ona doğru gelirken Montes'in sessiz bakışlarındaki hoşnutsuzluğu fark etti.

Montes eliyle onun sırtına dokunarak ondan uzaklaştı.

"Sabahın ilk saatlerinde Elizondo'ya gideceğiz, Ainhoa Elizasu'nun cenaze törenine katılmak istiyorum. Bildiğiniz gibi ailem orada, bu yüzden ben orada kalacağım. Siz..." dedi ekibe yönelerek, "araştırma sürdüğü sürece her gün gelebilirsiniz, sadece elli kilometre ve yol oldukça iyi."

Montes çıkmadan önce yaklaştı ve aşağılar gibi bir ses tonuyla:

"Tek bir sorum var, şefi aramak gerekecek mi?"

"Fermín, saçmalama, bu geçici bir şey ve..."

"Zahmet etmeyin, şef. Emniyet müdürünü duydum, tüm ekibimi getireceğim," dedi ve gülünç bir asker selamı verip salondan çıktı.

5

Pamplona'nın eski bölgesinde evine doğru yaklaşırken biraz şaşkın yürüyordu, Mercaderes Sokağı'nda restore edilmiş eski bir bina. Otuzlu yıllarda aşağısında bir şemsiye fabrikası vardı, üzerinde *Izaguirre Şemsiyeleri* yazan tabela hâlâ görünüyordu: *kalite ve prestij ellerinizde.* James evi özellikle konumu ve atölye ışığından dolayı seçtiğini söylüyordu, heykel çalışmalarını yerleştirmek için kusursuz bir yer, fakat Amaia kocasının bu evi alma nedeninin onu Pamplona'ya getiren nedenle aynı olduğunu biliyordu. Binlerce Kuzey Amerikalı gibi Sanfermines, Hemingway ve bu şehir için aşırı bir tutku besliyordu. Onu neredeyse çocuklar gibi sevindiren bir tutkuydu bu ve her sene yılbaşı kutlamalarında yeniden canlanıyordu. Amaia'nın rahatlığı için, James her gün Santo Domingo'dan meydana varana kadar her kavisi, her kaldırım taşını ezberleyerek sekiz yüz elli metre yol gidiyordu. Yılbaşı yaklaştığında gülümsediğini görmek hoşuna

gidiyordu, bavuldan beyaz bir elbise çıkarıyor ve yüzden fazla olsa da yeni bir atkı almakta ısrar ediyordu. Onu tanıdığında, James iki yıldır Pamplona'daydı. O zamanlar merkezde güzel bir dairede yaşıyordu ve çalışmak için belediye binasına yakın bir yerde kiralık bir stüdyo dairede yaşıyordu. Evlenmeye karar verdiklerinde, James onu Mercaderes Sokağı'ndaki evi göstermeye götürdü ve Amaia oldukça büyük ve pahalı olsa da bu eve hayran kalmıştı. Bu James için sorun değildi, sanat dünyasında hatırı sayılır bir yeri vardı; üstelik Amerika Birleşik Devletleri'nde iş kıyafetleri üreten fabrikatör, zengin bir aileden geliyordu. Evi aldılar, James stüdyosunu eski atölyeye taşıdı ve Amaia cinayet dedektifi olur olmaz orayı çocuklarla doldurmaya söz verdiler.

Terfi edeli dört yıl olmuştu, her yıl San Fermín'e geliyordu, her yıl James sanatsal çember çizimleri konusunda daha da ünleniyordu ama çocuk gelmiyordu. Amaia bilinçsizce, özlem ve koruma hissiyle elini karnına götürdü. Romanyalı bir grup göçmenin kavga ettiğini görüp adımlarını hızlandırdı ve James'in atölyesinin ışıklarını görünce gülümsedi. Saatine baktı, neredeyse on buçuktu ve çalışmaya devam ediyordu. Kapıyı açtı, anahtarları eski masanın üzerine bırakarak atölyeye girdi. Büyük kaya taşlarından oluşan zemin ve senler önce şarap ya da yağ muhafaza etmek için kullanılan tavan kapısı eski görünümünü koruyordu. James sabunlu suyla gri bir mermer parçasını yıkıyordu. Onu görünce gülümsedi.

"Şu karakurbağasını sudan çıkarmama izin ver, sonra seninleyim."

Taşı bir ızgaranın üzerine koydu, bezle sardı ve ellerini eskiden yaptığı gibi beyaz aşçı önlüğüne sildi.

"Aşkım nasılmış? Yorgun mu?"

Onu kollarının arasına aldı ve o her sarılışında olduğu gibi kendinden geçti. Göğsündeki kokuyu içine çekti ve biraz sonra cevap verdi.

"Yorgun değilim, ama tuhaf bir gündü."

Yüzünü görmek için geri çekildi.

"Anlat bana."

"Tamam, bizim kasabadaki çocukla ilgili. Olay bir ay önce yine Elizondo'da gerçekleşen cinayete çok benziyor ve aralarında bir bağ olduğu sonucuna varıldı."

"Nasıl bir bağ?"

"Katil aynı kişi gibi görünüyor."

"Ah, Tanrım, bu demek oluyor ki kızları öldüren bir hayvan var."

"Neredeyse çocuklar, James. Emniyet müdürü araştırma görevini bana verdi."

"Tebrikler, dedektif," dedi James onu öperek.

"Bu herkesi sevindirmedi, Montes pek memnun değil. Sanırım oldukça sinirlendi."

"Umursama, Fermín'i tanıyorsun: O bir erkek, ama zor zamanlar geçiriyor. Geçecek ve seni tebrik edecektir."

"Bilmiyorum ben..."

"Ama ben biliyorum, tebrik edecek. İnan bana. Aç mısın?"

"Bir şey hazırladın mı?"

"Elbette, Şef Wexford spesiyalini hazırladı."

"Denemek için sabırsızlanıyorum. Nedir o?" dedi Amaia gülerek.

"Nasıl nedir o? Utanmalısın. Mantarlı spagetti ve bir şişe pembe Chivite."

"Ben duş alırken sen aç."

Kocasını öptü ve duş almak için banyoya gitti. Suyun altında gözlerini kapatarak suyun bir süre yüzüne akmasına izin verdi, ardından elini musluğa götürüp soğuğa çevirdi ve tüm suyu boynunda ve sırtında hissetti. Günün olayları peş peşe gerçekleşmişti ve bu olayın kariyerinde ya da hayatında ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmek için zaman yoktu. James duşa girdiğinde soğuk bir esinti onu kendine getirdi. Sıcak suyun tadını çıkarıyordu ve daldığı düşünceler sanki suyla birlikte bedeninden aşağıya süzülüyordu. James arkasına geçti ve yavaşça omuzlarından öptü. Amaia, ona her zaman saf ve bakire kurbanların boyunlarından omuzlarına kadar kendilerini vampire adadıkları ve insanüstü bir istekle gözlerini kapatıp bekledikleri *Drakula* filmini hatırlatan bir hareketle boynunu ona uzatarak başını yana çevirdi. James bedenini bedenine dayayarak boynundan öptü ve dudaklarına doğru gitmeye başladı. En derin düşüncelerde kaybolmamak için James'in dudaklarına temas etmek yeterliydi, her zaman öyleydi. Yumuşak derisinin tadını çıkararak ve onu nazikçe öpmesine izin vererek ellerini şehvetli dokunuşlarla kocasının bedeninde gezdirdi.

"Seni seviyorum," dedi James kulağına.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Amaia. Ve öyle olduğunu, kimseyi, hiçbir şeyi böyle sevmediğini, onu bacaklarının arasında, içinde hissetmekten ve onunla sevişmekten nasıl mutlu olduğunu kanıtlarcasına gülümsedi. Sonrasında da bu gülümseme saatlerce devam ediyordu, sanki onunla geçen tek bir an dünyanın tüm kötülüklerini kovmaya yetiyordu.

Amaia yalnızca James'in kendisini gerçek bir kadın gibi hissettirebildiğini düşündü. Profesyonel yaşamında günden güne dişil yüzünü bir kenara bırakıp yalnızca iyi bir polis olmaya odaklanıyordu; ama işinin dışında uzun boyu, ince ve güçlü vücudu, her zaman tercih ettiği sade kıyafetiyle diğer kadınlarla birlikteyken biraz kadınsı hissediyordu, özellikle de James'in arkadaşlarının, hiçbir cesede dokunmamış küçük ve yumuşak elleriyle daha kısa ve sıradan olan eşlerinin yanında. Alyans ve James'in çocuk küpesi dediği ufak küpelerin dışında mücevher kullanmazdı; her zaman topuz şeklinde toplanmış, uzun sarı saçları ve hafif makyajı ona James'in hayran kaldığı ciddi ve erkeksi bir görünüm veriyordu. Ayrıca Amaia, sesindeki kesinlik ve konuştuğu kişiye karşı hareketlerinde gösterdiği kendinden eminlikle, gebelik konusunda dolaylı yoldan laf sokmaya çalışan fahişelere gözdağı verdiğini biliyordu. Gebe kalamamak onun canını gerçekten acıtıyordu.

Önemsiz konulardan bahsederken yemek yediler ve erkenden yattılar. James'in günün olumsuzluklarından etkilenmemesine ve yatar yatmaz gözlerini kapamasına hayrandı.

Amaia uyuyana kadar bin bir güçlük çekiyordu, bazen uykuya yenik düşene kadar saatlerce okuyordu ve gece herhangi bir seste birçok kez uyanıyordu. Dedektifliğe atandığı sene, gün boyu fazlaca yorulup geriliyordu ve yalnızca birkaç saat sonra sırtında yeniden uyumasına engel olan kasılmalarla uyanıyordu. Zamanla gerginliği azaldı ama uyku kalitesi aynı şekilde devam ediyordu. Ona eziyet eden korkulu rüyalarından sıçrayarak uyandığında etrafı görebilmek için merdivenin yanındaki odaya sızan ışığı açık bırakıyordu. Çaresizce ellerinin arasındaki kitaba odaklanmaya çalıştı. Düşüncelerinden yorgun düşmüş ve endişeli bir şekilde kitabı yere bıraktı. Ama ışığı kapatmadı. Gözlerini tavana dikti ve gelecek iş gününü düşündü. Ainhoa Elizasu'nun cenaze törenine katılmak... Bu tür cinayetlerde katil kurbanlarını tanır, muhtemelen onlara yakın bir yerde oturuyor ve onları her gün görüyordur. Bu gibi katiller inanılmaz derecede yüzsüz olurlardı, dehşete düşürücü bir güven ve memnuniyetle birçok durumda araştırmada işbirliğine girerlerdi. Kayıpları arar, cenazelere ve gömülmelere katılır, üstelik büyük acılar ve ümitsiz haller sergilerlerdi. Şimdi hiçbir şekilde güvende olamayacaklardı, akrabalar bile şüpheli olmaktan muaf edilmeyeceklerdi. Nabız yoklamak, tepkileri gözlemlemek, insanların fikirlerini ve yorumlarını duymak için iyi bir fırsat. Ve elbette kardeşlerini ve teyzesini görmek için... "Yılbaşı gecesinden Flora ve Ros'a kadar tartışmışlardır," dedi sesli bir şekilde.

"Yüksek sesle düşünmekten vazgeçmezsen uyuyama-

yacağım," dedi James uykulu bir halde.

"Özür dilerim, tatlım, seni uyandırdım mı?"

"Sorun değil," dedi yanına yaklaşıp gülümseyerek. "Ama aklında ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Biliyorsun yarın Elizondo'ya gideceğim... Birkaç gün kalmayı düşündüm, sanırım orada olup kızın ailesiyle, arkadaşlarıyla konuşmak ve daha genel bir fikir edinmek iyi olacak. Ne diyorsun?"

"Orası oldukça soğuk olmalı."

"Evet, ama soğuktan bahsetmiyorum."

"Ben ediyorum. Seni tanıyorum, bacakların üşürse uyuyamazsın ve bu araştırma için kötü olur."

"James..."

"İstersen ben ısıtmak için sana eşlik edebilirim," dedi bir kaşını kaldırarak.

"Cidden benimle gelecek misin?"

"Elbette, işlerim bitti sayılır ve kardeşlerinle teyzeni görmek istiyorum."

"Onun evinde kalacağız."

"Çok iyi."

"Ama çok meşgul olacağım ve boş vaktim olmayacak."

"Teyzen ve arkadaşlarıyla kâğıt ya da poker oynarım."

"Tüylerini yolacaklar."

"Yeterince zenginim."

Gülüştüler ve Amaia, James'in uyuduğunu fark edene kadar Elizondo'da neler yapacaklarını anlatmaya devam etti. Yavaşça başını öptü ve yorganı omuzlarına kadar çekti. Ban-

yoya gidip temizlenmek için kalktı, mendilde kan izleri olduğunu gördü. Gözyaşları yüzünden süzülürken aynaya baktı. Omzuna düşen açık saçlarıyla daha genç ve hassas görünüyordu, tıpkı bir zamanlar çocukluğunda olduğu gibi.

"Yine olmadı, tatlım, yine olmadı," dedi duyulmayacağını bilerek. Bir ağrı kesici aldı ve titreyerek yatağa yattı.

6

Mezarlık, cenaze törenine katılmak için işlerini yarıda bırakmış komşularla doluydu. Benzer cinayette öldürülen kızla ilgili söylentiler gittikçe çoğalıyordu. İki saat önce Santiago Kilisesi'nde başlamış olan törende rahip vaazlarında semte lanet geldiğini ima etmişti. İlahiler okunurken karşıda yerde açık duran tabut gerginliği artırıyordu, sanki kaçamayacakları bir lanete kapılacaklarmış gibi hissediyorlardı. Sessizliği Ainhoa'nın kardeşi bozdu, kuzenlerinin kolları arasında çırpınarak inlemeye başladı, içten bağırışı ve gözlerinden süzülen yaşlar yürek parçalıyordu. Yakınındaki ailesi onu duymuyormuş gibi duruyorlardı. Gözlerini kızlarının cesedinden ayırmadan birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Jonan tüm töreni kaydediyordu. Montes ailesinin arkasında karşıda, mezara en yakın duran grubu gözlemliyordu. Dedektif Yardımcısı Zabalza kapıya yakın bir yerdeydi ve kendini kamufle ettiği bir arabadan törendekilerin, hatta başka mezarlıklara gelenlerin ve içeri girmeyip bir arada konuşanların ya da par-

maklıkların yanında duranların fotoğraflarını çekiyordu.

Amaia teyzesi Engrasi'yi gördü, Ros'un koluna girmişti ve tembel eniştesinin nerede olduğu soruldu; muhtemelen hâlâ yataktaydı. Freddy hayatı boyunca hiçbir işe yaramamış, beş yıldır yetim olan biriydi, histerik bir annenin ve onu mahveden yaşlı teyzelerinin şımartmalarıyla uyuşturulmuş bir şekilde büyümüştü. Yılbaşı gecesinde yemeğe bile katılmamıştı. Ros kimse önemsemese de solgun yüzüyle kapıya doğru bakarken ve tekrar tekrar telefonu kapalı olan Freddy'nin numarasını çevirirken ağzına tek bir lokma atmadı, Flora bu hoşnutsuzluk hakkındaki tartışmalar bitene kadar fırsatı kaçırmadı. Ros yemeğin ortasında ayrıldı, Flora ve sıkılmış olan Víctor da tatlılarını yer yemez aynı şeyi yaptılar. Araları her zamankinden daha kötüydü. Amaia çalışanların henüz üstünde Ainhoa'nın adı bulunmayan büyük gri mermeri getirdiği mezarlığa yaklaşmak için herkesin aileye başsağlığı dilemesini bekledi.

"Amaia."

Uzaktan Víctor'un geldiğini gördü, ailesinin ardından bir sel gibi dışarı çıkan kilise cemaatinin arasında kendine yol açtı. Víctor'u çocukluğundan beri tanıyordu. Flora ile çıkmaya başlamışlardı, iki sene önce ayrılmış olsalar da Amaia için o hep eniştesi olacaktı.

"Merhaba Amaia, nasılsın?"

"İyi, durumlar malum."

"Ah, evet," dedi afallamış bir şekilde tabuta bakarak, "yine de seni gördüğüme sevindim."

"Ben de. Yalnız mı geldin?"

"Hayır, kardeşinle."

"Sizi görmedim."

"Biz seni gördük..."

"Ya Flora?"

"Bildiğin gibi... Gitti, yanlış anlama."

Engrasi Teyze ve Ros çakıltaşlı yoldan geliyorlardı, Víctor seveeen bir şekilde onları selamladı ve kilise avlusundan çıktı, kapıya vardığında tekrar el salladı.

"Ona nasıl katlanıyor bilmiyorum," dedi Ros.

"Artık katlanmıyor, ayrıldılar unuttun mu?" dedi Amaia.

"Katlanmıyor mu? Köpeği gibi. Ne yer ne yedirir."

"Evet, bu cümle Flora'yı oldukça iyi tanımlıyor," diye araya girdi Engrasi Teyze.

"Anlatacağım, şimdi onu görmeye gitmeliyim."

1865 yılında kurulmuş olan Salazar Pastanesi Navarra'nın en eski tatlıcılarından biriydi; altı Salazar soyu bu tatlıcıdan geçti, şimdi ise bu dönemde bu tür karakterlere sahip bir işin gerekli olan devinimini sağlamayı bilen Flora, ailesinin yerine geçmişti. Mermere kazınmış orijinal afişi kullanıyordu ve geniş kepenklerin yerini, içeriyi göstermeyen füme rengi uzun pencereler almıştı. Binayı dolaşan Amaia, çalışırken her zaman açık olan depo kapısına vardı. Kapıyı çaldı. Girdiğinde içeride sohbet ederken pastaları paketleyen işçileri gördü. Bazılarını tanıdı ve selamladı, ardından şekerli hamurun ve yıllardır artık onun bir parçası olan tereyağının tatlı aromasını içine çekerek Flora'nın ofisine yöneldi. Ailesi değişimin

müjdecileri olmuştu, ama Flora işi çok iyi yürütmüştü. Amaia odun fırını dışındaki fırınları değiştirdiğini ve babasının üzerinde hamur yoğurduğu eski mermer masaların artık paslanmaz çelikten olduğunu gördü. Şimdi birkaç pedallı dağıtıcı ve parlak kristalle ayrılmış çeşitli bölmeler vardı; içine işleyen şurup kokusu ona bir tatlıcıdan çok ameliyat odasını anımsatıyordu. Tersine, Flora'nın ofisi şaşırtıcıydı. Bir köşede hüküm süren meşeden yapılma masa odadaki tek ofis mobilyasıydı. Büyük, şömineli, rustik bir mutfak ve ahşap mutfak tezgâhı karşılama görevi görüyordu, yapıyı tamamlayan çiçekli büyük bir kanepe ve modern bir hızlı kahve makinesiyle odanın oldukça sıcak bir havası vardı.

Flora davetlileri karşılar gibi tabakları ve kahveleri hazırlıyordu.

"Seni bekliyordum," dedi.

"Bekleyeceğin tek yer olmalı, törenden koşarak çıktın."

"Kardeşim, kaybedecek vaktim yok, çalışmak zorundayım."

"Herkes gibi, Flora."

"Herkes gibi değil kardeşim, diğerlerinden biraz daha fazla. Eminim Ros'un ya da daha doğrusu Rosaura'nın –şu an onları aramamı istediğine bakılırsa– fazlaca vakti olmalı."

"Neden böyle söylediğini bilmiyorum," dedi Amaia, ablasının takındığı alaycı tondan rahatsız olmuş ve şaşırmıştı.

"Böyle diyorum çünkü kardeşimizin yine Freddy'nin hoşnutsuzluğuyla alakalı problemleri var. Son zamanlarda yerini bulmak için ağlamaktan şişmiş gözlerle saatlerce te-

lefon başındaydı. Söylüyordum ama umurunda değil... Bir gün, iki hafta önce, hasta olduğu gerekçesiyle işe gelmedi ve ne kadar hasta olduğunu söyleyeyim sana... Playstation şampiyonasından dolayı kaslarında kasılma olmuş, Ros'un kazandığı parayı harcamaktan başka bir işe yaramıyor, Playstation oynamak ve gitgide aptallaşmak. Bir hafta önce Kraliçe Rosaura tenezzül edip buraya geldi ve benden tazminat istedi... Buna ne diyorsun? Burada benimle çalışamayacağını söylüyor ve tazminat istiyor."

Amaia sessizce ona bakıyordu.

"Kardeşinin benden tazminat isteyen o adamdan kurtulmak yerine yaptığı şey bu. Tazminat," diye tekrar etti sinirli sinirli, "onun saçmalıklarına, yalvarmalarına katlandığım için o bana tazminat ödemeli. Ne diyorum biliyor musun? En iyisi böyle, yirmi işçim var ve kimsenin gözyaşını çekmek zorunda değilim, şimdi nereye giderse gitsin."

"Flora, o senin kardeşin..." dedi Amaia kahvesini yudumlarken.

"Tabii, bu onurdan dolayı ağlamalarına katlanmak zorundayım."

"Hayır, Flora, ama kardeşine herkesten daha anlayışlı olmalısın."

"Anlayışlı olmadığımı mı sanıyorsun?" dedi başını rencide olmuş bir şekilde kaldırarak.

"Belki de biraz sabır her şeyi çözer."

"Burama kadar geldi."

Masasına gelen siparişe göz atarken burnundan soluyordu.

Amaia devam etti:

"Üç hafta işe gelmediğinde onu görmeye gittin mi? Neler olduğunu sordun mu?"

"Hayır, ya sen? Ne olduğunu sormaya gittin mi?"

"Haberim yoktu, Flora, olsaydı giderdim bundan şüphen olmasın. Ama cevap ver bana."

"Hayır, cevabı bildiğim için nedenini sormadım: O lanet herif onu bu hale getiriyor. Herkesin bildiği bir şeyi neden sorayım?"

"Haklısın, sen acı çekerken de nedenini biliyorduk ama Ros ve ben senin yanındaydık."

"Ve size ihtiyacım olmadığını gördünüz, gerektiği şekilde hallettim: defteri kapatarak."

"Herkes senin kadar güçlü değil, Flora."

"Olmalısınız. Bu ailenin kadınları her zaman öyleydi," dedi bir kâğıdı yırtıp çöpe atarak.

Amaia Flora'nın kelimelerindeki kırgınlığı fark etti ve kardeşinin onları zayıf, küçük ve acemi gördüğünü düşündü. Merhametten yoksun bir şekilde, değersiz ve üzücü bir boşlukla onlara yukarıdan bakıyordu.

Flora kahve fincanlarını yıkarken, Amaia masanın üzerinde duran büyük boydaki fotoğraflara baktı. Fotoğraflarda ablası pastacı kıyafetiyle oldukça sevimli bir şekilde gülümsüyordu.

"Yeni kitabın için mi?"

"Evet." Ses tonu biraz olsun yumuşadı. "Kapak resmi için hazırlandılar, bugün gönderdiler."

"Öncekinin gayet başarılı olduğunu biliyorum."

"Evet, oldukça işe yaradı, bu yüzden editör aynı şekilde devam etmemizi istiyor. Biliyorsun, her ev kadınının kolaylıkla hazırlayabileceği basit pastalar."

"Küçümseme, Flora, neredeyse Pamplona'daki arkadaşlarımın hepsinde kitabın var ve çok memnunlar."

"*Amona*'nın bana kek ve *donut* yapmayı öğreterek ünlü olmamı sağladığını bilseler inanmazlardı."

"Zaman değişti... Şimdi ev yapımı kurabiyeler oldukça egzotik ve özel bir şey haline geldi."

Başarıları ve aldığı övgüler Flora'ya kendini iyi hissettiriyordu, bir sırra onu da katıp katamayacağını düşünüp tartar gibi gülümseyerek kardeşine baktı.

"Kimseye söyleme ama bana televizyonda bir pasta programı teklif ettiler."

"Ah, Tanrım, Flora! Bu harika, tebrik ederim," dedi Amaia.

"Henüz imzalamadım, gözden geçirmem ve en kısa zamanda görüşümü belirtmem için avukatıma sözleşmeyi göndermişler. Bu cinayet karmaşasının olumsuz bir etki yaratmamasını umuyorum. Daha bir ay önce sevgilisi bir kızı öldürdü, şimdi de başka bir kız."

"Senin işini nasıl etkileyebilir bilmiyorum, cinayetler senden çok bağımsızlar."

"Benim ve Salazar Pastanesi'nin itibarı Elizondo'ya bağlı, kasabayı etkileyen bir olay, turizmi ve satışları da etkiler."

"Yapma Flora, insan sevgine hayranım. İki kız öldürüldü, iki aile mahvoldu bunun turizmi nasıl etkileyeceğini düşünmenin vakti değil sanırım."

"Biri düşünmek zorunda," dedi.

"Ben bunun için buradayım, Flora. Bunu yapanı ya da yapanları bulmak ve Elizondo'ya eski huzurunu vermek için."

Flora dikkatle ona baktı ve yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi.

"Sen polisin gönderdiği en iyi kişiysen, Tanrı bizi korusun."

Rosaura'nın tersine, Flora'nın onu incitme çabaları Amaia'da en ufak bir etki yapmıyordu.

Erkeklerle dolu polis akademisinde geçirdiği üç yıl ve cinayet dedektifliğinde ilk kadın olma özelliğinden dolayı kapasite ve güvencesini koruma yolunda işittiği alaylardan ve şakalardan buna alışmıştı. Flora'nın hoşnutsuzluğuna gülmesi kardeşi olduğundan değil, onun kötü olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu. Ağzından çıkan her kelime onu incitmek ve mümkün olan en büyük hasarı vermek içindi. Tahriklerine sabırlı ve alaycı bir tonla cevap verirken yüzündeki sabit ve anlamsız sırıtışı fark etti, sanki inatçı ve iyi yetişmemiş küçük bir kıza yöneltir gibiydi. Tam cevap verecekti ki telefonu çaldı.

"Şef, cenaze törenının video ve fotoğrafları elimizde," dedi Jonan. Amaia saatine baktı.

"Güzel. On dakikaya oradayım. Herkesi topla," dedektif

kapattı ve Flora'ya gülümseyerek, "kardeşim, gitmek zorundayım, görüyorsun beceriksizliğime rağmen görev beni çağırıyor," dedi.

Flora bir şey diyecek gibi oldu ama sonra düşündü ve sessiz kaldı.

"Ama bu surat nedir?" diyerek güldü Amaia. "Üzülme, yarın geleceğim, lezzetli kahvelerinden bir tane daha almak ve sana bir şey anlatmak istiyorum."

Çıkarken ellerinde pembe kırmızı devasa bir buketle içeri giren Víctor'la neredeyse çarpışıyorlardı.

"Teşekkürler enişte, ama zahmet etmene hiç gerek yoktu," dedi Amaia gülerek.

"Merhaba, Amaia, bunlar Flora için. Bugün evlilik yıldönümümüz, yirmi iki yıl," dedi gülümseyerek. Amaia sessiz kaldı. Flora ve Víctor iki yıldır ayrıydı ve boşanmış olmasalar da Flora evde kalıyordu o da ailesinin şehrin dışındaki görkemli evine taşınmıştı. Víctor şaşkınlığını fark etti.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama, Flora ve ben hâlâ evliyiz, onu hâlâ seviyorum ve o da boşanmayı düşünmediğini söylüyor. Ne olursa olsun umudum var, öyle değil mi?"

Amaia eniştesinin çiçekleri tutan ellerinden tuttu.

"Elbette enişte, şansın açık olsun."

Adam gülümsedi.

"Ablan konusunda şansa her zaman ihtiyacım var."

7

Elizondo polisinin yeni karakolu oldukça moderndi, Pamplona ya da Tudela kışlalarına benziyordu, tüm şehirdeki ve vadinin geri kalanındaki bilindik mimariden kaçınılmıştı. Beyaz taştan duvarları ve birincisinden ikincisine geçerken adeta bir uçak gemisi havası yaratan, dikdörtgen şeklinde iki basamaktan oluşan kalın kristaller binayı gerçekten farklı kılıyordu. Aşağıda park halinde olan iki devriye arabası, gözlem kameraları ve cam gibi kristaller polis kuvvetini gözler önüne seriyordu. Kısa Elizondo emniyet müdürü ofisi ziyaretinde aynı destek cümlelerini, önceki gün gelmiş olan yardımcıları ve her türlü ihtiyacını karşılayacaklarını tekrarladılar. Mezarlıkta büyük bir azimle çekilmiş olan fotoğraflarda olağanüstü bir durum yoktu. Bu tür olaylarda her zaman olduğu gibi kalabalık bir defin töreni olmuştu. Tüm aile, Amaia'nın küçüklüğünden beri tanıdığı, aralarında sınıftan ve okuldan tanıdığı arkadaşlarının da bulunduğu insanlar. Tüm öğret-

menler, merkez başkanı, bazı meclis üyeleri, kızın sınıf arkadaşları ve Ainhoa'nın gözyaşları içinde birbirlerine sarılan arkadaşları. Hiçbir şüpheli durum ve sübyancı, katil ya da siyah yağmurluk giymiş, ışık sivri azı dişlerine yansırken ağzının suyu akan bir adam yoktu. Bıkmış bir halde bu işin sinir ve moral bozucu olduğunu düşünerek fotoğrafları masaya yaydı.

"Carla Huarte'nin ailesi defin ve cenaze törenine katılmadı, daha sonra Ainhoa'nın evinde gerçekleşen başsağlığı dileklerine de katılmadılar," dedi Montes.

"Tuhaf mı bu?" diye sordu Iriarte.

"Yani ilginç çünkü aileler simaen de olsa tanışıyor ve iki kızın ölüm şekli de göz önüne alınırsa..."

"Belki de yorumları duymamak için gelmediler, unutmayalım ki tüm bu süre zarfında onlar için Miguel Ángel kızlarının katiliydi... Katilin başka biri olma ihtimali ve hâlâ ortada olmaması, üstüne bir de Miguel'in hapisten çıkacak olması onlar için oldukça zor bir durum."

"Olabilir," dedi Iriarte.

"Jonan. Ainhoa'nın ailesiyle ilgili ne söyleyeceksin?" diye sordu Amaia.

"Definden sonra neredeyse tüm katılımcıları evlerinde konuk ettiler. Ailesi oldukça kötü durumdaydı, bütün gün birbirlerinin kollarına girmiş vaziyette durdular ve bir an bile ayrılmadılar. En kötüsü çocuktu, bir sandalyede tek başına oturmuş yere bakıyordu, başsağlığı dileklerini kabul ederken ailesi bir kez bile yüzüne bakmadı. Oldukça üzücü."

"Çocuğu suçluyorlar, çocuğun gerçekten evde olup olmadığını biliyor muyuz? Çıkıp kardeşini almaya gitmiş olabilir mi?" dedi Zabalza.

"Evdeydi. Diğer iki arkadaşı bütün gün onunlaydı, görünen o ki bir okul projesi yapıyorlardı, sonra Playstation oynamaya başladılar; son anda bir kişi daha katıldı, bir komşuları maç yapmak için gelmişti. Ainhoa'nın arkadaşlarıyla da konuştum. Aynı anda hem ağlayıp hem de telefonla konuşuyorlardı, ilginç bir kombinasyon. Hepsi aynı şeyi söyledi. Akşamı beraber merkezde geçirdiler ve şehre döndüler, daha sonra aralarından birinin evinin altındaki bir yere sandviç yemeye gittiler. Söylediklerine göre biraz içtiler. Bazısı sigara içiyor, Ainhoa içmiyor ama bu, üzerindeki tütün kokusunu açıklıyor. Onlarla bira içen bir grup çocuk vardı ama hepsi Ainhoa gidince oradan ayrıldı, görünüşe bakılırsa diğerlerinden önce dönmüş."

"Ve bir işe yaramamış, dedi Montes.

"Bazı babalar kızlarının eve erken gelmesini isterken onları tehlikeden koruduklarını düşünürler, oysa önemli olan tek başlarına dönmemeleridir. Diğerleriyle birlikte dönmemesi, onu riske sokan asıl şey bu."

"Baba olmak zordur," dedi Iriarte.

8

Eve doğru yürürken, Amaia o şubat akşamı güneşin ne kadar hızlı battığını düşünerek şaşırdı, tuhaf ve aldatıcı bir hisse kapıldı. Kış mevsiminin zamansız karanlığı onu endişelendiriyordu. Sanki karanlık, beraberinde kötü bir yük getiriyordu. Soğuk derisine işlemişti, James'in ısrarla giymesini söylediği ve onun Michelin bebeği gibi görünmek istemediği için reddettiği yağmurluğun o an üzerinde olmasını çok isterdi.

Engrasi Teyze'nin evinin sıcak atmosferi kış mevsiminin istenmeyen bir yolcu gibi bedene işlediği soğuğu dağıtmıştı. Şöminedeki odunun kokusu, yeri kaplayan kalın halılar ve kimse izlemese de her zaman açık olan televizyondan gelen gürültü Amaia'nın bir kez daha hoşuna gidiyordu. O evde televizyonda anlatılandan daha ilginç konuşmalar vardı, yine de umursanmayan ve alışkanlıktan tolere edilen bir elektronik ses fenomeni gibi her zaman arkada dönüp duruyordu. Bir kez teyzesine sordu ve şöyle bir cevap aldı:

"Bu dünyanın yankısı. Yankı nedir bilir misin? Hakikat yok olduğunda duyulan sestir."

James elini tuttu ve onu ateşe doğru götürdü.

"Donmuşsun, aşkım."

Amaia burnunu kazağına sokup vücudunun aromasını içine çekerek gülümsedi. Ros ve Engrasi Teyze bardakları, tabakları, ekmeği ve büyük bir çorba kâsesini taşıyarak mutfaktan çıktılar.

"Umarım açsındır, Amaia, çünkü teyzem tüm birliğe yetecek kadar yemek hazırlamış."

Engrasi Teyze'nin adımları yılbaşında olduğundan daha yavaştı belki ama zihni hâlâ her zamanki gibi berraktı. Amaia gülümsedi ve teyzesi ne düşündüğünü tahmin ederek, "Bana öyle bakma, benim beceriksizliğimden değil, kardeşinin aldığı bu terlikler iki numara büyük, ayağımı havaya kaldırırsam bana sorun çıkarabilirler, bu yüzden bebek bezi giymiş gibi yürüyorum," dedi.

James'in Amerikan aksanıyla anlattığı şakalarla ve Engrasi Teyze'nin sivri yorumlarıyla neşeli bir yemek yediler, fakat Ros'un gülümsemelerinin altındaki hüzün Amaia'nın gözünden kaçmadı, kardeşiyle göz göze gelmemeye çalışması bile içindeki acıyı kanıtlıyordu.

James ve teyze tabakları mutfağa götürürken, Amaia kardeşini yalnızca birkaç kelimeyle durdurdu.

"Bugün dükkândaydım."

Ros rahatsız olmakla, tek başına taşıdığı bu acıyı birinin öğrenmesi, biriyle paylaşabileceği düşüncesiyle rahatlamak

arasında karışık bir ifadeyle yeniden oturdu.

"Ne anlattı sana? Ya da daha doğrusu, nasıl anlattı?"

"Kendi tarzıyla. Herkesin yaptığı gibi. İkinci kitabının çıkacağını, ona televizyonda bir program teklif ettiklerini; ailedeki en sağlam, en erdemli ve bu dünyada sorumluluk kelimesinin anlamını bilen tek insan olduğunu söyledi," dedi Ros gülene kadar şair tonuyla taklit yaparak.

"... Artık orada çalışmadığını ve kocanla ciddi sorunların olduğunu da söyledi."

"Amaia... böyle öğrenmene üzüldüm, sana daha önce söylemem gerekirdi ama bu yavaş yavaş çözdüğüm, tek başıma çözmek zorunda olduğum, şimdiye kadar çoktan yapmış olmam gereken bir şey. Ayrıca seni telaşlandırmak istemedim."

"Aptalsın, endişeleri yönetmeyi iyi bilirim bilirsin, bu benim işim. Ayrıca sana hak veriyorum, onca zaman onunla çalışmaya nasıl katlanabildin bilmiyorum."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Ne demek istiyorsun? Herkesin birden fazla seçeneği vardır, Ros."

"Hepimiz senin gibi değiliz, Amaia. Beklenen buydu, dükkânda çalışmamız, aile işini devam ettirmemiz..."

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun? Eğer öyleyse..."

"Yanlış anlama ama sen gittikten sonra başka bir çıkış kalmamış gibiydi."

"Bu doğru değil, çıkış önceden de vardı, şimdi de var."

"*Aita* öldüğünde, *ama* çok tuhaf davranmaya başladı,

sanırım Alzheimer'ın ilk belirtileriydi ve bir anda kendimi Flora'nın dediği sorumluluğun arasında sıkışmış buldum, *ama*'nın saçmalıkları ve Freddy... Sanırım Freddy o zaman bana bir kaçış yolu gibi göründü."

"Peki, bir karar almak için eksik olan nedir? Unutmaman gereken bir şey var, her ne kadar Flora dükkânın sahibiymiş gibi davransa da, orda onun kadar senin de hakkın var, ben kendi payımı bu şekilde bölüştürmüştüm size."

"Evet ama şu an Flora ve işten daha başka şeyler var, sadece Flora'nın yüzünden değil. Her gün şikâyetlerini dinlemekten boğulmuştum. Onun bu konuşmaları, oradaki yorgunluğum da üstüne eklenince her sabah oraya gitmeye katlanamaz oldum. Kararlıydım, doğru kelime bu. Bir anda gökyüzü üzerime açılmış gibi ferahladım. Dönmeyecektim, dönmedim ve dönmeyeceğim, en azından şimdilik."

Amaia ellerini başının üzerine kaldırdı ve yavaşça alkışlamaya başladı.

"Bravo kardeşim, bravo."

Ros reverans yaparak gülümsedi.

"Ya şimdi?"

"Bir şirketin muhasebesinde çalışıyorum, maaş bordroları yapıyorum, haftalık planı ve toplantıları düzenliyorum. Pazartesi cuma, sekiz saat. Ahım şahım bir iş değil ama şimdilik ihtiyacımı karşılıyor."

"Freddy'yle nasıl gidiyor?"

"Kötü, çok kötü," dedi dudaklarını büzüp başını sallayarak.

"Bu yüzden burada, teyzenin evindesin?" Cevap vermedi. "Neden ona gitmesini söylemiyorsun? Sonuçta ev senin."

"Söyledim ama ne duymak ne de konuşmak istiyor. Gittiğimden beri tüm gün yataktan kanepeye, kanepeden yatağa yatıyor, bira içiyor, Playstation oynuyor ve ot içiyor," dedi Ros tiksinen bir ifadeyle.

"Flora ona, 'Playstation şampiyonu' diyor. Parayı nereden buluyor? Sen vermiyorsun?"

"Hayır, parayı annesi ve arkadaşları veriyor."

"İstersen, onu ziyaret edebilirim. Engrasi Teyze'nin ne dediğini biliyorsun, iyi yemiş ve iyi içmiş bir adam uzun süre çalışmadan durabilir," dedi Amaia gülerek.

"Evet," diyerek gülümsedi Ros, "ama hayır, bunu engellemek istiyorum. Bunu benim halletmeme izin ver, halledeceğim, söz veriyorum."

"Ona dönmeyecek misin?" dedi Amaia gözlerine bakarak.

"Hayır, dönmeyeceğim."

Amaia bir an için şüpheye düştü ve şüphesinin yüzüne yansıdığını fark edince ona, kendisinden başka kimsenin gücüne inanmayan Flora gibi baktığını düşündü. Gülümsemeye çalıştı.

"Sevindim, Ros," dedi tüm inancını toplayarak.

"Hayatımın o kısmı geride kaldı ve bu ne Flora'nın, ne de Freddy'nin anlayamayacağı bir şey. Flora için işimi değiştirmem anlamsız ama otuz beş yaşındayım ve hayatımın geri kalanını ablamın boyunduruğu altında geçirmek istemi-

yorum. Her gün aynı şikâyetlere, yorumlara, kötü fikirlere katlanıyorum, herkesi zehirliyor. Ve Freddy... Sanırım onun bir suçu yok. Uzun süre onun sorularımın yanıtı olduğuna, sihirli bir yanı olduğuna, bana yeni bir yaşam getirdiğine inandım. Tersine, asi, başkaldıran; özellikle *ama* ve Flora'dan çok farklı ve bu özellikleriyle onları çıldırtan biri," diyerek güldü.

"Doğru. Flora'nın sinirlerini oynatmakta oldukça başarılı, sırf bu yüzden onu sempatik buluyorum," dedi Amaia.

"Freddy'nin farklı olmadığını anladım. Asiliği, normları kabul etmeyişi korkaklığını, gelenekçi topluma karşı olan Che gibi konuşma yapamayan iyi adamı gizlemek için kullandığı maskeden başka bir şey değil. Anca annesinden ya da benden aldığı paraları içip sersemlemek için harcıyor. Sanırım Flora'ya hak verdiğim tek şey bu: O bir Playstation şampiyonu; bunun için para ödeselerdi, dünyanın en büyük servetine sahip olurdu."

Amaia içtenlikle ona baktı.

"Bir gün farklı bir yönde, tek başıma yürümeye başladım. Farklı bir şekilde yaşamak istediğimi düşündüm, her hafta sonumu Xanti tavernasında bira içerek geçirmenin dışında bir şey olmalıydı. Bu ve çocuk mevzusu, belki de asıl mevzu, çünkü farklı bir şekilde yaşamaya karar verdiğim an çocuk sahibi olmak benim için bir öncelik, sanki hayat ondaymış gibi acil bir ihtiyaç haline geldi. Aklımı yitirmedim, Amaia, çocuğu esrar dumanları arasında büyütmek istemiyordum; ama yine de, ilaçları almayı bıraktım ve bekledim,

bu her şeyi kadere bırakmak gibi bir şeydi." Yüzü sanki biri gözlerinin önünde bir ışığı kapatmış gibi kardı. "Ama olamadı, Amaia, görünüşe bakılırsa benim de çocuğum olmuyor," dedi fısıldayarak. "Hamile kalamadığım aylar boyunca umudum azaldı. Freddy bunun belki de daha iyi olduğunu, böyle iyi olduğumuzu söyledi. Cevap vermedim ama gece boyunca, o yanımda horlayarak uyurken, içimden bir ses bana şöyle diyordu: "Hayır, hayır, hayır, ben böyle iyi değilim, hayır." Ve ses ben dükkâna gitmek için giyinirken, telefondan siparişleri alırken, gönderileri denetlerken, Flora'nın bitmek tükenmek bilmeyen şikâyetlerini dinlerken kulaklarımı sağır etmeye devam etti. Ve o gün, beyaz önlüğümü dolaba astığımda geri dönmeyeceğimi biliyordum. Freddy *Ölümcül Deney* bölümlerini geçerken ve ben akşam yemeği için çorba ısıtırken de hayatımın onunla son bulduğunu anladım. Öyleydi, ne bir çığlık, ne bir gözyaşı."

"Utanmamalı, bazen gözyaşı da gerekli."

"Doğru, ama gözyaşları geride kaldı, o yanımda horlarken ağlamaktan gözyaşlarım tükendi. Utançtan, ondan utandığımı, hiçbir zaman yanımdaki adamdan gururlanamayacağımı anladığım için ağlamaktan. İçimde büyük bir şey kırıldı ve bu ana kadar ilişkimi kurtarmak için gösterdiğim umutsuz çabalarım derinlerde benliğimin onu reddettiği bir haykırışa dönüştü. İnsanların çoğu yanılıyor, aşktan nefrete bir anda geçilebileceğini, kalbin bir içe patlama anında aşkın hemen yok olacağını düşünüyorlar. Benim için böyle değildi: Aşk öyle bir anda yok olmuyordu, fakat beni amansız bir

zımpara işlemi gibi, fırş, farş, fırş, farş günden güne yavaşça tüketiyordu. O gün benden geriye hiçbir şey kalmadığını fark ettim. Bu her zaman içinde bulunduğum gerçekliği kabul etmekti, bir anda gözler önüne serilmişti. Bu kararları almak bana uzun zamandır ilk kez özgürlük duygusunu yaşatmıştı, benim için çok kolay ve sorunsuz olabilirdi ama ne kardeşim ne de kocam bu kadar kolayca gitmeme izin vermeye hazır değillerdi. Tartışmalarındaki, şikâyetlerindeki ve alaylarındaki benzerliği görsen şaşardın. İkisi de aynı kelimelerle alay ettiler biliyor musun?" dedi hatırlarken gülerek. "Nereye gideceksin? Daha iyi bir şey bulacağını mı sanıyorsun? Ve sonuncusu: Kim sevecek seni? Hiç inanmıyorlardı, ama alaycı sözleri gücümü kırmak yerine ters etki yapmıştı: Onları küçük, korkak ve aciz görüyordum, onların yükü olmadan herhangi bir şeyi yapmak benim için daha kolay ve mümkündü. Hiçbirini bilmiyordum ama en azından son soru için bir cevabım vardı: Ben, ben sevceğim kendimi ve ben sahip çıkacağım kendime."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Amaia ona sarılarak. "Unutma bana her şeyi anlatabilirsin, seni hep sevdim."

"Biliyorum, sen, James, teyze, *aita* ve hatta *ama*. Kendime değer vermeyen tek kişi bendim."

"Öyleyse kendini sev, Ros Salazar."

"Bunda da bir değişiklik var: Bana Rosaura demeni tercih ederim."

"Flora demişti, ama neden? Yıllarca herkesin seni Ros diye çağırması için uğraşıp durdun."

"Bir gün çocuk sahibi olursam bana Ros demelerini istemiyorum, bu esrar içen kişiye söylenen bir ad," dedi.

"İsmi taşıyan kişi içiyorsa her isim o manaya gelir," dedi Amaia, "Söyle bakalım, beni ne zaman teyze yapıyorsun?"

"Kusursuz adamı bulur bulmaz."

"Seni uyarıyım böyle bir adamın var olmadığına dair şüpheler var."

"Evinde ona sahipken böyle konuşamazsın."

Amaia gülümsedi.

"Biz de denedik. Ve olmuyor, yani şimdilik..."

"Doktora göründün mü?"

"Evet. İlk başta Flora'yla aynı probleme sahip olmaktan korktum, rahim kanalı tıkanıklığı, ama her şeyin düzgün olduğunu söylediler. Aşılama yöntemini önerdiler."

"Hadi ya, üzüldüm," sesi biraz titredi. "Başladın mı?"

"Hayır, beni hasta edecek tedaviler görmek zorunda kalacağımı düşünmek beni korkutuyor. Flora'nın ne kadar kötü geçirdiğini ve sonunda hiçbir işe yaramadığını hatırlıyor musun?"

"Evet ama böyle düşünmemelisin, problemlerinizin aynı olmadığını kendin söylüyorsun, belki sende işe yarar..."

"Sadece bu değil, bu şekilde çocuk sahibi olmaya karşıyım gibi hissediyorum. Saçmaladığımı biliyorum ama sanki böyle olmamalı..."

James elinde Amaia'nın telefonuyla içeri girdi.

"Dedektif Yardımcısı Zabalza," dedi eliyle kapatarak. Amaia telefonu aldı.

"Dedektif, bir devriye yolun kenarında bir çift kız ayak-

kabısı bulmuş. Biraz önce aradılar, size bir araç gönderiyorum, orada görüşürüz."

"Peki ceset?" diye sordu Amaia sesini alçaltarak.

"Henüz bulamadık, girişi zor bir bölge, diğerlerinden çok farklı; yeşillik çok yoğun, nehir yoldan görünmüyor. Eğer kız oradaysa ulaşmak biraz zor olacak. Neden böyle bir yer seçmiş olduğunu düşünüyorum, belki de onu diğerleri kadar kolay bulmamızı istemiyor."

Amaia düşündü.

"Hayır. Onu bulmamızı istiyor, bu yüzden ayakkabıları oraya koyup bize yeri gösteriyor. Ama yoldan görülemeyecek bir yer seçiyor ki dünyaya göstereceği eserinin hazırlıklarını rahatça tamamlayabilsin, basitçe aksamaları önlüyor."

Ayakkabılar Mustang, beyaz rugan, salon tipi ve oldukça yüksek topuklu. Bir polis Jonan'ın göstergelerini takip ederek farklı açılardan fotoğraflarını çekiyordu. Kameradan çıkan flaş bomboş yola yerleştirilmiş ayakkabının parlaklığını daha bir göz alıcı gösteriyordu, bir hikâyedeki prensesin ayakkabıları ya da kavramsal bir sanatçının uçuk ve şaşırtıcı bir eseri gibi neredeyse büyülü bir görünüm veriyordu. Amaia bunları düşünürken Zabalza'nın sesiyle gerçekliğe geri döndü.

"Bu rahatsız edici... Ayakkabıları diyorum. Bunu neden yapmış olsun?"

"Vahşi bir hayvan gibi bölgesini işaretliyor ve bizi tahrik ediyor. Burada bırakıp bize meydan okuyor: "Bakın sizin için ne bıraktım, *olentzero* geldi ve size bir hediye bıraktı."

"Aşağılık herif!"

Bakışlarını ayakkabılardan ayırdı ve ağaçlık alana çevirdi. Zabalza'nın elindeki *walkie*'den metalik bir ses yankılandı.

"Buldular mı?"

"Şimdilik hayır, ama dediğim gibi bu bölgede nehir, yeşilliklerin ve duvar biçimini oluşturan doğal bir tür kanyonun arasına süzülüyor."

Fenerlerin güçlü ışıkları yapraksız ağaçların arasında hayalete benzer ışıltılar oluşturuyordu, sanki gün doğuyormuş, güneş yerden filizleniyormuş etkisi yapıyordu. Amaia düşüncesinin ötesindeki ormana bakarken botlarını giydi. Dedektif Yardımcısı Iriarte çalılıkların arasından nefes nefese çıktı.

"Onu bulduk."

Amaia toprak setten aşağıya doğru indi, Jonan ve Dedektif Yardımcısı Zabalza arkasındaydı. Toprağın yeni yağmış olan yağmur yüzünden ayağının altında nasıl göçtüğünü hissetti, çalılık ve dalların sıklığına rağmen yerde kaygan ve yumuşak bir halı gibi duran yaprakları dağıtarak en derine ulaşabildi. Eğimi hafifleten ağaçların yardımıyla ilerliyorlardı. Birkaç adım geride, Montes'in pahalı İtalyan ayakkabıları ve deri ceketiyle oraya inmek zorunda olmasından dolayı ettiği homurdanmaları duydu.

Orman nehrin iki tarafından aşılması neredeyse imkânsız olan kalın bir duvarla son buluyordu, doğal bir huni gibi v şeklinde dar bir şekil alarak ilerliyordu, polislerin taşına-

bilir ışıklarla aydınlatmaya çabaladığı karanlık ve kasvetli bir bölgeye kadar girdiler. Nehrin akış seviyesi orada daha hızlıydı, dar duvarlar ve kıyı arasında her köşede bir buçuk metreden az kuru kum vardı. Amaia kızın çıplak bedeninin iki yanında, teslim olmuş bir biçimde açılmış ellerine baktı; sol eli neredeyse suya değiyordu, sarı ve uzun saçları beline kadardı ve büyük yeşil gözlerinde beyazımsı bir pus yatıyordu. O canavarın tasarladığı ölümdeki güzellik, etkilemeyi başarıyordu. Bir an için onu hayal dünyasına sürüklemeyi başardı ve onu geri döndüren yine prensesin gözleri oldu, gözlerindeki o pus sanki, bazen en karanlık gecelerde rüya gördüğü Baztán yatağından adalet diliyordu. Dua etmek ve Montes'in uzattığı eldivenleri giymek için iki adım geri çekildi. Bu tuhaf acıyla üzgün bir halde Iriarte'ye baktı, elleriyle ağzını kapamıştı ve baktığını fark edince ellerini aşağıya indirdi.

"Onu tanıyorum... Tanıyordum, ailesini tanıyorum, Arbizu'nun kızı," dedi Zabalza'ya bakıp onay bekleyerek. "Adı neydi bilmiyorum ama Arbizu'nın kızı, bundan eminim."

"Adı Anne, Anne Arbizu," dedi Jonan bir kütüphane kartını tutarak. "Çantası birkaç metre ötedeydi," dedi karanlıkta kalan bölgeyi işaret ederek.

Amaia yüzündeki donuk ifadeyi incelcyerek kıza doğru eğildi, neredeyse gülümsüyor gibiydi.

"Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"On beş, on altısına girmemişti sanmıyorum," diye cevap verdi Iriarte yaklaşarak. Cesede baktı ve koşmaya baş-

ladı. Nehrin on metre aşağısında eğildi ve kustu. Kimse bir şey demedi, ne o an, ne de özür dileyip peçeteyle ağzını silerek geri döndüğünde.

Anne'nin derisi bembeyaz olmuştu; fakat o solgun derilerden değildi, neredeyse saydamdı, lekeler ve kırmızılıklarla doluydu. Beyaz, duru, yumuşak ve tüysüzdü. Çiy damlalarıyla kaplı bir cenaze mermerine benziyordu. Carla ve Ainhoa'nın tersine, bu savaşmıştı. En azından iki tırnağı kırılmıştı. Şüphesiz diğerlerine göre daha geç ölmüştü: gözlerini rehin alan pusa rağmen, boğulma sebebiyle oluşan deri lekeleri görünüyordu. Önceki cinayetlerin detayları burada da vardı: boğaza bağlanmış ip, iki yanından yırtılmış kıyafet, dizlere kadar indirilmiş iç çamaşırı, tıraşlı cinsel organ ve pelvisine yerleştirilmiş yağlı ve hoş kokulu tatlı.

Jonan baştan aşağıya kızın fotoğraflarını çekiyordu.

"Her şey aynı, şef, yeniden diğer kızları görüyor gibiyim."

"Kahretsin!" Nehrin birkaç metre aşağısında taş duvarlardan yankılanan silah sesiyle birlikte gelen bir çığlık onları irkiltti, herkes silahlarını çıkarıp aşağıya doğru nişan aldı.

"Yanlış alarm! Bir şey yok," dedi nehrin kıyısından yukarı doğru gelen bir ses. Üniformalı gülümseyen bir polis, Montes'in yanında yürüyerek geliyordu.

"Ne oldu, Fermín?" diye sordu Amaia endişeli bir şekilde.

"Üzgünüm, hiçbir fikrim yoktu, kıyıyı inceliyordum ve bir anda yaradılışın en büyük faresini gördüm, bana baktı

ve... üzgünüm, bir anda ateş ettim. Kahretsin! Farelere katlanamıyorum, sonra onbaşı bana onun bir şey olduğunu söyledi... ne bilmiyorum."

"Bir bataklık kunduzu," dedi polis. "Bataklık kunduzları Güney Amerika kökenli memeli hayvanlardır. Birkaç sene önce Pireneler'de bulunan bir Fransız çiftliğinden kaçtılar ve nehre iyi adapte oldular, sayıları azalmış olsa da bazen görülebiliyorlar. Ama zararsızlar, ot obur yüzücülerdir, tıpkı kunduzlar gibi."

"Üzgünüm," diye tekrar etti Montes, "bilmiyordum. Musofobim var, fareye benzer şeylere dayanamıyorum."

Amaia rahatsızlık duyan bir ifadeyle ona baktı.

"Yarın ateşleme için rapor vereceğim," dedi. Fermín Montes ayakkabılarına bakarak bir süre sessiz kaldı ve ardından bir köşeye çekilip hiçbir şey söylemeden durdu.

Dedektif neredeyse onun için üzülmüştü, ilerleyen günlerde onunla fazlaca alay edilecekti. Yeniden cesede eğilerek kız ve yer dışındaki her şeyi kafasından atmaya çalıştı.

Bu bölgede ağaçların nehre kadar inmemesi bölgede toprak ve yosun kokusu olmasını engelliyordu. Orada boğulmuştu, nehrin kayalıkta açtığı yarıkta. Su minerallerinin kokusuyla, *txatxingorri*'den yayılan tatlı koku adeta birbiriyle yarışıyordu. Tereyağı ve şeker kokusu daha hafif bir kokuyla karışıyordu, taze ölümün kokusuydu bu. Tatlıya bakarken gelen mide bulantısıyla geri çekildi, sanki iğrenç bir böcek gibiydi ve nasıl bu kadar kötü kokabildiğini sordu. Doktor San Martín yanında diz çöktü.

"Tanrım, nasıl bir koku bu." Amaia dehşete kapılmış bir şekilde ona baktı. "Ciddi olamazsınız, Dedektif Salazar."

Cevap vermedi, bakması için ona yer açtı.

"Fakat gerçekten çok iyi kokuyor ve ben akşam yemeği yemedim."

Amaia doktorun görmediği tiksinmiş bir ifade takındı ve yarı topuklu çizmeleriyle eteğine rağmen imrendiren yeteneğiyle kayalıkların arasından yürüyen Savcı Estébanez'i selamlamak için döndü.

"Olabilir," dedi Montes hâlâ kunduz olayını atlatamamıştı. Savcı onları selamladı ve gözlemlerini dinleyerek Doktor San Martín'in arkasına geçti. On dakika sonra da gitti.

Anne'nin bedenini taşıyan tabutu çıkarmaları biraz sürdü ve bunu başarmak için herkesin yardımı gerekti. Uzmanlar onu bir çantaya koyup yukarı çekerek taşımayı önerdi ama San Martín bedeni kusursuzca muhafaza edebilmek ve gelebilecek hasarları önlemek için tabutta ısrar etti. Ağaçların arasında tabutu dik şekilde götürmek ve eller değişirken dengede tutabilmek neredeyse imkânsızdı. Birkaç kayma yaşandıktan sonra tabutu Anne'nin cesedini Navarro Adli Tıp Merkezi'ne götürecek olan cenaze arabasına kadar getirdiler.

Yaşanan her olayda genç bir bedene yapılan tecavüz toplumda korku ve zayıflamaya neden oluyor, genç ölümlerde kendi geleceğini koruyamayan, ümidi kırılan bir toplum yayılıyordu. Tıpkı onun gibi. Derin bir nefes aldı ve otopsi sa-

lonuna girdi. Doktor San Martín masaya yaklaşırken önceki operasyonun formlarını dolduruyordu ve selam verdi. Anne Arbizu'nun cesedi yapılan en ufak zararların meydana çıkması için soyulmuştu ama sanki boyanmış gibi gerçekdışı görünen beyaz bedeninde en ufak bir yara yoktu. Amaia İtalyan müzelerini dolduran Meryem Ana heykellerini anımsadı.

"Taş bir bebek gibi," diye fısıldadı.

"Sofía'yla aynı şeyi tartıştık," dedi doktor hak vererek. Uzman bir elini kaldırarak selamladı. "Açık bir Valkür örneği."

Dedektif Yardımcısı Zabalza içeri girdi.

"Başka birini daha bekliyor muyuz yoksa başlayabilir miyiz?"

"Dedektif Montes gelmiş olmalıydı..." dedi Amaia saatine bakarak. "Başlayın, doktor, sonra o bize katılır."

Montes'in numarasını çevirdi ama telesekreter çıktı, araba kullanıyor olabilirdi. Işığın altında fark edilmemiş bazı detaylar gördü. Derisinde birkaç adet kısa ve koyu renkte kıllar vardı, oldukça kalındılar.

"Hayvan tüyü mü?"

"Muhtemelen. Kıyafetinde de yapışmış kıllar bulundu. Bunları Carla'nın bedeninden çıkanlarla karşılaştıracağız."

"Kaç saattir ölü?"

"Nehrin orada aldığım karaciğer ısısına göre iki üç saat arası."

"Çok değil, hayvanların ona yaklaşması için yeterli değil... Tatlıya dokunulmamıştı, sanki fırından yeni çıkmış

*İskandinav mitolojisinde miğfer ve mızrakla silahlanmış genç ve güzel bakireler. (e. n.)

gibiydi, siz de kokladınız; hayvanlar kıllarını üstünc bırakacak kadar yaklaşmış olsalardı, Carla'nın durumunda olduğu gibi, tatlıyı yemiş olurlardı."

"Korucularla iletişime geçmek gerek," dedi Zabalza, "ama sanırım orası hayvanların su içmeye gidebilecеği bir yer değil."

"Herhangi bir hayvan oraya kolayca inebilir," dedi San Martín.

"İnebilir evet, ama nehir orada daralıyor ve güçlükle akıyor, hayvanlar her zaman geniş alanlarda su içerler."

"O halde, bu kılların açıklaması nedir?"

"Belki onları katil koymuştur."

"Olabilir. Kim kıyafetinde hayvan kılı taşır ki?"

"Bir avcı, bir korucu, bir çoban," dedi Jonan.

"Bir tahnitçi," dedi o ana kadar sessiz kalmış olan uzman, San Martín'e yardım ederek.

"Pekâlâ, bölgede bu profile uyan herkesi sorgulamak gerekecek, ayrıca bu kişinin güçlü bir adam olması gerektiğini unutmamak gerek, hatta ben çok güçlü bir adam diyorum. Birden fazla katil olduğunu söylerdim ama açık bir şey var: Herhangi biri oradan bir cesetle aşağıya inemez, çiziklerden ve kırmızılıklardan görülüyor ki onu kollarında taşımış," dedi Amaia.

"Aşağıya indirildiğinde ölü olduğundan emin miyiz?"

"Eminim, hiçbir kız gecenin o vakti nehre inmez, tamdık biriyle bile, üstelik ayakkabılarını geride bırakarak. Sanırım onlar şüphelenmeden hızla üstlerine gidip öldürüyor,

belki onu tanıyorlar ve bu yüzden güveniyorlar, belki de tanımıyorlar ve onları hemen öldürüyor. Öldüklerinden emin olana kadar boğazındaki ipi sıkıyor; ardından onları nehre götürüyor ve fantezilerindeki gibi yerleştiriyor, psikoseksüel ayinini tamamladıktan sonra ayakkabılarıyla bize işaret bırakıyor ve eserini görmemizi sağlıyor." Amaia aniden durdu ve rüyadan uyanır gibi başını salladı. Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

"İple devam edelim," dedi San Martín.

Uzman kızın kafatasını tuttu ve San Martín'in ipi alabilmesi için kaldırdı. İki ucunu kaplamış olan plastiğe ya da tutkala benzeyen beyazlıklara odaklandılar.

"Şuna bakın, dedektif, bu yeni bir şey: Diğer olaylarda olduğundan farklı bir şekilde iptc deri kalıntıları var. Yüklenirken derisinde bir kesik ya da en azından bir sıyrık oluşmuş."

"Geriye parmak izi bırakmadığı için eldiven kullandığını düşünmüştüm," dedi Zabalza.

"Öyle görünüyor fakat bazen bu katiller kendi elleriyle yaşamla kapışır hissine kapılarak tahrik oluyor ve kendilerine hâkim olamıyorlar. Yalnızca bir an için bile olsa eldiveni çıkarabiliyorlar. Bu da bizim için yeterli oluyor."

Amaia'nın tahmin ettiği gibi, Doktor San Martín, Anne'nin kendini savunduğu konusunda hemfikirdi. Belki de o önceki kurbanların göremediği, onu şüphelendiren bir şey görmüştü ve kendini ölüme teslim etmek istememişti. Onun olayında boğulma belirtileri açıktı ve katil Anne'yle fantezilerini gerçek-

leştirmek isteyip bir noktaya kadar başarmış olsa da, Amaia katilin bu ölümden tatmin olmadığını, bu melek yüzlü kızın onu zorladığını ve diğerlerinden daha saldırgan çıktığını hissetmişti, bu hissin nedenini açıklayamıyordu. Cinayet diğerlerininkinden daha zor olmuş olsa da, Anne'nin yüzünde şaşkınlık ve çaresizlik yoktu, aksine sonuna kadar verdiği mücadeleden memnun bir gülümseme vardı. Amaia ağzının kenarında birkaç pembe iz gördü, sağ kulağına kadar uzanıyorlardı.

"Yüzündeki bu pembe iz nedir?"

Uzman pamuk parçasıyla bir örnek aldı.

"Öğrenir öğrenmez size bildireceğiz, fakat ben..." pamuğu kokladı, "...*gloss* derdim."

"*Gloss* nedir?" diye sordu Zabalza.

"Dudak boyası, yağlı, parlak ve meyve aromalı bir dudak boyası," dedi Amaia.

Uzun cinayet dedektifliği görevi boyunca birçok otopsiye katılmıştı ve *bir kadın olarak yapabileceği şeyleri* çoktan aştığını düşünüyordu. Bu yüzden gerisine tanıklık etmedi. Herhangi bir adli patolog y şeklinde kesilen bir otopsinin oldukça vahşi olduğunu kabul ederdi, cesedi açıyor, organlarını çıkarıyorlardı. Cesedi yeniden doldururken yardımcı omuzlardan göğse ve oradan karını geçerek pelvise kadar inen korkunç yarayı kapatıyordu. Ceset bu olayda olduğu gibi bir çocuğa aitse o zaman daha da katlanılmaz ve şiddetli oluyordu, bir bebeğin derisinde açılmış hiçbir zaman iyileşmeyecek olan fermuar gibi.

9

Güneş ışığına bakılırsa saat sabah altı civarı olmalıydı. Arabada üzerine örttüğü yağmurlukla uyuyan Jonan uyandı.

"Günaydın, şef. Nasıl geçti?" dedi gözlerini ovuşturarak.

"Elizondo'ya dönüyoruz. Montes aradı mı seni?"

"Hayır, sizinle birlikte otopside olduğunu düşünmüştüm."

"Gelmedi, telefonuna da bakmıyor, telesekreter çıkıyor," dedi görünür bir üzgünlükle. Aynı arabayla Pamplona'ya inmiş olan Dedektif Yardımcısı Zabalza, arkasına yaslandı ve boğazını temizledi.

"Dedektif, pekâlâ, bu işe burnumu sokmalı mıydım bilmiyorum ama en azından endişe etmemeniz için. Geçitten çıktığımızda Dedektif Montes gidip üzerini değiştirmesi gerektiğini çünkü akşam yemeğine gideceğini söyledi."

"Akşam yemeği mi?" Amaia şaşkınlığını gizleyemedi.

"Evet, otopsi için Pamplona'ya kadar ona eşlik edip etmeyeceğimi sordu, ben de evet dedim ve bana böylesinin daha sakin olacağını, Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin de geleceğini ve böylece her şeyin iyi olacağını söyledi."

"Her şeyin iyi olacağını mı? Burada olması gerektiğini biliyordu," dedi Amaia kızgın bir şekilde, fakat bir an emirlere karşı geldiğini söylediği için pişman oldu.

"Ben... üzgünüm. Ben emri sizin verdiğinizi düşündüm."

"Endişelenme, ben onunla konuşacağım."

Uyumamasına rağmen hiç uykusu yoktu. Masanın üzerindeki üç kızın yüzünde boş bir bakış vardı. Ölümleri aynı olsa da, birbirinden farklı üç yüz. Carla ve Ainhoa'nın büyütülmüş yüz fotoğraflarını dikkatle inceledi.

Montes elinde iki kahveyle sessizce içeri girdi, birini Amaia'nın önünde koydu ve biraz uzağa oturdu. Amaia birkaç saniye başını fotoğraflardan kaldırdı ve yaptıklarından haberdar olduğunu ima eden bir bakış attı. Salonda ekibinin yanı sıra beş polis daha vardı. Fotoğrafları aldı ve masanın ortasına koydu.

"Baylar, bu fotoğraflarda ne görüyorsunuz?"

Hepsi masaya doğru eğildi.

"Size bir ipucu vereyim."

Fotoğraflara Anne'nin yüzünü de ekledi.

"Bu Anne Arbizu, dün gece bulunan kız. Ağzından kulağına kadar uzanan pembelikleri görüyor musunuz? Pekâlâ, bunlar dudak boyası, pembe, yağlı bir dudak boyası ve du-

daklara nemli bir görünüm veriyor. Fotoğraflara tekrar bakın."

"Diğer kızlarda yok," dedi Iriarte.

"Evet, diğer kızlarda yok ve nedenini bilmek istiyorum. Çok güzeller, topuklu ayakkabı giymişler, çanta, ceptelefonu ve parfüm taşıyorlar. Hiç makyaj yapmamaları tuhaf değil mi? Onların yaşındaki neredeyse bütün kızlar bunu kullanmaya başlar, en azından rimel ve *gloss.*"

Kafaları karışmış bir şekilde ona bakan arkadaşlarına baktı.

"Kirpiğe ve dudaklara sürülen," diye tercüme etti Jonan.

"Sanırım Anne'nin makyajı silinmiş, geriye *gloss* kalmış ve makyajını çıkarmak için bir pamuk ve makyaj temizleyici ya da makyaj temizleyici mendillerden kullanmak gerek; bebeğin poposunu temizlemek için kullanılan mendillere benzerler ama farklı bir amaçla kullanılabilir, aslında bebeklerinki de aynı işi görebilir. Büyük olasılıkla bunu nehirde yapmış olmalı, orada neredeyse yok denilecek kadar az ışık vardı, yanında fener olsa da yeterli değildi, çünkü Anne'yle işi bitmemişti. Jonan ve Montes nehre dönmenizi, pamuk veya mendil benzeri bir şeyler aramanızı istiyorum; bunları kullandıysa ve yanına almadıysa bölgede bulabiliriz." Montes'in yeni ayakkabılarına baktığını gördü, bu kez kahverengi ve oldukça pahalı görünüyorlardı. "Dedektif Yardımcısı Zabalza, cinayet günü Ainhoa'nın makyaj yapıp yapmadığını öğrenmek için arkadaşlarıyla konuşun lütfen; ailesini bununla rahatsız etmeyin, ayrıca kız çok gençti ve ailesinin makyaj yaptığını bilmemesi daha iyi olur... Birçok genç

bunu evin dışında yapıyor ve geri dönerken çıkarıyor. Carla eminim makyajlı gitmiştir. Tüm fotoğraflarında makyajlı görünüyor, üstelik o gece yaş günüydü. Engrasi Teyzem bile yaş gününde dudaklarını boyuyor. Bakalım bu akşam için bir şeyler bulabilecek miyiz? Herkes saat dörtte burada olsun."

İlkbahar 1989

Güzel günlerdi, sanki hep ailelerinin çalışmadığı pazar günüydü. Annesi fırında, evde saatlerce süren tatlı ve çok hoş kokular yayan çıtır kruvasanlar ve kuru üzümlü kurabiyeler pişiriyordu. Babası yavaşça odaya girdi, dağ manzarası olan camların perdelerini açtı ve onlara hiçbir şey söylemeden çıktı, güneş sıcacık ışığıyla onları okşayarak uyandırsın istedi. Uyanıktılar, yatakta ailesinin mutfaktaki konuşmalarını dinliyor ve temiz yatak hissinin tadını çıkarıyorlardı, güneş havada oluşturduğu ışık yollarıyla kıyafetlerini ısıtıyordu. Bazı sabahlar annesi kahvaltı etmeden önce salondaki plakçalara eski plaklarından birini takıyordu ve Machín ya da Nat King Cole'nin sesi boleroları ve çaçaçalarıyla evi dolduruyordu. Babası annesinin belinden tutuyor ve yüzleri birbirine oldukça yakın, eller dolaşık, el yapımı ağır mobilyaları ve Bağdat'ta dokunmuş halıları kenara iterek salonun ortasında döne döne dans ediyorlardı. Kızlar yalınayak ve uykulu bir şekilde yataklarından çıkıyor ve kanepeye oturarak biraz utangaç bir gülümsemeyle onların dansını izliyorlardı, sanki onları dans ederken görmek özel bir anda yakalamışlar gibi

şaşırtmıştı onları. Ros dansa katılmak için babasının ayaklarına sarılan ilk kişi olurdu; ardından Flora gelir ve annesine sarılırdı, Amaia da bolero ile dönen dansçıları izlerken kanepeden gülümserdi. O dans etmiyordu çünkü onları izlemek istiyordu, çünkü biraz daha sürsün istiyordu ve çünkü kalkar ve onlara katılırsa annesine çarpar çarpmaz dans yarıda kesilecek ve o özür dileyip devam etmek isteyince annesi yorulduğunu ve fırına bakması gerektiğini söyleyecekti. Böyle olunca babası üzgün bir şekilde ona bakar ve kırgınlığını giderene kadar kızıyla bir süre daha dans ederdi, ta ki beş dakika sonra annesi salona dönüp başının ağrıdığını söyleyerek plakçaları kapatana kadar.

10

İrkilerek uyandığı şekerlemenin ardından Amaia kendini kötü hissetti. Bir duş aldı, James'in bıraktığı notu okudu ve evde olmamasından dolayı biraz rahatsız oldu. Hiçbir zaman söylemese de, o uyurken yanında olmasını tercih ederdi, varlığı ona huzur verebilirdi. Yüksek sesle evde yalnız uyanmanın verdiği hissi ve uyurken onu yanında istediğini söylerse kendini komik duruma düşürürdü. Yanında olmasına gerek yoktu, elini tutmasını istemiyordu; uyandığında orada olması yeterli değildi. Uyurken ihtiyacı vardı varlığına. Geceleri çalıştığında ve gündüzleri uyumak zorunda kaldığında James evde yoksa kanepede uyuyordu. Orada yatakta olduğu gibi derin uykuya dalamıyordu ama öyle tercih ediyordu, çünkü yatağa yatarsa uyumanın imkânsız olduğunu biliyordu. James o uyurken çıksa da fark etmiyordu: Kapı sesini duymasa da, sanki nefesi kesilmiş gibi yokluğunu hissediyor ve evde olmadığını anlayarak uyanıyordu. *Ben uyurken evde olmanı istiyorum.*

Düşüncesi buydu ve nedeni saçmaydı, bu yüzden söyleyemiyordu, o gittiğinde uyandığını, yokluğunu bir dedektör gibi hissettiğini, uyandığında ekmek almaya gittiğini belirten bir not bulduğunda terk edilmiş gibi hissettiğini söylemek...

Üç kahvenin ardından artık karakoldaydı, çok iyi hissetmiyordu. Iriarte'nin masasına oturmuş o adamın hayata bıraktığı izleri zevkle izliyordu. Sarışın çocuklar, genç bir eş, Meryem Ana takvimleri, cam kenarında bakımlı çiçekler... Saksıların altında fazla suyu toplaması için kil tabaklar bile vardı.

"Girebilir miyim, şef? Jonan beni görmek istediğinizi söyledi."

"Gel, Montes ve bana şef deme. Otur, lütfen."

Karşısındaki sandalyeye oturdu ve dudaklarını hafifçe bükerek ona baktı.

"Montes, otopsiye katılmaman beni hayal kırıklığına uğrattı, neden gelmediğini bilmemek beni endişelendirdi ve başka birinden akşam yemeğine gideceğin için gelmediğini öğrenmek beni kızdırdı. Sanırım en azından geceyi sizi sorarak geçirdiğim, yanıtlanmayan aramalarla vakit kaybettiğim ve sonunda olanları anlatan kişi Zabalza olduğu için utanmalısın."

Montes ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Amaia devam etti.

"Fermín, bir ekip oluşturduk, hepinize her an ihtiyacım var, gitmek isteseydin engellemezdim; yalnızca demek istediğim en azından telefon edebilirdin, Jonan'a ya da bana bil-

direbilirdin, ama hiçbir açıklama yapmadan ortalıktan kaybolamazsın. Üstelik öldürülen yeni bir kız varken sana daha çok ihtiyacım var. Neyse, en azından umarım buna değmiştir," gülümsedi ve yanıt bekleyen bir sessizlikle ona baktı ama Montes çocuksu bir dudak büküşten kibirli bir ifadeye dönüşen bakışlarla bakmaya devam ediyordu. "Fermín, bir şey söylemeyi düşünmüyor musunuz?"

"Montes," dedi keserek. "Dedektif Montes, bu soruşturmayı yürüten kişi olsanız da bunu unutmayın. Emir altında çalışan Jonan'a açıklama yapmak zorunda değilim, Dedektif Yardımcısı Zabalza'ya bildirdim, benim sorumluluğum orada son buluyor." Gözleri hissettiği öfkeyle kısılmıştı. "Elbette, son zamanlarda öyle düşünülse de, yemeğe gitmemi engelleyecek kişi siz olamazsınız. Dedektif Montes siz akademiye girdiğinizde halihazırda altı senedir cinayet bölümündeydi, şef, ve sizin canınızı sıkan Zabalza'nın karşısında küçük düşmeniz," Oturduğu yerde yayıldı ve karşı koyan bakışlarla ona baktı. Amaia ona acıyan bakışlarla cevap verdi.

"Küçük düşen tek kişi sizsiniz ve kötü bir polissiniz, Tanrım! Bir seri cinayetin üçüncü kurbanını bulduk, elimizde henüz bir şey yok ve siz akşam yemeğine gidiyorsunuz. Sanırım emniyet müdürü yürütmeyi bana verdiği için kızgınsınız, ama bu kararda benim herhangi bir etkim olmadığını bilmeniz gerek, şu an bizi ilgilendiren tek şey bir an önce bu olayı çözmek olmalı," dedi, ses tonunu biraz yumuşattı ve desteğini kazanmak isteyen bakışlarla Montes'e baktı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Fermín, ben sizin adınıza

mutlu olurdum, sizin de mutlu olduğunuzu düşünmüştüm, mümkün olan her yardımı sunacağınızı düşünmüştüm..."

"Düşünmeye devam edin o halde," diye homurdandı.

"Bana söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?" Montes sessiz kaldı. "Pekâlâ, Montes, nasıl isterseniz, toplantıda görüşürüz."

Yeniden kızların sonsuz boşluğa dönen, ölümle örtülü bakışları ve diğer yanda acının en derin manifestosu gibi duran renkli fotoğraflar, muhtemelen sevgilisinin olan bir arabanın yanında Carla'nın ışıldayan gülüşü, hemen hemen bir hafta önce kollarında bir kuzucukla duran Ainhoa ve tiyatro grubuyla birlikte Anne. Plastik bir çantanın içi pamukla doluydu, muhtemelen Anne'nin yüzündeki makyajı silmek için kullandığı pamuklardı ve Ainhoa'nın cinayet mahallinde yerleri tespit edilen, şimdiye kadar nehre düştükleri düşünüldüğü için önem verilmeyen diğer çantalar.

"Haklıydın, şef. Pamuklar oradaydı, birkaç metre aşağıda nehir duvarındaki bir yarıktaydı. Pembe siyah lekeler var, sanırım rimelden. Arkadaşları genelde makyaj yaptığını söylediler, rujunu da buldum, çantasındaydı. Aynısı olduğundan emin olmamızı sağlayacak. Ve bunlar," dedi diğer çantayı işaret ederek, "Ainhoa'nın cinayet mahallinde bulunanlar. Aynı marka, çizgili, fakat bunlarda daha az makyaj izi var. Arkadaşları Ainhoa'nın yalnızca dudak parlatıcı kullandığını söylediler."

Zabalza ayağa kalktı.

"Carla'nın cinayet mahallinde bir şey bulamadık, çok zaman geçmişti ve bedenin bir bölümü nehirdeydi bunu unutmamak gerek, katil pamukları oraya attıysa su onları götürmüş olabilir... En azından ailesinden her gün makyaj yaptığını öğrendik."

Amaia ayağa kalktı ve oturmakta olan arkadaşlarının arkalarında, salonda dolandı.

"Jonan, bize bu kızlarla ilgili ne anlatacaksın?"

Dedektif yardımcısı öne çıktı ve içeriğiyle birlikte bir fotoğrafı eline aldı.

"Makyajlarını siliyor, ayakkabılarını çıkarıyor. Topuklu ayakkabılar, kadın ayakkabıları, üçünde ortak olan bu. Saçlarını yüzün iki tarafına ayırarak tarıyor, cinsel organının tüylerini tıraş ediyor. Onları yeniden küçük bir kız yapıyor."

"Kesinlikle," diye onayladı Amaia. "Bu pislik onların kendilerini erkenden yaşlandırdıklarını düşünüyor."

"Küçük kızlardan hoşlanan bir sübyancı mı?"

"Hayır, hayır, sübyancı olsaydı doğrudan küçük kızları seçerdi. Bunlar genç, büyük ya da küçük ölçüde kadınlar, bu kızlar olduklarından daha büyük görünmeye çalışmışlar. Tuhaf bir şey değil, olgunlaşma sürecinin bir parçası. Fakat katil bu tür değişimlerden hoşlanmıyor."

"Ya da küçükken onları tanıyordu ve bugünkü görünümlerinden hoşlanmıyordu, bu yüzden onları geriye döndürmek istiyor," dedi Zabalza.

"Ayakkabılarını ve makyajını çıkarmakla kalmıyor, on-

ları tıraş ediyor, kıyafetlerini yırtıyor ve bedenleri sergiliyor. Bunlar onların olmak istedikleri kadın değil. Çocukluk konseptine aykırı düşen, olgunluğun sembolü olan cinsel organındaki tüylerini kesiyor ve üzerine bir tatlı yerleştiriyor, geçmiş zamanı simgeleyen bir tatlı, bölgenin geleneği, çocukluğa dönüş, belki de başka değerlere. Giyinme şekillerini, makyaj yapmalarını ve olgun tavırlarını onaylamıyor ve onları bedenlerinde kendi ideal saflığını göstercrek cezalandırıyor. Bu yüzden onlara cinsel bir saldırıda bulunmuyor, bu yapmak isteyeceği son şey olur, onları ahlaksızlıktan, günahtan esirgemek istiyor... Eğer tüm bu korkunç şeylerde haklıysam, katilimizin amacı buysa, bu olayların son bulmayacağından emin olabiliriz. Carla ile Ainhoa'nın cinayetinin arasında bir aydan fazla bir süre var, bu ve Anne olayı arasında ise üç gün, gittikçe daha öfkeli ve inançlı hissediyor, yapması gereken çok fazla iş olduğunu düşünüyor, kızları toplamaya ve onları saflığa döndürmeye devam edecek... Ellerin yukarı doğru konumlandırılması bile teslimiyeti ve masumiyeti simgeliyor." Amaia bir an duraksadı. Bu ifadeyi, bu elleri daha önce nerede görmüştü? Iriarte'ye baktı ve parmağıyla işaret etti.

"Dedektif, bana ofisinizdeki takvimleri getirir misiniz?"

Iriarte iki dakika sonra döndü. Masanın üzerine bir Lekesiz Doğum, bir de Lourdes Efendimiz takvimi koydu. Bakireler içlerinden görkemli güneşin filizlendiği ellerini yukarı doğru açarken, avuç içlerini, cömertliklerini ve hoşgörülerini göstererek zarafet dolu bir şekilde gülümsüyorlardı.

"İşte burada!" diye bağırdı Amaia, "tıpkı bakireler gibi."

"Bu adam gerçekten kafayı yemiş," dedi Zabalza, "en kötüsü de biz onu durdurana kadar durmayacak olması."

"Profili yenileyelim," dedi dedektif.

"Erkek, yirmi beş ve elli beş yaş arası," dedi Iriarte.

"Yükseltebiliriz, daha yaşlı olabilir, gençliğe karşı gösterdiği bu reddetme genç bir adama pek de uymuyor. Aceleci değil, oldukça organize, ihtiyacı olan her şeyi suç mahalline kadar taşıyor ve onları orada öldürmüyor."

"Başka bir yeri olmalı. Nerede olabilir?" diye sordu Montes.

"Belli bir yer olduğunu sanmıyorum, en azından bir ev, tüm kızların bir eve girmesi mümkün değil, mücadele vermediklerini de unutmamalıyız. Anne hariç, o son ana kadar direndi. İkide bir: Ya da onlara gizlice yaklaşıp, görülme riski olan bir yerde aniden saldırıyor. Bu yöntem bana çok da mümkün gelmiyor, belki de onları bir yere gelmeleri için ikna ediyor ya da kendisi götürüyordur, bir arabayla, geniş bir arabayla, çünkü cesedi taşıması gerek... Bence bu teori daha mantıklı," dedi Amaia.

"Kızların herhangi bir arabaya bindiklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Jonan.

"Pamplona'da yapmazlardı belki," diye açıkladı Iriarte "ama bir kasabada bu normal, otobüs beklediğini gören herhangi bir komşu sana nereye gittiğini sorabilir; burada garip bir şey yok, üstelik küçüklüğünüzden beri tanıdığınız ve güvendiğiniz biriyse arabasına binmemeniz için hiçbir neden yok."

"Katılıyorum: beyaz bir erkek, otuz ve kırk beş yaş arası, belki biraz daha yaşlı. Muhtemelen annesiyle ya da yaşlı ailesiyle yaşıyor. Oldukça katı bir eğitim almış olmalı ya da tam tersi, çok yabani koşullarda yetiştirildi ve o kendine bir ahlak felsefesi belirledi ve şimdi onu dünyaya aşılıyor. Çocukluğunda kötü şeyler yaşamış olabilir, belki de bir şekilde çocukluğunu kaybetti, ailesi ölmüş olabilir. Taciz, teşhircilik, soygun geçmişi olan bir adam arayın... Orada dolaşan çiftlere herhangi tuhaf bir şey duyup duymadıklarını sorun, unutmayın bu tür şeyler bir anda ortaya çıkmaz, adım adım gidilir. Kötü bir şekilde ailesini kaybedenleri araştırın, yetimler, kötü muamele görmüş olanlar, yalnız yaşayanlar. Baztán'daki her tacizci ve benzeri suçlar işlemiş kişiyi sorgulayın. Tüm bilgilerin Jonan'da olmasını istiyorum ve başka bir şey bulamazsak aileler, arkadaşları ve daha yakın tanıdıklarıyla devam edeceğiz. Pazartesi Anne'nin cenaze töreni var. Ainhoa'da yaptığımız her şeyi tekrar edeceğiz, en azından karşılaştıracak materyallerimiz olacak. İki cenazeye de katılan erkeklerin listesini oluşturun ve profile ekleyin. Montes, cenaze törenini kayda alan var mı öğrenmek için Carla'nın arkadaşlarıyla konuşacak, Jonan bana Ainhoa'nın arkadaşlarının ağlarken telefonda konuştuğunu söyleyince aklıma geldi; gençler cep telefonları olmadan hiçbir yere gitmezler, bunu araştırın," '*lütfen,*' demeyi de es geçmedi. "Zabalza, Seprona'dan ya da koruculardan biriyle konuşmak istiyorum. Jonan bölgedeki ayılarla ilgili bilgi topla. GPS'le yerlerini belirledikleri bir yer olduğunu biliyorum, bakalım

bize ne anlatacaklar. Kim en ufak bir bilgi edinirse hemen benimle iletişime geçecek, bu canavar içimizde dolaşıyor ve bizim işimiz onu yakalamak."

"Dedektif, ofisime geçin, Pamplona'daki genel karakoldan bir arama var." Amaia ayağa kalkarak telefonu aldı.

"Size henüz güzel haberler veremiyorum, efendim. Soruşturma tüm hızıyla devam ediyor, fakat korkarım katilin bizden daha çok acelesi var."

"Sorun değil, dedektif, soruşturmanın emin ellerde olduğunu biliyorum. Bir saat önce *Navarra Günlüğü*'nde çalışan bir arkadaşım aradı. Yarın Miguel Ángel de Andrés ile yapılan röportajı yayınlayacaklar, Carla Huarte'nin katil olmakla suçlanan sevgilisi. Bilindiği gibi serbest bırakıldı. Röportajda gazeteci üstü kapalı bir şekilde Miguel Ángel de Andrés'in, Carla ve Ainhoa'nın katilinin aynı kişi olduğu ortaya çıkınca serbest bırakıldığını ve bir seri katille karşı karşıya olduğumuzu belirtti, bunun yanın sıra yarın son kurban Anne'nin de haberini yapacak, gibi görünüyordu Urbizu."

"Arbizu," diye düzeltti Amaia.

"Yarınki haberin başlıklarını size faksla gönderiyorum. Hoşunuza gitmeyeceğini biliyorum, bu iğrenç bir durum."

Zabalza bazı cümlelerin altının çizilmiş olduğu iki kâğıtla geri döndü.

"Migeul Ángel de Andrés, iki ay Carla Huarte'nin katili olduğu suçlamasıyla Pamplona Cezaevi'nde yattı, polisler cinayet olaylarının ardında tek bir katilin bulunduğunu söylüyor. Katil onların kıyafetlerini yırtıyor ve cesetlerin üzerine

insana ait olmayan kıllar bırakıyor. Kendi topraklarında cinayet işleyen korkunç bir adam. Kana susamış bir Basajaun."

Anne'nin cinayetiyle ilgili olan makalenin üzerinde başlık şu şekilde: "Yeni bir Basajaun cinayeti mi?"

11

Büyük Baztán Ormanı, değişimden önce dağlarda kayın ağaçları, aşağı ve kıyı kısımlarda meşe ağaçları, orta kısımlarda dişbudak ve fındık ağaçlarıyla kaplıydı. Bugünse tamamen kayınlarla kaplı. Karaçalılar, eğreltiotları, fundalıklar Baztánlı neslin üzerinde yürüdüğü bir güzellik, dehşet verici bir olayla yalnızca Irati Ormanı'yla karşılaştırılan bu büyülü orman bugün adeta lekelenmiş görünüyor.

Ormanın büyüklüğü bir korku uyandırsa da her zaman gizli bir gurur kaynağıydı. Onu sevdiğini biliyordu ama onunki sessiz ve uzaktan beslediği hürmetkâr ve erdemli bir sevgiydi. On beş yaşına geldiğinde bir dağcı topluluğuna katılmıştı. Grup eşliğinde fırtınalı yürüyüşlere katılmak umduğu kadar tatmin edici olmamıştı, üç katılımdan sonra bıraktı. Araba kullanmayı öğrenince ormanlık yollara döndü, ormanın büyüsüne kapılmıştı bir kere. Dağda yalnız olmak ona gerginlik, yasak bir yerde bulunuyormuş ve gözleniyor-

muş hissi veriyordu. Amaia arabasına bindi ve bu rahatsızlık verici deneyimin ardından eve geri döndü.

Fakat soruşturma devam etmeliydi ve Amaia, Baztán çalılığına geri döndü. Kışın son izleri ormanda daha belirgindi. Yağmur tüm gece boyunca durmamıştı ve geriye ağır, soğuk bir hava bırakmıştı, kıyafete işleyen bir nem vardı, James'in ısrarla almasını söylediği yağmurluğa rağmen titriyordu. Ağaç gövdeleri sudan dolayı kararmıştı. Kabuklarını kaybetmemiş olan ağaçlar kıştan dolayı kuruyan yapraklarının altında, hafifçe esen rüzgârla ortaya çıkan yeşil yapraklarını göstererek ışıldıyorlardı. Ormanla kasabanın arasında dökülen nehir kıyılarında yaşanan olayların dilsiz bir tanığı olarak duruyorlardı.

Jonan ceketinin fermuarını çekerek hızla yanına geldi.

"Oradalar," dedi Land Rover'ı işaret ederek.

İki üniformalı adamın uzaktan geldiğini gördü ve Amaia komik bir yorum yaptıklarını anladı, çünkü bakışlarını kaçırarak gülüşüyorlardı.

"Tipik yavan yorumlar," diye homurdandı Jonan.

"Sakin ol, tehlikeli alanlarda mücadele veriyoruz," dedi yaklaşırlarken.

"İyi akşamlar. Ben yerel polis cinayet bölümünden Dedektif Salazar, bu Dedektif Yardımcısı Etxaide," diye tanıttı.

İki adam oldukça ince ve güçlüydü, içlerinden biri diğerinden bir baş uzundu. Amaia adam konuştukça boyunun daha da uzadığını hissetti.

"Dedektif, ben Alberto Flores ve bu da arkadaşım Javier

Gorria. Bu bölgeyi korumakla görevliyiz, çok geniş bir bölge, yaklaşık elli kilometre, fakat size herhangi bir yardımımız dokunursa şeref duyarız.

Amaia cevap vermeden sessizce onlara baktı. Bu hiçbir zaman yanıltmayan göz korkutucu bir taktikti ve bu durumda da işe yaramıştı. Land Rover'a yaslanmış olan korucu bir adım öne çıkarak kendine çekidüzen verdi.

"Efendim. Elimizden geleni yapacağız, Huesca ayıları uzmanı bir saat önce geldi, arabası biraz aşağıda," dedi yeri göstererek. "Bize eşlik ederseniz size nerede çalıştıklarını gösterebiliriz."

"Güzel, ve bana dedektif deyin."

Korucu yeniden en iyi bahçenin çimenleri gibi taze ve yeşil olan otların büyüdüğü yere açılmak için yol gösterdi. Diğer bölgelerde orman, ihtişamlı bir labirente dönüşüyordu, neredeyse sıcaktı, karşılarındaki geniş bitki örtüsü ilerlemelerini güçleştiriyordu. Su bu sık bölgede yamaçta olduğu kadar akmıyordu, kuru yüzeyler ve ağaçların dibinde rüzgârla toplanmış yapraklar görünüyordu, ormanın yatakları gibi gibiydiler. Amaia, Engrasi Teyze'nin ona küçükken anlattığı hikâyeleri hatırlayınca gülümsedi. Bu ormanın ortasında, geçmişte bu bölgedeki insanların anlattığı büyülü yaratıkların varlığını kabul etmek tuhaf değildi. Tüm ormanlar güçlüdür, bazıları derinliği ve gizemiyle, diğerleri karanlığı ve kötülükleriyle korkutucudur. Baztán'daki orman duru güzelliği, insanı çocukluğuna götüren çeşitliliğiyle büyüleyicidir, ormanda yaşayan ördek ayaklı periler olduğuna ina-

nılırdı, periler gündüzleri uyur, akşamları da uzun altın sarısı saçlarını altından bir tarakla taramak için çıkarlardı. Bu altın tarakla dilekleri yerine getirirlerdi, güzelliğiyle baştan çıkan adamlara hediye ettikleri dilekler, korkutmadan onlara eşlik ederdi.

Amaia *berrak varlıkların* bulunduğu o ormanda rahip sınıfına ait bir kültürü, insandan üstün olan bir ağaç gücünü kabul etmenin kolay olduğunu düşünüyordu, bu yerlerde ve tüm vadide büyülü varlıkların ve insanların arasındaki birlik dindi.

"Oradalar," dedi Gorria ciddi bir şekilde, "hayalet avcıları."

Huesca uzmanı ve yardımcısı, turuncu iş tulumu giyiyorlar ve gümüş bir yolda ilerliyorlardı. Yukarı vardıklarında bir ağaç gövdesini inceliyor gibiydiler.

"Dedektif, memnun oldum," dedi elini uzatarak. "Raúl González ve Nadia Takchenko. Neden böyle giyindiğimizi soracak olursanız, kaçak avcılardan dolayı. Onları yakalamak için bölgede ayı olduğu söylentisi çıkarmak kadar işe yarayan bir ilan olamaz, hemen aşağıya taşlık alana çıkarlar, şaka değil. İberyalı adamlar orada ayı avına çıkıyorlar ve sersemce ortalıkta hareket eden her şeye vurdukları için ayılar tarafından avlanıyorlar... Bizi ayı sanıp vurmaları ilk kez olmuyor, turuncu tulum buradan geliyor: İki kilometreden görülür, Rusya ormanlarında herkes bunu giyiyor."

"Ne diyorsunuz? *Habemus* ayı mı değil mi?" diye sordu Amaia.

"Dedektif, Doktor Takchenko ve ben böyle bir şeyi onaylamak için erken olduğunu düşünüyoruz, her şekilde araştırmak gerekecek."

"Ama en azından herhangi bir iz, bir işaret bulup bulmadığınızı söyleyebilirsiniz."

"Evet diyebiliriz, şüphesiz büyük hayvan varlığına işaret eden izler bulduk, ama henüz kesin bir sonuç yok. Yine de yaklaşıyoruz, bölgeyi araştırmak için çok az zamanımız kaldı ve neredeyse hiç ışık yok," dedi gökyüzüne bakarak.

"Yarın şafakta elleri işe koyabiliriz, böyle mi deniyor?" diye sordu doktor korkunç bir İspanyolcayla. "Bize gönderilen fotoğraflardaki izler bir düztabana aitmiş gibi duruyor. İkinci cesetten bir fotoğrafla karşılaştırmak iyi olur."

Amaia bir cesetten elde edilen bulgudan bahsetmemeyi tercih etti.

"Yarın elinizde olur," dedi Jonan.

"Bana söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?" diye ısrar etti Amaia.

"Bakın, dedektif, her şeyden önce ayıların çok fazla ortalığa çıkmadığını bilmeniz gerek. 1700 yılından beri ayıların Baztán'a kadar hiçbir bölgede görülmediği bilinir, hatta bu bölgede kalan son ayılardan ölü olarak getirene ödül bile konuldu. O zamandan beri tek bir iz yok, ama bölge halkı arasında her zaman söylentiler olmuştur. Beni yanlış anlamayın, burası harika bir yer ama ayılar arkadaşlığı sevmezler, her türlü arkadaşlığı, türdeşleriyle bile. Özellikle insanlarınkinden hiç hazzetmezler. Tesadüf eseri bir insanla karşılaşıp,

onu kilometrelerce öteden fark edip, yoluna çıkmadan uzaklaşması oldukça tuhaf olurdu..."

"Peki, tesadüf eseri bir ayı vadiye kadar inse bir dişinin izini sürüyor diyebilir miyiz? Bu amaçla yüzlerce kilometre yol gittiğini biliyorum. Peki ya özel bir şeyin cazibesine kapılırsa?"

"Bir cesede diyorsanız, bu pek ihtimal sayılmaz, ayılar leşçil değillerdir; eğer avlanamazlarsa liken, meyve, bal, taze tomurcuklar, neredeyse leş hariç her şeyi toplarlar."

"Kastım ceset değil, özenle hazırlamış besinler... Çok net konuşamıyorum, üzgünüm..."

"Ayılar insan yemeklerini çok severler; özellikle bu zaafları onları insanların bulunduğu bölgeye yaklaştırır, çöplerde artıklar ararlar ve benzersiz lezzetlerle baştan çıkıp avlanırlar."

"Peki ya bir ayı cesede yaklaşmasına neden olacak kadar etkilenirse bir kokudan ve bu koku özenle hazırlanmış bir yiyecekse?"

"Bir ayının Baztán'a kadar inmesi pek mümkün değil."

"Belki de ayıyı bir *sobaka* ile karıştırmışlardır, nasıl deniyor?" diyerek güldü Doktor Takchenko. Doktor bakışlarını birkaç adım geride bekleyen koruculara çevirdi.

"Doktor Ağustos 2008'de buraya çok yakın bir yerde bulunmuş, ayıya ait olduğu sanılan cesetten bahsediyor ve otopsiden sonra büyük bir köpek olduğu ortaya çıktı. Yetkililer boşuna kargaşa çıkarmışlardı."

"Hikâyeyi hatırlıyorum, gazetelerde çıkmıştı, ama bu

olayda sizler bunların ayı kılı olduğunu onaylıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Bize gönderilen kıllar bir ayıya ait, fakat... fakat şimdilik daha fazla bir şey söyleyemiyorum. Birkaç gün buradayız, izlerin bulunduğu bölgeleri araştıracağız ve kayda almaya çalışmak için kameralar yerleştireceğiz."

Çantalarını aldılar ve geldikleri yoldan aşağıya indiler. Amaia ağaçların arasında yürüyerek birkaç metre ileri gitti, uzmanların oldukça ilgisini çeken izleri bulmaya çalıştı. Arkasında korucuların neredeyse düşmanca gelen varlıklarını hissetti.

"Peki siz bana ne diyebilirsiniz? Bölgede farklı bir şey gözlemlediniz mi? Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?" diye sordu, tepkilerini kaçırmamak için onlara dönerek.

İki adam cevap vermeden önce birbirine baktı.

"Bir ayı görüp görmediğimizi mi soruyorsunuz?" diye sordu kısa olan şaşırmış bir şekilde.

Amaia adamın tipini süzüp onu nasıl sınıflandıracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı. Tıraş sonrası losyonunu koklayabilecek kadar adama yaklaştı. Haki renkteki üniformasının altında Osasuna tişörtü olduğunu gördü.

"Demek istediğim, Bay Gorria... Gorria, değil mi?, söylemeye değer bir şey görüp görmediğiniz. Geyiklerde, yabandomuzlarında, tavşanlarda, yabani tavşanlarda ya da tilkilerde artış ya da azalış; büyükbaş hayvanlara saldırı; bölgede çok yaygın olmayan hayvanlar; kaçak avcılar, şüpheli gezginler; avcı raporları, çobanlar, sarhoşlar; farklı yaratıklar ya da

tyrannosaurus rex... Herhangi bir şey... Ve elbette ayılar."

Adamın boynundan alnına doğru enfeksiyon gibi bir kızarıklık yayıldı. Amaia adamın gergin yüzünden akan ter damlalarını gördü, bu şekilde birkaç saniye kaldı. Ardından bakışını üzerinden çekerek geri çekildi ve bekledi. Gorria yeniden destek arayan gözlerle arkadaşına baktı ama herhangi bir şey gelmedi.

"Bana bak, Gorria."

"Anormal bir şey görmedik," diye araya girdi Flores. "Ormanda her şey seyrinde, bir ayının bu yükseklikte bir vadiye gelmesi pek mümkün değil. Düztabanlılarda uzman değilim ama hayalet avcılarında aynı fikirdeyim. On yıldır bu ormandayım, sizi temin ederim bugüne kadar birçok şey gördüm, kimisi oldukça tuhaftı ya da dediğiniz gibi pek alışılmamıştı, Orabidea'da ortaya çıkan köpek cesedinin ve Doğal Çevre'deki cesetlerin ayı sanıldığını bile gördüm. Biz hiçbir zaman inanmadık." Gorria kafasıyla reddediyordu, "...ama köpek yaratılmış en büyük köpek olmalıydı, oldukça şiş ve kokuşmuştu. Cesedi yarıktan kurtaran itfaiyecinin midesi bir ay ağzındaydı."

"Uzmanı dinlediniz, sersemce bir dişinin izini takip eden genç bir erkek olabilir..."

Flores yerden bir yaprak aldı ve cevabı ölçerken katlamaya başladı.

"Çok aşağıda değil. Pireneler'den bahsediyorsak, evet, daha fazla ayı olması mümkün. Ama burada değil, bu kadar aşağıda değil."

"Ayıya ait olduğundan şüphe duyulmayan kılları nasıl açıklıyorlar?"

"Ön analizi Doğal Çevre'dekiler yaptıysa kertenkele derisi olduğunu keşfedene kadar dinozor kalıntısı bile olabilir, ama ben buna da inanmıyorum. Ayak izi, hayvan cesetleri, dışkı hiçbir şey görmedik ve hayalet avcılarının bir şey bulacağını sanmıyorum. Burada bir ayı yok, kıllara rağmen yok. Belki başka bir şey, ama bir ayı değil," dedi az önce katladığı yaprağı açarken, artık üzerinde bitki özünden nemli ve koyu hatlar çizilmişti.

"Başka tür bir hayvan mı demek istiyorsunuz? Büyük bir hayvan?"

"Tam olarak değil," dedi.

"Basajaun'u kastediyor," dedi Gorria.

Amaia ellerini beline koydu ve Jonan'a döndü.

"Bir Basajaun, önceden nasıl aklımıza gelmez? Pekâlâ, görüyorum ki işiniz size gazete okumanız için bolca vakit veriyor."

"Ve televizyon seyretmek için," dedi Gorria.

"Televizyonda da mı?" Amaia şaşkın şaşkın Jonan'a baktı.

"Evet, *İspanya'da Olanlar* programında dün biraz değindiler ve çok geçmeden gazeteciler geldi," diye yanıtladı.

"Bu saçmalık. Bir Basajaun. Ee? Gördünüz mü?"

"O gördü," dedi Gorria.

Flores'in kafasını reddeder bir şekilde sallayarak arkadaşına bakışını gözden kaçırmadı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım, bir Basajaun gördüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Ben hiçbir şey demedim," dedi Flores.

"Yapma, Flores! Kötü bir şey değil, birçok insan bunu biliyor, olay raporunda da var, biri bunu söylemeli artık, o kişi sen olsan iyi olur."

"Anlat onu bana," diye ısrar etti Amaia.

Flores konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi.

"On iki yıl önceydi. Yanlışlıkla bir kaçak avcının kurşunu bana denk geldi. Ağaçların arasında başım dönüyordu, sersem herifin beni bir geyik sandığını düşündüm. Omzumdan vurulmuştum, en az üç saat yerde hareketsiz bir şekilde yattım. Uyandığımda yanıma çömelmiş bir yaratık gördüm, yüzünün neredeyse tamamı saçlarla kaplıydı, ama hayvana benzemiyordu, sakalları gözlerinin altından çıkan bir adam gibiydi. Zeki ve merhametli bakan gözleri vardı, insan gözü gibiydi, tek fark her tarafının koyu olmasıydı, köpeklerde olduğu gibi neredeyse hiç beyazlık yoktu. Yeniden bayıldım. Arkadaşlarımın seslerini duyunca kalktım, beni arıyorlardı; sonra o gözlerime daha dikkatli baktı, doğruldu ve ormana doğru yürüdü. Boyu iki buçuk metreden fazlaydı. Ormanda gözden kaybolmadan önce bana dönerek bir elini kaldırdı, bir tür selam verme gibiydi ve öyle sert bir ıslık çaldı ki arkadaşlarım bir kilometre öteden duydular. Bilincimi tekrar kaybettim ve uyandığımda hastanedeydim."

Konuşurken parmaklarının arasındaki yaprağı yeniden katladı ve şimdi onları küçük parçalar halinde koparıyordu. Jonan,

Amaia'nın yanına geldi ve konuşmadan önce ona baktı.

"Şoka bağlı bir halüsinasyon olabilir, kan kaybı ve dağın ortasında yalnız olduğunu bilmek kötü bir an olmalı ya da avcı vicdan azabından arkadaşları onu bulana kadar yanında kaldı."

"Avcı beni vurduğunu gördü ama, dediğine göre, öldüğümü sandı ve bir fare gibi koşarak uzaklaştı. Birkaç saat sonra alkol kontrolünde yakalandı ve ihbar edildi. Ne düşünüyorsun? Öyleyse o herife, sayesinde arkadaşlarımın beni bulduğunu söyleyip teşekkür etmeliyim. Ve şu şoktan dolayı halüsinasyon görme konusu, olabilir, fakat hastanede bana kan kaybını önlemeye yarayan, yaprak ve bitkilerle kapatıcı kompresler uygulanarak yapılan bir bandaj şekli göstermişlerdi."

"Belki de bilincinizi kaybetmeden hemen önce yaprakları topladınız. , kopan organı bulup bilincini kaybetmeden önce acili arayan insanlar var."

"Evet, ben de internette okumuştum, ama bana tek bir şey söyleyin: Baygın haldeyken kan akışını durdurmak için kompres yapmayı nasıl başardım? Çünkü bunu bana yapan o yaratıktı, hayatımı kurtaran da o oldu."

Amaia cevap vermedi, bir elini bir şey söylemek istemiyormuş gibi dudaklarının üzerine koydu.

"Şimdi neden anlatmamam gerektiğini görüyorum," dedi Flores yola doğru dönerek.

12

Amaia, Santiago Kilisesi'nin kapısına geldiğinde gün ağarmıştı. Büyük kapıyı, kapalı olduğundan emin bir şekilde itti, yavaş ve sessizce açıldığında biraz şaşırdı ve şehrinde tapınağın hâlâ açık bırakılabilmesi karşısında gülümsedi. Mihrap aydınlatılmıştı ve yaklaşık elli kişilik bir grup ön sırada oturuyordu. Takdis olunmuş suya parmaklarını soktu ve buz gibi suyu alnına değdirince biraz ürperdi.

"Bir çocuğu almaya mı geldiniz?"

Omzu şalla örtülü, kırklı yaşlarda bir kadına doğru döndü.

"Pardon?"

"Ah, kusura bakmayın, bir çocuğu almaya geldiğinizi düşündüm." Onu tanıdığı açıktı. "Ayin provaları yapıyoruz," diye açıkladı.

"Bu kadar erken mi? Şubattayız."

"Papaz Germán bu konularda titizdir," dedi elleriyle

geniş bir hareket yaparak. Amaia cenazede yaptığı, etrafımızı saran lanetle ilgili uzun konuşmasını hatırladı ve, *Santiago papazı kaç tane şey için bu kadar titiz davranır*, diye düşündü. Ayrıca, çok fazla zaman kaldığını düşünmüyordu, mart ve nisan, ilk grup da mayısın birindeydi. Aniden durdu.

"Pardon, öyleyse Papaz Germán ile konuşmak istiyorsunuz, değil mi? Kilisede özel eşyaların korunduğu odada, hemen haber vereyim."

"Ah, hayır, gerek yok, aslında kiliseye başka bir nedenle geldim," dedi son cümleye özür diler gibi vurgu yaparak sonra da özverili bir hizmetkârmışçasına geri çekilerek gülümsedi ve oradan ayrıldı.

"Elbette, Tanrı yardımcınız olsun."

Büyük mihraptan ayrılıp aracına geri döndü, yüzleri berrak, saf ve dupduru olan kızları düşünerek daha küçük olan mihrapların orda durdu. Tapınakları, baş melekleri ve arındırılmış acıdan, saflıktan, ağır bir kederden solgun; aynı anda tutkulu ve korkulu, alçakgönüllülükle kabullenmiş, galip gelen bir anlamayla yüzlerinden hüzün akan bakireleri inceledi.

"Bu senin hiçbir zaman sahip olamayacağın bir şey," diye fısıldadı Amaia.

Hayır, onlar azize değildi, alçakgönüllü ve özverili olamazlardı, onlar bir ruh hırsızı gibi yaşamla kapışmak zorundaydılar.

Santiago Kilisesi'nden çıktı ve yavaşça, karanlığın ve erken saate rağmen caddeleri boşaltan soğuğun tadını çıka-

rarak yürüdü. Kilise bahçesini geçti, tapınağın iki kubbesine uzanan boylarıyla etrafı saran dev ağaçların güzelliğini seyretti. Onu, bu neredeyse ıssız olan caddede saran tuhaf duyguyu düşündü. Elizondo'nun kırsal gövdesi vadi boyunca yayılıyordu ve Baztán Nehri yakınlarındaki sokakları oldukça iyi durumdaydı. Üç ana caddeleri vardı, üçü de birbirine paraleldi ve içlerinde hâlâ büyük saraylarla diğer popüler mimari binaları barındıran Elizondo'nun tarihi merkezini oluşturuyorlardı.

Braulio Iriarte Caddesi, Baztán Nehri'nin kuzey kıyısından geçiyordu ve bir köprüyle Jaime Urrutia Caddesi'yle birleşiyordu. Bu Santiago Caddesi'nden bile eski, Baztán Nehri'nin güney kıyısından geçen bir caddeydi. Görkemli evlerle çevrelenmiş Santiago Caddesi, XX. yüzyıl başlarında Pamplona'dan Fransa'ya inşa edilen yoluyla şehirsel yayılımın sebebiydi.

Amaia atkısının kıvrımları arasında rüzgârı hissediyordu. Meydana vardı, her ne kadar eskiden özellikle top oynamak için kullanılan meydanda bugün aynı neşe olmasa da buranın oldukça etkileyici bir görüntüsü vardı. Belediyeye yaklaştı, XVII. yüzyıl sonlarında Elizondo'nun ünlü taş ocağı işçisi Juan de Arozamena'nın iki yılda inşa ettirdiği saygın bir bina. Dış cephesi damalı bir desenle kaplıydı, üstünde şöyle diyordu: "Baztán Vadisi ve Üniversitesi" Binanın karşısında, dış cephenin sol üst kısmında, *botil harri* adında, eldiven görünümünden dolayı *laxoa* olarak adlandırılan bir taş, top oynamaya yarıyordu.

Bir elini cebinden çıkardı ve neredeyse çok resmi bir şekilde taşa dokundu, eline işleyen soğuğu hissetti. Amaia XVII. yüzyıl sonlarında, *laxoa*'nın Euskal Herria'da top oyunu olduğu zamanlardaki meydanı hayal etmeye çalıştı. Dört kişilik gruplarla oynanıyordu, tenisteki gibi karşı karşıya diziliyorlardı, yalnızca rakipleri ayıran bir file yoktu. *Pelotaris*ler aralarında topu fırlatmak için bir eldiven ya da *laxoa* kullanıyorlardı. XIX. yüzyılda bu oyun Bask topunda yeni özellikler doğmaya başlayınca terk edilmeye başlandı. Yine de, babasının anlattıklarından büyükbabalarından birinin bu oyuna olan tutkusuyla deriden kendi ürettiği kaliteli eldivenlerle ünlendiğini hatırlıyordu. Burası onun kasabasıydı, yaşamının uzun yıllarını burada yaşamıştı. Genetik bir iz gibi parçası haline gelmişti, rüyasında her zaman geri döndüğü yerdi. Kâbus görmediğinde, uykusu huzurlu olduğunda oraya, o caddelere, meydanlara, taşlara, her zaman gitmek istediği yere dönüyordu. Sevip sevmediğinden emin olamadığı bir yerdi. Artık var olmayan bir yerdi, çünkü özlediği çocukluğundaki Elizondo'ydu. Fakat bugün değişmiş olduğundan emin bir şekilde dönse de, her şeyin aynı kaldığını görmüştü. Evet, belki sokaklarda daha fazla araba, sokak lambaları, bankalar ve Elizondo'nun çehresinde saygın bir makyaj gibi duran bahçeler vardı. Ama hiçbir şeyin değişmediğini görmeyi engelleyecek kadar değildi, her şey aynıydı.

Hâlâ Adela Bakkalı ya da Santiago Caddesi'ndeki Pedro Galarregui Dükkânı, annesinin onlara kıyafet aldığı

Belzuneguie ya da Mari Carmen gibi konfeksiyon dükkânları, Baztanesa Fırını, Virgilio ayakkabıcıları ya da Jaime Urrutia'daki Garmendia hurdalığı açık mıdır acaba, diye düşündü. Bunun da özlediği Elizondo olmadığını anladı, daha eski ve içsel olanı özlüyordu, kalbinin bir parçası olan ve son nefesinde onunla birlikte ölecek olan yeri özlüyordu. 1440'ta veba salgınıyla, küçük çocukların aşırı öksürükten öldüğü epidemiyle mahvolan Elizondo. İnsanların ilk başta misafirperver görünen bir toprağa alışmak için alışkanlıklarını değiştirdiği Elizondo, kilisenin yanındaki bu yerde kalmaya karar veren bir kasaba, çünkü kasabanın kökeni buydu. Meydanda balıkçıların Real Compañia de Caracas ile Venezuela'ya gitmek için toplandıkları Elizondo. Elizondo tutkunlarının Baztán Nehri'nin sel ve taşkınlarıyla gelen korkunç yıkımlarının ardından yeniden inşa ettikleri kasaba. Zihninde caddelerden cesetlerle birlikte akıp giden kanların görüntüsü canlandı. Ve o bataklığın ortasında kutsal bir işaret bekleyen, Tanrı'nın onları terk etmediğini, devam etmeleri gerektiğini gösteren bir işaret inancında kafalarını yukarı kaldıran komşuları. Koruyucudan çok tehditkâr olan gökyüzünden merhamet umarak her zaman yükseklere bakan, telürik işaretlerin yorumcuları, cesur adamlar ve kadınlar.

Santiago Caddesi'nden aşağıya döndü ve Javier Ziga Plazası'na doğru indi, köprüden geçti ve merkezde durdu. Muniartea'nın ismini kazıdığı duvara yaslandı, parmaklarını pürüzlü taşın üzerinden geçirirken fısıldadı. Zirvelerden bu mineral aromasını getiren suyun siyahlığını inceledi, taşarak

kayıplara ve korkulara neden olan bu nehir Elizondo'nun tarihinde büyük bir rol oynamıştı. Jaime Urrutia Caddesi'nde, 2 Haziran 1913 yılında sular götürene kadar kilise ve papaz konutuyla ilgilenmekte olan Serora'nın evine asılan hatıra tabela hâlâ görülüyordu. Aynı nehir bugün yeni bir dehşetin tanığıydı. Doğanın gücüyle ilgisi olmayan, ahlaksız bir insanın, yaklaşmak için, en alçakça eylemi gerçekleştirmek için doyumsuzluğuna, öfkesine, kibrine engel olamayarak iyi insanların arasında yüzünü belli etmeden dolaşan bir caninin yarattığı dehşet. Durdurulmadığı sürece Baztán Nehri kıyılarına ceset dikmeye devam edecek olan bir kurt. Huzurlu rüyalarında döndüğü yer, bir cani yüzünden lekelenmişti artık. Sırtında bir ürperme hissetti, elini soğuk taştan çekti ve yeniden cebine soktu. Nehre son bir bakış attı ve yağmur yeniden yağmaya başladığında evin yolunu tuttu.

13

Her zaman açık olan televizyonun gürültüsüyle James ve Jonan'ın seslerini duydu, Engrasi Teyze'nin salonunda sohbet ediyorlardı. Teyzesinin akşamları ortaya biraz Euro koyup oyun oynarlar diye düşünerek Bordeaux'dan getirdiği, her *casino*da bulunan, altıgen şeklindeki yeşil örtüyle kaplı masanın üzerinde poker oynayan altı yaşlıya oldukça yabancı görünüyorlardı. Geldiğini görünce, iki adam oyun masasından uzaklaşıp ona doğru geldiler. James elini tutarak yavaşça öptü ve onu mutfağa götürdü.

"Jonan seni bekliyor, seninle konuşması gerekiyor. Sizi yalnız bırakıyorum."

Dedektif yardımcısı öne çıktı ve ona kahverengi bir zarf uzattı.

"Şef, Zaragoza'dan izlerin raporu geldi, bir an önce görmek istersiniz diye düşündüm," dedi bakışlarını Engrasi'nin dev mutfağına çevirerek. "Böyle yerlerin artık var olmadığını düşünüyordum."

"Yoklar zaten, inan bana," dedi zarfın içinden bir kâğıt çıkararak. "Bu... bu inanılmaz. Dinle, Jonan, cesetlerin üzerinde bulduğumuz kıllar yabandomuzu, kuzu, tilki ve niteliği hâlâ belirlenmemiş bir şeye ait, ayı olabilir ama henüz sonuçlanmadı. Ayrıca, ipin üst yüzeyindeki, iz, sıkı dur, keçi derisi."

"Keçi mi?"

"Evet, Jonan, evet. Adeta Nuh'un Gemisi, neredeyse fil mukusu ve balina spermi bulamamış olmalarına şaşıracağım..."

"Ya insan izleri?"

"Herhangi bir insan izi yok, tek bir kıl, sıvı, hiçbir şey. Korucu arkadaşlarımız bunu görse ne derlerdi sence?"

"İnsan izi olmadığını çünkü bunun bir insan değil, bir Basajaun olduğunu söylerlerdi."

"Bence o adam bir embesil. Göstermeye çalıştığı şey Basajaun'un zararsız yaratıklar, orman koruyucuları olduklarıydı... Bir Basajaun'un hayatını kurtardığını söyledi, şimdi bu hikâye olayla nasıl bağdaşıyor diyeceksin bana."

Jonan hak veren bakışlarla ona baktı.

"Basajaun burada olsaydı kızları öldürmezdi. Tam tersi, orman koruyucusu olarak bir yırtıcının varlığıyla tahrik olmuş, küçük düşmüş hissetmesi mantıklı."

Amaia şaşkınlıkla ona baktı.

"Mantıklı mı? Sen tüm bunlarla eğleniyorsun, değil mi?" Jonan güldü. "İnkâr etme, Basajaun'la ilgili tüm bu saçmalıklar hoşuna gidiyor."

"Yalnızca ölü kızların olmadığı kısım. Ama siz herkesten daha iyi biliyorsunuz ki bunlar saçmalık değil, şef, ve size bunu ben söylüyorum, polisliğin dışında arkeolog ve antropoloğum..."

"Ne güzel. Peki, bana bunu açıkla: Neden ben herkesten daha iyi biliyorum."

"Çünkü siz burada doğup büyüdünüz, küçüklüğünüzde bu tür hikâyeler duymadığınızı mı söyleyeccksiniz? Bunlar saçmalık değil, Navarra mitolojisinin ve kültürünün bir parçası. Bugün mitoloji olan şeyin ilk din olduğunu unutmamak gerek."

"Peki âlâ, unutma ki bu kasabadaki en alevli din 1610'daki inançlar yüzünden onlarca kadının atıldıkları delikte ölmelerine neden oldu, hepsi bunun gibi saçma inanışlar yüzünden, neyse ki gelişimle geride kaldılar."

Amaia'nın karşısında genç dedektif yardımcısı kimliği altında gizlenen tüm bilgileri dökerek onaylamadı.

"Dinsel tutkuların ve okumalarla beslenmiş korkuların kötü sonuçlar doğurduğu bilinen bir şey, fakat tarihteki en baskın inanç fenomenlerinden birini oluşturduğunu inkâr edemezsiniz, şef. Yüz yıl önce, en fazla yüz elli, cadılar, *sorgiña, belagile,* Basajaun, *tartalo* gibi şeylere ve özellikle, tanrıça, ana, deha, koruyucu Meryem'e inanmadığını söyleyen biriyle karşılaşmak tuhaftı. Çoğu insanın Kutsal Üçleme'den çok cadılara inandığı bir noktaya gelinmişti ve bu kilisenin gözünden kaçmıyordu, sadık inananlarının ayinden çıktıktan sonra çok eski zamanlardan kalma aile ritüellerini incelemeye devam ettiklerini görüyordu. Ve eski inanışlara

karşı mücadele başlatan engizisyon mahkemesi üyesi olan Bayona, Pier de Lancré gibi endişelenmeye başlamışlardı. Her zaman inanışların bir parçası olan şey bir anda kötü, suçlanabilir bir şeye dönüşmüştü. Fakat bu deliliğe varmadan önce eski din, hiçbir soruna neden olmadan yüzyıllarca Pirene halkının bir parçası olmuştu, hatta büyük karışıklıklar olmaksızın Hıristiyanlıkla birlikte yaşamıştı, ta ki delilik ve hoşgörüsüzlük ortaya çıkana kadar. Sanırım geçmişin bazı değerlerini onarmak toplumumuza kötü gelmez."

Amaia dedektif yardımcısının sözleri karşısında etkilenmiş bir şekilde şöyle dedi:

"Jonan, delilik ve hoşgörüsüzlük her zaman vardır, her toplumda ve sen Engrasi Teyzemle konuşmuş olmalısın..."

"Hayır, ama çok isterdim. Kocası bana geleceği ve şu şeyleri gördüğünü söyledi."

"Evet... şu şeyler. Teyzeme yaklaşma," dedi Amaia gülerek, "beyni oldukça ısındı."

Jonan akşam yemeğinden önce görkemli final anını bekleyen fırının yanındaki barbeküden gözlerini alamadan gülümsedi.

"Isınmış beyinlerden bahsetmişken, Montes'in nerede olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

Dedektif yardımcısı cevap verecekti ki bir anda dudağını ısırdı ve bakışlarını kaçırdı. Bu hareketi Amaia'nın gözünden kaçmadı.

"Jonan, belki de hayatımızın en önemli soruşturmasının sonuna geliyoruz, bu işteki rolümüz çok büyük. Prestij, onur

ve en önemlisi de bu döngüyü kırmak, aynı şeylerin bir kızın daha başına gelmesini önlemek. Arkadaşlığını takdir ediyorum, fakat Montes kafasına göre davranıyor ve bu soruşturmayı oldukça kötü yönde etkileyebilir. Nasıl hissettiğini biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum. Henüz hakkında bir rapor yazmadım, ama ne kadar kötü hissetsem de onun bu işi mahvetmesine ve uykusuz kalan onca kişinin hakkını yemesine izin vermeyeceğim. Şimdi, Jonan, söyle bana Montes nerede?"

"Tamam, şef, haklısın, ayrıca benim asıl sadakatim size biliyorsunuz; bir şey söylemedim çünkü bunun doğal olabileceğini düşündüm..."

"Buna ben karar vereceğim."

"Bugün öğlen onu Antxitonea tavernasında yemek yerken gördüm... Kız kardeşle."

"Montes'in kardeşi mi?" Tuhafına gitmişti.

"Hayır, sizin kız kardeşiniz."

"Benim mi? Kardeşim Rosaura mı?"

"Hayır, öbürüyle, Flora'yla."

"Flora'yla mı? Onlar seni gördü mü?"

"Hayır, ben Iriarte'yle birlikteydim, onların girdiğini gördüm ve selam vermek için yaklaştım ama yemek bölümüne geçtiler ve arkalarından takip etmek istemedim. Yarım saat sonra çıktığımızda sipariş verdiklerini ve yemek yediklerini gördüm."

Yağmur Jonan Etxaide'yi hiçbir zaman korkutmazdı.

Hatta yağmur altında şemsiye olmadan yürümek en büyük zevklerinden biriydi, vakit buldukça Pamplona'da yürüyüşe çıkar, diğerleri yağmurdan kaçmak için kafelere sığınırken o ağır adımlarla tadını çıkarırdı. Elizondo sokaklarında yağmur damlalarının yollarda oluşturduğu, gelin duvağının yerde sürünmesine benzer etkiye hayran kalarak yürüdü. Araba farları sularda değişik figürler oluşturuyor ve kırmızı trafik lambaları ayakları kırmızı bir suya batmış görünümü veriyordu. O saatlerde trafik oldukça fazlaydı, sanki herkes âşıkların buluşma noktası gibi belli bir noktada toplanmıştı. Jonan Santiago Caddesi'nden, gürültüden kaçarak meydana doğru yürüdü. Belediye binasının ve yanındaki, XX. yüzyıl başlarında inşa edilen ve komşuların buluşma noktası olan, sosyal yaşamlarının çoğunu orada geçirdikleri *casino*nun görünümüne hayran kaldı. Birçok politik karar, başpiskoposların sosyal pozisyonun değerini belirlediği bir dönemde, bu pencerelerin ardında alınmış olmalıydı. Meydanın bir yanında, önceden eski kilisenin bulunduğu yerde, Víctor Eusa'nın evi bulunmaktaydı, ama o Arizkunenea'nın evini görmekle daha çok ilgileniyordu, görkemli görüntüsü onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yağmurun ve mimari harikası olan evlerin tadını çıkararak Jaime Urrutia Caddesi'ne indi. Numara 27'de bir pasaj, *belena* ya da geçit vardı. Jaime Urrutia ve Santiago caddeleri arasında, tarlaları olan evler, bloklar, geride kalan bahçeler, şimdiki yolun inşasının ardında görünmüyorlardı. *Gorapes*'lerin karşısında, ya da evlerinde altındaki boşlukta, manavların yanında, XIX. yüzyıl sonlarında yeniden inşa

edilen ve XX. yüzyıl ortalarında elektrik santraline dönüştürülen eski Elizondo değirmeni bulunuyordu. Bir kentin mimarisi halkının net bir modeliydi, nasıl bir adamın alışkanlıkları hareketlerine yansırsa, insanların yaşam alanı seçimleri de toplumsal profillerini yansıtırdı. Mekânlar karakteri etkiler, tıpkı aile ve eğitimde olduğu gibi. Bu yer de onur, değer, mücadele, saygınlık ve yalnızca güçle değil, hoşgörü ve zekâyla kazanılmış zaferler barındırıyordu.

Ve bu onur ve gurur dolu meydanın ortasında, bir katil iğrenç planını uyguluyordu, tıpkı satranç tahtasındaki siyah şahın beyaz piyonların üzerine yürüyerek onları yok etmesi gibi. Jonan yağmurun altında bu iğrenç hikâyeyi gözden geçiriyordu. Modern zamanların ilk seri katili şüphesiz Karındeşen Jack'ti, beş masum insanı ve sayısız hayat kadınını öldürmüştü ve tüm dünyayı sarsmıştı, bugün bile kimliği gizemini koruyor. Amerika'daki Karındeşen Jack'le aynı dönemde ortaya çıkan, H.H. Holmes yirmi yedi cinayet işlediğini itiraf etmiş ve kayıtlara geçen ilk seri katil olmuştu. Yirmi yıl sonra New Orleans'ta kurbanlarını baltayla öldüren ve yakalanana kadar şehre iki yıl boyunca korku salan bir katil ortaya çıkmıştı.

Fakat Amerika'daki seri cinayet dalgaları İkinci Dünya Savaşı'nın ardından azalmıştı ve Vietnam Savaşı boyunca, on dokuz yaşlarında çocuklar kendilerini, daha sonra hayatlarında derin bir iz bırakacak olan çılgın bir şiddetle masum Vietnamlıları öldürmeye adamışlardı. Kaliforniya'dan Murria Glatman, kurbanlarını öldürmeden önce onların korku

dolu anlarının fotoğraflarını çekiyordu. Martha Beck ve Raymundo Fernández, "yalnız kalplerin katilleri" arabalarında sevişen çiftleri öldürüyorlardı. Diğer bilindik olaylar: Albert De Salvo, Boston katili. Charles Manson, satanist bir topluluğun başıydı ve Roman Polanski'nin eşi Sharon Tate'i öldürmüştü. Zodyak katili, otuz dokuz kurbanın ardından ortadan kayboldu ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı.

Altmışlı yıllarda yaşanan acımasız katliamlar Amerika'da bir suç kategorisi oluşturmaya neden olmuş ve çalışmalar, stratejiler, psikolojik analizler geliştirilmeye başlanmıştı. Katillerin hayatlarındaki en ufak ayrıntıyı inceliyorlardı, doğumu, ailesi, çalışmaları, çocukluğu, oyunları, zevkleri, cinsiyeti, yaşı... Bu yöntemleri her olayda tekrarladılar ve zamanla birçok eylemi önceden engellediler ve diğer birçoklarının da kimliğini saptadılar.

Daha yakın geçmişte olan olaylardan biri "Sam'in Oğlu" olarak bilinen David Berkowitz cinayetleriydi, New York'ta dur durak bilmeden cinayetler işlemişti; Ted Bundy, Florida'da yirmi sekiz hayat kadınını öldürdü; Ed Kemper, şiddet gösteriyor, öldürüyor, gençlerden ve güzel öğrencilerden oluşan kurbanlarının karınlarını deşiyordu. Son olarak, Jeffrey Dahmer, kurbanlarını öldürüp karınlarını deşmelerinin yanı sıra onları yiyordu. Bu Thomas Harris'in *Kuzuların Sessizliği* romanının başkarakteri olan Doktor Hannibal Lecter'ı esinlendiği kişiydi, Anthony Hopkins'in rol aldığı film büyük başarıya imza atmıştı.

Jonan için karanlıkta bir katilin profilini çizmek, tahmin

etmek adeta bir takıntıya dönüşmüştü, esas olanın diğer hamleyi tahmin etmek olduğu bir satranç oyunu gibi. Tek bir oyuncunun tüm takımı nasıl etkileyebileceğini ve rakibin nasıl altüst edilebileceğini göstermek istiyordu. Dedektif Salazar'ın katıldığı derslerden birine girebilmek için neler vermezdi. Ama Amaia'nın yanında bu kadar çalışmak ve öneri ve fikirleriyle soruşturmaya katkıda bulunmak onu oldukça zorluyor olmalıydı.

14

Rosaura Salazar üşüyordu, içine işleyen soğuktan büzülmüş bir şekilde yürüyordu, çenesi öyle titriyordu ki sakız çiğniyormuş hissi uyandırıyordu. Şemsiyesinin altında, içini saran ve her an bir uğultuya dönüşmeye hazır olan acısını, neredeyse ıssız olan sokaklarda hüküm süren buz gibi havayla hafifletmeye çalışarak nehir kenarından aşağıya doğru yürüdü. Gözyaşlarını durduramıyordu, akıp gitmelerine izin verdi ve içindeki öfkenin birkaç ay öncesinden daha az olduğunu fark etti. Kızıyordu kendine, böyle hissediyorsa demek ki acı onu ele geçirmişti. Ama şimdi değil. Artık olmazdı. Kendini bırakıyormuş gibi hissedince gözyaşları bir anda durdu, kaskatı kesildi.

Artık eve gitmeye hazırdı, gözyaşlarının acısını silmediğini biliyordu artık. Okulun karşısına geçti ve karşıdan bir kadının geldiğini görünce elinin tersiyle yakarışın izlerini sildi. Durup selam vermek zorunda kalacağı bir tanıdık ol-

madığını fark edince rahat bir nefes aldı. Fakat karşıdan gelen kadın durdu ve gözlerine baktı. Rosaura biraz kafası karışmış bir şekilde duraksadı. Kasabadan bir kızdı, simaen tanıyordu ama adını hatırlamıyordu. Maitane olabilirdi. Kız sevecen bir gülümsemeyle ona baktı, Rosaura anlam veremeden karşılık vererek gülümsedi, biraz utanmıştı. Kız gülmeye başladı, ilkin hafif bir kıkırdamayla başlayıp daha sonra kahkahalara boğuldu. Rosaura artık gülmüyordu, kendine hâkim olmaya çalıştı ve nedenini anlamak için etrafına bakındı. Yeniden kıza baktığında yüzünde alaycı bir ifade olduğunu gördü. Rosaura bir şey söylemek, bir soru sormak için ağzını açacaktı ki... Gerek kalmadı, çünkü haline bakıldığında her şey ortadaydı. Kızın alaycı, kötü, kahkahalarıyla sinirlerini oynatan ve hatta o an duyduğu utançtan ölmek isteyen tavrı da buradan geliyordu. Üşüyordu, biraz başı dönüyordu ve bu korkunç sahnenin birazdan uyanacağı bir kâbus olmasını diledi, kız gülmeyi kesti ve cani bakışlarını üstünden çekmeden yoluna devam etti. Rosaura arkasına bakmadan elli metre yürüdü, sonra nehrin kıyısına yaklaşarak kustu.

15

Neşeli poker grubu yıllardır kış akşamları toplanırdı. Yetmiş yaşın üstündeki grubun en genci Engrasi, en büyüğü de seksenlerine yaklaşmış olan Josepa'ydı. Engrasi ve diğer üç kişi duldu, grupta yalnızca iki kadın hâlâ evliydi. Anastasia'nın kocası Baztán soğuğundan hazzetmiyordu ve kış aylarında evden dışarı çıkmıyordu, Miren'in kocası ise arkadaş grubuyla barlara gidip *txikitos* içiyordu.

Oyun masasından kalktıklarında ve ertesi gün görüşmek üzere vedalaştıklarında, odada statik enerjisiyle tüyleri diken diken eden coşkulu bir enerji bırakıyorlardı geriye. Amaia kızları seviyordu, çok seviyordu, çünkü tükenmek bilmeyen neşeleri ve güzel varlıklarıyla ona yaşlılığı sevdirmişlerdi. Kolay bir hayat yaşamadıkları belliydi. Hastalıklar, kaybedilen eşler, kürtajlar, söz dinlemeyen çocuklar, ailevi sorunlar, yine de tüm sıkıntıları ve öfkeleri geride bırakıp hayata karşı her geçen gün daha mutlu ve Mısır kraliçeleri gibi bil-

gili oluyorlardı. Bir gün yaşlılığını görürse onlar gibi olmak isterdi, özgür ve bir o kadar köklerine bağlı, enerjik ve hayat dolu, kurdukları oyun masasında ölümü düşünmeden yaşayarak.

Çantalarını ve atkılarını aldıktan sonra, öpüşmelerden, kucaklaşmalardan, James'in güzel gençliğinin tadını çıkardıktan sonra, sonunda salondaki cadılar meclisinin siyah beyaz enerjisini bırakıp gittiler.

"Yaşlı cadılar," dedi Amaia gülümseyerek.

Bakışlarını hâlâ elinde duran zarfa doğru indirdi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Ciddi bir ifadeyle düşündü. Bakışlarını kaldırdı, James'in meraklı bakışları karşısında her ne kadar beceremese de gülümsemeye çalıştı.

"Amaia, Lenox Kliniği'nden aradılar, bu hafta görüşme yapacak mıyız, yoksa yine erteleyecek miyiz diye soruyorlar."

"Ah, James, biliyorsun şu anda bunları düşünemem, çok işim var."

"Ama her halükârda bir şey söylemek zorundayız, sonsuza kadar erteleyemeyiz."

Sesindeki hoşnutsuzluğu fark etti ve ona dönerek elini tuttu."

"Sonsuza kadar olmayacak, James, ama şu an bunu düşünemem, gerçekten."

"Düşünemez misin, yoksa istemiyor musun?" diye sordu elini çekerek. Amaia'nın elindeki zarfa baktı.

"Üzgünüm. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yeniden zarfa ve kocasına baktı.

"Ah, hayır, bunlar çözülmesi gerekcn bilmeceler, ama şimdilik yardıma ihtiyacım yok. Bana bir kahve hazırla, yanıma gel ve bütün gün nc yaptığını anlat."

"Anlatacağım ama kahvesiz, artık kafcinsiz yaşayamıyorsun. Sana bitki çayı demleyeceğim."

Koltuklardan birine ateşin yanına oturdu. Mutfakta James ile konuşmakta olan Engrasi Teyze'yi dinlerken zarfı kenara koydu. Odun ateşinin dansını izledi ve James dumanı üstünde bitki çayını getirdiğinde birkaç dakikadır ateşe dalıp gittiğini fark etti.

"Rahatlamak için artık bana ihtiyacın yok gibi görünüyor," dedi James surat yaparak.

Gülümseyerek ona döndü.

"Sana her zaman ihtiyacım var, rahatlamak için ve başka birçok şey için... ateş..." dedi etrafına bakarak, "ve bu ev. Kendimi burada her zaman iyi hissetmişimdir, küçükken annemle tartıştığımda buraya sığınırdım. Ateşin karşısına oturur ve yanaklarım kızarana ya da uyuyakalana kadar izlerdim."

James elini başına koydu ve ensesine doğru yavaşça okşamaya başladı, tokasını çıkardı ve saçlarını omuzlarından aşağıya doğru saldı.

"Burada her zaman iyi hissediyorum, sanki asıl evim burası. Sekiz yaşındayken Engrasi'nin gerçek annem olduğu hayaliyle yaşıyordum."

"Bunu daha önce anlatmamıştın."

"Hayır, uzun zamandır düşünmedim bunları, ayrıca bu geçmişimin artık sevmediğim bir parçası. Şimdi yeniden buraya gelince anılarım canlandı, dirilen hayaletler gibi yeniden vücut buldu. Hem bu olay..." dedi, "...beni oldukça endişelendiriyor."

"Üstesinden geleceksin, bundan eminim."

"Ben de. Ama şimdi bu olayla ilgili konuşmak istemiyorum, nefes almaya ihtiyacım var. Ben dışarıdayken neler yaptın anlat."

"Kasabayı dolaştım, çok güzel kekler yapan Santiago Caddesi'ndeki fırından şu leziz ekmeklerden aldım. Daha sonra teyzeni markete götürdüm, bir sürü yemek aldık, Gartzain'de bir yerde leziz barbunyalar yedik ve akşam eve taşınacak birkaç şey için kardeşin Ros'a eşlik ettim. Bir araba dolusu kıyafet ve kâğıtlarla dolu kartonlar var, Ros gelene kadar nereye koyacağımı bilemedim, nereye koymak istediğini bilmiyorum."

"Ros nerede peki?"

"Pekâlâ, bu kısım hoşuna gitmeyecek. Freddy evdeydi. Girdiğimizde üstü cips ve bira dolu bir kanepede yatıyordu, günlerdir duş almamışa benziyordu. Gözleri kızarık ve şişti, burnu akıyordu ve etraf kullanılmış peçete doluydu; ilk başta grip olduğunu düşündüm, ama daha sonra ağlamış olduğunu fark ettim. Evin geri kalanı da aynı haldeydi, domuz ahırı gibi kokuyordu, inan bana. Kapıda bekledim ve beni görünce yüzü değişti, ama selam verdi; sonra kardeşin kıyafetler, kâğıtlar topladı... Arkasından köpeği gibi bir oraya bir buraya

takip ediyordu. Fısıldaştıklarını duydum, eşyaları arabaya koyduğumda Ros bir süre orada kalacağını, onunla konuşması gerektiğini söyledi."

"Onu yalnız bırakmamalıydın."

"Böyle diyeceğini biliyorum ama ne yapabilirdim, Amaia? Israr etti ve adamın tehditkâr bir hali yoktu, tersine küçük bir çocuk gibi dudak büküyordu."

"Kötü yetişmiş bir çocuk gibi," dedi Amaia.

"Ama güvenmemek gerek, kadının ilişkiyi bitirdiği anlarda öfke yükselir. Bu pisliklerle uğraşmak kolay değil. Yakarışlarla, gözyaşlarıyla direnirler, çünkü onlarsız bir hiç olduklarını çok iyi bilirler. Bunların hiçbiri işe yaramazsa öfke çıkagelir, bu yüzden böyle bir durumda onu yalnız bırakmaman gerekirdi."

"En ufak bir şüphe duysaydım bırakmazdım, bir an şüphelendim ama Ros sorun çıkmayacağını ve akşam yemeğinde eve geleceğini söyledi."

Amaia saatine baktı. Engrasi'nin evinde akşam yemeği on bire doğru yenirdi.

"Endişelenme, yarım saate burada olmazsa onu almaya giderim, anlaştık mı?"

Dudaklarını ısırarak başıyla onayladı. Ros'un gelişiyle açılan kapıdan içeri sızan soğuğu hissettiler. Paltosunu asıp içeri girmesi oldukça uzun sürmüştü, salona girdiğinde yüzü solgun, karanlık ve asıktı, ama dingindi. James'e selam verdi ve eğilip Amaia'nın yanağından öptü. Daha sonra dolaba yöneldi, ipekle kaplı bir paket aldı ve oyun masasına oturdu.

"Teyze..." diye çağırdı.

Emgrasi mutfaktan ellerini havluya silerek çıktı ve karşısına oturdu.

Sormaya, hatta bakmaya bile gerek yoktu, ipek örtüye sarılı bu iskambil kâğıtlarını daha önce binlerce kez görmüştü. Teyzesinin kullandığı Marsilya'nın tarot kartları, onları karıştırırken, dağıtırken, keserken, masaya dizerken ya da çember şeklinde sıralarken görmüştü. Kendisi de baktırmıştı. Ama bu olalı uzun zaman olmuştu.

İlkbahar 1989

Sekiz yaşındaydı, mayıstı ve ilk ayinine katılacaktı. Törenden öncceki günler, annesi ona alışılmışın dışında bir ilgi gösteriyordu, bu kadar ilgiye alışık değildi. Rosario çok gururlu bir kadındı ve zengin görünmekten rahatsızlık duyardı, şüphesiz Elizondo'daki en zengin adamla evlenmiş olmasından kaynaklanıyordu. İş iyi gidiyordu ama neredeyse tüm para daha iyi olan yeni bir yatırıma gidiyordu; yine de onun zamanındaki kızların her biri birbirinden farklı yeni ayin kıyafetlerine sahipti, böylece kimsenin aynı giyinmediğinden emin olurlardı. Onu kuaföre götürmüşlerdi, uzun saçlarını bukle bukle yaparak başının üzerini beyaz çiçeklerle süslerlerdi. Kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Ayinden sonraki gün annesi onu mutfakta bir sandalyeye oturttu, saçlarını ördü ve yarısını kesti. Masanın üzerindeki büyük saç parçalarını görene kadar neler olduğunu

anlamadı. Kafasına dokunduğunda hissettiği üzüntüyü, durmak bilmeyen gözyaşlarını hatırladı.

"Saçmalama," dedi annesi, "yaz geliyor, bu şekilde daha ferah olacaksın, büyüdüğünde San Sebastián'daki hanımefendiler gibi şık bir topuz yaparsın."

Mutfağa girerken babasının şaşkınlıkla söylediklerini hatırladı.

"Tanrı aşkına! Ne yaptın ona?" dedi onu kollarının arasına alıp bir olaydan uzaklaştırır gibi mutfaktan kaçırarak. "Ne yaptın, Rosario? Neden böyle şeyler yapıyorsun?" dedi kollarının arasına alarak, gözyaşları üstünü ıslatıyordu. Kırılacak narin bir cammış gibi aynı dikkatle koltuğa oturttu onu ve mutfağa geri döndü. Sıradaki şeyi biliyordu, bağrışmalar, babasının o küçük beyaz hapları alması için annesini ikna etme çabaları. Annesine değil de babaannesine benzemesinin ne suçu vardı diye soruyordu. Bu bir kızı sevmemek için geçerli bir neden miydi? Babası ona annesinin iyi olmadığını, ona böyle davranmamak için ilaç alacağını söylüyordu, ama kız her geçen gün daha kötü hissediyordu.

Kapüşonlu bir ceket giydi ve sessizce sokağa indi. Boş sokaklarda öfkeden dönmüş gözlerle hiç son bulmayacakmış gibi görünen gözyaşlarını tutmaya çalışarak koştu. Engrasi Teyze'nin evine gitti, her zamanki gibi kapıyı çalmadı. Yüksek bir şeyin üstüne çıktı ve kapı pervazında bulunan anahtara uzandı. Teyzesine seslenmedi, evde onu aramadı. Masanın üzerinde siyah ipekten bir paket gördü. Oturdu ve paketi açtı, daha sonra teyzesinde gördüğü gibi kartları karıştırmaya başladı.

Ellerini acemice hareket ettiriyordu ama iyi bir şekilde sorusuna odaklanmıştı, kartları karıştırırken ipeksi hissi ve misk geyiği kokusunu hissediyordu, öyle ki mutfak girişinde kendisini pürdikkat izleyen Engrasi Teyze'yi fark etmedi bile. Kız iki elini kullanarak kâğıtları masaya serdi, bir tane seçti ve dairesel bir şekil oluşturana kadar devam etti. Uzun bir süre kâğıtlara baktı, ortaya çıkan kombinasyonun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Konsantrasyonu Engrasi'nin yavaşça yaklaşıp soru sormasıyla irkilerek bozuldu:

"Ne diyorlar?"

"Bilmek istediğimi," diye cevapladı Amaia ona bakmadan.

"Peki, ne bilmek istiyorsun, tatlım?"

"Bir gün sona erip ermeyeceğini."

Amaia saat on iki yönündeki kartı işaret etti. Bu talih çarkıydı.

"Büyük bir değişim yaklaşıyor, şansım daha iyi olacak," dedi.

Engrasi derin bir nefes aldı ama sessiz kaldı.

Amaia yeni bir kart çekti, dairenin ortasına yerleştirdi ve gülümsedi.

"Görüyor musun?" dedi işaret ederek, "bir gün buradan gideceğim ve hiçbir zaman dönmeyeceğim."

"Amaia kartlara güvenmemen gerektiğini biliyorsun, çok şaşırdım. Ne zaman öğrendin?"

Kız cevap vermedi, başka bir kart aldı ve öncekinin üzerine yerleştirdi. Bu ölüm kartıydı.

"Bu benim ölümüm, teyze, belki de sadece öldüğüm, *amona* Juanita ile gömüldüğüm zaman sonsuza kadar dönmeyeceğimi söylemek istiyor."

"Hayır, bu senin ölümün değil, Amaia, ama ölüm seni geri döndürecek."

"Anlamıyorum, kim ölecek? Beni döndürecek ne olabilir?"

"Bir kart daha çek ve yanına koy," dedi teyze. "Şeytan."

"Ölüm ve kötülük," dedi kız.

"Buna daha çok var, Amaia. Yavaş yavaş şeyler kendilerini betimlerler, bunları görebilmek için henüz erken, geleceğini tahmin edecek özelliklere sahip değilsin, bırak onu."

"Ne özelliğim yok teyze? Ben geleceğin geldiğini düşünüyorum," dedi Engrasi'nin dehşet içindeki bakışlarını fark ederek. Teyzesi biraz süt ve kurabiyeyle onu yatıştırmakta gecikti. Yine de, ateşin karşısında birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Kartlar hayatta en çok sevdiği kızın korkunç geleceğini gözler önüne sermeye devam ediyordu. Mücadele edebilmesi için Tanrı'nın ona gereken gücü vermesini diledi. Kartları toplamaya başladı ve Amaia'nın talih çemberini gördü, birkaç maymun tarafından delice yönetilen bir su çarkıydı ve bu dengesiz dönüşler her şeyi altüst edebilirdi. Doğum gününe, evrenin onun burcuna girdiği, olması gereken her şeyin olacağı ana yaklaşık bir ay kalmıştı.

Yorgun bir şekilde oturdu ve ateşin karşısında uyuyan kızın korkunç kesimli saçları arasında görünen solgun yüzüne baktı.

16

Engrasi kartları bozdu ve karıştırması için Rosaura'ya verdi.

"Çıkmamızı ister misiniz?" diye sordu Amaia.

"Hayır hayır, kalın. En fazla on dakika sürer, sonra yemek yeriz. Kısa bir fal olacak."

"Tamam, özel bir şey konuşmak istersin ve duymamızı istemezsin diye... Belki de biraz mahremiyete ihtiyacın var."

"Gerekmeyecek. Rosaura da kartları neredeyse benim kadar iyi okuyor, yakında tek başına yapabilir. Aslında tahmin için bana ihtiyacı yok ama kartları tek başına yapamazsın biliyorsun."

Amaia garipsedi.

"Ros, kartları iyi okuyabildiğini bilmiyordum."

"Pratik yapmaya başlayalı çok olmadı; görünüşe bakılırsa hayatımdaki her şey yeni, hiçbir şey uzun süre gitmiyor..."

"Neden şaşırdığını bilmiyorum, tüm yeğenlerim kart okumakta yetenekli, Flora bile, ama özellikle sen... Her zaman söylüyorum, çok iyi bir kart yorumcusu olabilirdin."

"Bu doğru mu?" diye sordu James, şaşırmış bir halde.

"Hayır, bu doğru değil," dedi Amaia.

"Tabii ki doğru, tatlım, karın doğal bir yetenek, tıpkı kardeşleri gibi; hepsi çok kabiliyetli, yalnızca zekâlarının doruğuna ulaşmak için doğru aracı bulmaları gerek ve Amaia bu konuda oldukça gelişmiş... Öyle olmasa bu işi seçmezdi, gizli olanı bulmak için bu yeteneğe sahip olmak gerekir."

"Ben bunun genel bir his olduğunu ve kriminoloji denilen bir bilim olduğunu söylerdim."

"Evet, ve bir sorgulayıcıysan altıncı his işine yarar. Birini karşına alıp acı çektiğini, yalan söylediğini, bir şey gizlediğini, suçlu hissettiğini veya bunların çok üstünde şeyleri anlamak... Bunlar benim için kart yorumlarken, senin için de soruşturmada olağan şeyler, tek fark bana ihtiyari geliyorlar, sana ise gayriihtiyari."

"Mantıklı," dedi James. "Belki de polisliği bırakmalısın, çünkü teyzenin de dediği gibi sen doğal bir yeteneksin."

"Öyle diyorum," dedi Engrasi.

Ros karıştırdığı desteyi teyzesine verdi ve herkesin bildiği, saat on iki yönündeki kartın danışan kişiyi simgelediği, on iki karttan oluşan klasik kart dizilimini yaptı... Tek bir kelime etmedi, kıpırdamadan kâğıtları inceleyen Ros'a bakıyordu.

"Bunun daha derinine inebiliriz," dedi içlerinden birine dokunarak.

Teyze etkilenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Elbette," dedi kartları toplayıp desteye karıştırarak. Kartları yeniden Ros'a uzattı, hızla karıştırdı ve masanın üzerine koydu. Engrasi bu kez çapraz şekilde yerleştirdi, altı ve on arası kâğıtlarla daha spesifik sorulara yanıt alınabilirdi. Tüm kâğıtları çevirince yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı ve parmaklarıyla işaret etti:

"İşte burada."

"İnanmıyorum," dedi Rosaura.

"İnanmıyoruz, kızım, her şey o kadar açık ki."

James korku tüneline girmiş bir çocuk gibi gergin ve aynı zamanda keyif alarak onları seyrediyordu. Kâğıtlara odaklandıklarında eğilip kısık sesle Amaia'ya sordu:

"Niye kartları tek başına açamıyorsun?"

"Kendinle ilgili bir şey öğrenmek istediğinde yorumcunun başkası olması daha mantıklı. Korkular, arzular, önyargılar aklını karıştırabilir. Ayrıca uğursuzluk getirdiği söylenir."

"Bu polislerin araştırmaları için de geçerli, kendileriyle ilgili olayları bizzat araştırmamalılar."

Amaia cevap vermedi; James'le tartışmak istemiyordu, teyzenin kartları yorumlaması hoşuna gidiyordu bunu biliyordu. "Özel bir şey" olarak tanımlanan bu kart olayı ilk günden itibaren bir tür aile onuru gibi kabul ediliyordu, kart yorumlamak tanınmış bir şair ya da emekli olmuş yaşlı bir aktris olmak gibi bir şeydi. Kendisi de sessizce izlerken bu anın yalnızca onların paylaştığı özel ve değerli bir şey oldu-

ğunu düşündü, aralarında sadece onların bildiği mimikler, anlayışlar vardı, kendisinin bile dışarıda kaldığı bir paylaşımdı. Yine de her zaman böyle değildi.

"Hepsi bu kadar," dedi Rosaura.

Engrasi kartları topladı, ipekten örtüsünün içine koydu ve dikkatle sarıp kapının arkasındaki vitrine yerleştirdi.

"Şimdi yemek yiyebiliriz," dedi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi James neşeli bir sesle.

"Sen her zaman açsın," diyerek güldü Amaia. "Tanrı aşkına onca yemek nerene gidiyor anlamıyorum."

James masayı hazırlamaya yardım ederken Amaia tabaklarla yanına geldiğinde kulağına eğildi:

"Daha sonra özel olarak yediklerimin nereye gittiğini açıklayacağım."

"Şşşş," yemeğe bakarken parmaklarından birini dudağına götürüp işaret etti.

Engrasi bir şişe şarapla içeri girdi ve yemeğe oturdular.

"Bu kızartma çok leziz, teyze," dedi Rosaura.

"Neredeyse Jonan'ı çimdiklemem gerecekti, rapor getirmek için geldi ve konuşurken gözlerini tepsiden alamıyordu... Hatta hiç böyle bir yemek yemediğini söyledi," dedi Amaia şarapları koyarken.

"Zavallı çocuk," dedi Engrasi. "Neden onu da davet etmedin? Fazladan kızartmamız var, sevdim ben o çocuğu. Tarihçiydi, değil mi?"

"Antropolog ve arkeolog," dedi James.

"Ve polis," dedi Rosaura.

"Çok güzel. Hâlâ tecrübe kazanması lazım ve bölümü olaylara bakış açısını oldukça etkiliyor, ama onunla çalışmak çok ilginç. Ayrıca, iyi bir eğitim almış."

"Fermín Montes'ten çok farklı," dedi EngrasiTeyze.

"Fermín..." dedi Amaia derin bir nefes alarak.

"Sana sorun mu çıkarıyor?"

"Evet en azından sorun çıkarmak için arada bir ortaya çıkıyor... Son zamanlarda herkes çok tuhaf, sanki evrensel bir enerji her şeyi altüst ediyor. Gittikçe uzamaya başlayan kıştan mı, yoksa bu olaydan mı... her şey çok..."

"Karışık, değil mi?" dedi teyze endişeyle ona bakarak.

"Yani, fazla hızlı gelişiyor, birkaç günde iki cinayet... Biliyorsun, bilgileri veremiyorum, ama analiz sonuçları çok karışık; hatta kasabada bir ayı olduğunu işaret eden bazı teoriler var."

"Evet, gazetede öyle yazıyor," dedi Rosaura göstererek.

"Araştırma yapan birkaç uzmanım var, ama korucular bir ayı olduğuna inanmıyorlar."

"Ben de inanmıyorum," dedi Engrasi. "Yüzyıllardır burada ayı görülmemiş."

"Ah, ama öyle düşünüyorlar... büyük bir şey olduğunu."

"Bir hayvan mı?" diye sordu Ros.

"Bir Basajaun. Hatta içlerinden biri yıllar önce bir tane gördüğünü söylüyor. Ne diyorsunuz?"

Rosaura güldü.

"Gördüğünü söyleyen birçok insan var."

"Evet, XVIII. yüzyılda. Ama ya 2012'de?" dedi Amaia.

"Bir Basajaun... Nedir o? Bir tür orman cini mi?" diye sordu James.

"Hayır, hayır, Basajaun gerçek bir yaratık, yaklaşık iki buçuk metre boyunda, geniş sırtlı, oldukça kıllı ve uzun yelesi olan bir insansı. Ormanda yaşıyor, orman koruyuculuğu yapıyorlar. Efsanelere göre ormanın dengesi onlardan soruluyor. Çok emin olmamakla birlikte, insanlarla iyi geçindiği söyleniyor. Geceleri çobanlar uyurken, Basajaun uzaktan kuzuları dikizliyor ve kurt yaklaşırsa uzun mesafelerden duyulan bir uğultuyla çobanları uyandırıyormuş. Fırtına yaklaşırken de yüksek tepelerden uğuldayarak çobanların önceden mağaralara sığınmalarını ve hayvanları korumalarını sağlıyormuş. Çobanlar da kayalığın üzerine, peynir, fındık ya da kuzuların sütlerinden koyarak minnetlerini sunuyorlarmış, bu yüzden Basajaun et yemiyor," diye açıkladı Ros.

"Etkileyici," dedi James. "Biraz daha anlat."

*"Binbir Gece Masalları'*ndaki gibi bir peri de var, güçlü, değişken ve korkunç bir dişi ve adı da Mari. Mağaralarda ve kayalıklarda yaşıyor, her zaman dağların en tepesinde. Mari daha çok Hristiyanlıktan önce çıkıyor meydana, doğa anayı ve telürik gücü temsil ediyor. Hasatları koruyor ve yalnızca toprağa değil ailelere de bereket veriyor. Bir peri, bir doğa kadını, bazıları içinse telürik bir ruh, doğada istediği şekle bürünebiliyor, bir kaya, bir dal, bir ağaç... Kadın şeklini çok az hatırlıyorlar, benim en sevdiğim hali: çok güzel bir hanımefendi, şık giyimiyle bir kraliçe gibi. Öyle görünüyor

ve gidene kadar da o olduğunu bilmiyorsun."

James keyif alarak gülümsedi ve Ros devam etti.

"Bir sürü evi var, Aia'dan Amboto'ya, Txindoki'den buraya kadar uçarak dolaşıyor. Dışarıdan kayalık, mağara ve sarp bir yer olarak görünen yerlerde yaşıyorlar, ama gizli geçitlerinde oldukça lüks, zenginlik dolu odaları var. Ondan bir şey dilersen, mağaranın girişine gidip ona bir şey sunman gerek. İstediğin çocuksa, Mari'nin bazı zamanlar büründüğü kadın şeklinde bir kayalık var. Oraya gidip taşın üzerine evinin kapısından bir parça getirip bırakman gerek. Bunu yaptıktan sonra arkana bakmadan, kayalığı ya da mağara girişini görmeyecek kadar uzaklaşmalısın. Bu güzel bir hikâye."

"Evet, öyle," dedi James, hâlâ büyülü atmosferin etkisindeydi.

"Mitoloji," dedi Amaia şüpheli bir tavırla.

"Unutma, kardeşim, mitoloji yüzyıllarca süregelen inanışlara dayanır."

"Yalnızca her şeye inanan saflar için."

"Amaia, böyle söylediğine inanamıyorum. Bask mitolojisi belgelerle ve her şeye inanan bir saf tarafından değil güvenilir bir antropolog tarafından korunuyor ve Papaz Barandiaran'ınkiler kadar itibarları var. Ve bu eski geleneklerden bazıları günümüze kadar gelmiş. Navarra'nın güneyinde ve Ujué'de anne olmak isteyen kadınların gittiği bir kilise var, evlerinden getirdikleri bir taşı büyük bir çakılın üzerine koyuyorlar ve Bakire'ye dua ediyorlar, keşiş kulübesi kaldırılmadan önce bu yere çokça girildiğine dair bilgiler var, ku-

lübe kaldırıldıktan sonra taşı doğal bir mağaraya koyuyorlardı. Bu ritüelin tesiri ünlüdür. Katolik, Hristiyan ya da mantıklı bir insan neden taş getirip, çocuk sahibi olmayı dilesin ki? Muhtemelen Katolik kilisesi bu tür gelenekler son vermenin imkânsız olduğunu görünce oraya bir keşiş kulübesi koymanın ve bir pagan ritüeline dönüştürmenin daha iyi olacağına karar vermiş olmalılar, çünkü bu San Juan ve Noel'de yapılıyordu."

"Barandiaran bunları koruyorsa oldukça yayılmış olduğu içindir, işe yaradıkları için değil," dedi Amaia.

"Ama, Amaia, gerçekte önemli olan hangisi, işe yaraması mı, birçok insanın buna inanması mı?"

"Şehir efsaneleri yok olmaya mahkûm. İnternette de birçok hikâye yazılıyor, ne kadar güvenilir?"

Engrasi yavaşça öksürdü.

"Seni kırmak istemiyorum, teyze," dedi Amaia özür dilemek isteyerek.

"Gelinen bu teknoloji çağında inanç azaldı. Tüm bu teknoloji bir canavarın kızları öldürüp, nehrin kenarına atmasını önlemek için bir işe yarıyor mu söyle bana. İnan bana Amaia, dünya o kadar da değişmedi, hâlâ bazen koyu, uğursuz ruhların kalbimizi sardığı, denizin her şeyi içine çekerek geriye bir iz bırakmadığı ve kadınların dilekleri için dua ettiği bir yer olmaya devam ediyor. Karanlık oldukça umut olacak ve bu değerli inançlar hayatımızın bir parçası olmaya devam edecek. Kötülüğü evden uzak tutmak için kapıya *eguzkilore* koymaya ya da ekmeğe haç çizmeye devam edeceğiz; bazıları nal koyuyor, Alman çiftçiler ahırları kırmızıya boyuyor-

lar ve üzerlerine yıldız çiziyorlar. Hayvanları San Antón'a gönderiyoruz ya da San Blas'tan bizi hastalıktan korumasını diliyoruz... Şu an saçma gelebilir, ama geçen yüzyılın başlarında Avrupa'da bir grip salgını olmuştu ve çıktığı yer burasıydı. Geçen kış A gribi diye bir isim konuldu ve devlet aşılar için milyonlar harcadı ama bir işe yaramadı. Her zaman doğadan yardım diledik, bu zamana kadar Mari ile azizlerle ve Hristiyanlıktan sonra gelen bakirelerle birlikte yaşamak zorunlu bir şeydi. Fakat karanlık zamanlar geldiğinde eski yöntemler işe yaramaya devam ediyordu. Doğum yapacağın zaman sütü mikrodalga yerine ocakta ısıtmak gibi. Can sıkıcı mı? Uğraştırıcı mı? Olabilir, ama işe yarıyor."

Amaia bir süre sessiz kaldı, az önce duyduklarını sindirmeye çalışıyor gibiydi.

"Teyze, demek istediğin şeyi anlıyorum, ama yine de birinin çocuk sahibi olmak için bir kayalığa ya da mağaraya gitmesi benim için tuhaf. En saf kadın bile güzel bir damızlık bulabilir."

"Ya olmazsa?"

"Üremede bir uzman," dedi James, Amaia'ya bakarak.

"Ya olmazsa?" diye sordu Engrasi.

"Sanırım o zaman geriye umut kalıyor..." diyerek güldü Amaia.

"Orayı görmek isterdim," dedi James. "Yakınlarda mı? beni götürebilir misin?"

"Elbette," dedi Ros, "yarın yağmur yağmazsa gideriz, ne dersin teyze?"

"Beni mazur görün, siz gidin, ben bu yürüyüşlere göre değilim. Yer şu Carla'nın ortaya çıktığı yerin yakınlarında. Sen de görmelisin, Amaia, merak için olsa bile."

James cevabını bekleyerek ona baktı.

"Yarın Anne Arbizu'nun cenazesi var, ayrıca Flora'yı görmeliyim ve..." bir şey hatırladı, telefonunu çıkardı ve Montes'in numarasını çevirdi. Telesekreter çıktı, yazıya dönüştüreceği sesli bir mesaj bırakmasını önerdi.

"Montes, ara beni, ben Salazar. Amaia," diye ekledi kardeşlerinin de Salazar olduğunu hatırlayarak.

Ros veda etti ve merdivene doğru uzaklaştı. James Engrasi Teyze'yi öptü ve karısını belinden sardı.

"Gidip yatsak iyi olacak."

Teyze yerinden kıpırdamadı.

"James sen onu yukarıda bekle. Amaia, sen kal lütfen, sana bir şey söylemek istiyorum. Şu ışığı kapat, beni kör ediyor, iki kadeh şarap koy ve karşıma otur. Ve lafımı bölme." Yeğenine baktı ve konuşmaya başladı. "On altı yaşımı kutladığım hafta ormanda bir Basajaun gördüm. Her gün yakacak odun almak için oraya gidiyordum: Zor zamanlardı, işçi fırınları, şömine ve satmak için yeterince toplamak gerekiyordu. Bazen yüküm o kadar ağır oluyordu ki, kayıp yere düşüyor ve yorgunluktan ağlıyordum. Bir süre ağladıktan sonra dağılan odunlara bakıp, onları nasıl götüreceğimi düşünmeye başladım. Sonra onu duydum. İlk başta geyik sandım, onlar sessizdir, yabandomuzları gibi değildir. Kafamı kaldırdım ve onu gördüm. İlk önce bir adam olduğunu düşündüm, haya-

tında gördüğüm en uzun adam; oldukça kıllıydı ve tüm sırtını kaplayan uzun bir yelesi vardı. Ağaçların kabuklarını kesiyor ve uzun parmaklarıyla ağzına götürüyordu. Aniden döndü ve bir tavşan gibi havayı kokladı. Yakınlarda olduğumdan emindi. Zamanla, daha sakin düşünmeye başladığımda, kokumu tanıdığını anladım, ormanın bir parçası olmuştu çünkü tüm hayatımı orada geçiriyordum. Sis kaybolduğunda sabah dağa çıkıyor, öğlene kadar çalışıyordum. Öğlen kardeşlerimle annemin getirdiği sıcak yemeği yemek için ara veriyordum ve sonra birkaç saat daha ya da akşam olmaya başlayıncaya kadar çalışıyordum. Kokum diğer hayvanların kokuları gibi tüm ormana yayılmış olmalıydı, hatta ihtiyacımız olduğunda gittiğimiz bir tuvalet vardı. Basajaun havayı kokladı, beni tanıdı ve hiçbir şey yokmuş gibi işine devam etti, ama arada bir arkasında bir şey hissediyormuş gibi başını havaya kaldırıyordu. Birkaç dakika daha orada kaldı ve sonra yavaşça uzaklaştı. Ayağa kalktım ve nereden geldiğini bilmediğim bir güçle odunları topladım, ama panikten olmadığını biliyordum; korkuyordum, evet, ama bu başka bir şeydi. Sadece eve vardığımda yüzümün solgun olduğunu biliyorum, yüzüm bir tabak dolusu una batırmış gibiydi ve boğazım gittikçe kötüleşiyordu. Evde hiçbir şey anlatmadım. Bunun bir Basajaun olduğunu biliyordum: Baztán'daki bütün çocuklar gibi bir sürü Basajaun ve farklı yaratıkların hikâyelerini duymuştum, kimisi büyülüydü. Elizondo, kilisenin yanına kurulmadan çok önce ormanda yaşıyorlardı. Bir sonraki pazar günü, günah çıkarma ayininde

pedere olanları anlattım, adı Bay Serafín'di. Melek görünümünün altından bir şeytan çıktı: Bana yalancı, lanetli dedi, yetmezmiş gibi odadan çıkıp parmak eklemleriyle kafama vurdu ve gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Sonra bana bu tür hikâyeler uydurmanın tehlikeleri hakkında uzun bir nutuk çekti, bu konuyu ailemle dahi konuşmamı yasakladı ve günahlarımdan arınmam için haftalarca dualar okuttu, o günden sonra konuyla ilgili tek kelime etmedim. Odun toplamak için ormana gittiğimde iki kilometre ötedeki canlıların bile duyabileceği şekilde gürültü yapıyor ve yüksek sesle Latince *Te Deum* şarkısını söylüyordum ve nerdeyse her zaman eve sesim kısılarak dönüyordum. Ondan sonra bir daha hiç Basajaun'u görmedim, bazen ayak izlerini bulduğumu düşündüm ama ayıya ait olabilirlerdi, ama şarkımın onun için her zaman bir işaret olduğuna, onu duyunca beni tanıyıp uzaklaştığına inanıyordum."

Amaia, Engrasi'nin yüzünü inceledi. Konuşmayı bitirdiğinde onunkiler gibi olan derin mavi gözleriyle yeğenine baktı, gözleri eski diriliğini yitirmiş olsa da hâlâ uyanık ve zeki olan zihninin ışıltıları görülüyordu.

"Teyze," diye başladı, "beni yanlış anlama, kötü bir şey kastetmediğimi biliyorsun..." Ama ben bir cinayeti araştırıyorum ve buna araştırmacı gözüyle bakmak zorundayım..."

"Çok iyi düşünüyorsun," dedi.

"Peki sen hiç gördüğün şeyin Basajaun değil de başka bir şey olabileceğini düşünmedin mi? Senin dönemindeki kızların bugün olduğu gibi televizyondan ve internetten et-

kilenmediğini unutmamak gerek. Bu bölgede ve genelde kırsal kesimlerde bu tür hikâyeler hep vardır. Bir de benim açımdan bak. Âdet dönemindeki kızlar, bütün gün ormanda tek başlarına, fiziksel olarak bitkin. Belki de ağlarken uyuyakaldın ve rüya gördün."

"Uyumadım, rüya da görmedim, şu anki kadar uyanıktım ve seni gördüğüm gibi gördüm onu. Ama zaten bunu anlattığımda böyle bir tepki alacağımı biliyordum."

Amaia üzgün bir şekilde ona baktı ve Engrasi kusursuz takma dişlerini göstererek ona gülümsedi. Dedektif neden buna sürekli güldüğünü ve ona karşı derin bir sevgi oluşturduğunu bilmiyordu. Teyzesi gülerek beyaz parmaklarından biriyle ona doğru işaret etti.

"Evet, hanımefendi, bunu biliyordum, bu yüzden, çünkü kafacığımın nasıl çalıştığını biliyorum, senin için başka bir tanığım da var."

Yeğeni merakla ona baktı.

"Kim, neşeli poker arkadaşlarından biri mi?"

"Sessiz ol, inançsız, ve dinle. Altı yıl önce, bir kış akşamı ayinden sonra kapıda beni bekleyen Carlos Vallejo'yla karşılaştım. Kusursuz kesimli kot takımı, kolunun altındaki matematik kitabı, her zaman düzgün kesilmiş olan bıyığı, gri, gür ve briyantinle arkaya yatırdığı saçları ve tıraştan sonra sürdüğü içe işleyen losyon kokusuyla."

"Evet, hanımefendi," gülümsedi Engrasi ilgisini çekmeye başladığını görünce. "Baştan aşağıya ıslanmış ve çamur lekeli bir avcı kıyafeti giyiyordu ve belindeki deri kılıfta bir tüfek

vardı. Dikkatimi çekti, çünkü dediğim gibi kış akşamıydı, avdan dönme saati değildi, son zamanlarda yağmur yağmamış olsa da üstü sırılsıklamdı ve özellikle yüzü oldukça solgun görünüyordu, sanki yüzünü zorla buz gibi bir suyla yıkamışlardı da tüm çizgilerini yok etmişlerdi. Av tutkunu olduğunu biliyordum ama kasabada av kıyafetiyle dolaştığını hiç görmedim... Ayrıca onu nasıl çağırdıklarını biliyorsun."

"Yaman," dedi Amaia.

"Yaman, evet hanımefendi... Yamanın pantolonu ve botları çamur içindeydi ve ona bir bardak elma çayı verdiğimde ellerinde çizikler olduğunu ve tırnaklarının simsiyah olduğunu gördüm. Kendisinin anlatmasını bekledim, böylesi daha iyi olacaktı."

Amaia başını salladı.

"Adam uzun bir süre dalgın bakışlarla sessiz kaldı ve derin bir nefes alıp bana baktı, ardından tüm zarafeti ve terbiyesiyle bana şöyle dedi: "Engrasi, umarım bu şekilde evine geldiğim için beni bağışlarsın." Nerede olduğunu o an fark etmişçesine etrafına bakındı. "Seni yıllardır tanıyorum, evine hiç gelmemiştim." *Ofisine* demek istemişti. Devam etmesi için yavaşça başımı salladım."

"Eminim ziyaretim seni şaşırtmıştır, fakat nereye gideceğimi bilmiyordum ve düşündüm ki, belki, sen..."

"Bu sabah ormanda bir Basajaun gördüm," diyene kadar onu cesaretlendirmeye çalıştım.

17

Karakoldaki tahtada, ortasında üç kızın fotoğrafının bulunduğu bir Venn şeması vardı. Jonan tekrar tekrar bilgilerin üzerinden geçiyordu, bu sırada Amaia ısınmaya çalışarak ellerinin arasında tuttuğu bardaktan ufak yudumlar alıyor, bir yandan da hipnoz olmuş gibi tahtadakileri inceliyordu, öyle dikkatle bakıyordu ki sanki kızların ölü gözlerinin ardında bir iksir, canlı bir öz keşfediyordu.

"Dedektif Salazar," diye kesti Iriarte. Sıçrayışını görünce güldü, Amaia onun nazik biri olduğunu düşünüyordu, Meryem takvimleri, karısının ve içtenlikle makineye gülümseyen iki sarışın çocuğunun fotoğraflarıyla süslediği bir ofisi vardı. Çocuklar saçlarını anneden almışlardı çünkü Iriarte'nin fazla saçı yoktu ve koyu renkliydi. Anne'nin toksikoloji bilgileri elimizde. Esrar ve alkol.

Amaia yüksek sesle notlarını gözden geçirdi.

"15 yaşında, JMV*, seçkin ve saygın. Basketbol takımı ve satranç kulübü, kütüphane kartı. Odasında: pembe yatak,

*Genç Katolikler Birliği (Juventudes Marianas Vicencianas)

Pooh ayıları, kalpler ve Danielle Steel kitapları. Oturmayan bir şeyler var gibi," dedi Zabalza'ya bakarak.

"Bence de. Bu sabah Anne'nin birkaç arkadaşıyla konuştuk, oldukça farklı şeyler anlattılar. Anne ailesini mutlu ettiği ve kandırdığı iki yüzlü bir hayat yaşıyordu. Onlara göre esrar ve alkol tüketiyor, bazı zamanlar daha sert şeyler de kullanıyordu. İnternette sosyal gruplarda saatlerce vakit geçiriyor ve açık seçik fotoğraflar yüklüyordu; dediklerine göre, kamerada göğüslerini göstermek hoşuna gidiyormuş; yazılanı okuyorum: *Kutsallığın ardına gizlenerek, evli bir adamla ilişkiye girebilecek kadar fahişeydi.*"

"Evli bir adamla mı? Kim? Bu çok önemli olabilir... Başka ne dediler?"

"Bilmediklerini söylediler ya da söylemek istemiyorlar. *Görünen o ki birkaç aydır ilişkileri var, ama adamı bırakacağını söylüyordu,*" diye okudu "*adam çürümüştü ve artık eğlenceli gelmiyordu.*"

"Aman Tanrım, Iriarte, sanırım kilit noktayı bulduk: Adamla devam etmek istemiyordu ve adam onu öldürüyor, belki Carla ve Ainhoa ile de bu tür bir ilişki yaşamıştır..."

"Carla ile olabilir. Ainhoa bakireydi, daha on iki yaşındaydı."

"Belki denedi ve olumsuz bir şeyle... Neyse pekâlâ cesedin üzerinde tüyler bulunmuştu, araştırmamız gerek, en azından bu kasabadan olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Kızlar kesin olarak öyle olduğunu söylüyorlar ama yakın bir yer de olabilir."

"Gençlerle uğraşan bu adamı bulmak gerek. Kızın evinde olabilecek herhangi bir ayrıntı, günlük vs. için bir emir çıkarttırın, kızın kartını kayıt ettirin, bütün arkadaşlarıyla görüşme ayarlamak için anne ve babasını arayın, onları evlerinde ziyaret edin... Ve tüm sivil polisler olarak isteyeceğimiz son şey şüphe uyandırmaktır. Ec, dedektif," dedi Iriarte'ye bakarak, "şimdilik Anne'nin ailesine bir şey söylemeyelim, belli ki kızlarının iki yüzlü hayatından haberleri yok."

Saatine baktı.

"Üç saat içinde herkesi kilise ve mezarlıkta istiyorum. Orada işiniz biter bitmez karakola gelin, Jonan'nın çözüme faydası olacağını düşündüğüm harika bir dijital fotoğraf programı var, fotoğraflar hazır olduğunda ortak bir çalışma yapmak için burada olmanızı istiyorum. Jonan, bak bakalım Anne Arbizu'nun bilgisayarından bir şey bulabilecek misin, en ufak noktayı araştır, tüm gece sürse bile."

"Elbette şef, nasıl isterseniz."

"Huesca'daki hayalet avı nasıl gidiyor?"

"Bugün saat altıda, dağdan döndüklerinde onlarla toplantım var."

"Ben de bunu bekliyordum, buluşma noktası olarak burayı mı verdin?"

"Yani, üstü kapalı bir şekilde evet ama görünen o ki Rus doktorun karakollara alerjisi var ya da onun gibi bir şey. Telefonda açıklamaya çalıştı ama yarısını bile anlamadım. Bu yüzden kaldıkları otelde buluşmaya karar verdik. Baztán Hotel," diye okudu.

"Orayı biliyorum, uğramaya çalışacağım," dedi Amaia cep bilgisayarına not alırken.

Zabalza elindeki faks kâğıtlarını masanın üzerine bırakarak araya girdi.

"Dedektif, Pamplona'dan arıyorlar, basın grupları defin ve cenazeyi çekmek istiyor, iletişim kurmamızı istiyorlar."

"Bu Montes'in işi," dedi etrafına bakınarak. "Hangi cehenneme kaybolduğunu öğrenebilir miyim?"

"Bu sabah iyi hissetmediğini ve cenazede bize katılacağını söylemek için aradı."

Amaia derin bir nefes aldı.

"Doğru mu bakalım... Lütfen, onu ilk kim görürse acilen Dedektif Iriarte'nin ofisine gelmesini söylesin. Zabalza, mümkünse bana akşam saat dört için Anne'nin ailesiyle bir randevu ayarla."

Bir saat önce yağmur başlamıştı ve içeridekilerin ıslak palto kokularıyla birleşen keskin çiçek kokuları kilisenin içinde boğucu bir hava oluşturuyordu. Amaia'nın ilgisini çekmeyen vaazda papaz içeride çekim yapmama koşuluyla meraklı gazetecilere girişi açmıştı. Yine aynı acı sahneler, aynı yakarışlar... Yeni olan tek şey içerideki gazetecilerin yüzlerine yayılan korkuydu. Ön sırada ailenin yanı sıra, muhtemelen Anne'nin okul arkadaşları olan bir grup genç bulunuyordu. Birkaç kız birbirine sarılmış sessizce ağlıyordu. Karşılarında duran ölümün gerçekliğiyle yüzlerindeki genç-

liğin o doğal canlılığı kaybolmuştu. Korkuyorlardı. Bu tür bir korku sizi hareketsiz kılar, ölüm sizi bulamasın diye görünmez olmak istersiniz. Ölümün kesinliği sessiz ve düşünceli bir ihtiyarın yorgun yüzündeki kül rengi kadar somuttu. Kimse gözlerini Anne'nin etrafı mumların hipnoz edici ışıltılarıyla çevrili tabutundan ayırmıyordu.

"Gidelim," diye fısıldadı Amaia Jonan'a. "İnsanlar gelmeden mezarlıkta olmak istiyorum."

Elizondo Mezarlığı, Anzanborda ilçesinde bulunan hafif yüksek bir tepedeydi, yine de kilise avlusundan görünen üç küçük köye ilçe demek oldukça iddialıydı. Mezarların arasında ilerledikçe eğim daha da hissedilir oluyordu. Amaia bu şekilde tabutların sağanak yağmurda ıslak kalmadığını, suyun akıp gittiğini düşünüyordu, tabutların çoğu topraktan yüksek bir konumdaydı, yine de aşağı kısımlarda nemli tabutlar da vardı, disko şekliyle diğerlerinden ayrılan geleneksel tabutlar yarıya kadar toprağın içindeydi. Bu tabutlar aklına diğer yüksek tabutları getirdi: iki yıl önce New Orleans'da gördükleri. FBI'ın Virginia Quantico'da bulunan akademisiyle cinayet profilleri sempozyumu içeren polis değişimine katılmıştı. Kongre, kimlik tespiti ve gizlenme hakkında kurs verilen New Orleans'a yapılan bir ziyaretle son buluyordu, çünkü fazlasıyla cinayet olayı gerçekleşmiş ve onlarca kanıt Katrina kasırgasıyla ortadan kaybolmuştu. Yıllar sonra sayısız kalıntı ve kanıt ortaya çıkmaya devam ediyordu.

Amaia geçen zamana karşın şehrin, çöküntünün sonuçlarını gözler önüne sermeye devam ediyor olmasına şaşırmıştı fakat bu manzara ona bazı eski kültürlerde, ölüme eşlik eden heybetli çöküşü hatırlatıyordu. Ona eşlik eden polislerden biri olan özel ajan Dupree, Amaia'yı bir caz grubunun Saint Louis Mezarlığı'na kadar tabuta eşlik ettiği o görkemli cenaze töreni heyetine katılması için neşelendirmeye çalıştı.

"Buradaki tüm mezarlar, sel olduğunda ölüler toprağın dışına çıkmasın diye yerden yükseğe konuşlandırılmışlar," diye açıkladı Dupree. "Bu felaket başımıza ilk defa gelmiyor, sonuncusu Katrina adı altında geldi ama öncesinde farklı isimlerde birçok kez yaşanmıştı."

Amaia şaşkınlık içerisinde ona baktı.

"Bir FBI ajanının bu tür şeyler konuşması tuhaf gelebilir ama inan bana benim şehrimde böyle bir bela var, deniz seviyesinden yaklaşık iki metre alçakta olduğumuz için burada ölüler toprağa gömülemiyor, cesetler tüm aileden birkaç nesli içine alacak şekilde taştan tabutlara konuyor, sanırım bu yüzden, Hıristiyanlıktaki gibi toprağa gömülmediklerinden, New Orleans'ta ölüler huzur içinde yatamıyorlar. Amerika'da mezarlıklara mezarlık yerine ölüler şehri denen tek yer burası."

Amaia konuşmadan önce düşünceli bir şekilde ona baktı.

"Bask dilinde mezarlığa *hilherria* deniyor. Ölülerin kasabası anlamına geliyor."

Adam gülümseyerek ona baktı.

"Ortak bir şeyimiz daha oldu: Fransız kasabasıyla olan yakınlık, 7 Temmuz boğa güreşi ve mezarlıklarımızın adı."

Amaia kendi düşüncelerine daldı. Sellerden kurtulma fikri Elizondo halkını yeni mezarlıkları bu şekilde tasarlamaya itmiş olabilirdi. Orijinal mezarlık, taşları tek tek taşınarak bugün bulunduğu yere taşınmadan önce, gelenek icabı kilisenin etrafında belediyeye yakın bir yerdeydi. Bu mezarlığa da aynı şey olmuş ve Anzanborda tepelerinde Alduides yoluna taşınmıştı. Kilise mezarlığının taşınmasını meşru kılan tek bir neden vardı "sağlık nedenleri," fakat kiliseyi yıkan, en yüksek kulelerini onarılamayacak hale getiren bir sel felaketinin, çevredeki mezarları da altüst edeceğini tahmin etmek zor değildi.

Bu sebepten bir şehrin kapılarına silahlı ve cesur kalkanlı koruyucular yerleştirilir, mezarlığın kapısında ise içi boş olan göz çukurlarından ziyaretçileri gözetleyen, ölüler şehrinin o tekil başkanının topraklarına girdiklerini bildiren bir kafatası bulunuyordu. Girişin hemen sağında bir servi, biraz yukarısında salkımsöğüt, sol tarafında da bir kayın ağacı vardı. Mezarlığın tam ortasında tüm ihtişamıyla haç şeklinde bir levha yükseliyordu, dibinde mezarlığı, her birinde cesetlerin bulunduğu dört bölüme ayıran taşlık yollar uzanıyordu. Arbizu ailesinin mezarı levhalardan birinin hemen başlangıç noktasındaydı, kabristanın üzerinde kaygısız ifadesiyle bir melek bulunuyordu. İnsanoğlunun acı ve kederine yabancı bir şekilde çelikten tabutlara yerleştirilmiş cesetleri kanatlarıyla çevreleyerek onları gözetliyor gibi görünüyordu. Amaia ortada bulunan haç şeklindeki levhaya dalmış bakan Jonan'ın yanına gitti.

"Bu levhaların sadece dört yol ağızlarına konulduğunu sanıyordum," dedi Amaia.

"Yanılıyorsunuz şef, dört yol ağzı levhaları aslında çok eskiye dayanır, Hıristiyanlıkla olan su götürmez ilişkisine rağmen kavşaklara yerleştirilmesi yeryüzünden çok yeraltıyla ilgisi olan batıl inançların bir ürünüdür."

"Ama onları kilise yerleştirmiyor muydu?"

"Tam olarak öyle değil; kilise daha çok onları Hıristiyanlaştırdı diyebiliriz, onlar bunu pagan geleneğine ait, toptan yok edilmesi zor bir şey olarak görüyordu bu yüzden kendilerine göre uyarladılar. Eskiden beri bu levhaların olduğu kavşaklar hangi yolu seçeceğimiz, kiminle karşılaşacağımız, diğer yolda bizi neyin beklediği gibi soruların bir kesişim noktası olarak görülür. Düşünün ki zifiri karanlıkta, yersiz yönsüz kalmışsınız, hangi yolu seçeceğinize dair tek bir işaret yok. İnsanlar dört yol ağzına vardıklarında onları ilk karşılayan korku oluyordu, o zamana kadar duydukları şeylerle hislerini törpüleyerek, acı içindeki ruhun uğursuz varlığını ayırt etmeye çalışarak bir süre orada duraklıyorlardı. Acı içinde ölenlerin veya öldürülenlerin huzur içinde uyuyamadıklarına ve intikamlarını almak veya onlara intikamlarını almada yardım edecek birilerini bulmak için yollarda dolandıklarına dair derinlere yerleşmiş bir inanış vardı. Ve bu tür ruhlardan biriyle karşılaşmak insanı hasta edebilir, aklını kaybetmesine neden olabilirdi."

"Pekâlâ, dört yol ağzındaki anlıyorum ama burada, mezarlıkta?"

"Buraya şu anki haliyle bakmayın. Belki de burası önceden bir kesişme noktası, bir dört yol ağzıydı; ikisi bariz Elizondo ve Beartzun yolu, ama belki daha aşağılarda bugün yapılan yollarla tamamen kaybolmuş olan Etxaide'den uzanan farklı yollar da vardı. Belki de bölgeyi kutsama ihtiyacı gördüler."

"Jonan, burası kilise mezarlığı, bütün toprakları kutsal."

"Mezarlıklarla ilgili yaşanmış bir olayı anlatayım... Herhangi bir kötülüğün işlendiği yerlere de bölgeyi o kötülükten arındırmak için bu levhalardan koyuyorlardı: bir cinayet, bir şiddet ya da cadıların toplantı yaptıkları yerler; buralarda çok fazla var. Haç şeklindeki bu levhanın iki işlevi var, bölgeyi kötülüklerden arındırmak ve güvenilir bir yer olmadığına dair uyarıda bulunmak. Ya da belki de sadece şekil versin diye konmuştur. Dört yol," dedi yerin konumlanışını göstererek, "mezarlığın tam ortasında birleşen kusursuzca yapılmış yollar, aynı zamanda levhanın tam altında, yeraltında işkence görmüş katillerin ve kurbanlarının ruhları da toplanıyor olabilir."

Amaia hayranlıkla genç dedektif yardımcısını izliyordu.

"Fakat bir kilise mezarlığına katilleri gömmüş olabilirler mi? Onların aforoz edildiğini ve kutsal topraklar dışında bir yere gömüldüklerini biliyordum."

"Evet, öyle biliniyordu. Fakat bugün katiller cezalandırılmazken XV. yüzyılda nasıldır siz düşünün. Muhtemelen bir seri katilin suçlarını cahil ve yarım akıllı herhangi birine atıyorlardı. Levhalar, görünenin ardında gizli olanları ortaya

çıkarmak için de konuluyorlardı. Başka bir açıklama daha var ki bu noktada pek güçlü sayılmaz, çünkü bu mezarlıkta bulunmuyor: XX. yüzyıl başlarında vaftiz edilmeden doğmuş çocukların, düşüklerin ya da doğarken ölenlerin kutsanmış topraklara gömülmesi yasaktı; bu çocuklarının ruhuna koruma sağlamak isteyen aileler için büyük bir engel oluşturuyordu fakat kanun bunu yasaklıyordu. Birçok durumda, örneğin anne doğumda çocuğuyla birlikte ölürse aile ikisini beraber gömebilmek için bebeği annesinin bacak arasına gizliyordu. Haç şeklindeki levhanın demir gövdesinin tabanı kutsal bölge sayılıyordu, aileler kör karanlıkta çıkıp bebeklerini levhanın tabanındaki bölgeye gömüyorlardı; ardından üstünü kapatarak tekrar yol görünümüne getiriyorlardı. Aradığım şey buydu ama burada hiç görünmüyor."

"Tamam, burada izin verirsen sana bir antropoloji dersi verebilirim. Baztán Vadisi'nde vaftiz edilmeden ölen çocuklar evlerinin çevresinde bir yere gömülüyorlardı."

Amaia eğildi ve girişe doğru baktığında mezarlığı bir çit gibi saran çalılıkların arasında bir şey gördüğünü sandı, tanıdık bir yüz olduğundan emin olunca doğruldu.

"Kim o?" diye sordu arkasında dikilen Jonan.

"Freddy, enişte."

Kızarmış gözlerinin altındaki mor halklarla adamın cılız yüzü karanlık görünüyordu. Amaia girişe doğru yöneldi fakat adamın yüzü yaprakların arasında kayboluverdi. Ardından yağmur başladı. Kilise cemaati üyelerinin sayısız şemsiyeleri ve onların altında saklanmak için acelcyle hareket etmeleri

defini videoya çekmeyi zorlaştırmıştı. Amaia Montes'i Anne'nin ailesinin yanına gönderdi. Montes ona selam verdi ve bir şey diyecek gibi oldu ama Amaia ona sessiz olmasını işaret etti.

Anne Arbizu'nun ailesi büyükbabaları olacak yaştaydı. Anne ailenin çocuk sahibi olma konusunda umutlarının tükendiği bir anda dünyaya gelmişti, bu yüzden yaşamlarının tek merkezi olmuştu. Annesi uyuşmuş bir haldeydi, ağlamıyordu, hatta yanındaki bir kadını teselli ediyordu, yengesi olabilirdi. Amaia yakınlıklarını bilmese de, onları küçüklüğünden beri tanıyordu. Kızının tabutuyla toprakta açılmış çukurun arasında bir boşluğa bakarken koluyla kadını sarıyordu. Baba ağlıyordu. Birkaç adım ilerleyerek eğildi durmadan tabutu okşuyordu. Kızıyla arasındaki tek bağı kaybetmekten korkuyormuşçasına yardım için uzanan elleri ve gözyaşlarıyla karışarak yüzünü ıslatan yağmura siper olmaya çalışan şemsiyeleri geri itiyordu. Tabutu indirmeye başladıklarında ıslak tahtayla temasını kaybedince ortasından kesilen bir ağaç gibi yere yığıldı, çamurlu yerde oluşan su birikintisinin üzerine bayıldı.

Gördükleri içine işlemişti, babanın kızından ayrılmamak için gösterdiği o direnç sadece bir tabuttu oysa. Derin sevginin kanıtıydı bu, öyle ki onu korumak için polislerin bariyerlerini olduğu gibi, her türlü engeli yıkıp geçmeye yeterdi. Babanın eliydi, o hareketti diğer babaları gizliden gizliye imrendirerek baktıran, duygularına çektiği set yıkılıvermişti, açılan derin boşluğun ardından korkuları bir okyanus gibi

baskın yapmıştı yürcğine, bir türlü erişemediği anne olma özlemi daha güçlü bastırmıştı. Bu duygu dalgalarının ardından Amaia harap olmuş bir biçimde titrek bacaklarıyla birkaç adım geri gitti ve hislerini gizlemeye çalışarak yol ağzına doğru yöneldi. El. Bağı oluşturan buydu. Yıllardır hamile kalma çabalarına rağmen, arkadaşlarında ya da kardeşlerinde gördüğü bebeklere karşı o özel çekimi hissetmiyordu, annelerin kolları arasında tuttukları bebeklerini gördüğünde büyük bir özlem duymuyordu. Ama yolda herhangi bir annenin yanında çocuğunun elini tutarak yürüdüğünü görünce dayanamıyordu. Onun için iki insanın birbirine verebileceği koruma ve güven hissi bu küçük ayrıntıda gizliydi, bir çiftin avucunun içindeki küçücük eller belki de hiçbir zaman ulaşamayacağı bir duyguydu. Hiçbir zaman sahip olamadığı mutlu bir çocukluğu, acı içindeki bir annede hissettiği sevgi yoksunluğunu kendi canından, kanından bir bedende onun annesi olarak yaşamak, onunla eksikliklerini tamamlamak istiyordu.

Kendi çocuğuyla.

18

Defin sona erdiğinde, yağmur da katılanlarla birlikte koyu bir buluta yerleşip Baztán Nehri'ni geçerek ve tüm vadiye kasvetini olabildiğince yayarak buhar olup uçmuştu. Soğuktan titreyen bedeniyle Amaia atölyenin karşısında bekliyordu, bir süre sonra kardeşi geldi.

"Oo, dedektif hanım! Ne büyük şeref!" dedi Flora alaylı bir tavırla. "Katil avında olman gerekmiyor muydu?"

Amaia gülümsedi ve parmağıyla onu işaret etti.

"Öyle yapıyorum."

Flora şaşkın bir halde elinde anahtarla kalakaldı.

"Burada, Elizondo'da?"

"Evet, burada, normalde bu tür katiller kurbanın yakınlarından biri olur. Tek bir cinayet olsaydı... Ama üç tane. Büyük ihtimalle buralarda ya da buraya çok yakında bir yerlerde."

Atölyeye girdiler ve onları Amaia'nın küçüklüğünden

beri kokladığı, anılarının bir parçasını oluşturan o tanıdık aroma karşıladı. Gözlerini kapatsa beyaz pantolonu ve atletiyle büyük bir kabın içinde puf böreği hamurunu yoğuran babasını ve diğer yanda lekeli elleriyle ölçü kabında malzemeleri ayarlayan, her duyumsadığında onu hatırlayacağı anason kokusuyla annesini görecek gibi oluyordu. Un kabına baktı ve sırtından yukarıya oradan midesine yürüyen bir ürperti hissetti. Bir anda bastıran anılarıyla geçmişte kaybolmuştu. Aklından geçen görüntülerin korkunçluğuna kapılmamak için gözlerini sımsıkı kapattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Flora, kardeşinin ifadesini garipsemişti.

"Aita ve ama'yı, nasıl çalıştıklarını ve ne kadar mutlu göründüklerini," diye yalan söyledi.

"Gerçekten çok çalıştılar," dedi Flora, bir yandan ellerini yıkıyordu. "Fakat onlar iki kişiydi, bense şu an daha fazla işi tek başıma yapmak zorundayım... Gerçi bu seni pek de endişelendirmiyor, değil mi kardeşim?"

"Çok çalıştığını biliyorum Flora, ama ikinci kısmı dinlemedin: Onlar bunu zevkle yapıyorlardı. Başarılarının anahtarı şüphesiz buydu, seninki de bu."

"Ah öyle mi? Sen ne bilirsin... Bu işi zevkle yaptığımı mı düşünüyorsun?" dedi ofisin jaluzilerini kaldırırken.

"Yani, sana iyi geliyor... Hatta çok iyi geliyor. Kitaplar yazdın, televizyonda programın olacak, Salazar pastalarını Avrupa'nın yarısı tanıyor ve zenginsin. Kesinlikle başarısız bir tablo değil bu."

Kardeşinin yüzü yaptıklarını değerlendirir gibi düşünceli bir hale bürünmüştü.

"Yaptığın işe kalbini vermeseydin başarılı olamazdın," diye devam etti Amaia. "Memnun olmak için bir sürü nedenin var ve memnuniyet mutluluğa çok yakın bir yerde durur."

"Evet," dedi kaşlarını havaya kaldırarak, "belki şu an, ama ona ulaşana kadar..."

"Flora hepimiz bazı yollardan geçmek zorundayız."

"Öyle mi?" diye hiddetlendi, "sen hangi yollardan geçtin öğrenebilir miyim?"

"Emin ol bugün bulunduğum yere hiç de kolay gelmedim," dedi Amaia sakin ve kısık bir tonda, bu tavrı kardeşini daha da öfkelendiriyordu.

"Tabii ama bu zorluğu sen seçtin, bense mecbur kaldım, kimseden yardım görmedim, sen çekip gittin, Víctor kafayı çekip duruyor ve kardeşin..."

Amaia iki kardeşinden dinlediklerini değerlendirerek bir süre sessiz kaldı.

"İstediğin bu değilse sen de bir seçim yapabilirdin."

"Ne istediğimi soran oldu mu hiç?"

"Flora..."

"Hayır, cevap ver, burada ömrümü kek hamuru yoğurarak geçirmek isteyip istemediğimi kim sordu?"

"Flora, herkes gibi seçim yapabilirdin ama sen bu işi yapmamayı seçtin... Bana da kimse fikrimi sormadı. Karar verdim ve o yolda ilerledim."

"Kimseyi umursamadan."

"Bu doğru değil, Flora. Bundan zarar gören kimse olmadı. Sen ve Ros'un tersine ben atölyeyi hiçbir zaman sevmedim, küçükken bile... Fırsat buldukça kaçıyordum, burada zorla duruyordum, bunu en iyi sen biliyorsun. Burada çalışmak istemiyordum, okudum ve *aitaların* da hoşuna gitti."

"Ama'nın çok da hoşuna gitmedi ama yine de sakin karşıladılar: Nasıl olsa bu aile geleneğini sürdürmek için Ros ve ben vardık."

"Seçim yapabilirdin."

Flora iyice öfkelendi.

"Sorumluluk nedir bilmiyorsun," dedi parmağını Amaia'ya doğrultarak.

"Lütfen..." dedi Amaia bitkin bir halde.

"Bırak lütfeni falan... Ne sen, ne kardeşin, ne de kayıp Víctor bu kelimenin anlamını biliyorsunuz..."

"Anlıyorum sana göre herkes suçlu," diyerek gülümsedi ve sesini yükseltti. "Flora, sen beni tanımıyorsun, ben artık dokuz yaşında atölyeden kaçmanın yollarını arayan o küçük kız değilim. Emin ol benim işimde her gün..."

"Senin işin," diye araya girdi, "senin işinden bahseden kim? Sadece kardeşinin, benim, aileden kalan bu işi devam ettirmek zorunda kalmamdan bahsediyorum."

"Tanrı aşkına, Michael Corleone gibi konuşuyorsun... İş, aile, mafya," dedi Amaia alaycı bir tavırla iki elinin parmaklarını birbirine dayayarak. Bu hareket kardeşini çileden çıkarmıştı, öfkeyle ona baktı ve elindeki bezi masaya fırlattı,

öyle sinirlenmişti ki, koltuğa oturduğunda masanın üstünde duran ve odayı aydınlatan lamba onun hışmıyla titredi. "Flora, Ros ve sen burada yaşıyordunuz, küçüklükten beri şekerlemelere ilginiz vardı, saatlerce burada vakit geçirmeyi seviyordunuz, Ros daha üç yaşında simit ve kek yapmayı biliyordu..."

"Kardeşin," diye homurdandı aşağılayıcı bir tonla... "Onun tutkusu çok sürmedi, asıl külfeti görene kadar. Bu işin *aitaların* götürdüğü gibi sürüp gittiğini mi sanıyorsun? Baştan aşağıya her şeyi yeniledim, modernize ettim ve çok yukarılara taşıdım. Avrupa standartlarında olmak için hangi şartlar gerekiyor bir fikrin var mı? Tek gördüğünüz isim, Salazar Pastancsi ve büyük büyükbabalarımızın bulduğu tabela."

"Ne kadar haklıyım görüyor musun, Flora? Bu işi bu noktaya ancak sen getirebilirdin çünkü atölyeye tutkuyla bağlıydın."

Son kelimeleri Flora'nın kalbine dokunmuştu. Öfkeli yüzünün yerini kendinden gurur duyan bir ifade alıverdi. Koltuğunda kıvrılarak etrafına bakındı.

"Evet ama mesele tutkuyla bağlı olmam ya da beni mutlu etmesi değil. Biri bunu yapmak zorundaydı, her zamanki gibi benim başıma kaldı, çünkü diğer yandan bunu başaracak kapasiteye sahip olan tek kişi benim, hassasiyet ve sorumluluk aynı zamanda mecburiyet ve yük. Aile geleneğini sürdürmek gerekiyordu. Şanı ve geleneği sürdürmek. Gururla, çabayla."

"Tüm dünyanın yükünü sırtında taşıyormuş gibi konuşuyorsun. Başka bir işe yönelseydin ne olurdu sence?"

"Sana diyorum, bugün burası olmazdı."

"Belki Ros yürütürdü, burayı hep sevmişti."

"O işi değil, börek çörek yapmayı seviyor. Benim yerimde Ros olsaydı buranın hali ne olurdu hayal bile edemiyorum... Kendine bile bakamaz, sorumsuz, paranın gökten yağdığını düşünen bir çocuk o. *Aitalar* ona evi bırakmasaydı yaşayacak yeri bile olmazdı. Başıboş, serseri, ortalıkta onunla bununla laflayarak dolanan işe yaramaz kocasıyla insanı çileden çıkarmaktan başka işe yaramaz. Bu Rosaura mı yürütecek işi? Onda o kapasite yok, hani nerede şu an? Neden burada marifetlerini göstermiyor?"

"Belki de ona çok acımasız davrandın..."

"Hayat acımasızdır, kardeşim," dedi Flora küçümseyen bir tonla.

"Rosaura'nın iyi biri olduğunu düşünüyorum, eşiyle ilgili seçiminde herkes yanılabilir."

Beynin şimşekler çakmış gibiydi. Tek kelime etmeden bakışlarını üzerine dikti. Amaia, Víctor'u düşündüğünü tahmin etti.

"Flora, Víctor için demedim."

"Tabii," oldu cevabı. Amaia ardından gelecek saldırıyı hissetti.

"Flora..."

"Evet, siz mükemmelsiniz, çok iyi niyetlisiniz, peki şuna cevap ver *ama* hastalandığında neredeydin?"

Amaia acıyan bakışlarla başını salladı.

"Gerçekten bu konuyu açmak mı istiyorsun?"

"Ne oldu masum kız, anneni hasta bir şekilde terk edişinden bahsetmek seni rahatsız mı etti?"

"Yapma, Flora, sen gerçekten hastasın," dedi Amaia. "Yirmi yaşındaydım, Pamplona'da okuyordum, her hafta sonu geliyordum, sen ve Ros buradaydınız, burada çalışıyordunuz, burada evlenmiştiniz."

Flora ayağa kalktı ve ona doğru yöneldi.

"Bu kadarı yeterli değildi. Cuma geliyordun, pazar dönüyordun. Bir haftada kaç gün var biliyor musun? Yedi, yedi gece," dedi parmaklarıyla göstererek. "Her gece *ama*'nın yanında kim vardı peki? Ben," dedi göğsüne vurarak. "Sen yoktun, Amaia. Onu yediriyor, yıkıyor, yatırıyordum. Gecenin bir vakti bezini değiştirip tekrar yatırıyordum, su içtikçe altına işiyordu. Bana vuruyor, küfür ediyor, kötü davranıyordu, yine de her zaman yanındaki tek kişi bendim. Ros sabahları geliyor ve onu dolaşmaya çıkarıyordu, bu arada ben tüm geceyi ayakta geçirmiş olmama rağmen dükkânı açıyordum. Eve döndüğümde yeniden aynı şeyleri yapıyordum, gün be gün, kimsenin yardımı olmadan, çünkü Víctor'a da güvenemiyordum. Sonuçta onun annesi değildi. Annesi hastalanıp öldüğünde ona o bakmıştı, ama Víctor daha şanslıydı, kadın zatürreydi ve iki ayda gidiverdi. Ben üç sene boyunca mücadele ettim. Bu yüzden iyilik melekleri, söyleyin o zaman neredeydiniz."

Ona sırtını döndü ve yavaşça masasına kadar yürüyüp yeniden oturdu.

"Haksızlık ediyorsun, Ros sabahları gelebilmek için geceleri mesaiye kalıyordu. *Aita* öldüğünde *ama*'nın seninle kalmasını sen istedin. İyi anlaşıyordunuz, seninle Ros'dan daha özel bir ilişkisi vardı, benimle Ros'dan da az. Ayrıca siz yaşça daha büyüktünüz, ben çok küçüktüm, üstüne bir de uzakta kalıyordum. Vaktim oldukça geldim ve biliyorsun durumu daha da kötüleştiğinde ben ve Ros onu huzurevine yatırmayı düşünmüştük. Sana da bu teklifi yaptık, hatta masrafları ödemek için para da gönderecektik."

"Para, sorumsuzluğunuzu kapatmaya çalıştığımız tek yol. Parayı verip tüm dertlerden kurtuluyorum. Hayır, bu para meselesi değildi, *aita* öldüğünde ardında para bıraktığını biliyorsun. Önemli olan sorumluluğunuzun farkında olmaktı. Onu huzurevine yatırmak sadece benim değil, doktorun da onaylamadığı bir şeydi," dedi sesini yükselterek.

"Tanrı aşkına Flora, yeniden bunları konuşuyor olduğumuza inanamıyorum. *Ama* iyi değildi, ne kendiyle ne de işle ilgilenebiliyordu. Doktor Salaberria böyle uygun gördü çünkü durumu biliyordu, olayları neden çarpıtıyorsun anlamıyorum."

"O doktor benimle herhangi bir şey konuşmadı, ona bu izni siz verdiniz. Buna izin vermemeliydim. Ona evde baksalardı böyle sonuçlanmazdı, onun ne kadar bitkin olduğunu ve hastanede kalmasının iyi bir fikir olmadığını biliyordum, ama siz beni dinlemek istemediniz ve her şey bu hale geldi."

Amaia acıyan bir ifadeyle kardeşine baktı, bu bakışı onda büyük bir kin oluşturuyordu. Önceden olsa bu inkâr ve

saldırı oyununa yaydan fırlatılan bir ok gibi atılırdı ama emniyetteki işi ona egemenlik, kontrol ve Flora gibi huysuz binlerce insana karşı birçok kez uyguladığı sağduyu ile ilgili çok şey öğretmişti. Gerçi Flora onlarla karşılaştırıldığında kafasının dikine giden, inatçı ve lisli bir kız gibi davranıyordu. Sesini alçalttı ve neredeyse fısıldayan bir tonla:

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Flora? Sırf diğer insanları suçlayabilmek için kendini aileye adamış biri gibi görünmeye çalışıyorsun, ama sonunda etrafındaki herkes gidecek ve yalnız kalacaksın. Bu niyetinin sonucunda elde edeceğin tek şey etrafındaki herkesi kendinden uzaklaştırmak olacak. Kimse senden böyle bir kahramanlık yapmanı istemedi."

Flora dalgın bir halde boşlukta bir noktaya bakıyordu; dirseklerini masaya dayamıştı, elleri dudaklarının üzerindeydi, bu sessizliğin geçici olacağı kesindi, sadece zehrini püskürtmek için uygun zamanı bekliyordu. Konuşmaya başladığında ses tonu daha kontrollüydü.

"Sanırım buraya benim nasıl bir insan olduğumu anlatmaya geldin, sormak istediğin bir şey varsa şimdi sor, çünkü artık buradan gitmek zorundasın. Zamanımı boşa harcayamam."

Amaia çantasından küçük karton bir kutu çıkardı, kapağını açtı ve çıkarmadan önce kardeşine baktı.

"Sana göstereceğim şey cinayet mahallinde bulunan bir kanıt. Şu an seninle bir emniyet müşaviri olarak konuşuyorum. Doğal olarak bunun bir sır olduğunu anlayacağını umuyorum. Kimseye anlatmamalısın, ne başkasına ne de ailene."

Flora başını salladı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Pekâlâ, buna bak ve bana neye benzediğini söyle," dedi Anne'nin bedeninde bulunan hoş kokulu tatlıyı çıkararak.

"Bir *txatxingorri*, cinayet yerinden mi çıktı bu?"

"Evet."

"Hepsinden?"

"Sana bu bilgiyi veremem."

"Katil bundan yemiş olabilir mi?"

"Hayır, daha çok orada bulmamız için kasti bırakılmış bir şey, diğer parçaları laboratuvara gönderdik. Bununla ilgili bana diyebileceğin bir şey var mı?"

"Dokunabilir miyim?"

Ona doğru uzattı. Flora onu bulunduğu torbadan çıkardı ve birkaç saniye koklayarak inceledi. Başparmağıyla sıkarak dokusuna baktı ve tırnağıyla ufak bir parça aldı.

"Zehirli olabilir mi?"

"Hayır, laboratuvarda test edildi ve temiz çıktı."

"O halde sana içeriğini söylemişlerdir."

"Evet, senden geriye kalan bilgileri almak istiyorum."

"Malzemeler birinci kalite. Taze ve ölçüleri tam. Bu hafta yapılmış, en fazla dört günlük görünüyor, rengi ve dokusuna bakılırsa geleneksel bir odun fırınında pişirilmiş."

"İnanılmaz," dedi Amaia etkilenmiş bir şekilde. "Tüm bunları nasıl biliyorsun?"

Flora gülümsedi.

"Çünkü işimi iyi yapıyorum."

Amaia alttan gelen bu göndermeyi görmezden geldi.

"Bu tür şeyler Salazar dışında başka nerede yapılıyor?"

"Yani, bunu tarifi olan herkes yapabilir. Gizli bir şey değil, *aita*'nın tarifi olarak ilk kitabıma koymuştum, ayrıca bölgeye özgü bir tatlı; burada yüzlerce insan bu tarifi biliyordur... Bu kalitede ve bu ölçülerle olmasa da..."

"Civarda bu tür şeyler satan veya üreten tüm pastane, dükkân ve atölyelerin bir listesini istiyorum senden."

"Çok zor olmayacak. Bu kalitede bir ben yapıyorum bir de Salinas de Tudela, Santa Marta de Vera ve belki Logroño'da bir atölye... Yani onlar da çok çok iyi değil aslında. Müşterilerimin bir listesini verebilirim, ama burada, Elizondo'da kasabadakilerden çok turistlere satıyorlar. Bir işinize yarar mı bilmiyorum."

"Boş ver sen bir liste yap, ne zaman alabilirim?"

"Bu akşamüstü, bugün çok işim yok, kimin sayesinde olduğunu biliyorsun."

"Bu akşam, çok iyi." Provokasyonuna gelmek istemedi. Çantasını aldı. "Teşekkürler Flora, Dedektif Montes listeyi almak için uğrayacak..."

Flora tepki vermedi.

"Tanıştığınızı söylediler."

"İlk defa doğru bir bilgiye sahip olduğunu görmek ne hoş. Evet, onu tanıyorum, hoş biri. Dedektif Montes saygı gereği kendini tanıtmak için geldi, kapanış saatinde bir süre bana eşlik etti. Ona kasabadan bahsettim, bir kahve içtik, çok sevecen bir adam, bir sürü şeyden konuştuk, senden de."

"Benden mi?" diye sordu şaşırmış bir halde.

"Evet, senden kardeşim. Dedektif Montes bu işi almak için ne senaryolar çevirdiğini anlattı."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Yani, bu şekilde olmasa da, çok terbiyeli ve yürekli bir adam. Onun gibi biriyle çalıştığın için şanslısın. Belki bir şey öğrenirsin," dedi gülümseyerek.

"Bunu da mı Montes söyledi?"

"Tabii ki hayır, ama bu sonucu çıkarmak gayet basit. Evet, hanımefendi, iyi bir adam."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Amaia bardağını bulaşık makinesine götürmek için ayağa kalkarak.

"Evet, iş arkadaşlarının hepsi iyi insanlar... Bu sabah seni mezarlıkta çok hoş bir adamla gördüm."

Amaia kardeşinin kötü niyetine karşılık gülümsedi.

"Çok yakındınız, sanırım kulağına bir şey fısıldıyordu. James görse ne derdi diye düşündüm."

"Ben seni görmedim kardeşim."

"İçeri girmedim, cenazeye katılamadım toplantım vardı, geçerken bir göz attım o kadar. Tabutun önünde duruyordunuz... Sen mezara doğru eğildin o da sana sarıldı."

Amaia dudaklarını ısırdı ve itiraz eden bir tavırla başını salladı.

"Flora, Jonan Etxaide homoseksüel."

Şaşkınlığını gizleyemedi.

"İlkokuldaki hocalarımdan biri olan Irene Barno'nun mezarına bakıyordum, onu hatırlıyor musun? Ayağım kaydı o da beni tuttu."

"Ne tatlı, onun mezarını mı ziyaret ettin?" dedi alay ederek.

"Hayır, tanıdık geldi ve gözüme takıldı, sonra adını gördüm."

Flora gözlerinin içine baktı.

"Hiçbir zaman *ama*'yı ziyaret etmiyorsun."

"Hayır, Flora hiçbir zaman *ama*'yı ziyaret etmiyorum, fakat şu an bunun ne önemi var?"

Flora pencereye doğru döndü ve mırıldandı:

"Şu an yok tabii."

Garajda gürültülü bir motor sesi duyuldu ve bir an için karanlık bir gölge belirdi.

"Víctor olabilir," dedi.

Atölyenin dışına çıktılar, Flora'nın eski kocası döküntü bir motoru park ediyordu.

"Ah, Víctor, ne güzel bir şey bu, nereden buldun?" diye sordu Amaia selamlayarak.

"Soria'da bir hurdacıdan aldım, ama aldığımda bu halde değildi emin olabilirsin."

Amaia daha iyi görebilmek için etrafına bir göz attı.

"Bunlarla ilgilendiğini bilmiyordum, enişte." Ona hâlâ enişte diyordu ve demeye de devam edecekti.

"Yeni hobim, birkaç yıldır motorlarla ilgileniyorum. Bir Bultaco Mercurio ve spor model Montesa Impala 175 ile başladım, bunlarla birlikte aralarında kendimle en çok gurur duyduğum spor model Ossa 175'in de bulunduğu dört motoru yeniledim..."

"Hiçbir fikrim yok, ama iyi iş çıkarmışsın."

Flora öfkesinin göstergesi olarak derin bir soluk aldı, kapıya doğru yürüdü ve konuşmaya başladı:

"Pekâlâ, zırvalıkların bittiğinde haber verirsin, içeride çalışıyor olacağım..." sert bir şekilde kapıyı kapattı ve içeri girip gözden kayboldu.

Víctor bu duruma bir gülücükle karşılık verdi.

"Flora motorları sevmez, ona göre sadece zaman ve para kaybı," diye açıklama getirdi. "Bekârken bir Vespa motorum vardı, hatta onunla birlikte turlardık."

"Doğru, onu hatırlıyorum, beyaz ve kırmızı renkliydi! Flora'yı almak için buraya geliyordun, giderken arkanızdan hep aynı şeyi söylerdim, dikkat et ve ..." bir an durakladı.

"... ve içki içme," diye sonlandırdı cümleyi Víctor. "Evlendiğimizde onu satmaya ikna etmişti beni ve görüyorsun bir kere demesiyle hemen satıvermiştim."

"Víctor seni üzmek istemedim..."

"Sorun değil, Amaia, alkolik bir adamım, benim için bırakması zor bir şey, ama aynı zamanda beni ben yapan şeylerden biri ve ben bununla yaşıyorum. Diyabet hastası gibiyim, tatlı yememek yerine kardeşinden vazgeçtim."

"Nasıl gidiyor? Teyzem ailenin evinde kaldığını söyledi."

"Aileyle kalmak dışında iyi gidiyor, annem her ay belli bir para veriyor, yaşamımı onunla idame ettiriyorum. Irún'a alkolikler toplantısına gidiyorum, motor restore ediyorum... Şikâyetçi değilim."

"Ya Flora'yla?"

"Yani..." atölyenin kapısına bakarak gülümsedi. "Onu tanıyorsun, her zamanki gibi."

"Ama..."

"Boşanmadık, Amaia. Flora sözünü bile etmek istemiyor, ben de öyle, ikimizin de nedenleri farklı tabii."

Dikkatle motoruna yaslanmış duran Víctor'a baktı, üzerinde yeni ütülenmiş mavi bir gömlek vardı, yüzü tıraşlıydı, kolonya kokuyordu... Flora'yı hâlâ sevdiği kesindi, hiçbir zaman bundan vazgeçmemişti, her şeye rağmen. Bu düşüncelerle eniştesine karşı kendini daha bir sevgi dolu hissetti.

"Doğrusu durumları zorlaştırdım, alkolün bir insanı ne hale getirebileceğini tahmin bile edemezsin."

Yirmi yıl böyle bir cadıyla yaşamanın seni ne hale getireceğini bilemezsin demek daha doğru, diye düşündü Amaia. *Eminim ona katlanabilmek için kendini içkiye verdi.*

"Neden toplantı için Irún'a gidiyorsun? Daha yakında bir yer yok mu?"

"Var, kilise lokalinde, sanırım perşembe günleri, ama burada ayyaş olarak tanınmayı tercih ediyorum."

İlkbahar 1989

Şüphesiz hayatında gördüğü en çirkin okul çantasıydı, koyu yeşil renkte, kahverengi kopçalarıyla yıllardır kullanılmamıştı. Ona dokunmadı, en azından o gün. Neyse ki dersler bitmek üzereydi ve eylüle kadar kullanmak zorunda kalma-

yacaktı. Öyle düşündü. Ama o gün elini bile sürmedi. Mutfak sandalyesinde duran o korkunç şeye bakıyordu, tek kelime etmedi ve dalgınlıkla bir elini kaldırarak kısacık saçında gezdirdi, teyzesine benzemişti. Küçük kız doğum gününde gözyaşlarına boğulmuştu, hayal kırıklığının gözyaşları... İki kardeşi dumanı üzerinde süt kâselerinin ardından yarı gizlenmiş bir şekilde ona bakıyordu. Kimse bir şey demedi, bazı zamanlar Rosario onu azarladığında, Rosaura sessizce ağlardı.

"Ne oluyor sana söyler misin?" diye sordu annesi sabırsız bir şekilde.

Bir sürü şey söylemek istedi. Korkunç bir hediyeydi, kovboy pantolonu almayacaklarını biliyordu, ama böyle bir şey de beklemiyordu. Bazı hediyeler insanın canını acıtmak, yerin dibine sokmak, aşağılamak için tasarlanmışlardı ve bu küçük bir kızın dokuzuncu yaş gününde yüzleşmemesi gereken bir gerçekti. Amaia gözyaşlarına hâkim olamadığı bu dehşet verici sahneye bakarken böyle düşünmüştü. Bu korkunç çanta son anda aceleyle ya da önemsenmeden alınmış olamazdı, herhangi bir ihtiyaca yönelik de değildi. Omuz kayışı muşambadandı. Hayır. Özellikle bu etkiyi yaratmak için seçilip alınmıştı. Gerçekten amacına da ulaşmıştı.

"Beğenmedin mi?" diye sordu annesi.

O kadar çok şey söylemek istiyordu ki, zihninde onları sıraya bile koyamıyordu. Ağzından sadece şu kelimeler çıktı:

"Erkek çantası."

Rosario'nun yüzüne, o andan ne kadar keyif aldığının

göstergesi olan bir gülümseme yayıldı.

"Saçmalama, bu çantalar erkeğe kıza göre değişmiyor."

Amaia cevap vermedi, yavaşça döndü ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Teyzemin evine gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi itici bir tonla. "Sen kendini ne sanıyorsun, ailenin aldığı hediyeyi küçük görüyorsun ve şimdi de *sorgiña* hikâyesiyle teyzene mi gidiyorsun? Hiçbir yere gittiğin yok, çok gitmek istiyorsan babana yardıma atölyeye git."

Amaia arkasına bakmadan gitti.

"Gitmeden önce hediyeni odana götür."

Amaia dönmedi, hızlandı ve sokağa çıkana kadar onun bağırışlarını duydu.

Atölyeye girer girmez anason kokusunun o tatlı aroması geldi burnuna. Babası un torbalarını içeriye taşıyor ve kaplara boşaltıyordu. Amaia'yı görünce durdu ve sarılmadan önce ellerini temizledi.

"Yüzün neden asık?"

"*Ama* bana bir hediye verdi," dedi titrek bir sesle yüzünü babasının göğsüne saklayarak, kelimeler boğazında düğümleniyordu.

"Şşş tamam, geçti ," dedi başını okşayarak. "Hadi," dedi yüzünü görmek için başını göğsünden kaldırarak, "bırak ağlamayı ve git o güzel yüzünü yıka. Ben henüz hediyemi vermedim."

Amaia yüzünü yıkadı, bir yandan babasının elinde üzerinde adının yazdığı zarfa bakıyordu. Beş bin peso değerinde yeni bir bilet. Küçük kız dudağını ısırdı ve babasına baktı.

"Ama, bunun benden alır," dedi endişeyle, "sana da kızar," diye ekledi.

"Bunu da hesaba kattım ve zarfın içine başka bir şey koydum."

Amaia içine baktı, bir anahtar vardı. Sorgulayan bakışlarla babasına baktı. Babası zarfı aldı ve içindekini eline boşalttı.

"Atölyenin anahtarı. Parayı burada saklayabilir ve ihtiyacın olduğunda, *ama* evdeyken anahtarınla girip alabilirsin diye düşündüm. Teyzenle konuştum, Pamplona'dan istediğin o pantolonu alacak, ama bu para senin, ne istersen onu al; dikkatli davran annen fark etmesin ve hepsini bir anda harcama."

Amaia ona özgürlüğünü verecek olan anahtarı almadan önce etrafına bakındı. Babası anahtarın deliğinden sert bir ip geçirdi, bağladı ve kızının boynuna asmadan önce tahriş etmesin diye çakmakla uçlarını yaktı.

"Ama görmesin, görürse teyzenin olduğunu söylersin. Çıkmadan önce kilitlediğinden emin ol, sorun çıkmasın. Zarfı damacanaların arkasında saklayabilirsin, yıllardır oraya kimse dokunmaz."

İlerleyen günlerde Amaia okul çantasını parasıyla aldığı küçük hazinelerle doldurdu, neredeyse çoğu kırtasiye malzemesiydi. Kapağında solgun bir ay üzerinde oturan Pier-

rot'un bulunan harika bir ajanda; çiçek desenli bir kalem ve gül kokulu mürekkep; üst kısmında pantolon cepleri ve fermuarı olan kumaştan kalem kutusu ve rengârenk, kalp şeklinde bir damga.

19

Akşam dörtte Anne'nin babası onları, kızın birçok fotoğrafının bulunduğu, oldukça temiz bir salonda karşıladı. Kahve servis ederken titreyen ellerine rağmen oldukça dingin ve kontrollü görünüyordu.

"Eşimin kusuruna bakmayın, sakinleştirici aldı ve yattı, ama gerekirse..."

"Hayır, endişe etmeyin. Yalnızca birkaç basit soru soracağız, sizin için de uygunsa kendisini rahatsız etmeye gerek yok," dedi Iriarte, Amaia'nın gözden kaçırdığı duygusal bir tonla. Nehirde Anne'yi gördüğünde hissettiklerini hatırladı. Anne'nin babası Amaia'nın birçok olayda görmediği bir biçimde gülümsedi: Yenilmiş bir adamdı.

"Daha iyi misiniz? Sizi mezarlıkta gördüm..."

"Evet, teşekkürler, tansiyondandı. Doktor bu ilaçları almamı söyledi," dedi bir kutuyu göstererek, "ve kahve içmemem gerektiğini." Masanın üzerinde duran kahvelere bakıp yeniden gülümsedi.

Amaia dikkatlice adama baktı, ne kadar acı içinde olduğunu anlamak için birkaç saniye bekledi, ardından sordu:

"Anne'yle ilgili bize ne anlatabilirsiniz, Bay Arbizu?"

"Yalnızca iyi şeyler. Anne'nin bizim biyolojik çocuğumuz olmadığını söylemek isterim." Amaia adamın şu kelimeleri söylemekten kaçındığını fark etti: "Bizim kızımız değildi."

"Onu eve getirdiğimiz günden beri her şey güzelleşmişti... Çok güzeldi, bakın," minderin altından bir fotoğraf albümü çıkardı ve gülümseyen, sarışın bir bebeğin olduğu fotoğrafı gösterdi. Amaia, *muhtemelen adam biz gelmeden önce fotoğraflara bakıyordu ve geldiğimizde onları aceleyle minderin altına sakladı*, diye düşündü. Fotoğrafı inceledi ve Iriarte'ye göstererek fısıldadı:

"Çok güzel." Fotoğrafı geri verdi. Adam fotoğrafı alıp tekrar minderin altına koydu.

"Hep iyi notlar alırdı, öğretmenlerine sorabilirsiniz, çok akıllıydı; hepimizden daha zeki, iyi yürekli biz kızdı, hiçbir zaman bizi üzmedi. Ne içki içerdi, ne sigara, kendi yaşıtları gibi değildi. Sevgilisi yoktu, derslerinden dolayı bu tür şeylere vakti olmadığını söylerdi."

Durakladı ve bakışlarını boş ellerine çevirdi. Birkaç saniye öyle kaldı, soyulmuş bir adam gibi biraz önce kollarının arasında tuttuğu şeyin nereye gittiğini anlamıyor gibi bakıyordu.

"Herkesin sahip olmayı isteyeceği bir kızdı," dedi neredeyse kendi kendine konuşur gibi.

"Bay Arbizu," diye böldü Amaia, adam ona baktı, sanki derin bir uykudan uyandırılmış gibiydi. "Kızınızın odasını görebilir miyiz?"

"Elbette."

Hep birlikte koridora doğru yürüdüler, her yanda Anne'nin fotoğrafları vardı, arkadaşlarıyla birlikte, iki üç yaşlarında okuldayken, yedi yaşında kovboy kıyafetiyle... Babası her fotoğrafın önünde durup bir anekdot anlatıyordu. Yatak odası Jonan ve bilgisayarıyla günlüklerini almaya gelen ekip tarafından altüst edilmişe benziyordu. Amaia genel bir göz attı. Mor ve pembe ağırlıklı bir oda, oldukça klasikti. Krem renkli, kaliteli mobilyalar. Çiçek desenli bir koltuk, aynı desenli perdeler ve üzerinde kitaptan daha çok pelüşlerin olduğu raflar. Yaklaştı ve kitaplara bir göz attı. Matematik, satranç ve astronomi, romantik romanlar. Şaşkın bir şekilde Iriarte'ye döndü. Iriarte, aklındaki soruyu anlamıştı, o sormadan cevapladı:

"Bilgiler toplandı, kitap isimlerinin listesi alındı."

"Anne'nin çok zeki bir kız olduğunu söylemiştim," dedi babası odanın girişinden, Amaia içeriye bakarken yüzündeki ifadede bir haykırışın gizlendiğini biliyordu.

Giysi dolabına son kez bir göz attı. Hıristiyan bir annenin kızına alacağı kıyafetlerdi. Kapılarını kapattı ve Iriarte'nin ardından odadan çıktı. Adam kapıya kadar onlara eşlik etti.

"Bay Arbizu, Anne'nin sizin tanımadığınız arkadaşlarıyla ya da özel başka bir şeyleriyle ilgili gizlediği bir şey olabilir mi?"

Baba kesin bir tavırla reddetti.

"İmkânsız. Anne bize her şeyi anlatırdı, bütün arkadaşlarını tanıyorduk, onunla iletişimimiz çok iyiydi."

Aşağıya inerlerken Anne'nin annesi merdivenlerde önlerini kesti. Amaia orada oturmuş onları beklediğini düşündü. Üzerinde mavi erkek pijaması vardı.

"Amaia... Pardon, dedektif, beni hatırladın mı? Anneni tanıyordum. Ablam ve o çok iyi arkadaşlardı, hatırlamazsın." Konuşurken ellerini ovuşturuyordu, Amaia'nın gözü oraya takılıyordu, çaresizce koruma arayan iki yaralı varlık gibi görünüyorlardı.

"Hatırlıyorum," dedi elini tutarak.

Beklenmedik bir anda ve şekilde Amaia'nın karşısında diz çöktü ve o zayıf kadından beklenmeyecek bir güçle ellerine tutundu. Bakışlarını kaldırarak konuşmaya başladı:

"Prensesimi, güzel bebeğimi öldüren canavarı bulun. Onu benden aldı, huzur içinde yaşamamalı."

Kocası acı içinde seslendi.

"Ah hayatım, Tanrı aşkına ne yapıyorsun?"

Merdivenlerden koşarak indi ve karısını kucakladı. Iriarte koltuk altlarından tutarak kadını ayağa kaldırdı ama o yine de Amaia'nın ellerini bırakmadı.

"Bir erkek olduğunu biliyorum, çünkü erkeklerin Anne'me nasıl baktıklarını birçok kez gördüm, kurt gibi, hevesle, açlıktan kudurmuş bir şekilde... Bir anne bunu gördüğünde hemen anlar. Vücudunu, yüzünü, dudaklarını nasıl süzdüklerini görüyordum. Onu gördünüz mü dedektif? Bir melek

gibiydi. Gerçek olamayacak kadar güzeldi."

Kocası gözyaşları içinde ve sessizce karısına bakıyordu. Amaia, Iriarte'nin dişlerini sıkarak ağır ağır nefes aldığını gördü.

"Onu bana getirdikleri günü, annesi olduğum, onu kollarımın arasına aldığım günü hatırlıyorum. Benim çocuğum olmuyordu, bebeklerim hamile kaldıktan bir iki hafta sonra içimde ölüyorlardı, peş peşe düşük yapıyordum. Doğal diyorlardı, sanki çocukların içimde ölmesinde bir doğallık olabilirmiş gibi. Anne'yi bulmadan önce beş düşük yaptım, sonrasında tüm umudumu yitirmiştim, artık anne olmak istemiyorum... Yeniden aynı şeyleri yaşamak istemiyordum, ellerimin arasında doğurabildiğim tek şey olan o kanlı parçaları daha fazla görmeye dayanamazdım. Anne'yi eve getirdiğim gün öyle titriyordum ki, kocam kızın ellerimin arasından kayıp düşeceğini düşünmüştü. Hatırlıyor musun?" dedi ona bakarak. Adam sessizce başıyla onayladı.

"Yolda arabayla gelirken gözlerimi güzel yüzünden alamıyordum, öyle güzeldi ki, rüya gibi. Eve girdiğimizde onu yatağıma koydum ve üstünü çıkardım, bilgilerinde sağlıklı bir kız olduğu yazılıydı ama vücudunda kusursuzluğuna gölge düşürecek herhangi bir yara veya iz olup olmadığından emin olmak istedim. Tüm bedenini inceledim ve sonunda yalnızca gördüklerime hayran kaldım, değişik bir his uyandırıyordu insanda, mermer bir heykele bakmak gibiydi." Amaia kızın cansız bedenine baktığı anı hatırladı, kusursuz beyazlığıyla ona Meryem Ana'yı anımsatmıştı. "Günlerce

kusursuzluğunu inceledim, kollarımın arasına aldığımda öyle şükranlık duyuyordum ki saf mutluluktan ağlıyordum. O büyülü günlerin ardından yeniden hamile kaldım, fark ettiğimde artık umurumda değildi biliyor musunuz? Çünkü artık bir anneydim, onu kalbimin derinliklerinden doğurup kollarımın arasına almıştım. Belki de bu yüzden, yaşamamın tek sebebi çocuk sahibi olmak olmadığından bu kez düşük yapmamıştım. Kimseye söylemedik, artık söylemeyi bırakmıştık. Onca hayal kırıklığının ardından bunu gizlemeyi öğrenmiştik. Bu kez hamileliğim sorunsuz ilerliyordu, beşinci ayımdaydım; karnım gittikçe belirginleşiyordu, insanlar hakkımda konuşmaya başlamıştı. Anne'de içimdeki bebek gibi beş altı aylıktı, sapsarı alnına düşen dalgalı saçları, masmavi gözleri, uzun kirpikleri vardı. Mavi elbisesiyle arabasına koyup gezdirirdim onu, o elbiseyi hâlâ saklıyorum. Onu görmek için eğildiklerinde öyle gururlanırdım ki, mutluluktan uçacak gibi olurdum. Bir gün görümcelerimden biri yanıma yaklaşarak beni öptü ve, 'Tebrikler,' dedi, 'gördün mü, hamile kalmak için sadece rahatlamaya ihtiyacın vardı, artık kendi kanından canından bir çocuğun olacak.' Donup kaldım. 'Çocuklar kandan değil, sevgiden olurlar,' dedim neredeyse titreyerek. Bana şöyle cevap verdi: 'Elbette, elbette, seni anlıyorum. Evlat edinmek çok cömertçe bir tavır ama o hissi bir tatsan,' dedi karnıma dokunarak, 'uzun bir süre taşıyorsun onu.' Kelimeleri karşısında bir tiksinti ve mide bulantısı hissettim. Kızımı kucağıma aldım ve o yaşlı cadının neden olduğu panik ve acıyı bastırmaya çalışarak sarıldım ona. Aynı

gece ter içinde ve sancılarla uyandım. İçimde bebeğimle aramdaki bağların teker teker nasıl koptuğunu hissediyordum. Acım artarken bir anda kuvvetli bir güç beni hareketsiz bıraktı, yanımda uyuyan kocama elimi bile uzatamadım, yapabildiğim tek şey derin nefes almaktı, ardından bacaklarımın arasından bir sıvı boşaldı. Doktor bana bebeği gösterdi, morarmış bedeniyle bir oğlan çocuğuydu. Tüm plasentanın henüz çıkmadığını, sıkıca ıkınmam gerektiğini söyledi. Bense ölü oğlumun yüzünden bakışlarımı ayırmadan rahmimi almasını, karnımın çocuklarıma bir beşik değil mezar olduğunu söyledim. Doktor bir an tereddüt etti ve belki ilerde yeniden anne olabileceğimi söyledi, ama zaten olduğumu, bir meleğin annesi olduğumu ve başkasının annesi olmak istemediğimi söyledim."

Amaia acıyla o annenin dramını dinliyordu, bu bir açıdan kendisinin de dramıydı: Karnı, doğmamış çocuklarının mezarıydı. Anne'nin annesi konuşmaya devam etti, onlarda kalbini yakıp kavuran bir günahı itiraf ediyormuş hissi uyandırdı.

"On beş yıldır görümcemle konuşmuyordum ve kahrolası kadın nedenini bile bilmiyordu. Ta ki cenazeye kadar. Cenazede gözyaşları içinde yanıma yaklaştı ve kulağıma, 'Beni affet,' diye fısıldadı. İçim acıdı, ona sarıldım ve omzumda ağlamasına izin verdim ama hiçbir şey söylemedim, çünkü onu asla affetmeyecektim. Artık anne değilim dedektif, kalbimde yeşeren gülü çaldılar, şiirde dediği gibi. Ve şimdi karnımda, göğsümde bir mezar taşıyorum. Bunu ya-

panı bulun, bulunca da vurun. Yapın bunu, siz yapmazsanız, ben yapacağım. Tüm ölü çocuklarımın üzerine yemin ederim ki ömrümün geri kalanını onu aramaya, beklemeye adayacağım, ona huzur vermeyeceğim."

Sokağa çıktıklarında Amaia kendini çok tuhaf hissetti, sanki uzun bir uçuşun ardından yere ayak basmıştı.

"Duvarları gördünüz mü, şef?" diye sordu Iriarte.

Başıyla onayladı, evin içi her tarafa asılmış fotoğraflarla bir anıtkabire benziyordu.

"Sanki her yerden bize bakıyordu. O evde yaşarken bu acıyı nasıl atlatacaklar bilmiyorum."

"Atlatamayacaklar," dedi acıyla.

Bir kadın karşı taraftan aceleyle onlara doğru geliyordu, belli ki yollarını kesmek niyetindeydi. Karşılarına geldiğinde onun, annesinin yıllarca selam bile vermediği, Anne'nin halası olduğunu fark ettiler.

"Onları mı ziyaret ettiniz?" diye sordu nefes nefese.

Amaia cevap vermedi, tüm bu koşuşturma sadece nereden geldiklerini öğrenmek için olamazdı.

"Ben..." dedi ve duraksadı. "Ben yengemi çok seviyorum, başlarına gelen şey çok korkunç. Şimdi evine gidiyorum, onlarla... yani, onlarla olmak için. Başka ne yapabilirim? Bu korkunç bir şey, yine de..."

"Evet?"

"O kız, Anne, normal değildi... Bilmiyorum ne demek

istediğimi anlıyor musunuz? Güzeldi, çok zekiydi, ama onda garip bir şey vardı, kötü bir şey."

"Kötü bir şey mi? Neydi?"

"Kendisi, kendisindeydi kötülük. Anne *belagile* bir insandı, dıştan ne kadar beyazsa, içten o kadar karaydı. Daha küçükken bakışlarında kötümser bir parıltı vardı. Ve cadılar öldüklerinde huzura erişemezler, göreceksiniz. Anne henüz ömrünü tamamlamadı."

Yalnızca herhangi bir korku ya da gizem filminde inanılabilecek kelimeler telaffuz ederken tek bir şüphe ve utanç duymaksızın kesin bir tavırla konuşuyordu. Buna rağmen çok endişeli görünüyordu, korkmuş gibiydi. Utanç veren ama aynı zamanda onurlandıran bir görevi tamamlamanın verdiği tatminle uzaklaştı.

Sessiz bakışlar içinde geçen birkaç saniyenin ardından, Amaia ve Dedektif Iriarte Akullegi Caddesi'nden yürümeye devam ettikleri sırada Iriarte'nin telefon çaldı.

"Evet, benimle birlikte, şimdi emniyete geliyoruz. Hemen iletiyorum."

Amaia meraklı gözlerle ona bakıyordu.

"Dedektif, enişteniz, Alfredo... Pamplona'da Navarra Hastanesi'ndeymiş, intihara kalkışmış. Arkadaşlarından biri onu merdiven boşluğunda ipe asılmış bir şekilde bulmuş. Sanıyorum tam zamanında varmış, yine de durumu çok ciddiymiş."

Amaia saatine baktı. Beşi çeyrek geçiyordu. Ros işten dönmek üzere olmalıydı.

"Dedektif, siz emniyete gidin, ben eve gideceğim, kardeşimin öğrenmesini istemiyorum. Sonra hastaneye geçeceğim, mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışırım, bu arada siz olayla ilgilenin ve eğer..."

Adam araya girdi.

"Dedektif, arayan emniyet müdürüydü, size Pamplona'ya kadar eşlik etmemi istedi... Görünen o ki intihar girişiminin bu olayla bir ilişkisi var."

Amaia şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu olayla ilişkisi mi? Hangi olayla? Basajaun olayı mı?"

"Dedektif Yardımcısı Zabalza bizi hastanede bekliyor, size daha fazla bilgi verecektir. Ben de sizden fazlasını bilmiyorum. Hastaneye uğradıktan sonra, emniyet müdürü saat sekizde Pamplona merkezinde bizi görmek istiyor."

20

Braulio Iriarte Caddesi eskiden Güneş Caddesi olarak bilinirdi, çünkü bu caddenin tüm cepheleri güneye bakar ve güneş caddeyi tamamıyla ısıtır ve aydınlatırdı. Amerikalılaşan ve Coronita Bira İşletmeleri'ni kurarak zenginleştikten sonra kasabaya dönüp bir tenis kortu, bir yardım kurumu kuran ve başka önemli işlere de imza atan bir hayırseverin adına saygı amacıyla ismi değiştirildi. Ama Amaia, eski adı olan Güneş Caddesi'ni kullanmayı tercih ediyordu, daha uyumlu, daha basitti ve doğayla bir bütün halinde yaşayan atalarına daha çok yakışıyordu, şimdi ise Bay Para'nın gücüyle silinip süpürülmüştü. Amaia, şubat soğuğuna ve Iriarte'nin sözleriyle içinde oluşan diğer soğuğa rağmen yüzünü ve omuzlarını ısıtan güneşe şükretti. Aldığı bilgiler zihninin içinde dönüp duruyordu. Umutsuzca bir cevap bulma peşindeki polis soru yağmuruna tutulurken karşısına yeni teoriler çıkıveriyordu. Sonunda kızgın bir sessizliğe bürünerek sa-

dece yanında yürümekle yetindi. Birlikte eve vardıklarında girişte duran Ros'un Ford Fiesta'sını gördüler.

"Merhaba, kardeşim," diye selamladı Ros onu görünce.

"Ros, eve gir, seninle konuşmam gerek." Ros'un yüzündeki gülümseme silinmişti.

"Beni korkutma," dedi kapıyı açarken ve salona girdi. Amaia kesin bir tavırla ona bakıyordu.

"Otur, Ros," dedi sandalyeyi işaret ederek.

Ros kart oynarken her zamanki oturduğu sandalyeyi seçti.

"Teyzem nerede?" diye sordu Amaia Engrasi'yi göremeyince.

"Bilmiyorum, yoksa ona bir şey mi oldu? James ile Eroski'ye alışverişe gideceğini söylemişti..."

"Hayır, teyzem iyi... Ros, sorun Freddy."

"Freddy mi?" diye tekrarladı sanki bu ismi ilk kez duyuyormuş gibi.

"Evindeki merdiven boşluğunda kendini asmaya teşebbüs etmiş."

Ros sakinliğini korudu, hatta fazlasıyla sakin görünüyordu.

"Öldü mü?" diye sordu.

"Hayır, neyse ki o an bir arkadaşı gelmiş ve... Girişte sakladığı bir anahtar var mıydı, biliyor musun?"

"Evet, bu yüzden birçok kez tartışmıştık, arkadaşlarının istedikleri zaman eve girmesi hoşuma gitmiyordu."

"Çok üzgünüm Ros," dedi Amaia.

Ros dudağını ısırdı ve Amaia'nın sağ tarafında bir boşluğa bakarak sessiz kaldı.

"Ros, ben şimdi Pamplona'ya gidiyorum, Navarra hastanesinde olduğunu söylediler." Cinayetle bir ilgisi olabileceğinden hiç bahsetmedi.

"Teyzeme bir not bırak, yolda James'i ararız."

Ros yerinden kıpırdamadı.

"Amaia, ben gelmiyorum."

Kapıya doğru birkaç adım atmış olan Amaia öylece kalıverdi.

"Gelmiyor musun? Neden?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

"Gelmek istemiyorum, gelemem. Kendimde o gücü hissetmiyorum."

Amaia birkaç saniye durup ona baktı ve başıyla onayladı.

"Tamam, anlıyorum," diye yalan söyledi. "Öğrendiğimde ararım seni."

"Evet, böylesi daha iyi, ara beni."

Arabaya bindiğinde Iriarte'yle bakıştılar.

"Gerçekten hiçbir şey anlamıyorum," dedi ona bakarak. Iriarte çaresizce başını salladı.

Hastane tipik ilaç kokusu ve uzun soğuk koridorlarıyla karşıladı onları.

"Arka tarafta, eski acil girişinde çalışma var, şuradaki

koridordan," dedi Iriarte.

"Yoğun bakım ne tarafta?"

"Bu taraftan," diye gösterdi, "ameliyathanelerin yakınında, ben sizi götürürüm, buraya daha önce birkaç kez gelmiştim."

Yerdeki yeşil çizgiyi takip ediyorlardı, içinde yalnızca bir masa ve dışarıdaki plastik sandalyelerden daha rahat görünen bir düzine koltuğun bulunduğu küçük bir salondan Dedektif Yardımcısı Zabalza çıktı.

"Gelin, burada konuşabiliriz, kimse yok."

Zabalza tekrar koridora yöneldi ve bir hemşireye işaret ederek yeniden içeri girdi.

"Şimdi doktora haber verecekler, hemen gelir."

Oturacak gibi oldu ama Amaia'nın sabırsızlıkla ona bakarak ayakta dikildiğini görünce doğruldu, defterini çıkardı ve notlarını okumaya başladı.

"Bugün saat bir sularında Freddy'yle karşılaşmış, daha sonra onu bu halde bulmuş ve ambulansı aramış. Freddy'nin çok hastaymış ya da çok acısı varmış gibi göründüğünü belirtti."

Amaia sabah onu mezarlıkta gördüğünde ne kadar mahzun ve kötü göründüğünü hatırladı. Zabalza devam etti:

"Görünüşünden korktuğunu, onunla konuşmaya çalıştığını, fakat Freddy'nin mırıldanır bir şekilde anlaşılmayan kelimeler sarf edip gittiğini söylüyor. Bu durum arkadaşını endişelendirmiş, bu yüzden yemekten sonra evine uğramış. Kapıyı çalmış ama açan olmamış, bunun üzerine pencereden

içeri bakıp televizyonun açık olduğunu görünce ısrarla kapıyı çalmaya devam etmiş, kapı açılmayınca, dediğine göre, girişteki bir saksının içinde bulunan anahtarı alıp içeri girmiş. Tüm arkadaşlarının bu anahtardan haberdar olduğunu söylüyor. İçeri girdiğinde onu merdiven boşluğunda boynunda ipe asılı bir şekilde bulmuş, düştüğü dehşete rağmen mutfaktan bir bıçak alıp ipi kesmiş. Dediğine göre o an bacakları hâlâ seğiriyormuş. Son olarak acil yardımı aramış ve ambulansla buraya kadar birlikte gelmişler. Onunla konuşmak isterseniz, şu an ortak salonda."

Amaia hafifçe iç çekti.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, arkadaşı onun birkaç gündür kötü durumda olduğunu söylüyor, emin değil ama onu terk eden kardeşiniz..." Ciddi bir ifadeyle Amaia baktı, "yani karısıyla ilgili bir şey olabileceğini düşünüyor."

"Doğru," dedi Amaia.

"O zaman nedeni bu olabilir. Bir not bırakmış."

Zabalza içinde kanıtlarını taşıdığı torbadan kirli bir kâğıt parçası çıkardı, buruşmuş ve nemli görünüyordu.

"Avcunun içinde sıkı bir şekilde tuttuğu için buruşmuş, ambulansta elinden almışlar. Nem ise sanıyorum gözyaşı ve mukus, ama yine de okunuyor: *Seni seviyorum, Anne, sonsuza kadar seveceğim.*

Amaia önce Iriarte'ye ardından tekrar Zabalza'ya baktı.

"Zabalza, benim kardeşimin adı Ros, Rosaura. Ve sanırım hepimiz Anne'nin kim olduğunu biliyoruz."

"Ah," dedi, "üzgünüm... Ben..."

"Arkadaşını buraya getirin," dedi Iriarte suçlayan bakışlarla. Zabalza odadan çıkınca Iriarte, Amaia'ya doğru döndü.

"Onu mazur görün, bilgisi yoktu, bana telefonda söylediler. Nottaki yazı Anne ile Freddy arasında bir ilişki olduğuna işaret ediyor, emniyet müdürü bu yüzden bizi görmek istiyor."

Zabalza yanında otuzlu yaşlarda, zayıf, esmer ve kemikli bir adamla geri döndü. Bol pantolonu, tüylü polar ceketiyle daha da zayıf görünüyordu, kıyafetin içinde adeta kaybolmuştu. Yaşadığı korkunç olaya rağmen yüzünde memnun bir ifade vardı, belki de herkesin ilgi odağı haline gelmiş olması neden oluyordu buna.

"Ángel Ostolaza. Dedektif Salazar ve Iriarte."

Amaia elini uzattı ve adamın elinin hafiften titrediğini hissetti. Gördüklerini yeniden aynı heyecanla anlatmaya hazır görünüyordu, bu yüzden dedektif çalışmadığı yerden sorunca biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Freddy'yle çok mu yakındınız?"

"Bebeklikten beri tanışıyoruz, lisede, üniversitede hep beraberdik, tabii o bölümü bırakana kadar, ama yine de hep aynı gruptaydık."

"Peki en özel şeylerinizi paylaşacak kadar mı yakındınız?"

"Yani... bilmem, evet, sanırım."

"Anne Arbizu'yu tanıyor muydun?"

"Onu herkes tanıyordu, Elizondo küçük bir kasaba,"

dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve Anne'yi fark etmemek mümkün değildi. Demek istediğimi anlıyor musunuz?" dedi iki adama doğru gülümseyerek, hemcinslerinden destek almaya çalıştı ama umduğu gibi olmadı.

"Freddy'nin Anne Arbizu'yla bir ilişkisi var mıydı?"

Şüphesiz vereceği cevap soruşturmaya yeni bir yön katacaktı.

"Hayır, ne diyorsunuz? Elbette hayır," diye cevap verdi kızgın bir şekilde.

"Size onu çekici bulduğuna ya da arzuladığına dair herhangi bir yorumda bulundu mu?"

"Siz ne ima etmeye çalışıyorsunuz? O bir çocuktu, çok güzel bir çocuk... Tamam, belki birkaç kez böyle yorumlar yapmışızdır, ama biz erkekleri bilirsiniz." Yeniden bakışlarıyla Zabalza ve Iriarte'den destek bekledi ve yine dikkate alınmadı. "Çok güzel olduğunu, yaşına göre çok gelişmiş bir vücudu olduğunu söylemişizdir, ama bu yorumları yapan Freddy miydi emin değilim, belki başkası söyledi biz de aynı fikirde olduğumuzu belirttik."

"Kim? Kim söyledi?" diye sordu Amaia sert bir tonla.

"Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum."

"Pekâlâ, yeniden yardımınıza ihtiyacımız olabilir. Şimdi gidebilirsiniz."

Adam şaşırmıştı. Ellerine baktı, onları nereye koyacağını bilemiyor gibiydi, sonunda cebine soktu ve hiçbir şey demeden salondan ayrıldı.

Doktor keyifsiz bir şekilde içeriye girdi, içeridekilere

bakınca daha da sıkıntılı bir ifadeye büründü. Kısa bir özetten sonra, Amaia'yı tamamen görmezden gelerek Zabalza ve Iriarte'ye bilgi verdi.

"Bay Alfred Belarrain'in ciddi medüller lezyonu var, ayrıca soluk borusunun bir kısmı yırtılmış. Ciddiyetini anlayabiliyor musunuz?" dedi iki adama bakarak ve ekledi: "Başka bir deyişle, hâlâ nasıl yaşadığını anlamıyorum, aslında kaybetmek üzereydik. Bizi en çok endişelendiren medüller lezyon. Zaman içerisinde rehabilitasyonla birlikte hareket kabiliyetini bir nebze iyileştirebiliriz, ama tekrar yürüyebileceğinden şüpheliyim. Anlıyor musunuz?"

"Lezyonların intihar girişimiyle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu Iriarte.

"Benim fikrim bu yönde, kendi kendini boğma girişiminden kaynaklanıyor. Kendi elleriyle, olacak şey değil."

"Başkası 'yardım' etmiş olabilir mi?"

"Zorlama veya itmeye işaret eden herhangi bir darp izi yok. Merdivene çıkmış, halatı bağlamış ve kendini aşağıya salmış. Lezyonlar boğulmaya işaret ediyor, kendini asmadan önce oksijensiz kaldığını gösteren bir işaret de yok. Anlaşıldı mı? Başka sorunuz yoksa işime devam edeceğim."

Amaia başını yavaşça yana çevirerek adamın gözlerinin içine baktı.

"Bekleyin, doktor..." Yanına yaklaştı ve yaka kartındaki ismi okumakta biraz zorlanarak. "Doktor... Martínez Larrea, değil mi?" dedi.

Adam gözü korkmuş bir şekilde geriye çekildi.

"Ben cinayet bölümünden Dedektif Salazar, Bay Belarrain'in verdiği kâğıdın önem arz ettiği bir soruşturma içerisindeyim. Anlıyor musunuz?"

"Evet, tamam..."

"Onu sorguya almam oldukça önemli."

"İmkânsız," dedi ellerini açarak yaptığı uzlaşmacı bir hareketle. Amaia bir adım daha yaklaştı.

"Hayır, işinizi gayet iyi beceriyorsunuz, ama tek kelime anlamıyorsunuz. O adam bir seri cinayetin baş şüphelisi ve onu sorguya almak zorundayım."

Adam birkaç adım daha geri çekildi.

"Eğer katilse sakin olun, bir yere gidemeyecek: Sırtında kırıklar var ve soluk borusu yırtık, ağzından akciğerine kadar uzanan bir boruyla nefes alıyor, komada, uyansa bile olmaz, konuşamaz, yazamaz, kirpiklerini bile kıpırdatamaz." Koridora doğru bir adım daha attı. "Benimle gelin hanımefendi," dedi, "onu görmenize izin vereceğim ama yalnızca iki dakika ve camın arkasından."

Amaia onaylar şekilde başını salladı ve onu takip etti.

Freddy'nin yatağı diğer hastane yataklarından farksızdı, fakat odanın geri kalan kısmı bir laboratuvar, bir uçak kabini ya da fütürist bir filmin dekoru olabilirdi. Freddy kablo ve tüplerin arasından güçlükle görünüyordu. Ağzında bir tüp vardı, Amaia bunu oldukça iğrenç bulmuştu, yüzü beyaz bir sargıyla sarılıydı, karşılaştırıldığında Freddy'nin yüzündeki solgunluk daha net görülebiliyordu. Sadece şişmiş gözkapaklarında bir morartı ve kulağına doğru kaymış olan bir

damla gözyaşı görülüyordu. O sabahki görüntü... Onu mezarlıkta gördüğü anı tekrar tekrar düşünüyordu. *Ona acıyor muyum,* diye düşünerek birkaç saniye daha baktı. Paramparça olmuş hayatından dolayı ona acıyordu, ama bu hissi onu gerçeği bulma arzusundan alıkoyamayacaktı.

Çıktığında Freddy'nin annesiyle karşılaştı, iki dakika bakabilmesi için yerine onu sokacaktı. Selam vermek istedi ama kadın onu azarladı.

"Sen ne arıyorsun burada? Doktor oğlumu sorguya almak istediğini söyledi... Neden bizi rahat bırakmıyorsunuz? Kardeşinin ona yeterince acı çektirdiğini düşünmüyor musun? Kardeşin oğlumu terk ederek kalbini kırdı, zavallıcık dayanamadı ve kendini kaybetti. Sen de onu sorguya almaya geliyorsun? Ne için?"

Amaia koridora çıkarak kendisini bekleyen Zabalza ve Iriarte ile buluştu, kapının kapanmasıyla kadının bağırışları da kesildi.

"Neler oluyor?"

"Doktor... Budala herif, Freddy'nin annesine onun şüpheli katil olabileceğini söylemiş."

21

Emniyet müdürü, Amaia ve Iriarte'yi ofisinde karşıladı, onlara oturmalarını söylemişti ama kendisi ayakta kalmayı tercih etti.

"Hemen sadede geleceğim," diye belirtti. "Dedektif, Elizondo polis müdürünün desteğine güvenerek bu olayı ele almaya karar verdiğimde, bizden birinin adını duyacağımı beklemiyordum. Ailenden birinin görevli olduğun bir cinayette adının geçmesi olacak iş değil, böyle bir hatanın gelecekteki hukuki eylemleri kötü etkilemesine izin veremeyiz."

Doğruca Amaia'ya baktı, hafifçe titreyen dizlerine karşı sakinliğini koruyordu. Emniyet müdürü pencereye doğru döndü ve birkaç saniye sessizce dışarı baktı. Derin bir nefes alarak sordu:

"Bu adamın olayla ne gibi bir ilgisi olabilir?"

Sorunun kime sorulduğu açık değildi. Iriarte, Amaia'ya baktı ve gözleriyle cevap vermesini işaret etti.

"Anne Arbizu'nun evli bir adamla ilişkisi olduğunu biliyorduk, fakat bilgisayarını, günlüklerini ve aramalarını araştırmamıza rağmen kim olduğunu öğrenemedik, ilişkisini bitireli çok da olmamıştı. Sanırım görüştüğü kişi Freddy'ydi. Ama Freddy kesinlikle aradığımız katil profiline uymuyor. Freddy, darmaduman, başıboş ve düzensiz bir adam, eminim Anne'yi öldüren kişi diğer kızların da katili."

"Siz ne düşünüyorsunuz, Iriarte?"

"Tamamen katılıyorum, dedektif."

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor, dedektif, fakat yine de kendinizi aklamak ve Alfredo Belarrain'i şüpheli listesinden çıkarmak için size kırk sekiz saat vereceğim, ama eğer bu adamın Anne Arbizu'nun ya da diğer kızların ölümüyle bir ilgisi varsa o zaman sizi bu görevden almak zorunda kalacağım. Elizondo Emniyeti'yle görüştüm, onlar da aynı fikirde. Şimdi bana müsaade edin, acelem var."

Kapıyı açıp çıkmadan önce arkasını dönerek, "Kırk sekiz saat," dedi.

Amaia tüm nefesini boşaltana kadar soluk verdi.

"Iriarte, teşekkür ederim," dedi gözlerine bakarak.

Adam gülümseyerek ayağa kalktı.

"Hadi, yapacak işlerimiz var."

Eve vardıklarında gece olmuştu. Engrasi Teyze'nin salonunda, neşeli poker kızlarının yerini tanıdık kişiler almıştı. James, ateşin yanında oturmuş hiç olmadığı kadar endişeli

görünüyordu. Engrasi Teyze, Ros'la birlikte kanepedeydi, ilginç bir şekilde üç kişinin arasında en sakin görünen kişi Ros'du. Jonan Etxaide ve Dedektif Montes oyun masasının etrafındaki koltuklarda oturuyorlardı. Teyze onların girdiğini görünce ayağa kalktı.

"Kızım, o nasıl?" diye sordu Amaia'ya doğru gitmekle yerinde kalmak arasında ikileme düşerek.

Amaia bir sandalye çekti ve Ros'un karşısına oturdu, aralarında birkaç santim bırakmıştı. Birkaç saniye kardeşine baktı ve cevap verdi:

"Kötü, soluk borusu yırtılmış neredeyse boynu kopacakmış. Ayrıca omuriliğinde kırıklar var, bir daha yürüyemeyecek."

James, teyzesinin yakarışlarını dinlerken bir yandan da Ros'un yüz ifadesini inceliyordu. Hafif bir göz kırpma ve dudaklarda beliren hafif bir somurtma. Hepsi bu.

"Ros, neden hastaneye gitmedin? Ondan ayrıldığın için intihara kalkışan kocanı neden görmeye gitmedin?"

Ros sert bir şekilde ona baktı ve kafasını sallayıp itiraz etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Biliyordun," dedi Amaia.

Ros güçlükle yutkundu.

"Biriyle birlikte olduğunu biliyordum," dedi sonunda.

"Anne olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, ama başka bir kadın olduğunu biliyordum. Görseydim... Tam bir sahtekârdı. Çok neşeliydi, uyuşturucu kullanmayı bıraktı, alkol de almıyordu, günde üç kez duş alıyor-

du ve üç yıl önce ona hediye ettiğim, hiç kullanmadığı parfümü bile sıkmaya başlamıştı. Aptal değilim, o da her türlü belli etmişti. Başkasıyla olduğu barizdi."

"Ve sen kiminle olduğunu biliyordun."

"Hayır, bilmiyordum, yemin ederim. Ama eve döndüğünde bittiğini anladım, küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Çok sarhoştu. Gözleri şişmişti, başını bir yastığa gömmüş öyle umutsuzca ağlıyordu ki dediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. Umutsuzluğun somut resmiydi, sandım ki annesi ya da teyzelerinden biri... Daha sonra biraz sakinleşti ve her şeyin onun yüzünden bu hale geldiğini, artık her şeyin bittiğini, kimseyi böyle sevmediğini, buna dayanamayacağını söyledi. Ne kadar aptalım! Bir an bizden, ilişkimizden, bizim aşkımızdan bahsettiğini düşündüm. Sonra, 'Hayatım boyunca kimseyi sevmediğim kadar seviyorum onu,' gibi bir şey söyledi... Anlıyor musun? Onu öldürmek istedim."

"Kim olduğunu söyledi mi peki?"

"Hayır," dedi Ros.

"Bugün evde miydin?"

"Hayır." Sesi titriyordu.

"Saat birle iki arasında neredeydin?"

"Ne tür bir soru bu?" dedi Ros bir anda sesini yükselterek.

"Sormak zorunda olduğum bir tür," diye cevap verdi Amaia canını sıkmayarak.

"Amaia, sanıyorsun ki..." cümleyi yarım bıraktı.

"Her zamanki sorular, Ros. Cevap ver."

"Saat birde işten çıktım ve her gün olduğu gibi Lekaroz Mutfağı'nda yemek yedim, ardından sahibiyle bir kahve içtim, iki buçukta da yeniden işe gittim ve beşe kadar çalıştım."

"Şimdi sana başka bir soru sormalıyım," dedi Amaia, ses tonunu yumuşatarak. "Lütfen, dürüst ol, Ros. Kocanın kiminle görüştüğünü biliyor muydun? Buna zaten cevap verdiğini biliyorum, ama belki biri söylemiştir ya da en azından üstü kapalı ima etmiştir."

Ros sessiz kalarak bakışlarını bir kâğıt havluyu kuvvetle sıkıp büktüğü ellerine indirdi.

"Kardeşim, Tanrı aşkına, bana doğruyu söyle, yoksa sana yardım edemem."

Ros sessizce ağlamaya başladı, gözyaşları sel olup yanaklarından süzülüyordu. Yüzündeki ifade neredeyse bir gülümsemeyi andırıyordu. Yer sanki Amaia'nın ayaklarının altında un ufak olmuştu. Kendini ileriye atıp kardeşine sarıldı.

"Söyle, lütfen," dedi kulağını dudaklarına dayayarak. "Seni bir kadınla tartışırken görmüşler."

Ros bir anda kendini çekti ve gidip ateşin yanına oturdu.

"Bir *belagile* idi," diye homurdandı öfkeyle.

Amaia bu sıfatın o gün Anne kastedilerek ikinci kez kullanıldığını fark etti.

"Ne konuştunuz?"

"Konuşmadık."

"Sana ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Dedektif Montes, dün Zabalza'nın size anlattığı şeyi tekrarlayın," dedi o ana kadar çatık kaşlarıyla sessizce dinleyen dedektife dönerek. Adam mahkeme salonunda ifade veriyormuş gibi ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve bir eliyle arkaya taranmış saçlarının üzerinden geçti.

"Dün gece nehrin bu kısmından diğer kıyısına doğru yürürken, okulun oralarda Rosaura'yı bir kadınla gördüm, karşı karşıya duruyorlardı. Ne konuştuklarını duyamadım, ama kızın güldüğünü işittim, öyle sesli gülmüştü ki nehrin öbür kıyısından duyulmuştu."

"Tek yaptığı buydu," dedi Ros gergin bir şekilde, "dün akşam, evden çıktıktan sonra, biraz sersemlemiş hissediyordum, bir süre nehir kıyısında dolaştım. Karşı taraftan Anne Arbizu geliyordu; yüzünü kapayan kapüşonlu bir ceket giymişti, karşılaştığımızda gözlerimin içine baktığını fark ettim. Onu simaen tanısam da hiç konuşmamıştık, ben bana bir şey soracağını sandım ama öylece karşımda dikildi ve gözlerini ayırmadan, dalga geçerek gülmeye başladı."

Amaia diğerlerinin şaşkınlığını fark etti ama sormaya devam etti:

"Ona ne dedin?"

"Hiçbir şey, ne diyecektim? Hemen anladım, söyleyecek bir şey yoktu, benimle dalga geçiyordu. Utandım, gururum incindi, sanki beni tehdit ediyordu... bakışlarını görseydin. Sana yemin ederim hayatım boyunca böyle kötü, nefret dolu bir bakış görmedim, bir de sanki yaşlı bir kadının bilgeliği ve kibri vardı bakışlarında."

Amaia derin bir nefes aldı.

"Ros, söylediğin şeyi bir kez daha düşünmeni istiyorum. Bir kadınla konuştuğunu biliyorum, Dedektif Montes şahit olmuş, ama Anne Arbizu olamaz, çünkü dün o saatlerde, eve döndüğünde, Anne öleli yirmi bir saat olmuştu."

Ros sertçe esen bir rüzgârla sarsılmış gibi titredi.

"Kiminle konuştun Ros? Kimdi o kadın?"

"Dedim ya, o *belagile,* o şeytan Anne Arbizu'ydu."

"Tanrı aşkına! yalan söylemeyi bırak, bu şekilde sana yardım edemem," diye bağırdı Amaia.

"Anne Arbizu'ydu," diye daha güçlü bağırdı Ros.

Amaia bir dakika boyunca sessiz kaldı, Iriarte'ye baktı ve görevi ona devrederek başını salladı.

"Anne'ye çok benzeyen bir kadın olabilir mi? Siz onunla hiç konuşmadığınızı söylediniz, başka biriyle karıştırmış olabilir misiniz? Kapüşonu vardı dediniz, belki bu yüzden yüzünü iyi göremediniz," dedi Iriarte.

"Bilmiyorum. Olabilir..." dedi Ros, pek ikna olmuşa benzemiyordu. Iriarte ona doğru yaklaşarak karşısına geçti.

"Rosaura Salazar, evinizi, telefonlarınızı, bilgisayarları, hatta dün oradan çıkardığınız kutuları aramak için talepte bulunduk," dedi Iriarte nötr bir tonla.

"Buna gerek yok, nereyi istiyorsanız arayabilirsiniz. Sanırım bu işler böyle yürüyor.

Amaia, kutularda sadece benim eşyalarım var, ona ait bir şey yok."

"Tahmin edebiliyorum..."

"Bekle, ben şüpheli miyim? Ben?"

Amaia cevap vermedi, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir eliyle de ağzını kapatan teyzesine baktı. Tüm bu olanlardan dolayı ona verdiği acıdan ölmek istedi. Iriarte bir adım ileri gitti, yükselen tansiyonun bilincindeydi.

"Eşinizin Anne Arbizu ile bir ilişkisi vardı, o artık ölü, öldürüldü, eşiniz de intihara kalkıştı. Şu an baş şüpheli o, ama dün siz de bu maceraya ortak oldunuz, ilk olarak kocanız tarafından, sonra da o kızın sizinle dalga geçmesiyle."

"Pekâlâ, bunu beklemiyordum... Kızları öldüren bir seri katilden bahsetmiyor musunuz? Şimdi ortaya kafanızdan yeni bir hipotez mi atacaksınız? Evet, Freddy ahmak, serseri, işe yaramaz, boktan herifin teki ama kızları öldüren bir seri katil değil."

Dedektif Yardımcısı Zabalza, Amaia'ya baktı ve müdahale etti.

"Rosaura, bu rutin bir soruşturma, evi arayacağız, garip bir şey bulamazsak sizi üstünüzdeki şüphelerden arındıracağız, kişisel bir şey değil, böyle çalışıyoruz. Endişelenmemelisin."

"Garip bir şey mi? Son aylarda yaşanan her şey garip zaten." Yeniden koltuğa oturdu ve olağanüstü bir yorgunlukla gözlerini kapadı.

"Rosaura, ifadene ihtiyacımız olacak," dedi Iriarte.

"Az önce yaptığım buydu zaten," dedi gözlerini açmadan.

"Emniyette."

"Anlıyorum." Öfkeyle doğruldu, çantasını ve kanepenin üzerindeki ceketini aldı, teyzesini öperek kardeşine bakmadan kapıya doğru gitti.

"Ne kadar erken o kadar iyi," dedi Iriarte'ye yönelerek.

"Teşekkürler," dedi arkasından çıkmadan önce.

Amaia ellerini şöminc rafına yasladı, pantolonu öyle ısınmıştı ki sanki her an alev alacaktı. Montes'in, Jonan'm vc onun telefonu, gelen bir mesaj sesiyle aynı anda neredeyse tek bir sesc dönüşerek çalıverdi. Bakmadan sordu:

"Arama izni mi?"

"Evet, şef."

Girişe kadar onlara eşlik etti ve arkalarından kapıyı kapattı.

"Elizondo ajanlarının buluşmasına gidin. Montes, siz ve Dedektif Yardımcısı Etxaide onlara yardım edebilirsiniz. Ben soruşturmaya gölge düşürmemek için bitene kadar emniyette bekleyeceğim."

"Fakat şef... sanmıyorum..." diye itiraz etti Jonan.

"Orası kardeşimin evi, Jonan. Siz araştırın, Anne ve Freddy arasında ilişki olduğuna dair herhangi bir kanıt arayın, eğer aralarında bir ilişki olduysa kardeşimin kesinlikle bir bilgisi vardır. Çok titiz davranın: mektuplar, kitaplar, mesajlar, mailler, fotoğraflar, kişisel eşyalar, erotik oyuncaklar... Gelen aramaların bir listesini isteyin, hatta faturaların da. İkisinin de arkadaşlarını sorguya çekin, birinin mutlaka bilgisi olmalı."

"Anne'nin tüm maillerini inceledim vc Freddy'yle ala-

kalı hiçbir şey olmadığını garanti edebilirim. Gelen arama listesinde ve mesajlarda da onunla ilgili hiçbir şey bulunmadı. Onun dışında arkadaşları da evli bir adamla birlikte olduğundan eminler, Anne'nin söylediğine göre ilişkiyi bitirecekti çünkü adam fazla azgındı. Kızın ondan ayrılmasını onu öldürecek kadar hazmedememiş olabilir mi?"

"Sanmıyorum, Jonan, ya diğer kurbanlar? Emin olduğumuz bir şey varsa o da adamın bir seri katil olduğu, Anne'nin cinayeti de diğerleriyle aynı bulguları taşıyor. Anne'yi Freddy öldürdüyse, diğer kızları da onun öldürmüş olması gerekiyor. Freddy böyle bir macera için fazla aptal, sistemli bir katil profiline uymuyor: soğukluk ve kontrol, cinayetlerde gerçekleştirilen ritüeller Freddy'nin karakteriyle kesinlikle uyuşmuyor. Seri katiller pişmanlık duymazlar ve kurbanları için intihara kalkışmazlar. Evi iyice arayın, sonra görüşürüz."

Kapı Jonan'ın ardından kapandı ve Amaia salona geri döndü. James ve teyzesi sessizce ona bakıyorlardı.

"Amaia..." diye başladı James.

"Hiçbir şey söyleme, lütfen, tüm bu olanlar benim için yeterince zor. Lütfen, sizden rica ediyorum. Fazlasıyla dayandım. İşimin ne boktan bir şey olduğunu bugün gördünüz işte."

Yağmurluğunu aldı ve evden ayrıldı. Trinquete'ye kadar yürüdü, köprüde birkaç adım daha attı ve durdu, adımlarını Braulio Iriarte Caddesi'ne çevirdi ve kararlı bir şekilde Menditurri'ye, atölyeye kadar yürüdü.

22

Kapıya yaklaşıp kilidi çevirdi, kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Bilinçsizce elini, uzun zamandır anahtarın asılı olduğu boynuna götürerek ipi aradı. Arkasından biri seslendi.

"Amaia."

Hızla arkasını döndü ve bir refleksle silahını çekti.

"Tanrı aşkına James! Burada ne arıyorsun?"

"Teyzen buraya geleceğini söyledi," dedi şaşkın bir şekilde atölyenin kapısına bakarak.

"Teyzem..." diye homurdandı. "Neredeyse seni vuracaktım," dedi Glock'unu geri sokarken.

"Endişelendik... Teyzen ve ben senin için endişeleniyoruz..."

"Hadi gidelim buradan," dedi kaygılı bir şekilde kapıya bakarak.

"Amaia..." James ona doğru yaklaştı ve koluyla omuzlarından sararak kendine çekti. Köprüye doğru yürümeye başladılar.

"Neden sanki herkes sana karşıymış gibi davranıyorsun anlamıyorum. Bunun işin olduğunu, yapman gerekeni yaptığını anlıyorum, teyzen de öyle. Ros kızla ilgili şeyi anlatmayarak hata etti, ama onu anlayabiliyorum, her ne kadar koca bir polis de olsan onun küçük kardeşisin, sanırım bu yüzden biraz aşağılanmış hissetti. Onu anlamaya çalışmalısın. Teyzen ve ben, Ros'u evde bir polis gibi değil kendin olarak sorguya çekerek durumu kolaylaştırmaya çalıştığını fark ettik."

"Evet," dedi rahatlamaya çalışıp kocasına yaklaşarak. "Belki de haklısın."

"Amaia bir şey daha var. Beş yıldır evliyiz, bu zamana kadar Elizondo'da aralıksız kırk sekiz saat geçirdik mi bilmiyorum. Küçük kasabalarda doğan insanların çoğunda olduğu gibi, senin de bir şehirde yaşadıktan sonra radikal bir şehirliye dönüştüğünü aklımdan geçirdim hep. Öyle olduğunu düşünüyordum. Kırsal kesimde yetişmiş bir kız bir şehre gidiyor, polis oluyor ve köklerini bir kenara bırakıyor... ama bir şey daha var, değil mi?"

Durdu ve gözlerine bakmaya çalıştı, ama Amaia gözlerini kaçırdı. James vazgeçmedi, omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı.

"Amaia, ne oluyor? Bana anlatmadığın bir şey mi var? Gerçekten endişeleniyorum, bizi etkileyen önemli bir şey varsa bunu bana anlatmak zorundasın."

Amaia ona baktı, ilkin kızgındı ama cevap bekleyen endişeli bakışlarını görünce üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Hayaletler, James. Geçmişin hayaletleri. Karın; büyüye, fala, Basajaunlara ve cinlere inanmayan karın hayaletlerden işkence görüyor. Yıllarca Pamplona'da saklanmaya çalıştım, bir rozetim ve silahım var, yıllarca buraya gelmekten kaçındım, gelirsem beni bulacaklarını biliyordum. Her şey, her şey çok kötü, o canavar küçücük kızları öldürüyor, onları nehre bırakıyor, benim gibi küçük kızları, James." Adam kafası karışmış bir halde gözlerini daha çok açtı. Ama o artık gözlerine değil, boşlukta bir noktaya bakıyordu. "Bu bela beni dönmeye zorladı, varlığımla güçlenen hayaletler mezarlarından çıktılar ve artık beni buldular."

James ona sıkıca sarıldı ve başını ellerinin arasına alarak göğsüne yasladı, bu onu her zaman içgüdüsel olarak rahatlatırdı.

"Senin gibi küçük kızlar..." diye fısıldadı.

23

Onu emniyete getiren devriye arabası kapının önüne park etti. Polis ona, "İyi akşamlar," dedi fakat Amaia inmedi, arabanın içinde ceptelefonunu arıyormuş gibi yaparak, kardeşinin ve Dedektif Iriarte'nin oradan uzaklaşmalarını bekledi. Iriarte'nin arabasına doğru gidiyorlardı. Sağanak bir yağmur bastırdı. Bir polis telefonda sohbet ediyordu, onu görünce yakalanmış gibi telefonu kapatarak cebine sakladı. Amaia doğruca asansöre yürüdü, düğmeye bastı ve yeniden masadaki polise doğru baktı. Ona doğru ilerledi.

"Telefonunuzu gösterir misiniz?"

"Üzgünüm dedektif, ben..."

"Bırakın bakayım."

Adam ışığın altında parıldayan gümüş renkteki telefonu uzattı. Amaia dikkatli bir şekilde inceledi.

"Yeni mi? Güzel görünüyor."

"Evet, oldukça iyi," dedi gururla.

"Pahalıya benziyor, öyle kolayca alabileceğin türden değil."

"Hayır, doğru, sekiz yüz *Euro* ve sınırlı sayıda üretilmiş."

"Başka birinde daha görmüştüm."

"Kısa bir süre önce olmalı, çünkü ben alalı bir hafta oldu, on gün önce satışa çıktı ve ilk ürünlerden biri bende."

"Tebrikler, memur," dedi Amaia ve kapı kapanmadan yetişmek için asansöre koştu. Masanın üzerinde bir bilgisayar, bir cep telefonu, faturaların da bulunduğu bir aylık birikmiş posta ve içinde esrara benzeyen maddelerin olduğu kanıt poşetleri vardı. Jonan bilgisayarının ekranında görünen bilgilerle bir faturayı karşılaştırıyordu.

"İyi akşamlar," diyerek selam verdi Amaia.

"Merhaba, şef," diye cevap verdi gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Neler bulduk?"

"Mailde hiçbir şey yok, ama telefonda birçok arama ve mesaj bulduk... Her ne kadar Anne'nin numarası olmasa da."

"Hayır, Anne'nin diğer numarası," diye belirtti Amaia. Adam şaşkın bir şekilde döndü.

"Anne Arbizu adına kayıtlı bir telefon gördüm, çok pahalı ve satışa çıkalı henüz on gün olmuş bir telefon. Senin sözleşmeli aldığın telefon gibi. Ama Anne gibi bir kızın, üstelik Freddy'nin mesajlarından ve aramalarından bıkmış olmasına rağmen, başka bir telefonu olmaması biraz tuhaftı. Çok zeki bir kızdı, eski telefonunu yok etti... Yalnızca hattı

kaybedemezdi, bu yüzden telefonu 'kaybetti' ve *aita*'dan ona yeni bir hat ve telefon almasını istedi."

"Yok artık," dedi Jonan.

"Ailesine sor. Numarayı Freddy'nin faturasıyla karşılaştırmak yeterli olacaktır. Başka bir şey buldunuz mu?"

"Esrar dışında hiçbir şey. Ros'un kutularında sadece kişisel eşyaları var. Mailini inceleyeceğim ama görünen o ki yalnızca faturalar ve reklamlar var, kardeşinizin bu macerayla bir ilgisi olduğuna dair hiçbir işaret yok." Amaia derin bir nefes alarak pencereye yöneldi. Sokak lambalarının sarı ışıklarıyla aydınlanan giriş kapısının ardında yalnızca karanlık vardı. "Dedektif. Bunu ben yapabilirim, zaten uzun bir süre burada kalacağım. Siz dinlenin, bir şey olursa bildiririm."

Amaia döndü ve bir yandan yağmurluğunun fermuarını çekerek gülümsedi.

"İyi geceler, Jonan."

Devriyeden onu Saioa Barı'na bırakmasını istedi. Sahibi barı henüz temizlemiş olsa da bir kahve isteğinde itiraz etmedi. Amaia gecenin bu saatinde nadir görülen, içi buz dolu sidra* bardaklarında cin tonik içerek dışarıdaki Sibirya soğuğuna aldırış etmeyen müşterilerde uyandırdığı ilgiyi fark etmemiş gibi görünerek kahvesini birkaç yudumda bitirdi. Sokağa çıktığında sıcaklık bir anda beş derece düşmüş gibi hissetti. Ellerini cebine soktu ve caddede yürümeye başladı. Elizondo'daki evlerin çoğu, kasabanın geri kalan bölgele-

* *Bask Bölgesi'ne özgü alkollü bir içki. (e.n.)*

rinde olduğu gibi, nemli ve yağışlı havaya uygun bir şekilde yapılmıştı, karc ya da dikdörtgen, üç veya dört katlı, kiremit ve saçaklarla örülü, onun gibi yağmurdan korunmak isteyen yayaların altına sığındığı yağmur süzgeçli çatılar... Barandiaran'a göre düşük olan ve doğumda ölen bebeklerin gömüldüğü yer yağmurun çatıda süzülüp aktığı bu dar alandaydı. Küçük ruhları olan *mairu*'ların onu kötülükten uzak tutarak evini koruduklarına ve aynı zamanda çocukları gibi sonsuza kadar onunla birlikte kaldıklarına inanılırdı. Teyzesi ona bir kerecsinde yıkılan bir evin etrafını kazdıklarında ondan fazla bebeğe ait kemikler bulunduğunu, o bebeklerin yüzyıllar boyunca çatı saçağının altında nöbetçi gibi gezindiklerini anlatmıştı.

Santiago Caddesi'nden yürümeye devam etti, adını aynı caddede bulunan bir köşkten alan Javier Ciga Caddesi'ne inince daha da sertleşen rüzgârdan korunmaya çalışarak giriş kapılarına yakın yerlerden yürüdü. Nehrin uğultusu neredeyse kulaklarını sağır etmişti, yakınlardaki insanların bu gürültüyle nasıl uyuduklarını düşündü. Trinquete'nin ışıkları kapalıydı. Cadde tıpkı bir hayalet şehir gibi ıssızdı. Yavaş yavaş nehrin yanı sıra kendi içindeki akıntıyla da sürüklenerek Txokoto'ya doğru Güneş Caddesi'ne oradan da tekrar atölyenin kapısına vardı. Yağmurluğunun cebinden elini çıkardı ve kapının buz kesmiş olan kolunu tuttu. Kafasını eğerek alnını tahta kapıya yasladı ve sessizce ağlamaya başladı.

24

Ölmüştü. Önceden hayatta olduğundan ne kadar eminse o kadar emindi bundan. Ölmüştü. Öldüğünün bilincinde olduğu gibi, etrafında olan biten her şeyin de bilincindeydi. Kan beyninin içinde hâlâ dolaşıyordu, kalbi yarım kalmış ve asla tamamlanmayacak olan bir atışta duruvermişti.

Vücudunu garip bir sessizlik sarmıştı, sanki içi sağırlaşmıştı da yalnızca etrafındaki başka sesleri duymasına izin veriyordu. Metal bir levhadan art arda kayan su damlaları. Cansız bedenini kaldırmaya çalışan birinin kesik kesik soluğu. Hızlı ve dengesiz bir soluk. Bir fısıltı, belki de bir tehdit. Ama artık önemi yoktu, her şey bitmişti. Ölüm korkunun son bulmasıydı, bunu bilmek onu neredeyse mutlu etmişti çünkü beyaz bir tabutta ölü bir kızdı ve biri soluk soluğa onu gömmeye başlamıştı.

Toprak yumuşak ve hoş kokuluydu, ılık ve yumuşacık bir kaban gibi sarmıştı bedenini. Toprağın ölülere merhametli

olduğunu düşündü. Gömenlere değil. Ellerinin, dudaklarının, gözlerinin, burnunun üzerine avuç dolusu toprak atıyordu, onu sarıyor, korkunun üzerine bir örtü çekiyordu. Toprak ağzının içine girdi ve yoğun macunumsu bir çamura dönüştü, dişlerine yapıştı ve dudaklarının üzerinde kurudu. Solunum yollarını kapatarak burnuna doldu ve öldüğüne inanıyor olsa da, o merhametli toprağın altında nefes almaya çalışarak öksürmeye başladı. Acımasızca onu gömen canavarın küreğinden yüzüne düşen parçalar birleşerek onu daha da boğuyordu. Beyaz mezarında ağzı toprakla dolsa da umutsuzca bağırdı:

"Sadece küçük bir kızım, sadece küçük bir kız."

Fakat ağzı çamurla kaplıydı ve kelimeler dişlerine yapışan balçıklardan dışarıya çıkamıyordu.

"Amaia, Amaia," diyerek sarstı onu James.

Amaia ona baktı, yaşadığı korku hâlâ üzerindeydi, sanki uçurumun kenarındayken bir asansör onu hızla çıkarmıştı ordan, bir anda gördüğü rüyayı unutmuştu. James'e yalnızca korktuğunu ve boğulduğunu hatırlayabildiğini söyledi, korkuyu gece boyu atamamıştı üzerinden, sabah uyandığında da hâlâ devam ediyordu. James elini başına koyarak yavaşça saçını okşuyordu.

"Günaydın," dedi Amaia mahmur bir sesle.

James, "Günaydın, sana kahve getirdim," diyerek güldü.

Yatakta kahve içmek öğrencilik yıllarında, Pamplona'da ısıtma sistemi olmayan bir dairede yaşadığı zamanlardan kalma bir alışkanlıktı. Kahve yapmak için kalkar ve yorganın

altında keyif yapmak için yatağa girerdi, yeterince ısındığında kalkıp aceleyle giyinmek için hazır olduğunu hissederdi. James hiçbir zaman yatakta kahvaltı etmezdi ama her sabah alışkanlığını bozmamak için onu kahveyle uyandırırdı.

"Saat kaç?" diye sordu masanın üzerinde duran telefona uzanmaya çalışarak.

"Yedi buçuk. Rahat ol, daha zamanın var."

"İşe gitmeden Ros'u görmek istiyorum."

James karşı çıkan bir ifadeye büründü.

"Az önce çıktı."

"Kahretsin, önemliydi. Görseydim..."

"Belki daha iyi olmuştur. Onu iyi gördüm ama belki sakinleşmesi için birkaç saat daha geçmesini beklesen daha iyi olur. Bu akşam göreceksin nasılsa, eminim her şey normale dönecektir."

"Haklısın," dedi Amaia, "ama beni biliyorsun, olayları bir an önce çözmeyi severim."

"Şimdilik kahveni iç ve bir başına bıraktığın kocanı çöz."

Amaia bardağı masaya bırakıp James'i elinden tutarak üzerine çekti.

"Oldu bil!"

Onu tutkuyla öptü. Öpücüklerine, gözlerinin içine bakarak onu sevme şekline tapıyordu, birbirlerine değdikleri an sevişeceklerinden emindiler. James ilkin ellerini arıyor ve avuçlarının arasına alıyordu. Ardından ellerini göğsüne ya da beline götürüyordu. Bakışlarıyla dudaklarına giden yolu

çiziyordu, önce gözlerine ardından dudaklarına bakıyor ve sonunda onu öperek ayaklarını yerden kesiyordu. James onu öperken tutkuyu ve bir titandaki gücü hissediyordu, ama bunun yanı sıra âşık olduğu kadına duyduğu saygı ve sevgiyi de hissediyordu. Amaia yeryüzünde hiçbir adamın onu bu şekilde öpmediğini, James'in öpücüklerinde dünyadaki her âşığın arayıp da bulamadığı o doğallık, o ahenk vardı. James ona aitti, o da James'e. Bu onlar daha hayatta bir gölge bile değilken özenle tasarlanmış ve işlenmiş bir plandı. Ve öpücükleri, sevişmenin ardından gelecek olan zevkin adeta bir öngörüsüydü. James'in onu sevme şekli çok hoştu, onunla sevişmek bir danstı, herhangi birinin diğerinden üstün olmadığı bir dans. James tutku dolu bedeninin üzerinde geziniyordu, ne de zorbaca, ne aceleci. Marifetli elleri ve tüylerini ürperten ateşli öpücükleriyle teninin her santimini fethederek. Fethediyor ve meşru olarak kralı olduğu bölgelerden birkaçını ele geçiriyor, fakat her zaman aynı saygıyla geri dönüyordu. Kendiliğinden olmasını, yönlendirmeden, zorlamadan onunla birlikte coşmasını sağlıyordu. Ve Amaia o andan başka hiçbir şeyi önemsemiyordu. Yalnızca ikisi vardı.

Çıplak ve bitkin bir haldeydiler, James onun gözlerinin içine baktı. Sevgiyle yüzünü inceliyor, endişeye dair bir iz arıyordu. Amaia ona gülümsedi, o da bir tebessümle karşılık verdi, fakat Amaia bu gülümsemede bir endişe sezmişti. James kendinden emin ama ülkelerinden uzakta olan Kuzey Amerikalıların o çocuksu karakteriyle bakıyordu.

"İyi misin?"

"Çok iyiyim, sen?"

"İyi, ama biraz üşüdüm," diye şikâyet etti şımararak.

James biraz eğildi ve yere kaymış olan yorgana uzanarak Amaia'nın üstünü örttü. Onu göğsüne yatırarak birkaç saniye daha dinlenmesini bekledi.

"Amaia, dün..."

"Endişelenme, aşkım, bir şey yoktu, sadece stres."

"Hayır, aşkım, seni birçok kez bezgin gördüm ama bu seferki farklıydı. Sonra şu kâbus meselesi... Artık çok fazla oluyor. Ve dün seni atölyenin önünde bulduğumda bana söylediğin şey."

Amaia gözlerine bakmak için doğruldu.

"James yemin ederim endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok, ben iyiyim. Zor bir durum. Fermín'in hareketleri ve şu ölen kızlar. Stres. Başka bir sebebi yok, diğerlerinden hiçbir farkı yok." Dudağına kısa bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı.

"Amaia bir şey daha var, dün bu haftaki randevuyu değiştirmek için Lenox Kliniği'ni aradım ve bana senin zaten tedaviyi iptal etmek için aradığını söylediler."

Amaia cevap vermeden öylece baktı.

"Bana bir açıklama borçlusun, doğurganlık tedavisi konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyordum."

"Gördün mü? Ben de bundan bahsediyorum. Şu an bunları düşünebileceğime inanıyor musun gerçekten? Az önce stresli olduğumu söyledim ve sen bu durumu iyileştirmek için hiçbir katkıda bulunmuyorsun."

"Üzgünüm, Amaia, ama vazgeçmeyeceğim, bunu fazlasıyla önemsiyorum, senin için de öyle olduğunu düşünüyordum, en azından bu kararını bana söyleyebilirdin."

"Bilmiyorum, James..."

"Bence biliyorsun, öyle olmasa neden tedaviyi iptal edesin ki?"

Amaia yatağa oturdu ve parmağıyla yorganın üstünde görünmez daireler çizmeye başladı, James'in gözlerine bakmaya cesaret edemeden cevap verdi:

"Sana şu an bir yanıt veremem, emin olduğumu düşünüyordum ama son günlerde şüphelerim artmaya başladı, bu şekilde bir çocuk sahibi olmak istediğimden emin değilim."

"Bu şekilde derken aşılama yöntemiyle mi demek istiyorsun?"

"James, bana bunu yapma, kavga etmek istemiyorum," diye kendini savundu.

"Bana yalan söylüyorsun, Amaia. Gizlediğin şeyler var, bana söylemeden sanki sadece senin çocuğunmuş gibi tedaviyi iptal ediyorsun. Şimdi de kavga etmek istemediğini söylüyorsun."

Amaia doğrularak banyoya yöneldi.

"Şu an zamanı değil James, gitmek zorundayım."

"Dün annemle babam aradılar, sana selam söylediler," dedi, Amaia banyonun kapısını kapatırken.

Westford ailesi, James'in anne ve babası, belli ki torun sahibi olma girişimleri devam ediyordu ya da artık sabırları tükenmişti. Kayınpederinin düğünde bir an evvel torun sahibi

olmaya kadeh kaldırışını ve yıllar sonra çocuk olmayınca ona karşı takındıkları rahatsız edici tavrı anımsadı, *James'e daha kötüsünü yapıyorlardır*, diye düşündü.

James yatakta kaldı, banyo kapısına bakıp öylece akan su sesini dinlerken, *bize neler oluyor,* diye düşünüyordu.

25

James Westford, Amaia ile tanıştığında altı aydır Pamplona'da yaşıyordu. Amaia o zamanlar genç bir polisti, James'in bölgedeki ufak çaplı hırsızlıklarla ilgili sergi yapacağı bir galeriye girmişti. James onu üniformasıyla eserlerinden birini incelerken hatırlıyordu. James kutulara eğilmiş sergileyeceği eserlerin ambalajlarıyla uğraşırken bakışlarını Amaia'dan ayırmadan eğildi ve düşünmeden ona doğru yaklaşıp galerideki sunum için hazırladığı kâğıtlardan birini verdi. Amaia gülümsemeden kâğıdı aldı ve pek ilgilenmeyerek teşekkür etti. Okumadığını, hatta şöyle bir göz bile gezdiremediğini görünce öfkelenmişti, oradan çıktıklarında kâğıdı girişteki masaya bıraktığını gördü. Siyah bir kıyafet giymişti, saçı taranmış ve geriye yatırılmıştı; ilk bakışta aynı kız olduğundan emin olamadı fakat kız önceki sefer baktığı heykele doğru yaklaştı ve heykeli işaret ederek şöyle dedi:

"Gördüğüm andan beri aklımdan çıkaramıyorum."

"Aynı benim gibi desene, ben de seni ilk gördüğüm gün-

den beri aklımdan çıkaramıyorum."

Amaia gülümseyerek ona bakmıştı.

"Gerçekten bir dâhisin, çok yeteneklisin, başka neler yapabiliyorsun?"

Galeri kapandığında saatlerce hayatlarından, işlerinden bahsederek Pamplona Caddesi'nde yürüdüler. Yağmur yağmaya başladığında saat neredeyse sabahın dördüydü. Yakında bir caddeye ulaşmaya çalıştılar ama yağmur öyle şiddetliydi ki, bir çatı saçağının altına sığınmak zorunda kaldılar. Amaia ince giysisinin altında tir tir titriyordu, James centilmence bir tavırla ona yağmurluğunu uzattı. Yağmurluğu giyerken Amaia'dan hoş bir koku yayılmıştı, bu arada sağanaktan korunmak için duvara kadar yapışmışlardı. James ciddi bakışlarla gülümseyerek ona baktı, Amaia soğuktan titriyordu, ona dokunana kadar yaklaştı.

"Bana sarılabilir misin?" dedi gözlerine bakarak.

James ona iyice yaklaşarak sarıldı. Ardından Amaia gülmeye başladı. James şaşırarak ona baktı.

"Neye gülüyorsun?"

"Hiç, öyle, bana sarılman için sel basmalıydı herhalde diye düşünüyordum. Şimdi ise beni öpmen için ne olmalı acaba diye düşünüyorum."

"Amaia benden ne istiyorsan söylemen yeterli."

"Öyleyse öp beni."

26

Yeni karakolun geniş camlarının ardında güneş doğmak üzereydi. Işıkları çok cılızdı ve önceki geceden beri aralıksız yağan yağmur bölgenin ve yaprakları dökülmüş olan ağaçların üzerine karanlık bir örtü çekiyordu. Kışın etkisi sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Amaia elinde kahvesiyle pencereden dışarıya bakıyor, soğuktan titriyordu. Bir kez daha Montes'i sordu. İtaatsizliği ve ukalalığı sınırını aşıyordu. Arada sırada emniyete uğrayıp Dedektif Yardımcısı Zabalza ya da Iriarte'yle konuştuğunu biliyordu ama iki gündür ne aramalarına cevap veriyordu, ne de karşısına çıkıyordu. İsteksizce Ros'la buluşup sonrasında Sicil Bürosu'na gitmişti, ama o sabah toplantıya gelmemişti. Bir şey yapılması gerektiğini söyledi yeniden, ama Fermín'i şikâyet etme fikrinden nefret ediyordu.

Onun kafasından neler geçtiğini anlayamıyordu. Son iki yıldır arkadaştılar, belki de bir yıldır. Fermín eşinin onu daha genç bir adam için terk ettiğini itiraf etmişti. Amaia anlatı-

lanları gözlerine bakamadan sessizce dinlemişti, Montes gibi bir adam hoşuna gitmeyen bir şeyi paylaşmazdı ama bunu itiraf etmişti. Pişmanlıkla anlatmış karısının onu neden terk ettiğini, neden sevmediğini, kendi hatalarını bir bir saymıştı. Tek kelime etmeden dinlemiş ve onun gibi bir adamla bağdaşmayan gözyaşlarını görmemek için arkasını dönerken ona da mendil uzatmıştı. Boşanmanın ayrıntılarını anlatmaya devam ederek eski eşine olan zehrini akıtırken birkaç kadeh şarap ve bira da ona eşlik etmişti. Pazar günleri onu evde yemek yemeğe davet etmişti, başta isteksiz olmasına rağmen James' le iyi anlaşmıştı. İyi bir polisti, belki biraz eski kafalıydı ama güçlü bir perspektifi ve içgüdüleri vardı. Ve iyi bir dosttu, diğer polislerin erkek şovenizmleri karşısında her zaman saygılı ve uysal bir tavır sergilemişti, bu yüzden alfa erkeğinin ani kıskançlık krizleri gibi şeyler ona çok tuhaf gelirdi. Amaia, masaya doğru döndü ve kızların fotoğraflarının olduğu panele baktı. Şimdilik ilgilenmesi gereken daha önemli konular vardı.

Sabahın ilk saatlerinde çocuk cinayetlerinden sorumlu ekiple toplantı düzenlemişlerdi, kurbanlardan ikisi reşit değildi. Toplantının bitiminde işlenen cinayetin diğerleriyle aynı sınıfa giremeyeceği konusunda hemfikir olundu. Kurbanların profili ve öldürülüş biçimleri o ana kadar karşılaşılan olaylardan oldukça farklıydı. Basajaun'un kriminolojik profili cinayet tarzıyla oldukça gösterişli kalıyordu. Amaia, FBI'la birlikte kriminolojik profiller üzerine aldığı kursu ve orada öğrendiği şeyi hatırladı: Birçok seri katilin cesedin

üzerinde kullandığı psikoseksüel aletler, katilin kurbanlarla aletler arasında bir bağ kurmaya çalışarak onları kişiselleştirmek istediğine işaret eder. Eylemlerinde mantık vardı, akıl hastalığına dair hiçbir kanıt yoktu. Cinayetler kusursuzca planlanmıştı, öyle ki katil farklı kurbanlarda aynı cinayeti gerçekleştirebilmişti. Spontane değildi, kurbanlarını gelişigüzel ya da onlara ün getirecek kişilerden seçen fırsatçılar gibi hataya düşmüyordu. Onları öldürmek; tasarladığı sahneyi, kusursuz planını, psikoseksüsel fantezisini tamamlamak için bir adımdan fazlası değildi, susuzluğu dinmiyor, beklentileri karşılanmıyor gibiydi. Kurbanlarını kendi dünyasının bir parçası yapabilmek, aralarında bağ oluşturmak ve bu şekilde onlara sahip olmak için kişiselleştirmeliydi.

İzlediği yöntemde uyanık bir zekâ vardı, kimliğini gizleyiş şekli, cinayeti tamamlamak için ihtiyacı olduğu zamanı ayarlayışı, kaçışını kolaylaştırışı ve hatasız işaretini, imzasını bırakışı... Basajaun en az riski olan kurbanlar seçiyordu. Hayat kadını ya da uyuşturucu bağımlısı değillerdi. İlk bakışta zayıf görünseler de, bugünün kızları kendilerini korumayı biliyorlar. Her türlü tehlikeyi tanıyor, dışarıya kapalı olan arkadaş gruplarıyla dolaşıyor, tanıdık birini asla aralarına almıyorlar. Elizondo küçük bir kasabaydı ve tüm küçük kasabalarda olduğu gibi herkes bir şekilde birbirini tanırdı. Amaia o Basajaun'un kurbanlarını tanıdığından emindi, muhtemelen genç bir erkekti ve araç kullanıyor olmalıydı. Bu şekilde gece onları yakalıyor ve kaçırıyordu. Kasabalarda durakta bekleyen ve otostop çeken birini arabaya almak sık

görülen bir şeydi en azından bir sonraki kasabaya kadar. Carla erkek arkadaşıyla tartıştıktan sonra dağda yalnız kalmıştı ve Ainhoa otobüsü kaçırmıştı; durağa yakın olduğu ve ailesinin vereceği tepkiden dolayı gergin ve endişeli olduğu da hesaba katılırsa yabancı birinin ya da orta yaşlı, güvenilir, hayatı boyunca tanıdığı birinin arabasına binmiş olma ihtimali oldukça yüksekti.

Teker teker kızların yüzünü inceledi. Carla kusursuz dişleri ve kırmızı dudaklarıyla çekici bir şekilde gülümsüyordu. Ainhoa fotojenik olmadığını düşünen insanlar gibi utangaç bir şekilde bakıyordu ve kamera kesinlikle kurbanların en gencinin güzelliğini yansıtırken adil davranmamıştı. Anne. Anne objektife bir imparatoriçenin kibriyle bakıyor ve aynı anda haylaz ve mazlum bir ifadeyle gülümsüyordu. Dikkatle yeşil gözlerine baktı ve bir yandan Ros'un yüzüne gülümserken içindeki küçümseyici, kötümser bakışı fark etmekte zorlanmadı. Bir *belagile*'di. Bir cadı. Bir falcı ya da üfürükçü değildi. Ruhundaki korkunç karanlıkla güçlü bir kadındı. Olayları kendi çıkarına dönüştürmekte hiç zorluk çekmeyen bir kötülük vardı içinde. *Belagile*. Yıllardır böyle duymuyordu bu kelimeyi; modern Baskçada *sorgin, sorgiña* deniyordu. *Belagile* eski ve ilk adıydı, kötülüğün hizmetkârları anlamına geliyordu. Bu kelime onu çocukluğuna, *amona* Juanita'nın onlara cadılarla ilgili hikâyeler anlattığı zamana götürmüştü. O efsaneler artık turizmi canlandırma hileleri ve popüler folklorun bir parçası haline gelmişlerdi, fakat insanların cadıların ve kötülüğe hizmet edenlerin varlığına, çev-

reye kargaşa yaymak için kullandıkları uğursuz güçlerine ve hatta karşılarına çıkanları öldürdüklerine inandığı çok da uzak olmayan bir dönemden geliyordu.

Yeniden José Miguel Barandiaran'ın *Cadılık ve Cadılar* örneğini ele aldı, kütüphane açılır açılmaz kitabı bulması için birini yollamıştı. Antropolog, popüler inanışın başta Pais Vasco ve Navarra olmak üzere tüm kuzeye kök saldığını ve bedeninde tek bir leke ya da ben olmayan kişilerin şüphesiz *belagile* olduğunu söylüyordu. Anne'nin otopsi masasındaki çıplak bedeninin görüntüsü ona, annesinin onu eve getirdiği gün mermer beyazı teninden bahsettiği anı hatırlatmıştı. Halasının dikkatini çeken özellik kesinlikle teni olmalıydı.

Amaia cadının tanımını okudu: *Şeytani güçlerle iletişimi olan, sıra dışı özellikleriyle sihir yapabilen popüler ruh manifestosuna cadılık diyorum.* Elizondo çevresindeki Navarra Vadisi'nde cadılara ve cadıların bölgeye ölüm ve kargaşa getirdiğine; XV. yüzyılda Navarra'nın büyük bir kısmına ait olan Bayona Piskoposluğu'nun acımasız engizitörü Pierre de Lancré tarafından çoğunluğu kadınlardan oluşan yüzlerce insanın şeytanla anlaşma yapmaktan suçlanarak korkunç işkenceler gördüğüne inanılmasa tüm bu olanlar düzenbazlık olarak görülebilirdi. Pierre de Lancré o dönemde yazılan bir kitapta kötülüğün hiyerarşisini ve yeryüzüyle olan ilişkisini tüm ayrıntılarıyla gün yüzüne çıkaran açgözlü bir cadı avcısıydı. Kötülüğün varlığını anlayabilmek için saçma ritüeller ve işaretlerle dolu paranoyakça yazılmış, her şeyin bir fantezi ürünü olduğu bir kitap.

Amaia, başını kaldırıp Anne'nin gözlerine baktı.

"Sen bir *belagile* miydin, Anne Arbizu?" diye sordu yüksek sesle.

Anne'nin yeşil gözlerinden ona doğru bir gölgenin uzandığını hissetti. O an sırtından aşağıya doğru bir ürperti iniverdi. Derin bir nefes alıp bir yandan karakolun sabahın soğuğunda zar zor ısıtan ısıtma sistemine söverek kitapçığı masaya bıraktı. Koridorda bir gürültü yükseldi. Saatine bakınca şaşkınlıkla öğlen olduğunu fark etti. Çekilen sandalye sesleri, çevrilen sayfalar ve kristalimsi yeşil bir pas gibi kıyafetlerinin üzerinde oluşan nemle polisler içeri girdiler. Dedektif Iriarte doğrudan söze girdi:

"Pekâlâ, suç mahalli olduğu iddia edilen yerleri araştırdım. Rosaura ve Freddy yılbaşı arifesinde Freddy'nin annesinin evinde teyzeleri ve birkaç aile dostuyla akşam yemeği yemiş; ikisi bara gitmek için evden çıktı, gece boyunca, hatta sabahın ilk saatlerinde onları gören bir sürü insan var, bir dakika bile ayrılmamışlar. Ainhoa'nın öldürüldüğü gün, Freddy bütün gün, yalnız kalmaması için nöbetleşe gelip giden arkadaşlarıyla birlikte evdeymiş. Playstation oynamışlar, birkaç sandviç almak için Txokoto Kafe'ye gittiler ve film izlediler. Freddy evden çıkmamış. Arkadaşları üşütüp nezle olduğunu söylüyorlar."

"Tamam, bu üzerindeki şüpheleri ortadan kaldırır," diye belirtti Jonan.

"Sadece Carla ve Ainhoa cinayeti için, Anne'ninki için değil. Son zamanlarda pek sosyalleşmemiş. Rosaura artık o evde yaşamıyordu ve arkadaşları birçok kez ziyarete gitme-

lerine rağmen onun kendini iyi hissetmediğini söyleyerek onları geri çevirdiğini anlatıyorlar. Hepsi Anne'yle ilgili tek kelime bilmediklerine dair yemin ediyor ve gerçekten hasta olduğuna inandıklarını söylüyorlar. Midesinden şikâyet ediyormuş ve Anne'yi öldürdükleri gün acile gitmekle ilgili bir şeyler demiş."

"Herkesle konuştunuz mu, Ángel dahil? Soyadı nedir? Onu evde bulan kişi onun için en çok endişelenen kişiydi. Belki bize bir şey söyleyebilir."

"Ostolaza," diye belirtti Zabalza, "Ángel Ostolaza."

"Geriye bir o kaldı, Bidasoa de Vera'nın bir atölyesinde çalışıyor, annesi bize adını bile vermek istemedi. Yemek yemeğe eve gidiyormuş, yani bir buçuk gibi buradan geçecek."

"Başka bir şey?"

"Kızın telefonuyla ilgili haklıydınız şef, iki hafta önce telefonunu değiştirmiş. Babasına kaybettiğini ve aynı numarayı istemediğini söylemiş. Freddy'nin postaları arasında son gelen faturayı bulduk, karısıyla yaşamadığı için hiçbirini ya da yırtıp atmamıştı, Anne'nin eski numarasına ait tüm mesaj ve aramalar görünüyordu. Anne'nin bilgisayarında yoğun bir sosyal yaşam vardı, birçok arkadaşı vardı ama hiçbiri yakın arkadaşı değildi. Kimseye sırlarını anlatacak kadar güvenmiyormuş ama bu evli bir adamla ilişkisi olduğu için böbürlenmesine engel değildi. Başka bir şey yok."

Toplantı bittiğinde Jonan, *Cadılık ve Cadılar* kitapçığına göz atmakta olduğu için birkaç saniye gecikti. Amaia bunu fark edince gülümsedi.

"Hadi ama şef, olayı bambaşka bir açıdan çözmeye çalıştığını söyleme bana."

"Artık hangi açıdan bakmam gerektiğini bilmiyorum, Jonan. Ne zaman cinayetle ilgili yeni bir şey öğrensem, iyi iş çıkarılmış diyorum ama hepsi o kadar hızlı oldu ki serseme döndüm. Ne olursa olsun kafamız karışmamalı. Quantico'dayken seri cinayetlerle ilgili birçok şey öğrendim, ilk bilmen gerek şey şu ki; ne kadar araştırma yaparsak yapalım, onlar her zaman bizden bir adım öndeler, çok daha zeki ve kurnazlar. Cadılara inanmıyorum Jonan, ama belki bu katil öyledir ya da genç kızları ele geçiren o tür bir şey. Kurbanlarını kolayca ele geçirebilmenin yollarını şüphesiz birkaç işaretle tahmin edebiliyor. Ve bu..." dedi kitabı işaret ederek, "...birçok insanın bana Anne'yle ilgili söylediği bir şey. Ve bu beni düşündürüyor."

Ángel Ostolaza'nın tavrı onda yine soruşturmanın bir parçası olmaktan dolayı olağanüstü bir şekilde eğlendiği hissini uyandırmıştı. Acımasızca öldürülen bir insanın cinayet soruşturmasında bulunmaktan gizlice gururlanması onu şaşırtıyordu.

"Hadi bakalım, Anne Arbizu pazartesi günü öldürüldü, değil mi? O gün Freddy midesi kötü olduğu için beni aradı, bu ilk kez olmuyordu, biliyor musunuz? İki yıldır ülser mi gastrit mi öyle bir şeyi var. O zamandan beri birçok kez yaşadığı bir şeydi bu, özellikle de çok içtiği ve yemek yemediği

zamanlarda... Tamam, artık neyi olduğunu biliyorsunuz. Pazar günü onun için çok kötü geçmişti ve pazartesi başı ağrıyor ve geçmek bilmiyordu. Beni aradığında saat üç buçuktu sanırım. Ben hâlâ çalışıyordum, acile gitmesini söyledim ama Freddy hiçbir yere yalnız gitmezdi, her zaman Ros ya da ben ona eşlik ederdik, bu yüzden işten çıkınca onu almaya gittim ve acile kadar eşlik ettim."

"Saat kaçta oldu bu?"

"Ben işten yedide çıkıyorum, yedi buçuk olmalı."

"Acilde ne kadar kaldınız?"

"Ne kadar zaman mı? Bir asır, yaklaşık iki saat, grip yüzünden bir sürü insan gelmişti ve ona sıra geldiğinde iyice bitkin düşmüştü, sonra onu muayene edip birkaç tahlil yaptılar ve sonunda bir Nolotil verdiler. Oradan on birde çıktık, Freddy'nin artık ağrısı yoktu, karnımız acıkmıştı, bir kuzu filetolu sandviç ve baharatlı patates yemek için Saioa'ya gittik."

Freddy mide ağrısından gittiği acilden çıkınca baharatlı patates mi yedi?" dedi şaşkın bir şekilde.

"Artık ağrımıyordu, ayrıca asıl yemek yemediğinde kötü oluyor."

"Anlıyorum, kafeden kaçta ayrıldınız?"

"Bilmiyorum, ama uzun bir süre oradaydık, en az bir saat. Sonra onu eve götürdüm ve Playstation oynadık, ama ben çok kalmadım, ertesi gün erken kalkmam gerekiyordu." Ángel bakışlarını yere indirerek birkaç saniye öyle kaldı, ardından acı bir ciyaklama sesine benzeyen bir ses çıkardı. Iri-

arte onun ağladığını düşündü. "Şimdi ne olacak? Bir daha yürüyemeyecek, bunu hak etmiyor, o iyi bir adam, biliyor musunuz? Bunu hak etmiyor." Elleriyle yüzünü kapadı ve ağlamaya devam etti. Iriarte koridora çıkıp bir süre sonra elinde kahveyle geri döndü ve kahveyi adamın karşısına koydu. Amaia'ya baktı.

"Arkadaşımız Ángel doğruyu söylüyorsa, ki ben öyle olduğunu düşünüyorum," diye ekledi dayatmacı bir gülümsemeyle Ángel'e bakarak, adam onaylar bir ifadeyle karşılık verdi, "gerçeği ispat etmek kolay olacak. Ben bir acile bakacağım, güvenlik kameraları var, dediği gibi oraya gitmişlerse şüpheler ortadan kalkacaktır. Size bir e-posta gönderirim. Emniyete Freddy'nin beraatı hakkında bilgi göndereceğim."

"Teşekkürler," dedi Amaia. "Ben ayı uzmanlarıyla toplantı yapacağım."

27

Flora Salazar kendisine bir kahve hazırladı ve saate bakmadan önce ofisindeki masaya oturdu. Saat altıydı. İşçileri çıkışa doğru sıra oluşturmaya başlamışlardı, bir yandan birbirlerine ve yarı açık bıraktığı kapının ardından Flora'ya iyi akşamlar diliyorlardı. Flora, Ernesto'ya bir saat daha kalmasını söyledi. Ernesto Murua on yıldır Flora için çalışıyordu, hem atölyeden sorumluydu hem de pastacıların şefiydi.

Flora deponun önünde duran kamyon sesini duydu, bir dakika sonra ofisin kapısından Ernesto'nun kuşkulu yüzü göründü.

"Flora, dışarıda Ustarroz Unları'na ait bir kamyon var, adam elli değil yüz çuval istediğimizi söylüyor. Bir yanlışlık olduğunu söyledim ama ısrar ediyor."

Flora bir tükenmez kalem aldı, kapağını açtı ve ajandasına bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı.

"Hayır, bir yanlışlık yok, ben sipariş ettim, bugün geti-

receklerini biliyordum, bu yüzden senden kalmanı istedim."

"Ama Flora, depo ağzına kadar dolu, ben Lasa Unlarının kalitesi ve hizmetinden memnun olduğunu sanıyordum, bir yıl önce bunlardan denemiştik ve hatırlarsan kalitesini çok düşük bulmuştuk."

"Şimdi de yeniden denemeye karar verdim, son zamanlarda kullandığımız unun kalitesinden çok da memnun değilim; top top oluyor, kıvamı farklı, kokusu bile değişti. Bana iyi bir teklifte bulundular, karar vermek için ihtiyacım olan şey de buydu."

"Peki, elimizdeki unları ne yapacağız?"

"Ustarroz firmasıyla ayarladım ben onu, depodakileri onlar atacak, kaplardakini ve kavanozları sen atarsın; depodakilerin hepsini yeni unla değiştirmeni istiyorum, artık onları kullanamayız çünkü çok kötüler."

Ernesto tamam manasında başını sallayarak girişe doğru yöneldi ve kamyon şoförüne çuvalları nereye bırakacağını gösterdi.

Flora, "Ernesto," diye seslenerek onu yeniden yanına çağırdı. Adam geri döndü. "Elbette bu olay aramızda kalacak, unun kötü olduğunu kabul etmek bize zarar verebilir. Kimseye tek kelime etme, herhangi bir işçi soracak olursa sadece iyi bir teklifte bulunduklarını söylersin, başka bir açıklama yapma, konuyu kapatmaya bak."

"Elbette," diye cevap verdi Ernesto.

Flora on beş dakika daha ofiste kaldı, kahve fincanını yıkayıp tezgâhı temizlerken kafasındaki fesat düşüncelere

dalıp gitmişti. Kapıyı kilitlendiğinden emin olduktan sonra iki sene önce aldığı, ofisini süsleyen Javier Ciga'nın eserine bakarak duvara doğru ilerledi. Büyük bir özenle tabloyu duvardan alıp koltuğa dayadı ve arkasında saklanan yüksek korumalı kasayı ortaya çıkardı. Küçük kilit düğmesini hareket ettirince kasa bir çat sesiyle açılıverdi. Kâğıtlarla birlikte zarflar, bir tomar ödeme çeki ve küçük kadife bir çantanın yanında büyükten küçüğe sıralanmış bir yığın belgeyle dolu dosyalar vardı. Her şeyi aldı ve kasadan çıkardı, içerideki yığının arkasına saklanmış deri kaplı ince bir günlük belirdi. Eline aldığında derinin nemli olduğunu ve hatırladığından daha ağır olduğunu hissetti. Onu masasına götürüp oturdu. Ardından heyecan ve telaş karışımıyla defteri açtı. Yırtık parçalarıyla belki de yirmi yıldır aynı yerde o kâğıt parçalarının arasına sıkıştırılmış bir halde duruyordu. Rengi sarıya dönmüştü, üzerindeki mürekkep siyahlığını yitirmiş, sanki defalarca yıkanmış gibi gri ve silik görünüyordu. Kronolojik düzeni bozmamak için sayfaları dikkatle çevirdi, Amaia atölyeden ayrıldığından beri kafasında bir sesin sürekli tekrarladığı ismi yeniden okudu. Teresa Klas.

Teresa, doksanların başında vadiye gelen sırp asıllı göçmenlerin kızıydı, bazılarına göre ülkelerindeki yargıdan kaçmışlardı, yine de hepsi söylentiden ibaretti. Kısa bir süre içinde işe girmişlerdi ve Teresa, okulunun çok iyi gitmediği ve çalışma yaşının geldiği bir dönemde yürümekte oldukça güçlük çeken yaşlı annesine bakabilmek için Berrueta çiftliğinde çalışmaya başlamıştı. Teresa çok güzel bir kızdı ve

bunun farkındaydı. Uzun sarı saçları ve yaşına göre fazla olgun olan vücudu kasabada konuşmalara neden oluyordu. Saman yığınının arkasında ölü bulunduğunda üç aydır Berrueta çiftliğinde çalışıyordu, polis orada çalışan bütün erkekleri sorguya almış ama kimseyi tutuklamamıştı. Yaz mevsimiydi, birçok insan dışarıdaydı ve kızın köye kadar yabancılara eşlik ettiği ve orada onlar tarafından tecavüze uğrayıp öldürüldüğü sonucuna varmışlardı. Teresa Klas. Teresa Klas. Teresa Klas. Gözlerini kapadığında o küçük fahişenin yüzünü görebiliyordu.

"Teresa," diye homurdandı. "Yıllar sonra bile hayatımı altüst etmeye devam ediyorsun."

Günlüğü kapattı ve yine diğer belgelerin arasına saklayarak kasanın derinliklerine koydu. Evrak çantasını etrafını saran ipekten kordonunu gevşetmeye uğraşmadan yerine yerleştirdi. Ofisin zayıf ışığı kırmızı rugan ayakkabıların bağcıklarını bağlamak için yeterliydi. Başparmağıyla ayakkabının yumuşak derisine dokundu, bir yandan bağcıklarını bağlarken endişeli bir hisse kapıldı, daha önce tatmadığı rahatsız edici bir histi. Kasayı kapattı ve tabloyu yerden alarak özenle yerine koydu. Ardından çantasını alıp işin ne durumda olduğuna bakmak için atölyeye gitti. Kamyon şoförünü selamladı ve Ernesto'ya iyi akşamlar diledi.

Ernesto, Flora'nın gittiğinden emin olunca depoya girdi, beş kiloluk çuvalları aldı ve içlerini unla doldurmaya başladı.

Bir parça alıp burnuna götürdü: Her zamanki gibi kokuyordu, dilinin ucuyla tadına baktı.

"Bu kadın kafayı yemiş," diye homurdandı kendi kendine.

"Ne dedin?" diye sordu kamyon şoförü onunla konuştuğunu düşünerek.

"Eve birkaç çuval un götürmek istemez misin diyordum."

"Elbette, teşekkürler," dedi adam şaşırmış bir halde.

Beş kiloluk on çuval doldurdu ve girişte park halinde olan arabanın bagajına götürdü; ardından kalanını endüstriyel atık torbalarına koydu, ağzını bağladı ve konteynere yerleştirdi. Kamyon şoförü işini bitirmek üzereydi.

"Bunlar sonuncusu," diye belirtti.

"Onları depoya koyma, buraya getir ben onları kavanozlara doldururum," dedi Ernesto.

İlkbahar 1989

Rosario'nun evinde akşam yemeği erken yenirdi, Juan atölyeden gelir gelmez sofraya oturulurdu. Kızlar akşam yemeğinden sonra okul ödevlerini bitirmek zorundaydılar. Masayı toplarlarken Amaia babasına doğru yöneldi.

"Estitxu'nun evine gitmem gerek, ödevi iyi not almamışım, yarın için hangi sayfayı çalışmam gerektiğini bilmiyorum."

"Tamam, git, ama geç kalma," diye cevap verdi babası,

annesiyle birlikte koltukta oturuyordu.

Küçük kız kazağının altındaki anahtarla güle oynaya gittiği atölye yolunda bir şarkı mırıldanıyordu. Onu girerken gören biri var mı diye sokağın iki tarafına bakındı. Anahtarı deliğe soktu ve depoda yankılanan klik sesiyle kapı açılınca derin bir nefes aldı. Karanlığın içine daldı ve sürgüyü çekmeyi unutmadan kapıyı kapattı; hemen ardından da ışığı yaktı. Heyecanla etrafına bakındı, oraya ne zaman yalnız gitse kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyor, atışlarını damarlarından akan kanın güçlü basıncı gibi iç kulağında duyuyordu. Aynı anda hem babasıyla arasındaki bu gizli maceranın tadını, hem de anahtarın sorumluğunu hissediyordu. Doğruca bidonlara gitti ve arkasında saklanan zarfı almak için eğildi.

"Sen burada ne arıyorsun?" Boş atölyede annesinin sesi yankılandı.

Tüm kasları elektrik çarpmış gibi kaskatı kesilmişti. Zarfa doğru götürdüğü eli sanki tüm lifleri bir anda yırtılmış gibi aşağıya düştü. Dengesini kaybedince kendini yerde buldu. Korkuyordu, haklı ve mantıklı bir korkuydu bu. Evde pijama ve terlikleriyle televizyon seyrederken bıraktığı annesini bu karanlığın içinde bulmayı beklemiyordu. Sesinde daha önce hiç tecrübe etmediği bir sertlik ve tehdit vardı.

"Bir cevap vermeyecek misin?"

Küçük kız yavaşça ve yerinden kalkmadan dönerek annesine baktı. Üzerinde sokak kıyafeti vardı, kesin bütün gün pijamanın altında bu kıyafet vardı, terliklerinin yerini kısa topuklu ayakkabılar almıştı. O an, hiçbir zaman süslenmeden

dışarı çıkmayan o gururlu kadına karşı büyük bir hayranlık duydu.

Sesi boğuk boğuk çıktı.

"Sadece bir şey aramaya gelmiştim." Açıklamasının ne kadar zavallıca olduğunu biliyordu.

Annesi olduğu yerde sessizce duruyordu, aynı tonda konuşmaya başlamadan önce yavaşça kafasını arkaya çevirdi.

"Burada sana ait hiçbir şey yok."

"Var."

"Var mı? Bakayım."

Amaia annesiyle göz göze gelmeden sırtı duvara değene kadar geriye gitti ve destek alarak ayağa kalktı. Rosario iki adım attı, ağır bidonu içi boşmuş gibi tek bir hamleyle kenara itti, üzerinde kızının adının yazdığı zarfı aldı ve içindekileri elinde boşalttı.

"Kendi ailenden mi çalıyorsun?" dedi içindeki parayı masaya koyarak. öyle sert koymuştu ki madeni paralardan biri fırlayarak yere düşüp deponun kapısına doğru üç dört metre yuvarlandı ve yanlamasına duruverdi.

"Hayır, *ama,* o benim," dedi Amaia bakışlarını paralardan ayıramadan.

"İmkânsız, burada bir sürü para var. Nereden buldun bunları?"

"Doğum günümden, *ama,* biriktirdim, yemin ederim," dedi ellerini birleştirerek.

"Bu seninse neden evde saklamıyorsun? Ayrıca neden atölye?"

"Bana onu... *aita* verdi." Bunu söylerken içi paramparça oldu, babasını ispiyonlamıştı.

Rosario birkaç saniye sessizce durdu ve konuşmaya başladığında ses tonu, günahkâr birini azarlayan rahip gibiydi.

"Baban... baban, seni hep şımartıyor, kötü yetiştiriyor. Sonunda işe yaramaz bir kız olacaksın. Eminim bu saçma şeyleri almak için sakladığın parayı da o vermiştir..."

Amaia cevap vermedi.

"Merak etme," diye devam etti annesi, "sen evden çıkar çıkmaz hepsini çöpe attım. Beni kandırabileceğini mi sandın? Günler öncesinden anlamıştım, eksik olan tek şey anahtardı, nasıl girdiğini anlamıyordum."

Amaia bir an için farkında olmadan elini göğsüne götürdü ve kazağının altındaki anahtarı sımsıkı tuttu. Annesinin katlayıp eteğinin cebine koyduğu paralara bakarken gözyaşları sel olup aktı. Kadın paraları cebine soktuktan sonra gülümsedi, kızına baktı ve yapmacık bir sevgi gösterisiyle:

"Ağlama, Amaia, her şeyi senin iyiliğin için yapıyorum çünkü seni seviyorum."

"Hayır," dedi Amaia.

"Ne dedin?" diye sordu annesi şaşırarak.

"Beni sevmiyorsun."

"Ne demek seni sevmiyorum?" Rosario'nun sesine koyu, tehditkâr bir ima eklenmişti.

"Hayır," dedi Amaia sesini yükselterek, "sen beni sevmiyorsun. Benden nefret ediyorsun."

"Nasıl sevmiyorum..." diye tekrarladı. Öfkesi orta-

daydı. Amaia ağlamaya devam ederek kafasını salladı. "Nasıl seni sevmediğimi söylersin..." dedi annesi ellerini gözü dönmüş bir hiddetle kızın boynuna götürmeden önce. Amaia geri çekildi, boynundaki ipte asılı olan anahtarı bir kanca gibi parmaklarıyla sımsıkı tutuyordu. Küçük kız ne yapacağını şaşırmış bir şekilde ipe asıldı ve boynundaki yanmayı hissetti. Birkaç kez sertçe asıldı, kopacağından emindi fakat düğümler ona engel oluyordu, her asıldığında fırtınayla sersemleyen bir kukla gibi sendeliyordu. Annesinin göğsüne çarptı ve kadın Amaia'ya onu savuracak kadar sert bir tokat attı. Küçük kız boynunda tuttuğu kordon olmasa yere düşebilirdi.

Bakışlarını annesine çevirdi, kanlı canlı kanallarından akan adrenalinin verdiği cesaretle haykırdı:

"Hayır, beni sevmiyorsun, hiçbir zaman sevmedin." Kuvvetle iterek Rosario'nun ellerinden kurtuldu. Kadının şaşkın bakışlarının yerini telaş almıştı, atölyenin içerisinde aceleyle bir şey arar gibi koşturmaya başladı.

Amaia o an hayatında hiç hissetmediği bir paniğe kapıldı, içinden bir ses kaçması gerektiğini söylüyordu. Annesine sırtını döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı, bir anda dengesiniz kaybederek yere düştü. Köşeden üzerine doğru geldiğini görünce, odadaki her yer karadı, gerçeklik soğuk ve sisle kaplı bir deliğe dönüştü. Deliğin en sonunda kapıyı görüyordu, uzak ve parlak, sanki ardından içeriye giren çok parlak bir ışık vardı. Bu sırada etrafındaki her şey, gözlerindeki renk reseptörleri bir anda işlevini yitirmiş gibi kararıyordu.

Korkudan deliye dönmüştü, annesi babasının hamur yoğurduğu oklavayla ona doğru geliyordu. Çaresizce elini kaldırarak kendini korumaya çalıştı, oklavanın sert kenarı kafasına inmeden önce parmaklarının nasıl kırılacağını önceden hissedebiliyordu.

Rosario salondaki kapı pervazında durakladı ve kocasına baktı, televizyonda spor haberlerini izlerken kendi kendine gülüyordu. Hiçbir şey söylemedi, ama hızlı nefes alış verişi telaşlandıran bir şekilde göğsünü titretiyordu.

"Rosario," dedi adam şaşkınlık içinde. "Neler oluyor?" dedi bir yandan oturduğu yerde doğrulurken. "İyi misin?"

"Amaia," diye cevap verdi, "bir şey oldu..."

Juan pijamayla çıkarak evle atölye arasındaki caddede koşmaya başladı. Göğsünde sert bir sıkışma ve yanlarında boğacak gibi hissettiren batmalar hissediyordu. Yine de içindeki, ruhunun en derin noktasını sarsan kötü bir hisle koşmaya devam etti. Bildiği kesinlik göğsünün üzerinde bir mürekkep gibi siliniyordu ve yalnızca keskin bir kabul etmeme isteğiyle yeniden gücünü toplamayı başardı, ve ağzından çıkan cümlede hem bir yalvarış hem de bir gereklilik vardı. *Lütfen, hayır, lütfen.*

Juan uzaktan atölyede ışık olmadığını gördü. Açık olsaydı, panjur aralığından veya yaz kış açık olan çatıdaki havalandırmadan içerisi görülebilirdi.

Rosario kapıda ona yetişti ve cebinden anahtarı çıkardı.

"Amaia burada mı?"

"Evet."

"Neden bu karanlıkta?"

Karısı cevap vermedi. Kapıyı açtı ve içeriye girdiler, kapı yeniden kapanınca ışıklar devreye girdi. Birkaç saniye hiçbir şey göremedi. Gözlerini kırpıştırıp ovuşturarak ışığa alıştırmaya çalıştı, bir yandan da kızını arıyordu.

"Nerede?"

Rosario cevap vermedi, sırtını kapıya yaslamış bir köşeye bakıyordu. Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

"Amaia!" diye bağırdı babası endişeyle. "Amaia!"

Sorgulayan gözlerle karısına baktı, yüzündeki ifadeyi görünce rengi attı. Ona doğru ilerledi.

"Olamaz, Tanrım, Rosario, ona ne yaptın?"

Bir adım daha attı ve ayaklarının altındaki kaygan sıvıyı fark etti. Kana baktı, bakışlarını karısına doğru kaldırırken yüzünün rengi dehşete kapılmış bir şekilde beyaza dönüşmüştü.

"Kız nerede?" diye sordu titrek bir sesle.

Kadın cevap vermedi ama gözleri daha da büyüdü ve son derece zevk alan bir tavırla dudağının içini ısırmaya başladı. Adam öfkeden ve korkudan delirmiş bir halde ilerledi, omuzlarını tuttu ve sarsmaya başladı. Dudaklarını karısının yüzüne yaklaştırarak bağırdı:

"Kızım nerede?"

Kadının bakışlarını aşağılayıcı bir ifade sardı, ağzını bıçak açmadı. Bir elini kaldırdı ve un teknesini işaret etti.

Un teknesi dört yüz kilo un alabilecek büyüklükte bir

marmelat kavanozuna benziyordu; onunla daha sonra atölyede kullanacakları hammaddeyi boşaltıyorlardı. Rosario'nun işaret ettiği yöne bakınca ve teknenin yüzeyindeki unun üzerine sıçramış olan kan damlalarını gördü. Tekrar karısına baktı, ama kadın yüzünü duvara dönmüştü. Tüm hislerini alarma geçirerek, dinleyerek, kaçırdığını bildiği bir şeyi keşfetmeye çalışarak gördüğü kanın üzerinde oluşturduğu etkiyle ilerledi. Yumuşak yüzeyinde hafif bir kıpırdama olduğunu gördü ve o kar beyaz denizin içinden uzanan küçük bir el görünce bir anda çığlık attı, dehşetle sarsılmıştı. Elini tuttu ve kızın vücudunu suyun içinde boğulmuş gibi unların arasından dışarıya çekti. Hamur masasının üzerine koydu ve kızının yüzündeki, unların üzerinden yol çizerek dökülen gözyaşlarını hissederken onunla konuşarak özenle gözlerindeki, burnundaki, ağzındaki unları temizlemeye başladı.

"Amaia, Amaia, kızım..."

Küçük kız elektriğe kapılmış gibi titriyordu.

"Git doktor çağır," dedi karısına.

Kadın olduğu yerden kımıldamadı, başparmağını ağzına sokmuş çocuk gibi emiyordu.

"Rosario," diye bağırdı Juan, kafayı yemek üzereydi.

"Ne?" diye bağırdı kadın kızgın bir şekilde dönerek.

"Git hemen bir doktor bul."

"Hayır."

"Ne?" diyerek ona döndü şaşkın bir şekilde.

"Gidemem," diye cevapladı kadın sakince.

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Hemen doktora gö-

rünmek zorunda, kızın durumu çok ciddi."

"Gidemem dedim," diye fısıldadı utangaç bir ifadeyle gülümseyerek. "Neden sen gitmiyorsun ve ben de onunla kalmıyorum?"

Juan hâlâ titremekte olan kızı bıraktı ve kadına yaklaştı.

"Bana bak Rosario, hemen git ve o doktoru buraya getir!" onunla inatçı küçük bir kızmış gibi konuşuyordu. Atölyenin kapısını açtı ve kadını dışarıya itti. O an kadının kıyafetinin unla kaplı olduğunu ve emdiği parmaklarında kan lekeleri olduğunu gördü.

"Rosario..."

Kadın arkasını döndü ve caddenin yukarısına doğru yürümeye başladı.

Bir saat sonra, doktor lavaboda elini yıkamış, Juan'ın uzattığı havluyla ellerini kuruluyordu.

"Şans bizden yanaydı, Juan, kız iyi. Sağ elinin serçe ve yüzük parmağında çatlaklar var, ama beni daha çok endişelendiren kafasındaki yarık. Un doğal bir tampon görevi görerek kanı çekmiş ve bir kabuk oluşturarak kanamayı anında durdurmuş. Beyninden güçlü bir travma geçirdiği için titremesi normal..."

"Hepsi benim suçum," diyerek araya girdi Juan. "İstediği zaman atölyeye girebilmesi için ona bir anahtar verdim ve... kızıma böyle bir zarar vereceğini hiç düşünmedim, burada, tek başına..."

"Juan," dedi doktor karşısına geçerek. "Bir şey daha var. Kulağının, burnunun ve ağzının iç kısmında un var... yani, demek istediğim, kızın tamamen unla kaplı..."

"Evet, sanırım bir tereyağı ya da sıvıyağ kalıntısına basıp kaydı ve kafasını çarparak un teknesine düştü."

"Yüzüstü veya sırtüstü düşmüş olabilir ama tamamen unla kaplı, Juan."

Adam ellerine baktı, sanki cevap oradaydı.

"Belki yüzüstü düştü ve boğulduğunu hissedince sırtüstü döndü."

"Evet, belki de," dedi doktor. "Kızın çok uzun boylu değil, Juan. Masanın kenarına çarptıysa teknenin içine bu şiddetle düşmesi zor, en fazla yere doğru kayar." Ayrıca aşağıya doğru baktı, "kan lekesinin nerede olduğuna dikkat et."

Juan elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı.

"Manuel, ben..."

"Onu kim buldu?"

"Eşim," dedi adam mahvolmuş bir halde.

Doktor derin bir nefes alarak gürültülü bir şekilde dışarıya verdi.

"Juan, Rosario verdiğim ilaçları düzenli olarak alıyor mu? Hiçbir şekilde bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Evet... Bilmiyorum... Ne demek istiyorsun, Manuel?"

"Juan biliyorsun, biz arkadaşız, sana değer verdiğimi biliyorsun. Söyleyeceğim şey seninle benim aramda, doktor değil bir arkadaşın olarak söylüyorum. Kızı evden götür, ka-

rından uzaklaştır. Eşinin hastalığındaki kişiler kimi zaman öfkelerini yakınındaki tek bir kişiden çıkarırlar, o kişinin kim olduğunu çok iyi biliyorsun, kızın. Sanırım ikimiz de bunun ilk defa olduğundan şüpheliyiz. Kızının varlığı onu öfkelendiriyor, onu uzaklaştırırsan sakinleşecektir, fakat bunu bilhassa kızın için yapmalısın çünkü bir dahaki sefere onu öldürmeye bile varabilir. Bugün olan şey çok ciddiydi, çok. Hekim olarak bu gece gördüklerimi yazıp ihbar etmeliyim fakat hekim olarak Rosario'nun tedavi görürse iyi olacağını ve bir ihbarla ailenin altüst olacağını da biliyorum. Şimdi hem arkadaşın hem de bir doktor olarak çocuğu evden uzaklaştırmanı istiyorum, çünkü bu ciddi tehlike arz ediyor. Bu dediğimi yapmazsan ihbarda bulunmak zorunda kalacağım. Lütfen anla beni."

Juan yerde ışığın altında kirli bir ayna gibi parlayan kan lekelerinden gözünü ayırmadan masaya yaslandı.

"Kaza olmuş olamaz mı? Belki kız düştü ve Rosario da kanı görünce ne yapacağını şaşırıp beni çağırmaya gelirken kızı da teknenin üzerine koydu." Bir anda ağzından çıkan kelimeler ona mantıklı görünmeye başladı. "Rosario beni aramaya geldi, bunun hiçbir anlamı yok mu?"

"Bir suç ortağı arıyordu. Sana anlatmak için geldi çünkü sana güveniyor, çünkü ona inanacağını biliyor, ona inanmak ve gerçeği reddetmek için her şeyi yapacağını biliyor ve şu an yaptığın tam da bu. Amaia doğduğundan beri yıllardır yaptığın bu. Yoksa sana olanları hatırlatmalı mıyım? Juan aç gözlerini lütfen. Bu bir hastalık, ilaçlarla kontrol altına ala-

bileceğimiz bir akıl hastalığı. Ama böyle devam ederse kendini daha kötüsüne hazırlamalısın."

"Ama..." diye sızladı.

"Juan, tezgâhta yeni yıkanmış bir oklava var ve kafasındaki yarığın yanı sıra sağ kulağının üstünde de yaralar var, açık bir şekilde parmaklarındaki çatlaklar kendini korumak için elini kaldırdığı zaman meydana gelmiş," dedi elini kaldırıp hareketi taklit ederek; "kesin bilincini yitirdi, aldığı ikinci darbe yarık açacak kadar sert değildi çünkü daha planlı yapılmıştı. Kan yok ama saçını kestiğimizde sen de göreceksin kızının kafasında büyük bir yumru var ve içe göçük olan tarafı darbe almış. Beni en çok endişelendiren de bilinci yerinde değilken aldığı ikinci darbe... Amacı kesinlikle onu öldürmekti."

Juan yeniden elleriyle yüzünü kapadı ve arkadaşı kanı temizlerken acı acı ağladı.

28

"Şef, bir kurbanımız daha oldu," diye bildirdi Zabalza.

Amaia cevap vermeden önce yutkundu. Zabalza, *bir kurbanımız daha,* demişti, sanki koleksiyonumuzun bir parçası gibi. Olay az rastlanan bir şekilde hızlanıyordu. Cinayetlerin ritmi hep böyle yükselerek gitseydi katil bir yerde kontrolünü kaybeder ve kendisini yakalattıracak bir hataya düşerdi, ama o zaman insan hayatının bir değeri kalmazdı. Zaten kalmamıştı.

"Nerede?" diye sordu ciddiyetle.

"Ee, fark tam da burada yatıyor: Bu seferki nehirde değil."

"Nerede o halde?" dedi, sabrını kaybetmek üzereydi.

"Lekaroz yakınlarında bir tepede, terk edilmiş bir kulübede."

Amaia yeni bilgilerin önemini ölçerken gözlerinin içine bakıyordu.

"Bu katilin şimdiye kadar izlediği yöntemlerden oldukça farklı... Ayakkabıları bırakmış mı? Onu nasıl buldunuz?"

"Pekâlâ," dedi Zabalza yavaşça, kelimelerini özenle vurgulayarak, "bu da bir diğer özellik. Görünüşe bakılırsa onu dün birkaç çocuk bulmuş ama hiçbir şey söylememişler; içlerinden biri bugün olayı evde anlatmış, babası da doğru olup olmadığını görmek için kulübeye gitmiş. Sonrasında jandarmayı aramış. Bölgede gezen birkaç devriye varmış ve genç bir kıza ait bir ceset olduğu bilgisini doğrulamışlar. Seri cinayet ve cinsel suçlar protokolünü başlatmışlar, göründüğü kadarıyla hakkında günler önce kayıp ilanı verilmiş bir kız."

Amaia araya girdi.

"Neden bilgimiz yoktu?"

"Annesi kayıp haberini Lekaroz Jandarma Karakolu'na iletmiş, orada işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz."

"Evet, peki bölgedeki jandarmayla ilişkilerimiz nasıl?"

"İyi. Onlar kendi işini yapıyor, biz de bizimkini ve mümkün olduğunca iş birliği içinde olunuyor."

"Peki ya komutanlarla?"

"Evet, bu da başka bir konu. Hep bir sorun oluyor, hırs, kin ve rekabetten saklanan bilgiler. Bilirsiniz."

Kayıp ilanı verildiyse nasıl haberimiz olmaz?"

"Soruşturmayı Teğmen Padua yürütüyor, sizinle konuşmak için orada bekliyor ve ortada resmi bir ilanın olmadığını söylüyor, fakat anne günlerdir kızının başına bir şey geldiğini söylüyormuş. Ayrıca kızın kendi isteğiyle gittiğini söyleyen tanıklar varmış."

Padua üniforma giymemişti ama resmi bir Patrol aracından yanında bir korumayla aşağıya indi, yanındaki üniformalıydı. Kendinden emin bir ifadeyle Amaia'ya elini uzatırken kendini ve yanındaki adamı tanıttı, sonrasında birlikte yürümeye başladılar.

"Johana Márquez. On beş yaşında. Doğum yeri Dominik, dört yaşından beridir İspanya'da, sekiz yaşından beridir de Lekaroz'da, annesi yeniden evlendikten sonra bir kızı daha olmuş, dört yaşında. Kız eve giriş çıkış saatleriyle ilgili ailesiyle sorun yaşıyormuş, iki ay önce başka bir olayda evden kaçmış ve arkadaşının evinde kalmış. Bu seferki de aynı şeye benziyordu, görünüşe bakılırsa bir sevgilisi vardı ve onunla birlikte kaçtı, tanıklar var. Annesi yine de her gün buraya gelip kızının başına bir şey geldiğini, kendi isteğiyle kaçmadığını söylüyordu."

"Görünen o ki haklıydı."

Padua cevap vermedi.

"Sonra konuşuruz," dedi Amaia sessizliği karşısında.

"Tabii."

Kulübe yoldan görünmüyordu. Sadece alana yaklaşınca ağaçların, sonsuz sayıdaki çalılıkların arasında yarı saklı bir biçimde görünüyordu. Ormanın derinliklerinde etrafını saran ağaçlıklardan rengi bile zor ayrıt ediliyordu. Kapıya yaslanmış şekilde duran iki jandarma ekibine selam verdi. İçerisi serin ve karanlıktı. Her yeri, çürümeye başlayan misk keçisi ile karışık tatlımsı, naftalin gibi iç bayıltıcı bir koku sarmıştı. Bu koku ona ütülü çarşafları, aile yadigarı oyalı çarşaf kıv-

rımlarıyla büyükannesi Juanita'nın beyaz çamaşır dolabını anımsatmıştı. İçinde özenle eşyalarını sakladığı, naftalin toplarıyla dolu şeffaf çantaları kim açsa kokusuyla sersemlerdi. Gözleri loşluğa alışana kadar birkaç saniye bekledi. Çatı önceki kış yağan kardan çökmüştü ama tahta kirişler birkaç kışı daha atlatabilir gibi görünüyordu. Çapraz kirişlerde kararmış ip ve kumaş kalıntıları asılıydı, çatıdaki delikten ince dalları, capcanlı renkleriyle meyve şekillerinden oluşan oda spreylerine dolanmış sarmaşıklar girmişti. Amaia içerideki baş döndürücü kokuyu duyumsadı. Kulübede yalnızca dikdörtgen bir oda, büyükçe bir masa ve masanın ayaklarının dibine doğru devrilmiş bir bank vardı. Odanın ortasında, kararmış ve içi çerçöp dolu şöminenin karşısında sıra dışı bir şişkinlikte ve üzerinde nem ve pastan oluşmuş lekeleri olan çift kişilik bir kanepe vardı. Biri şöminede bir şey yakmaya çalışmış ama muhtemelen başarısız olmuştu. Kanepenin arka tarafında oldukça temiz görünen bir yatak vardı. Yer, çatısı akan yerlerde oluşan çamurlu suyun kuruduğundaki haline benzeyen toprak kalıntılarıyla kaplıydı. Diğer her şey temizdi ve yeni süpürülmüş gibi görünüyordu; sadece şömineye yaslı bir şekilde duran süpürgenin parçaları yere dökülmüştü. Cesetten tek bir iz yoktu.

"Nerede...?"

"Kanepenin arkasında dedektif," diye işaret etti Padua.

Gösterdiği yere doğru ilerledi.

"Işığa ihtiyacımız var."

"Onun için gittiler, birazdan getirirler."

Işığın aydınlattığı yerde gümüş renkte spor ayakkabılar ve çamur lekeli beyaz çoraplar vardı. Ekibin olay yerini aydınlatarak fotoğraf çekebilmeleri iki adım geri çekildi. Gözlerini kapattı, kız için kısa bir dua okudu ve işe koyuldu.

"İşimizi bitirene kadar herkesin buradan çıkmasını istiyorum, sadece ekibim, bilim laboratuvarından gelenler ve jandarmadan Teğmen Padua kalsın," dedi içeride bulunanlara. Üniformalı jandarmalardan biri dışında aralarındaki tek kadın oydu ve FBI'daki tecrübesi ona başka polislerin halihazırda çalışmakta olduğu bir olayın sorumluluğunu üstlenmenin profesyonel inceliklerinin ne kadar önemli olduğunu öğretmişti. "Onlar cesedi buldular ve bize haber verdiler. İçeriye kimlerin girdiğini, nelere dokunduklarını bilmek istiyorum, çocuklar ve polise ihbar eden çocuğun babası da dahil. Jonan yanıma gel. Her şeyin fotoğrafını istiyorum. Zabalza, bize yardım et, dikkatlice yatağı kaldıracağız. Ayak izlerini araştırın."

"Bu da ne," diye bağırdı Jonan, "çok tuhaf."

Oldukça sıska bedeniyle genç bir kız orada yatıyordu. Normalde esmer bir teni vardı ama şişlikten dolayı morarmıştı. Kıyafetleri özensizce kesilerek etrafa saçılmış ve bazı parçalarıyla maktulün jenital bölgesi kapatılmıştı. Morarmış boynunda, kıvrılmış derisinin arasında zar zor görünen bir ip asılıydı. Bitkin düşmüş eli, arasında beyaz bir iple sarılı beyaz bir çiçek demetiyle karnının üzerinde duruyordu. Gözleri yarı açıktı ve kirpiklerinin arasında çapaklar vardı. Kafasının etrafı farklı boylarda, solmuş, onlarca küçük çiçekle

sarılmıştı. Başının etrafını saran onlarca solgun çiçek, mat ve dalgalı saçlarının arasından omuzlarına doğru inerek siluetini çiziyordu.

"Kahretsin," dedi Iriarte. "Nedir bu?"

"Pamuk Prenses," dedi Amaia sessizce, oldukça etkilenmişti.

Az önce gelen Doktor San Martín kanepeye bir göz atıp Amaia'nın yanına gitti.

Eldivenlerini takarak yavaşça kızın koluna ve çenesine dokundu.

"Ceset birkaç günlük, hatta daha fazla."

"Bazı çiçekler taze, en fazla bir günlük," dedi Amaia kızın üstündeki demeti göstererek.

"Bence onları buraya koyan kişi her gün geri gelip yenileriyle değiştirmiş; bunlardan bazıları," dedi solgun olanları göstererek, "bir iki haftalık; ayrıca, biri bedeninin üzerine parfüm sıkmış."

"Onu not aldım, oda parfümünü de. Sanırım," dedi Amaia Iriarte'ye bakmak için doğrularak, "şişesi şöminedeki çöp yığınının arasında olabilir."

İçeri girer girmez parfümün ağdalı kokusunu tanımıştı. İki yıl önce Ros ona pahalı bir oda parfümü hediye etmişti, belki bir iki kez kullanmıştı, James'in hoşuna gidiyordu fakat Amaia o baş döndürücü ağır kokudan tiksiniyordu. *Bir daha asla kullanmam,* diye düşünmüştü. Iriarte elinde kül lekeleriyle dolu şişeyi havaya kaldırdı.

"Ceset," diye devam etti San Martín, "kromatik evreyi

geçmiş. Otopsiyle daha net bir sonuç alınır ama dediğim gibi ceset yaklaşık bir haftalık. Parmaklarıyla derisini sıktı. Deri henüz gevşememiş ve hâlâ oldukça nemli. İçeride, serin ve karanlık bir yerde olduğu için kendini korumuş. Yine de çürümenin yarattığı şişkinlikler burada ve burada görülüyor," dedi morarmış karnını ve saçlarının arasında güçlükle görülen ipin asılı olduğu şişmiş boynunu işaret ederek.

San Martín cesede doğru eğildi, bir şey dikkatini çekmişti. Cesedin yarı açık ağzının arasında yumurtalarını bırakmış olan böceklerin kozaları vardı.

"Şuna bakın dedektif." Amaia ağzını ve burnunu maskeyle kapattı ve bakmak için eğildi. "Boynuna bakın, benim gördüğüm şeyi görüyor musunuz?"

"Soluk borusunun kenarlarında iki büyük morartı görüyorum."

"Evet, efendim, ensesinde de olmalı, hareket ettirdiğimizde göreceğiz. Bu kız, boynunda ip olmasına rağmen elle boğularak öldürülmüş, bu morluklar da katilin el izleri. Bunun fotoğrafını çekin," dedi Jonan'a yönelerek. "Bu kez onu otopside görmeyi umuyorum."

Jonan, Amaia'ya bakmak için kamerayı indirdi, Amaia diğerlerini umursamadan konuşmaya devam etti.

"Onu burada mı öldürdüler, doktor?"

"Bence öyle, ama bunu sizlerin ortaya çıkarması gerekecek. Eğer burada öldürülmediyse de aceleyle buraya getirmiş olmalılar çünkü bedeni öldürüldükten kırpırdatılmamış. Ölüm nedeni muhtemelen boğulma. Not alın: Lavraları in-

celemek gerekecek ama benim görüşüm bir haftalık olduğu. Ve yer kesinlikle burası. Vücut ısısı kulübeninkiyle aynı ve morluklar gösteriyor ki öldürüldükten sonra hareket ettirilmemiş. Bu evreye geldiği için sertlik neredeyse tamamen yok olmuş ve nemli ortamdan dolayı su kaybı oranı azalmış."

Amaia eline bir pens aldı ve kızın jenital bölgesini inceledi. Jonan fotoğrafını çekebilsin diye biraz kenara çekildi.

"Dış lezyonlarla ilgili ne diyorsunuz? Ben tecavüze uğramış diyorum."

"Bulgular onu işaret ediyor, ama bu aşamada jenital bölgede şişkinlikler görülebilir. Otopside bunun cevabını veririm."

"Ah, hayır!" diye bağırdı Amaia.

"Ne oldu? Ne gördünüz?"

Amaia dehşete kapılmış bir şekilde doğruldu. Kanepeye doğru yöneldi ve Iriarte'yi aceleyle yanına çekti.

"Hadi bana yardım et."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Kanepeyi kaldır."

İkisi bir uçtan tutarak kanepeyi havaya kaldırdılar, ağır görüntüsüne rağmen oldukça hafifti. Birkaç santim ileriye koydular.

"Olamaz," dedi San Martín.

O anda içeriye giren Savcı Estébanez sakınarak yaklaştı.

"Neler oluyor?"

Amaia dikkatle adama baktı, savcı onun bakışlarının kendisini, duvarları, ormanları ve vadideki binlerce kayayı

delip geçtiğini hissetti. Ta ki sözlerini duyana kadar.

"Sağ kolu dirseğine kadar kesilmiş. Kesik temiz ve kan yok, yani onu ölüyken kesmişler. Ve onu bulamayacağız çünkü alıp götürmüşler."

Savcı tiksinerek suratını ekşitti.

İlkbahar 1989

Amaia o günden sonra teyzesi Engrasi'yle yaşamaya başladı, babasını ziyaret etmek için her gün atölyeye gidiyor ve pazarları da evde yemek yiyordu. Sınav gibi geçen o yemekleri hatırladı. Annesinin karşısına, ona en uzak olan yere oturur ve zavallı babasının muhabbet etme çabasına tek hecelik cevaplar vererek yemeğini yerdi. Daha sonra masayı toplamak için kardeşlerine yardım ederdi, her şey toplandığında ailesinin saat üç haberlerini izlediği salona giderdi. Orada, bir hafta sonrasına kadar ailesine veda ederdi. Eğilir babası öperdi, babasına eline para sıkıştırırdı; ardından birkaç saniye annesine bakardı ama kadın istifini bozmadan televizyon izlemeye devam ederdi. Bunun üzerine babası şöyle derdi:

"Amaia, teyzen seni bekliyor olmalı."

Amaia sırtından aşağıya inen bir ürpertiyle sessizce evden ayrılırdı. O gün de onu öpmediği, ona sarılmadığı, onu uğurlamadığı için, çocuklara karşı her zaman cömert davranan Tanrı'ya binlerce şükrederek gülümserdi. O da bunu tercih ediyordu. Bir süre annesinin onu eve geri çağırmasından korkuyordu. Onunla sadece iki saniye göz göze gelme fikri

bile tüylerini ürpertiyordu, ne zaman babası kilerden şarap almaya gitse ya da ateşi harlamak için fırına eğilse gözlerini üzerine dikiyor, korkudan bacakları titriyor ağzı un doluymuş gibi kuruyordu.

Onunla iki kez yalnız kalmıştı. İlki krizden bir yıl sonraki ilkbahardaydı. Saçı çok uzamıştı. Saatler hafta sonu bir saat ileriye alınacaktı ama teyzesi gibi o da unuttuğu için saati ileriye almadılar, bu yüzden ailesinin evine bir saat önce gitmiş oldu. Kapıyı çaldı ve annesi açıp girmesi için kenara çekildiğinde babasının evde olmadığını anladı. Salona girip tekrar annesine döndü, koridordun ortasında dikilmiş ona bakıyordu. Yüzündeki ve gözlerindeki ifadeyi görmüyordu çünkü koridor salonun aksine çok karanlıktı, ama ona olan düşmanlığı koridorda bir kurt sürüsü varmış gibi sezilebiliyordu. Montu hâlâ üzerindeydi ve ilkbaharın ılık sıcaklığına rağmen sanki Sibirya soğuğuna maruz kalmış gibi titremeye başladı. Birkaç saniye geçmiş olmalıydı ama ona sonsuz gibi gelmişti. Bir yerden ağlayan kız sesi geliyordu, bunu çok net işitebiliyordu ama göremiyordu, bir yandan koridordan kendisini gözetleyen korkunç casusu kolluyordu. Hafif bir sürtme ve adım sesinden sonra ağlayan kız çığlık atmaya başladı, birinin paniğe kapıldığında yaptığı gibi, boğazından güçlükle çıkan boğuk çığlıklarla, boşuna bir çabayla kendisini saran korkudan kaçmaya çalışıyordu. Küçük çocukların avaz avaz bağırdığı kâbusların çığlığıydı bu, boğazdan çıkar çıkmaz bir fısıltıya dönüşüyordu. Bir adım daha. Bu kez başka bir çığlık, belki de aynısıydı, hiç kesilmiyordu. Annesi

salonun kapısına vardı ve sonunda yüzünü görebildi. Bu yeterliydi. Bir an boğularak çığlıklar atan kızın, annesi olduğunu düşündü ve tam da babasıyla kardeşleri içeri girdiğinde tutamayıp altına işedi.

29

Johana'nın cesedini gördüğü andan beri üstüne çöken huzursuzluk ve sessizlikle Pamplona'ya gitti. Bu cinayette o kadar farklı yönler vardı ki, yol boyunca düşünmesine rağmen belli bir katil profili bile çıkaramıyordu. Çiçekler, parfüm, karnının üstündeki demet, cesedi örtme şeklindeki mütevazılık... Yüzündeki acımasız darbeler, parça parça edilmiş kıyafeti ve muhtemelen hızını alamayıp maktulü elleriyle boğmasıyla çelişiyordu. Birçok seri katil ölüm anını tekrar tekrar yaşayabilmek için maktule ait bir şey alıp götürürler, ta ki heveslerini alıp başka bir kurban için yola çıkana kadar. Yine de bedeninden bir parça almak pek rastlanan bir şey değildi, muhafaza etmek oldukça zordu. Genellikle çabucak çürüyen parçalar değil, saç veya diş tercih edilirdi. Bir kol parçası almak seks avcısı katil profiline uymuyordu, aynı şekilde cesede gösterdiği aşırı özen de.

Pamplona'ya vardıklarında yemek vakti gelmişti. Dışa-

rıdaki soğuğun tersine içerideki camlar yolcuların nefesinden buğulanmıştı ve aracın içinde boğucu bir sıcağa neden oluyordu, Teğmen Padua'nın varlığı rahatsız ediciydi, onlarla yolculuk etmek için ısrar etmiş ama yol boyunca ağzını bıçak açmamıştı. Sonunda Navarro Adli Tıp Merkezi'nin önünde durup indiler, girişte bekleyen küçük bir grubun arasından şemsiyesinin altına saklanmış olan bir kadın çıktı ve merdivenlerin önüne kadar birkaç adım ilerledi.

Amaia onu tanımasa da kim olduğunu anladı: Kurbanın akrabaları morgun kapısında bekliyordu, bu ilk kez olmuyordu. Hiçbir şekilde otopsiye girmelerine izin verilmezdi. Orada yapacakları bir şey yok, ailelerin popüler inanışına göre otopsi sonuçları hiçbir zaman doğru olmazdı. Otopsiler savcının emriyle mahkeme protokolüyle gerçekleştiriliyordu ve cesede kimlik tanımlaması yapmak gerektiğinde kapalı devre televizyon sistemiyle yapılıyordu. Ve kesinlikle otopsi salonuna girilmiyordu... Akrabaların orada yapacak hiçbir şey yoktu ama yine de kapının önüne yığılıyor ve grup halinde bekliyorlardı, sanki bir anda hemşirenin biri çıkıp her şeyin yolunda olduğunu ve hastanın birkaç güne iyileşeceğini söyleyecekti.

Kadına yaklaşmaya başladığında kararlı bir şekilde gözlerine bakmamaya çalıştı, yüzü oldukça solgundu, elini tuttuğu, üç dört yaşlarındaki küçük kızı neredeyse sürüklüyordu.

Amaia adımlarını hızlandırdı.

"Efendim, efendim, yalvarırım," dedi kadın, kaba ve

soğuk elleriyle Amaia'nın elini tutarak. Daha sonra fazla ileri gittiğini hissederek bir adım geri çekildi ve yeniden küçük kızın elini tuttu. Amaia ikisinin arasına girmeye çalışan Jonan'a bakarak durdu.

"Efendim, lütfen," diye yalvardı kadın. Amaia bakışlarıyla konuşmasına izin verdi. "Ben Johana'nın annesiyim," dedi, o an için öyle bir sıfattı ki bu hiçbir açıklamaya sığmıyordu.

"Kim olduğunuzu biliyorum ve kızınıza olanlardan dolayı çok üzgünüm."

"Siz Basajaun cinayetlerini araştıran polissiniz, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Ama benim kızımı Basajaun öldürmedi, değil mi?"

"Korkarım buna cevap veremeyeceğim, kesin bir şey söylemek için henüz erken. Şu an olayın nasıl olduğunu ortaya çıkarmaya çalışıyoruz."

Kadın bir adım yaklaştı.

"Ama siz biliyor olmalısınız, biliyorsunuz, Johana'mı o katilin öldürmediğini biliyorsunuz."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

Kadın dudaklarını ısırarak etrafına bakındı, sanki cevabı düşen yağmur damlalarında bulacaktı.

"Ona... ona tecavüz etmişler mi?"

Amaia bakışlarını yanındaki küçük kıza çevirdi, kaldırıma park etmiş olan devriye arabalarına dalmış gibi görünüyordu.

"Dediğim gibi bir şey söylemek için erken, ona... şey yapılana kadar emin olamayız. Yani..." Otopsi kelimesini söylemeye çekinmişti. Kadın ona doğru yaklaştı, Amaia kadının üzerindeki kıyafetin nemiyle karışmış ağır lavanta kokusunu alabiliyordu. Elini tuttu, umutsuz ve çaresiz bir ifadeyle sıktı.

"En azından, efendim, ne zaman öldürüldüğünü söyleyin."

Amaia elini kadının elinin üstüne koydu.

"Bittiğinde... yani araştırma bittiğinde sizinle konuşacağım, söz veriyorum."

Ellerinin kadının buz gibi olan ellerinden çekti ve girişe doğru yöneldi.

"Bir hafta önce öldürüldü, değil mi?" dedi yüksek bir sesle, bu yüzden sesi çatallı bir şekilde çıkmıştı. "Kaybolmasının üzerinden bir hafta geçti."

Amaia ona doğru döndü.

"Yedi gündür. Biliyorum," diye tekrarladı kadın. Sesi iyice gitmişti ve inleyerek ağlamaya başladı.

Amaia kafasını çevirdi, Johana'nın annesinin onların üzerinde bıraktığı etkiyi ölçmeye çalışarak arkadaşlarına baktı.

"Nereden biliyorsunuz?" diye fısıldadı Amaia.

"Çünkü kızımın öldüğü gün içimde bir şeyin parçalandığını hissettim," dedi kadın elini göğsüne götürerek.

Dedektif küçük kızın annesinin bacaklarına yapışmış bir şekilde ses çıkarmadan ağladığını görünce konuyu kapatmaya çalıştı.

"Hanımefendi, siz evinize gidin, çocuğu götürün buradan, söz veriyorum bilgim olduğunda sizi arayacağım."

Kadın küçük kıza baktı, sanki Johana'nın öldüğünden yeni haberdar olmuş gibi içli içli ağlıyordu.

"Hayır," dedi kararlı bir tavırla. "Bitene kadar burada bekleyeceğim, kızımı alıp götürmek için bekleyeceğim."

Amaia kapıyı kapattı, ama kadının isteğini duydu:

"İçeride kızıma iyi bakın."

San Martín'e verdiği sözü tutmuştu. Jonan otopsi odasına girmişti. Amaia ilk kez otopsiye girmiyordu ama bu kez çekiniyor ve görmek istemiyordu. Demir kolona yaslanmış sessizce duruyordu, yüzünde herhangi bir ifade yoktu, belki de diğerlerinin hakkında doktor olmasına rağmen –antropoloji ve arkeolojide öyleydi– otopsilerden çekiniyor diye dalga geçtiğinin farkındaydı. Yine de ellerini sırtında kavuşturuşu, herhangi bir şeye dokunmaya çekindiği gözlerden kaçmıyordu. Girmeden önce isteğini geri çevirebileceğini, onu Johana'nın annesiyle konuşmaya ya da emniyetteki incelemelerle ilgilenmeye gönderebileceğini söylemek için San Martín'e doğru yaklaşmıştı. Ama o kalmayı tercih etti.

"Kalmak zorundayım şef çünkü bu cinayet kafamı oldukça karıştırdı, şu an bildiklerimle herhangi bir katil profili çizemiyorum."

"Pek hoş olmayacak."

"Hiçbir zaman olmadı."

Normalde otopsiye geldiğinde teknik ekip kıyafetleri çoktan çıkarmış, saç ve tırnak örnekleri almış ve birçok durumda cesedi bile yıkamış olurdu. Amaia, San Martín'e kıyafetleri çıkarmadan önce beklemesini söyledi, yırtılma şeklinden yeni bir bilgi çıkarılabilirdi. Masaya doğru yaklaşırken sırtına tek kullanımlık bir önlük geçirdi.

"Pekâlâ, bayanlar baylar," dedi San Martín. "Başlıyoruz."

Teknik ekip ip, toz ve kumaşa yapışmış kalıntı örnekleri almaya başladı; ardından hepsini, iki tırnağı kırılmış ve üzerinde deri kalıntıları ve kan lekeleri olan kızın elini sakladıkları plastik poşete koydular.

"Bu vücut size neyi gösteriyor? Bize ne anlatmak istiyor?" dedi Amaia ortaya.

"Diğer cinayetlerle ortak yönleri var. Ama aynı zamanda büyük farklılıklar da görülüyor," dedi Iriarte.

"Mesela?"

"Kızın yaşı, kıyafetinin yırtılma biçimi, boynundaki ip... ve belki bir de sunum şekli," dedi Jonan.

"Ne manada?"

"Vücudu sunum şekli tuhaf bunu zaten biliyoruz, ama üzerine çiçek koymasında bakirelikle ilgili bir şey var. Belki fantezileriyle ilgili, belki de kurbanı farklı bir şekilde öne çıkarmak istedi."

"Kesinlikle, çiçeklerin türünü biliyor muyuz? Şubat ayındayız, bu mevsimde bölgede fazla çiçek olmaz diye biliyorum."

"Evet, fotoğrafını bahçıvanlık forumuna gönderdim ve hemen cevap geldi. Küçük sarı renkte olanlar aynısafa, yol kenarlarında yetişiyor, beyaz olanlar ise çoğunlukla bahçede ekilen bir kamelya çeşidi. Fazla filiz vermesi çok muhtemel görülmüyor ama ikisinin de açma sezonu. İnternetteki araştırmalarımda bazı kültürlerde saflık sembolü olarak kullanıldığını gördüm," diye açıkladı Jonan.

Amaia birkaç saniye sessizce düşündü.

"Bilmiyorum, ben ikna olmadım," dedi Iriarte.

"Farklılıklar?"

"Yaş dışında kız diğer kurban profillerinden ayrılıyor. Giyinme şekli oldukça çocuksu, kot pantolon ve polar hırka... Kıyafetler sonradan iki yana saçılmış. Kaba saba bir şekilde yırtılmış, bazı parçalar lime lime edilmiş. Ayakkabılar korunmuş, bu olaydakiler spor ayakkabı. Ceset ciddi şiddet görmüş ama jenital bölge tıraş edilmemiş. Elleri... geriye kalan eli gergin bir şekilde kalmış, mücadele ettiğini gösteriyor, yarı kırılmış tırnaklarından anlıyoruz ki yumruğunu fazlasıyla sıkıp kırılmalarına neden olmuş," dedi Iriarte yaraları işaret ederek. "Ve sonra şu organ kesme konusu."

"Bulunma yeriyle ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

"Tamamen farklı; onu nehir ve saflık barındıran doğal, açık bir alan yerine kapalı, kirli ve terk edilmiş bir yerde bulduk."

"Bu kulübenin varlığından kimin haberi olabilir?" dedi Amaia, Padua'ya dönerek.

"Hemen hemen bölgeden dağa çıkan herkes. Avcıların, dağcıların ve piknik yapmaya gelen grupların uğrak yeriydi,

ta ki geçen kış çatısı çökene kadar... Ama çöp kalıntılarına bakılırsa bu amaçla kullanılalı çok da uzun zaman olmamış."

"Ölüm nedeni doktor?"

"Başında da dediğim gibi elle boğularak öldürülmüş. Bu ip boynuna sonradan, öldükten sonra takılmış. Olaydaki farklı yönlerden biri bu ayrıca düğüm de atılmış."

"İpi bağlamak için daha sonra gelmiş olabilir mi? Belki Basajaun cinayetlerinin ilk haberleri yayınlandığında..." dedi Amaia.

"Evet, bıraktığı ilk izlenim taklitçi olduğu yönünde."

"Daha doğrusu bir oportünist. Bir taklitçi başka bir katilin cinayet şeklini taklit ederek öldürür, oportünistin ise amacı önceki katili şereflendirmek değil onu taklit ederek suçu üstüne atmaya çalışmaktır."

Doktor elinde retraktörle yeniden bedene doğru eğildi ve vajinanın içinden bir örnek aldı.

"Sperm var," dedi çubuğu teknik ekipten birine uzatarak, adam onu ayrıştırıp etiketledi. "Vajinanın iç yanaklarında büyük yırtıklar vardı ve kanama geçirmişti, ölümü gerçekleştiğinde kanama kesilmişti, muhtemelen tecavüz esnasında olmuş, bu yüzden dışarı çıkmamış. Ya da gerçekleştiğinde zaten ölüydü."

Amaia cesede biraz daha yaklaştı.

"Kesilen kolla ilgili ne diyorsunuz?"

"*Post mortem*, kanama olmamış ve oldukça keskin bir nesneyle kesilmiş."

"Evet, kemiğin kesilişinden belli. Yine de derinin üst

kısmı biraz aşınmış görünüyor."

"Evet, fark ettim, herhangi bir hayvan ısırığını andırıyor. Örnek alalım, sonra daha net bir şey söylerim."

"Peki ya ip doktor?"

"İlk bakışta diğerlerinden farklı görünüyor, daha kalın ve plastik kaplamalı. Çamaşır ipi. Katilin ipin türünü değiştirmeye karar verdiğini sanmıyorum."

Teknik ekip kıyafetin geri kalan parçalarını poşetlere koydu ve ceset, ameliyathanenin soğuk ışığı altında çıplak kaldı. Şişkinlikler sırtında ve omuzlarındaydı. Kalbi durunca kanın kendi ağırlığıyla kalça ve baldırlarda toplanmasıyla mor bir harita oluşturmuşlardı. Şişkinlikler vücudunun formunu öyle bozmuştu ki tazecik görüntüsünden eser kalmamıştı. Yüzündeki çamur izini yıkayınca tokat izleri ve yumruk darbesiyle kırılan dişi ortaya çıktı. San Martín bir yandan Jonan'a biraz daha yaklaşmasını söylerken, diğer yandan penseyle dişi çıkarıyordu. Yıkandıktan sonra bile üzerindeki cesedin kokusuyla karışmış parfümü duyulabiliyordu, gerçekten iğrençti. Jonan oldukça etkilenmiş, benzi atmıştı, bakışlarını kızın yüzünden ayıramıyordu ama yine de metanetini korumaya çalışıyordu. Soluk alış verişi dengeliydi, arada teknik bir soruyla derin bir sessizlik yaşanıyordu.

Amaia, televizyonlardaki polisiye dizilerin uyandırdığı en büyük etkinin herhangi bir bazen iki olayı bir gecede çözmeleri olduğunu düşünüyordu. Normalde otopsi, kimlik tespiti, sorgulama ve DNA testleri acilse on beş gün, değilse bir buçuk ay sürerdi. Üstelik Navarra'da DNA testi yapılabile-

cek bir adli laboratuvar bile yoktu. Testleri Zaragoza'ya yollamak gerekiyordu ve bazı testlerin aşırı pahalı olması da durumu iyice imkânsızlaştırıyordu. Ama özellikle filmlerdeki araştırmacıların, en iyi durumda gaz ve mide bulandırıcı kokular yayan cesedin üstüne eğilerek notlar alıp bilgi aktarmaları ona komik geliyordu.

Bazı savcı ve polislerin jürinin manipüle edilmiş, çoğunlukla bahsedilen dizilerden aldığı adli teknik bilgisini tehlikeli bulduklarını okumuştu, onları hiçbir kriter olmadan deney, analiz ve karşılaştırmaya yapmaya itiyorlardı, gerçi bu sayede bazı bilimadamları bilgilerini sergilerken jüri de Fransız kalmıyordu. Adli böcekbilimcilerin durumunda olduğu gibi. On yıl evvel bir böcekbilimcinin çalışmalarından tek kelime anlaşılmazken bugün neredeyse herkes larvaların ve cılız faunalarının yaşını tespit ederek büyük bir başarıyla ölüm yeri ve bilgilerini bulabiliyor.

Amaia geriye kalan kıyafet parçalarının konulduğu kovaya yaklaştı.

"Padua, burada birkaç kot, parlak pembe bir Nike polar hırka kalıntıları, gümüş spor ayakkabılar ve bir çift beyaz çorap var. İlana göre kaybolduğu gün üzerinde ne vardı?"

"Kot pantolon ve kapüşonlu, kolları uzun bir tişört," dedi Padua.

"Doktor, kaybolduğu gün öldürüldüğünü söyleyebilir miyiz?"

"Bu mümkün."

"Ofisinizi kullanabilir miyim doktor?"

"Elbette."

Amaia önlüğün düğmesini açtı ve son kez cesede bakarak oradan ayrılırken şunları söyledi:

"Jonan, dışarı gel ve Johana'nın annesini getir."

Navarro Adli Tıp Merkezi birçok olayda çalışmış olmasına rağmen, hiç San Martín'in ofisine çıkmamıştı, doktor teknik ekibe ayrılan küçük ve sıkışık odada raporları imzalarken halinden oldukça memnun görünürdü. Amaia doktorun şahsına münhasır bir ofis görmeyi bekliyordu ama lüks dekorunu görünce oldukça şaşırmıştı. Ofisin çoğu ona fazlaydı, kullandığı alan şüphesiz daha azdı. Normalde üst düzey bir bilimadamının ofisinde görmeyi beklemeyeceğiniz son moda mobilyalar, büyük bir özenle yerleştirilmişti ve ışıklandırılmış bronz heykel koleksiyonu vardı. Geniş toplantı masasının üzerinde yetmişe yetmiş ölçülerde Piedad heykeli duruyordu, oldukça ağır görünüyordu. *Masayı kullanmak gerektiğinde heykeli oradan kaldırıyorlar mı acaba,* diye düşündü Amaia.

Masanın diğer ucunda Johana'nın küçük kız kardeşi, Jonan'ın önüne koyduğu bir sürü beyaz kâğıt ve kalemin ortasında bunalmış görünüyordu. Annesi, sevgi dolu bakışlarıyla ölü İsa'yı kollarının arasında tutan Bakire Meryem'e bakıyordu. Endişeyle bir şeyler söylüyor, dudakları titriyordu.

Jonan, Amaia'ya yaklaştı.

"Dua ediyor," diye açıkladı. "Heykelin kutsal olduğuna inanıp inanmadığımı sordu."

"Adı ne?"

"Inés, Inés Lorenzo. Kızın adı Gisela."

Bir dakika daha bekledi, bölmek istemiyordu ama kadın onun varlığını fark etti ve ona doğru yöneldi. Amaia sandalyelerden birine oturmasını işaret etti, kendisi de oturdu. Jonan kapının yanında ayaktaydı, Dedektif Iriarte toplantı masasındaki sandalyelerden birini çekerek ona uzattı, ardından Amaia'ya döndü ve arkasında duran kadını inceledi.

"Inés, ben Dedektif Salazar, bize Dedektif Yardımcısı Etxaide, Dedektif Iriarte ve jandarmadan Teğmen Padua eşlik edecek; sanırım tanışıyorsunuz."

Padua sandalyelerden birini alıp bir köşeye çekti. Amaia masada oturmayı tercih etmemesine sevinmişti.

"Inés," diye başladı Amaia. "Bildiğiniz gibi devriyelerden biri kızınızın cesedini buldu."

Kadın pürdikkat dinliyordu, neredeyse nefes bile almıyordu.

"Otopside birkaç gündür ölü olduğu belirlendi. Jandarma kışlasından çıkarılan kayıp ilanından beri üzerindeki kıyafet değişmemiş."

"Biliyordum," dedi sitemkâr bir bakışla Padua'ya dönerek. Amaia ağlamasından korkuyordu. Kadın bunun yerine Amaia'ya döndü ve sordu: "Ona tecavüz etmiş mi?"

"Tüm bulgular cinsel taciz gördüğü yönünde."

Inés kendini tutmaya çalışarak dudaklarını ısırdı.

"Oydu," dedi.

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Amaia merakla.

Inés kızına baktı, sandalyede dizlerinin üzerinde duruyordu ve kısmen heykelin arkasına saklanmış bir şekilde bir şeyler boyuyordu. Kadın tekrar Amaia'ya baktı.

"Düşünmüyorum, biliyorum. Kocam, kızımı kocam öldürdü."

"Neden böyle düşünüyorsunuz? O mu söyledi?"

"Hayır, söylemesine gerek yok, biliyorum. Her zaman biliyordum, ama inanmak istemiyordum. Johana doğduğunda dul kaldım, İspanya'ya geldim ve onu burada tanıdım. Evlendik ve kızımla kendi kızıymış gibi ilgilendi... Ama bir süre sonra her şey değişti. Johana onu kabullenemiyordu, ergenliktendir diye düşündüm, anlıyor musunuz? Johana gittikçe güzelleşti, siz de gördünüz, babası onu daha çok kontrol altına almam gerektiğini söylemeye başlamıştı, çünkü bu yaşlarda vücudunun olgunlaşmaya başladığını ve bilirsiniz işte erkeklerle ilgili saçmalıkları anlatmaya başlardı ve ben... yani, Johana her zaman iyi bir çocuk oldu, bana hiç problem yaratmıyordu, düzenli bir şekilde okuluna gidiyordu, öğretmenleri ondan çok memnundu, hep söylüyorlardı, isterseniz sorabilirsiniz."

"Gerek yok," dedi Amaia.

"Ergenlik çağına girince asosyalleşen tiplerden değildi. Evde bana yardım ediyor, kardeşine bakıyordu ama eşim sürekli üstüne gidiyor, eve giriş çıkış saatleriyle ilgili baskı yapıyordu. O şikâyet ediyordu, ben de... ben de eşime bir şey demiyordum, kızı için endişelendiğinden böyle yapıyor diye düşünüyordum, yine sürekli onu kontrol etmek istemesinden

bahsetmesi bana tuhaf geliyordu, bana hep şöyle derdi: 'Onu başıboş bırakırsan erkeklerle takılacak ve karnı burnunda kapına gelecek.' Korkuyordum. Bazen kızımı süzdüğünü görüyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu, efendim, hiç hoşuma gitmiyordu. Ama hiçbir şey söylemedim. Sadece bir kere. Johana mini etek giymişti ve kardeşine doğru eğildi, ona nasıl baktığını gördüm, midem bulandı, ona da belli ettim ve bana ne dedi biliyor musunuz? Bana dedi ki: 'Kızın tahrik ederse erkekler de böyle bakar işte.' Artık onun kızı değildi, önceden kızım derdi şimdi kızın olmuştu. Tek yaptığım onu üstünü değiştirmesi için odaya göndermek oldu."

Amaia soru sormadan önce Padua'ya baktı.

"Anladım... Eşiniz kızınız için çok endişeleniyordu, belki de aşırı bir şekilde, ama neden ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Nasıl takıntı yaptığını bilmiyorsunuz, şu çocuğunuzun nerede olduğunu her an öğrenmeniz için yapılmış telefon servisini almaya kadar götürdü işi. Kızımın kaybolduğu gün ona şöyle dedim: 'Telefon servisiyle ara onu,' ve o bana şöyle cevap verdi: 'Servisi iptal ettirdim. Benden geçti, artık gerekli değil, kızın çekip gitti, senden cesaret aldı. Bir daha da dönmez, kimsenin onu bulmasını istemiyor, hepimiz için en iyisi bu,' Böyle söyledi."

Amaia Padua'nın uzattığı dosyayı açtı, herkes sessizce bekliyordu.

"Bakalım. Johana cumartesi günü kayboldu ve siz ertesi gün, pazar günü ilan verdiniz. Ama siz çarşamba günü kışlayı

arayıp kızınızın o gün geri dönüp eşya, kimlik ve biraz da para alarak bir çocukla gideceğini söylediğini bildirmişsiniz. Doğru mu?"

"Evet, eşim öyle yapmamı istedi. Eve geldiğimde bana kızımın geri geldiğini, eşyalarını toplayıp gittiğini söyledi. Neden inanmayacaktım ki? Johana daha önce de, babası onu azarladığında birkaç gün arkadaşının evine gitmişti. Ama her zaman geri geleceğini biliyordum ve eşime şöyle diyordum: 'Geri dönecek.' Neden biliyor musunuz? Çünkü farcsini götürmüyordu. Çocukluğundan beri yanından ayırmadığı bir oyuncağı hâlâ yatağının üstünde durur. Bir gün kızımın geri dönüp Dientón'unu alacağını biliyordum, adını Dientón koymuştu. Bu yüzden odasına girdim oyuncağın orada olmadığını gördüm ve dünyam başıma yıkıldı. Ona inanmıştım."

"Ertesi gün ne oldu da kışlaya gidip aramaya devam etmelerini söylediniz?"

"Kıyafetleri. Ergenlik çağındaki kızların kıyafetlere olan ilgisini bilirsiniz. Onu çok iyi tanıyordum, geriye kalan kıyafetleri görünce kızımın eve hiç gelmediğini anladım. En sevdiği kot pantolonlarını bırakmıştı, bazıları yarım paçaydı, beni anlıyor musunuz bilmiyorum, etekle ya da pantolonla giydiği özel bir tişörtü vardı o duruyordu. Kıyafetlerini sadece bir kısmını götürmüştü, şu an giyemeyeceği yazlık bir kıyafet ve ona küçük gelen bir kazak... Üstelik yeni aldığı kıyafeti duruyordu, alana kadar bir hafta başımın etini yediği kıyafeti."

"Eşiniz şu an nerede?"

"Bu sabah jandarmalar bir ceset bulduklarını söylemek için geldiklerinde yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu ve neredeyse ayakta duramayacak kadar hastalandı. Uzanmak zorunda kaldı, ama ben nedenini biliyorum, hastalandı çünkü yaptığı şeyi ve daha sonra onun için geleceklerini biliyordu. Gelecekler değil mi?"

Amaia ayağa kalktı.

"Burada bekleyin, ben sizi eve götürmesi için bir araba ayarlayacağım." Kadın itiraz etmeye başladı, ama Amaia sözünü kesti. "Şimdilik kızınızın bedeni burada kalacak, şu andan itibaren yardımınıza ihtiyacım var, evinize gidin lütfen. Johana ve sevenlerinin huzura kavuşması için bu olayı artık çözmek istiyorum ama bunun için sizden istediğimi yapmalısınız."

Inés onunla göz göze gelene kadar bakışlarını kaldırdı.

"Ne derseniz yapacağım," dedi ve ardından ağlamaya başladı.

Karşı taraftaki ofisten, Ines'in çantasından çıkardığı beyaz bir mendille yüzünü kapatarak eğilmiş bir vaziyette ağladığını görebiliyorlardı, küçük kız da şaşkın bir şekilde dokunmaya cesaret edemeden annesine bakıyordu.

"Eşinin adı neydi?"

O ana kadar sessiz kalan Padua gırtlağını temizlemek için öksürdü ama sesi yine de oldukça kısık çıkmıştı.

"Jasón, Jasón Medina," dedi koltuğa gömülmüş bir şekilde.

"Kadının adamın adını bir kez bile telaffuz etmediğini fark ettiniz mi?"

Padua düşünceli bir şekilde durdu.

"Bu bize yol gösterecek. Jasón Medina'yı sorgulamak istiyorum, siz bana yeri söyleyin, kışlada mı emniyette mi?"

Teğmen Padua biraz doğruldu ve cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde duvardaki boş bir noktaya baktı.

"Kışla daha iyi olur, sonuçta olayı biz yürütüyoruz ve cesedi de biz bulduk ve bu bir Basajaun cinayeti değilse... Şimdi onu alıp kışlaya götürmeleri için arayacağım. Yine de desteğinizi isteyeceğim."

Padua, soğukkanlı bir şekilde ayağa kalktı ve ceketini düzelterek cebinden bir telefon çıkardı, numarayı tuşladı, müsaade istedi ve ofisten çıktı.

"Yine de desteğinizi isteyeceğim," diye taklidini yaptı Jonan. "Ahmak herif."

"Ne diyorsunuz?" diye sordu Amaia.

"Önceden de dediğim gibi, bir taklitçi. Basajaun'la bir ilgisi yok gibi, babasının da üvey olması dikkate değer. Johana'ya kızı olarak hitap etmemesi de araya bir mesafe koyuyor ve bu onu ailesinden biri değil de başka bir kadın olarak gördüğü anlamına geliyor. Ayrıca çarşamba günü kızın geri dönmesiyle ilgili yalan söylemesi de ilgi çekici."

"Belki annesini sakinleştirmek için öyle demiştir," dedi Jonan.

"Belki de ona tecavüz ettiği ve onu öldürdüğü içindir, kızın eve geri dönmeyeceğini biliyordu, bu yüzden takıntısı bir anda bitiverdi ve telefon servisini bile iptal ettirdi."

Amaia şüpheli ve rahatsız bir ifadeyle onları dinliyordu.

"Bilmiyorum, babasının bu olayla ilgisi olduğundan emin gibiyim ama aklıma takılan bazı detaylar var. Kesinlikle Basajaun'la bir ilgisi yok. Bu olaydaki katil acemi bir taklitçi, gazeteyi okudu ve cinayetine hatırladığı bilgilerle yeni bir görünüm verdi. Diğer yandan saldırısında cinsel bir yön de var, hâkimiyet kurma isteğiyle kendini kaybedip ona öfkeyle vurması, kıyafetini parçalaması, tecavüz etmesi, boğması... Aynı zamanda bu cinayette hayranlık uyandıracak derecede bir kusursuzluk var. Ortaya öyle zıt iki profil çıkıyor ki, iki katil olduğunu söyleyebilirim. Cinayeti işleme şekilleri çok farklı ve fantezilerini sergileme biçimleri de tek bir katil ihtimalini ortadan kaldırıyor. Bu bir tür Mister Hyde; cani, gaddar, kana susamış, ayrıca bir Doktor Jekyll gibi metotlu ve özenli; vicdan azabı çekerek kızın kolunu alıp götürmekte tereddüt etmemiş, ama yine de cesedi korumak istemiş, öyle ki işi parfüm sıkmaya kadar götürmüş, belki de fantezisinin bir parçası olarak hâlâ canlıymış gibi görünmesini istedi."

Padua küçük ofisinde elinde telefonuyla söze girdi.

"Jason Medina kaçmış, az önce bir devriye evine gitmiş ve kimse yokmuş. Öyle acceleyle çıkmış ki kapıyı kapatmayı bile unutmuş. Çekmece ve dolaplar altüst edilmiş, kaçmak için en gerekli şeyleri alıp gitmiş gibi, arabası da yok."

"Hemen karısını bulun, bakın bakalım para almış mı, pasaportunu da almışsa ülkeden çıkmayı deneyecek demek-

tir. Onu yalnız bırakmayın, eve bir nöbetçi koyun. Ve Jasón Medina için bir arama ve tutuklama emri çıkarın."

"Yapmam gerekeni biliyorum," dedi Padua tersleyerek.

30

Yağmur tüm gün durmamıştı, Elizondo'ya yaklaştıklarında daha da şiddetlenmişti. Sabah güneşinin ışıkları hızla ve gizlice batıya doğru kaçmıştı. *Hırsız kış akşamları,* diye düşündü bir kez daha, güneş her gün aldatıcı ışıklarıyla onu hayal kırıklığına uğratıyor ve keyfini kaçırıyordu. Tepelerden aşağıya doğru yoğun bir sis bulutu çöküyordu, yerden birkaç metre yükseklikte hareket ederken denizin ortasında duran bir gemiyi anımsatıyorlardı, bu hissi ilk kez yeni karakolu gördüğünde yaşamıştı.

Amaia sabahleyin kulübede çekilen fotoğrafları bilgisayara yükledi ve bir saat boyunca onları büyük bir titizlikle inceledi. Johana'nın katilinin seçtiği o yer kendi başına bir mesaj barındırıyordu, diğer cinayetlerden çok daha farklı bir mesaj. Neden başka bir yer değil de bu kulübeyi seçmişti? Padua, oranın avcı ve piknikçilerin uğrak yeri olduğunu söylemişti ama av mevsimi değildi ve dağcılar da ilkbahardan

önce oraya gitmiyorlardı. Johana'yı oraya götüren kişi bunu biliyor olmalıydı ve cinayetini işlerken kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emindi. Çamur izinin başladığı noktayı gösteren fotoğrafa tekrar baktı. Telefonu eline aldı ve Teğmen Padua'nın numarasını çevirdi.

"Dedektif Salazar, şimdi sizi arayacaktım. Inés'le birlikte bankaya gittik ve kocasının tüm hesabı boşalttığını gördük, hesapta göründüğü kadarıyla karısı evden çıkar çıkmaz parayı çekmeye gitmiş. Pasaportunu da almış, birimleri ve havaalanlarını konuyla ilgili bilgilendirdik."

"Güzel, ama ben sizi başka bir şey için aradım..."

"Buyurun?"

"Jasón Medina nerede çalışıyor?"

"Araba teknisyeni, kasabada bir atölyede çalışıyor... Yağ ve lastik değişimi vesaire... Bunu da kayda geçmeleri için emir verdik..."

Karakol sakindi. Pamplona'daki yoğun geçen yolculuktan sonra Elizondo'ya vardıklarında Jonan ve Iriarte'yi bir şeyler yemeğe göndermişti.

"Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum," demişti Jonan.

"Yine de git. Bir bira ve kalamarlı sandviçin mucizevi etkisine hayran kalacaksın."

Elinde zar zor içtiği sıcak kahvesiyle fotoğrafları inceliyordu, onlarda başka ayrıntılar bulacağına emindi. Arkasında Zabalza'nın masasından kâğıt sesleri geliyordu.

"Bütün gün burada mıydınız, Zabalza?"

Rahatsız olmuş gibi sırtını doğrulttu ve ona doğru döndü.

"Sabah buradaydım ama akşamüstü bir süreliğine çıktım."

"Sanırım yeni bir şeyler yok."

"Önemli bir gelişme yok. Freddy istikrarlı bir şekilde devam ediyor ve adli laboratuvardan da herhangi bir haber yok. Ama ayılarla ilgili aradılar, görüşmeniz olduğunu ama gitmediğinizi söylediler. Bugün gidemeyeceğinizi açıkladım. Birkaç telefon numarası ve adreslerini gönderdiler, Baztán Oteli'ndeler beş kilometre uzaklıkta."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Doğru, hep buradan olduğunuzu unutuyorum."

Amaia hiçbir zaman buraya aitmiş gibi hissetmediğini düşündü.

"Onları daha sonra arayacağım..."

Bir an Montes'i sorup sormamakta tereddüt etti ve sonunda karar verdi.

"Zabalza, Dedektif Montes bugün buraya uğradı mı?"

"Öğlen bir ara geldi. Un fabrikalarıyla ilgili emir geldiğinde beraber Vera de Bidasoa'ya gittik ve beş fabrikaya uğradık. İşimiz bitince buraya geri döndük ve görselleri yolladık."

Zabalza açıklama yaparken biraz gergin görünüyordu, sanki sorguya çekiliyor gibiydi. Amaia hastanedeki olayı hatırladı ve Zabalza'nın da her şeyi kişisel algılayan tiplerden olabileceğini düşündü.

"...Dedektif?"

"Pardon, sizi duymadım."

"Umarım sizin için bir sorun yoktur diyordum, umarım izlediğimiz adımlar sizin için uygundur."

"Ah, elbette, gayet iyi, çok iyi, artık sonuçları bekleyeceğiz."

Zabalza cevap vermedi. Masasında bilgileri kontrol etmeye devam etti. Yeniden bilgisayarının başına oturan Amaia'yı süzdü. Ondan hoşlanmıyordu, onunla ilgili konuşulmasından nefret ediyordu, Amerika'da FBI bürosunda çalışmış meşhur dedektif, artık onu tanıyordu ve tüm dünyanın önünde eğilmesini isteyen küstah sinsi bir kadın olduğunu düşünüyordu. Kardeşine bulaştığı için endişeliydi ama oralarda olduğundan beri çok da önemli bir şey olmamasına rağmen Iriarte bile bu gibi şeylerle daha çok ilgilenir olmuştu. Şimdi de Montes'e takmıştı. Montes onun okuldan eski arkadaşıydı, iyi biriydi ve o kadının karşısında dimdik durarak ağzının payını verecek kadar da yürekliydi. Ve o, bu hiçbir yere varmayan soruşturmadan ve ona göre çoğu zaman hatalı olan Dedektif Salazar'ın parlak zekâsına katlanmak zorunda olmaktan dolayı öfkeliydi. Emniyet müdürü bu görevi Amerikan dizilerindeki çakma polisler yerine işinin ehli olanlara vermek için daha ne kadar bekleyecek diye düşünüyordu. Cebinde, sessize aldığı telefonu titreyerek bir mesajı olduğunu haber veriyordu. Daha mesajı okumadan numarayı tanımıştı; sileli aylar geçmiş olsa da hâlâ mesaj atmaya devam ediyor ve o da okuyordu. Ekranda ter damlalarıyla kaplı bir erkek gövdesi vardı, hemen tanımıştı, bir an kendini kaptı-

rarak dilini dudaklarının üzerinde gezdirmeye başladı. Bir an nerede olduğunu fark etti, eliyle telefonu gizledi ve izleyen biri var mı diye etrafına bakındı. Fotoğrafı sakladı ama silmedi. Başına gelecekleri çok iyi biliyordu. İlerleyen günlerde suçluluk hissi arttıkça keyfi de kaçacaktı. Marisa ile devam etmek istiyordu, sekiz aydır birlikteydiler, onu seviyordu, güzel ve sempatik biriydi, birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı, ama...Bu fotoğrafın varlığı sadece silecek cesareti bulamadığı için tüm haftasını mahvedecekti. Öncekilerde olduğu gibi yine deneyecekti ama biliyordu ki akşam yalnız kaldığında silmeden önce bir kez daha bakacak ve sadece silmemekle kalmayacak, Santy'yi aramamak, dürtülerine hâkim olup onu eve çağırmamak için de kendini zor tutacaktı. Onunla bir yıl önce spor salonunda tanışmıştı, o zamanlar Santy'nin iki yıldır süren bir ilişkisi vardı ve onun sevgilisi yoktu. Birlikte koşuya çıkıyor, bir şeyler içmeye gidiyorlardı, hatta birkaç kez takıldığı kızlarla bile tanıştırmıştı onu, fakat geçen sene bir yaz sabahı Santy koşudan geldikten sonra onun evinde duşa girmişti, çıplak ve ıslak bir şekilde çıktığında göz göze geldiler ve bir anda kendilerini yatakta buldular. Bir hafta boyunca her sabah onun evinde buluşuyorlardı ve her sabah hissettiği arzu, hayatını daha da karmaşıklaştırıyor ve her seferinde tekrarlamayacağına dair söz veriyordu. Bir hafta sonra yeniden işine yoğunlaştı. Ve Marisa'yla ciddi bir ilişkiye başladı. Santy'ye artık görüşmek istemediğini ve onu bir daha aramamasını söyledi. İkisi de sözünü tutmuştu ama Santy bu tür pasif direnişlere devam ediyordu,

istediğini yapıyor onu aramıyordu ama çıplak fotoğraflarını göndererek aklını başından alıyor, sadece onu ve onunla sevişmeyi arzulaması için tahrik ediyordu. Bu görüntüler günün herhangi bir anında gözünün önüne geliyor ve onu tahrik ediyordu, özellikle de Marisa'yla sevişirken tüm isteği gidiyor ve tekrar Santy'yle o şehvetli, baş döndürücü ve ateşli buluşmaları düşünüyordu. Kendine öfkeliydi ve sabrı tükeniyordu, bir sabah her şeyi alıp götürecek, tüm karışıklığını süpürerek hayatının son sekiz ayını silecek bir dalga, bir fırtına bekliyordu. Bu baskıya daha ne kadar katlanabileceğini düşündü ve tekrar dedektife baktı, üzerinden yüz kere geçtikleri fotoğrafları inceliyordu, her şeyiyle ondan nefret ediyordu.

Amaia yeniden kulübenin içinde çekilen fotoğraflara baktı. Şöminenin yanında ucundaki çöp kalıntılarıyla köşeye bırakılmış eski bir çalı süpürgesinin olduğu fotoğraf. Fotoğrafı tekrar tekrar kaldırarak baktı, ta ki gördüğü şeyden emin olana kadar. Johana'nın ev numarasını çevirdi ve Inés'in hüzünlü sesini duyana kadar bekledi.

"İyi akşamlar Inés ben Dedektif Salazar."

İki üç dakika boyunca eve gittiğinde adamın paraları aldığını ve birkaç belgeyi de götürdüğünü dinledi. Sabırla, şüphelerinde haklı çıkan kadının adeta zafer kazanmış edasıyla heyecanlı konuşmasını bitirmesini bekledi. Bitirdiğinde Amaia devam etti:

"Bunlardan haberim var, yarım saat önce Teğmen Padua'yla konuştum... Fakat yardımınızın dokunabileceği bir

şey var. Eşiniz araba teknisyeni mi?"

"Evet."

"Hep bu işi mi yaptı?"

"Dominik Cumhuriyeti'nde evet, ama buraya geldiğinde başta iş bulamadı ve bir sene hayvan çiftliğinde çalıştı."

"Orada ne iş yapıyordu?"

"Çobandı, kuzuları dağa götürüyordu, bazen birkaç gün eve gelmiyordu."

"Buzdolabına, mutfak dolaplarına, kilere, yiyecek koyduğunuz her yere bakmanızı istiyorum. Bakın ve bir eksik görürseniz söyleyin."

Telefon telsiz olmalıydı, çünkü Amaia kadının aceleci adımlarını ve nefes alış verişini duyabiliyordu.

"Aman Tanrım! bütün yiyeceği götürmüş, dedektif!"

Amaia olabildiğince nazik bir şekilde telefonu kapatarak Padua'yı aradı.

"Yurtdışına kaçmaya çalışmayacak, en azından alışıldık bir şekilde. Yanında birkaç haftalık yiyecek götürmüş; şüphesiz dağa çıktı, çoban yollarını avucunun içi gibi biliyor. Ülkeden çıkarsa Pirenelcr sınırından gidecek ve yol bilgisiyle vadiyi ve dağları kimseye görünmeden geçebilecektir. Kulübeyi de biliyordu, yerlerde kuzu dışkıları vardı; onları süpürmüştü ama şöminenin orda bir sürü vardı. Ben eski patronuyla görüşelim derim. Inés bana Arizkun'da bir hayvan çiftliği olduğunu söyledi, onunla konuşun, yollarla ilgili yardımı dokunabilir. Eminim Seprona'dakiler yolları iyi biliyorlardır."

Sessizliğe rağmen Amaia telefonun diğer ucundaki Padua'da küçümseyici bir tavır seziyordu. Belki de öfkelenmişti, onu tebrik etmeyecekti. İyi bir iş çıkarmamıştı, Amaia ise bıçak sırtındaydı arapsaçına dönmüş bir araştırmanın ortasındaydı ve elinde tek bir şüpheli bile yoktu.

"Teğmen, polisten polise, bu sizinle benim aramda kalacak."

Padua acelecı bir tavırla teşekkür ederek telefonu kapattı.

31

"Ben küçük bir kızım," dedi, "sadece küçük bir kız, neden beni sevmiyorsun?"

Küçük kız yüzü toprağa bulanırken ağlıyordu. Ama cani adamın merhameti yoktu.

Nehrin gürültüsü yakından duyuluyordu, maden kokusu içine işlemişti ve nehir yatağının yanında yatarken soğuk taşlar sırtına batıyordu. Katil saçlarını iki yana taramak için üzerine doğru eğildi, bukle bukle sarı saçlarıyla çıplak göğsünü örttü. Katilin yüzü tam karşısında duruyordu, o kadar yakındı ki üzerindeki bin yıllık orman, nehir ve taş kokusunu hissedebiliyordu, gözlerine bakıyordu, yalnızca iki fosseptik çukuru görüyordu, kara ve dipsiz. Ruhu orada yaşıyor olmalıydı. bağırmak istiyordu, bedenini saran bu korkudan kurtulmak istiyordu, aklını kaçıracaktı. Ama ağzını açamıyordu, içinde biriken çığlıklar boğazından geçip dışarı çıkamıyordu, çünkü artık ölüydü. *Cinayete kurban gitmek böyle bir his*

demek ki, diye düşündü, içinde kalan sonsuz bir çığlık ve korku... Sonsuza kadar. Adam onun nasıl korktuğunu, acı çektiğini görüyordu ve kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Üzerine doğru eğilerek fısıldadı:

"*Ama*'dan korkma, küçük sürtük. Seni yemeyeceğim."

Tahta masanın üzerindeki telefon, bir oyma testeresi gibi ses çıkarmaya başlayınca Amaia yatakta doğruldu, korkmuş ve afallamıştı, sanki gerçekten bağırmıştı. Terlemişti, yüzüne ve boynuna yapışan bukle bukle saçlarını ayırırken masanın üzerinde titreşimin etkisiyle dev, uğursuz bir böcek gibi hareket etmekte olan telefona baktı. Sakinleşmeye çalışarak birkaç saniye bekledi. Ahizeyi kulağına dayadığında hâlâ kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyordu.

"Dedektif Salazar?"

Iriarte'nin sesini duyunca şimşek hızıyla gerçekliğe geri döndü.

"Evet, buyrun."

"Sizi uyandırdım mı? Özür dilerim."

"Önemli değil, endişelenme," diye yanıtladı. *Hatta sana bir iyilik borçluyum,* diye düşündü içinden.

"Hatırladığım bir şey için aradım. Siz cesedi gördüğünüzde, 'o zamandan beri aklımdan çıkmıyor,' gibi bir şey söylemiştiniz ve o bir 'Pamuk Prenses,' demiştiniz hatırlıyor musunuz? Tuhaf ama ben de aynı hisse kapılmıştım ve yaptığınız yorum bana başka yerde, başka bir olayda yaşadığım aynı hissi anımsattı. Sonunda hatırlayabildim. Bu yaz eşim ve çocuklarımla Tarragona kıyısında bir otelde kalmıştık, bi-

lirsiniz, büyük bir havuz ve animasyonların olduğu türden. Bir sabah oradaki çocukların tuhaf bir şekilde gergin olduklarını, bir şeyden etkilenmiş ve heyecanlanmış gibi garip davrandıklarını fark ettik. Gizemli hareketlerle bahçede bir o yana bir bu yana koşuşturup taş, çiçek ve çubuk topluyorlardı. Onları takip ettim ve hepsini bahçenin bir köşesine toplayıp çember oluşturarak ölü bir serçeye tabut yaptıklarını gördüm. Üzerinde bir sürü kâğıt havlu vardı, etrafı çakıl ve kumla örülmüştü, kuşun etrafına çiçeklerden çelenk yapmışlardı. Çok etkilenmiştim, yaptıkları bu şey için onları tebrik ettim ve hastalık bulaşabileceğini söyleyerek ellerini yıkamalarını söyledim. Daha sonra neredeyse sürükleyerek onları oradan uzaklaştırdım. Oyunlar oynayarak kuşu aklından çıkarmalarını sağladım ama günlerce bir grup çocuğun serçenin bulunduğu köşeye yaklaştığını gördüm. Bir görevliye söyledim, yetişkinlerin şikâyetleri üzerine onu oradan kaldırıp çöpe attılar, hayvan daha sonra kurtlandı."

"Onun cesedini çocukların bulduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Babası çocuğun arkadaşlarıyla dağa gittiğini söyledi. Çocukların onu orada bulduklarını düşünüyorum ama o gün değil, daha önce, cesedi bulup bir tabut yapmaya karar verdiler, çiçeklerle... Muhtemelen üstünü onlar kapattı. Ayrıca parfüm şişesinin üstündeki parmak izleri küçük. Kadına ait olduğunu düşündük ama çocuklara ait de olabilir. Hatta ben öyle olduğuna eminim."

"Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler."

***

Mikel sekiz yaşındaydı ve başını belaya sokmanın ne demek olduğunu biliyordu. Iriarte'nin ofisinde sandalyede oturmuş sakinleşmeye çalışarak ayaklarını ileri geri sallıyordu. Ailesi yapmacık gülüşlerle ona bakıyordu, sakinleştirmekten çok gizli bir mesaj vermeye çalışıyor gibiydiler. Annesi üzerini ve saçını en az üç kez düzelterek ne olup bittiğinden emin olmayan bir ifadeyle, endişe içinde ona bakıyordu. Babası daha netti: 'Endişelenme, sana bir şey olmayacak. Birkaç soru soracaklar, sen de olabildiğince açık bir şekilde gerçeği söyleyeceksin.' Gerçek. Gerçeği ancak her şey sona erdiğinde söyleyebilirdi. Şu an kapının önünde sıraya girmiş bekleyen aileleriyle gelen arkadaşlarını ve çaresiz bakışlarını görüyordu ve kaçacak hiçbir yeri olmadığını biliyordu. Jon Sorondo, Pablo Odriozola ve Markel Martínez. Markel on yaşındaydı ve çetin bir çocuğa benziyordu, Jon ise tam bir ödlekti, sordukları an her şeyi anlatabilirdi. Tekrar ailesine baktı, derin bir nefes alarak Iriarte'ye şöyle dedi:

"Biz gittik."

Yarım saat aileleri sakinleştirmek ve avukata ihtiyaç olmadığına, ama isterlerse yine de arayabileceklerine ikna etmekle uğraştı. Sonunda hemfikir oldular ve Amaia onları toplantı odasına götürmeye karar verdi.

"Pekâlâ, çocuklar," diye başladı Iriarte, "olanları anlatmak isteyen biri var mı?"

Çocuklar önce birbirlerine sonra ailelerine baktılar ve sessiz kaldılar.

"Tamam, benim sormamı ister misiniz?"

Başlarıyla onayladılar.

"O kulübeye sıkça gidiyor muydunuz?"

"Evet," diye cevap verdiler hep bir ağızdan, korkudan titreyen çekingen bir sınıf gibi görünüyorlardı.

"Onu kim buldu?"

"Mikel ve ben," diye cevap verdi Markel alçak sesle, yine de gururlu tavrından ödün vermiyordu.

"Bu çok önemli, onu bulduğunuz günü hatırlıyor musunuz?"

"Pazar günüydü," diye cevap verdi Mikel. "Büyükannemin doğum günüydü."

"Yani kızı buldunuz, diğerlerine haber verdiniz ve her gün onu görmek için geri döndünüz."

"İlgilenmek için," diye düzeltti Mikel. Annesi dehşete kapılmış bir şekilde eliyle ağzını kapattı.

"Ama Tanrı aşkına, kız zaten ölü!" diye bağırdı babası.

Aileler endişeli bir şekilde aralarında konuşmaya başladılar. Iriarte onları sakinleştirmeye çalıştı.

"Çocukların bakış açısı farklıdır ve ölüm onlarda oldukça merak uyandıran bir durumdur," dedi onlara dönerek. "Yani onunla çok iyi ilgilendiniz, peki çiçekleri siz mi koydunuz?"

Sessizlik.

"Onca çiçeği nereden buldunuz? Bu sıralar bölgede neredeyse hiç çiçek yok..."

"Büyükannemin bahçesinden," dedi Pablo.

"Doğru," dedi annesi. "Annem söylemek için beni aradı,

oğlumun her akşam çiçek toplamak için oraya gittiğini, onları bana getirip getirmediğini sordu ben de getirmediğini söyledim. Bir kıza götürdüğünü düşündüm."

"Aslında öyleydi," dedi Iriarte.

Annesi kime götürdüğünü düşününce ürperdi.

"Parfüm de götürdünüz mü?"

"Anneminkini aldım," dedi Jon neredeyse fısıldayarak.

"Jon!" diye bağırdı annesi. "Nasıl...?"

"Kullanmadıklarından biriydi, yıllardır banyoda duruyor..."

Annesi oğlunun en pahalı parfümünü aldığını anlayınca elini alnına koydu, özel günler için saklıyordu.

"İnanamıyorum, Boucheron'u mu aldın?" beş yüz Euroluk parfümü cesedin üstüne sıktığını öğrenince çok öfkelenmişti.

"Parfümü neden sıktınız?" diye araya girdi Iriarte.

"Kokudan dolayı, her seferinde daha kötü kokuyordu..."

"Oda parfümlerini bu yüzden mi koydunuz?" Dördü de başıyla onayladı.

"Tüm paramızı buna verdik," dedi Markel.

"Vücudunda herhangi bir yere dokundunuz mu?"

Görünen o ki bu soru aileleri rahat etmişti, yerlerine geri dönüp iç çekerek onaylamayan bakışlar atıyorlardı.

"Üstü açıktı," dedi çocuklardan biri kendini savunarak.

"Çıplaktı," dedi Mikel. Çocukların arasında bir gülüşme başladı ama ailelerinin korkutucu bakışlarını fark edince hemen sustular.

"Yani üzerini kapatıp, onu örttünüz mü?"

"Evet kıyafetleriyle... yırtılmışlardı," dedi Jon.

"Ve yatakla," diye ekledi Pablo.

"Kızda herhangi bir eksiklik gördünüz mü? Cevabı iyi düşünün."

Birbirlerine bakarak kafalarını salladılar ve Mikel konuştu.

"Çiçek demetini yerleştirmek için kolunu oynatmaya çalıştık ama elinin olmadığını görünce öyle bıraktık çünkü çok korkmuştuk."

Amaia çocuk aklının nasıl işlediğini görünce çok etkilenmişti. Kolundaki kesikten korkuyorlardı ama tecavüze uğramış bir cesetten korkmuyorlardı. Onları korkutan temiz bir kesikti, oysaki tüm boş zamanlarını çürüyen bir cesedin yanında geçirmişlerdi. Merak duyguları daha ağır basıyordu ve bu Amaia'yı oldukça şaşırtıyordu.

Amaia bir soru yöneltti.

"Kulübe oldukça temizdi, siz mi temizlediniz?"

"Evet."

"Yerleri süpürdünüz, oda parfümleri koydunuz ve çöpleri yakmayı denediniz..."

"Ama çok duman çıkıyordu ve birinin görüp gelmesinden korktuk ve..."

"Kana ya da kurumuş çikolataya benzer bir şey gördünüz mü?"

"Hayır."

"Cesedin yakınlarına dökülmüş herhangi bir şey yok muydu?"

Başlarını sallayarak hayır dediler.

"Her gün gidiyordunuz, değil mi? Sizden başka biri oraya girmiş olabilir mi?"

Mikel omuz silkti. Amaia kapıya doğru yöneldi.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi ailelere. "Ve sizler, bir ceset bulunduğunda polisi aramak gerektiğini bilmelisiniz. O kızın onu çok özleyen bir ailesi var, ayrıca doğal bir şekilde ölmedi ve bunu polise geç bildirince katil kaçabilir. Demek istediğim şeyin önemini anlıyor musunuz?"

Başlarıyla on,ayladılar.

"Şimdi kıza ne olacak?" diye sordu Mikel.

Iriarte gülümsedi, bir yandan kendi çocuklarını düşünüyordu. Pamuk Prenses'in yedi cüceleri. Karakolda sorguya çekiliyorlardı, aileleri bu dehşet karşısında mahcup olmuşlardı, onlar ise ölü prensesleri için endişeleniyorlardı.

"Onu annesine geri vereceğiz, onlar da gömecekler... Üzerine çiçekler koyacaklar..."

Birbirlerine bakıp memnun bir ifadeyle başlarını salladılar.

"Belki mezarını ziyarete gidebilirsiniz."

Çocuklar heyecanlı bir şekilde gülümsediler, anne ve babaları bu fikirden hoşlanmadı ve onları dışarı çıkarmadan önce çocuklarına son bir bakış attılar.

Amaia Johana'nın fotoğraflarını astığı panonun karşısına oturdu, bir kez daha çocuk aklına hayran kaldı. Iriarte, Zabalza'yla birlikte içeriye girdi ve önüne bir bardak kahve koyarken açıkça gülümsedi.

"Pamuk Prenses," dedi gülerek. "O çocukları için üzülüyorum, aileleri kesin onları psikoloğa gönderecek. Ve artık keşif yapmak için dağa gitmelerine de izin vermeyecekler."

"Peki, sizin çocuklarınız olsa ne yapardınız?"

"Yani çok sert davranmazdım, önceden olsa belki farklı bir cevap verirdim, ama şu an çocuklarım var dedektif ve sizi temin ederim bu son birkaç yılda çok şey öğrendim. Keşif yolculuklarına biz de çıktık, özellikle kırsal kesimde yaşayan herkes bunu yapmıştır, eminim siz de öyle, burada büyüdünüz, nehre gidip oralarda da keşfe çıktım."

"Evet, bu bana da tuhaf gelmiyor, çocuk merakı ama burada bir cesetten bahsediyoruz, normalde görünce çığlık çığlığa kaçman gereken bir görüntüden."

"Birçok insan için böyle olabilir ama aslında o kadar korkulacak bir şey yok. Çocuklarda korku faktörü daha farklıdır ve bu gerçek korkudan çok hayali korkuyla ilişkilidir, çünkü onlar gerçek tehlikeyle hayali olanı ayırt edemezler. Eminim ilk gördüğünde çok korkmuşlardır ama sonrasında merak daha baskın gelmiştir, çocuklar her şeyi merak ederler. Biliyorum karşılaştırılamaz ama ben yedi yaşındayken ölü bir kedi bulmuştum. Arkadaşlarımla birlikte o kediyi üzerine çakıllar koyarak gömdük, çubuklarla haç şekli yaptık, çiçekler koyduk, onun için dua bile ettik, ama bir hafta sonra kardeşimin arkadaşları nasıl olduğuna bakmak için onu çıkarıp tekrar gömdüler."

"Evet, bu çocuk merakına daha çok uyan bir hikâye ama o sadece bir kediydi. Bir insan cesedi karşısında korkmaları

gerekiyordu, kendi türümüzden birini bu halde görünce korkarız, bu kaçınılmazdır."

"Yetişkinler evet ama çocuklar farklı. Böyle bir şey ilk defa yaşanmıyor. Birkaç yıl önce Tudela bostanlarının olduğu bölgede birkaç gündür kayıp olan bir kızın cesedini buldular. Aşırı dozdan ölmüştü ve cesedini birkaç çocuk bulmuştu. Onlar da durumu polise bildirmek yerine üzerini plastik ve tahtalarla örtmüşlerdi. Polis kızı bulduğunda ortaya daha çok şüphe çıktı; otopside aşırı dozdan öldüğü anlaşıldı ama bıraktıkları izler yüzünden çocuklardan bile şüphelendiler. Araştırmacılar da olayın başta daha farklı olduğunu düşündüler."

"İnanılmaz."

"Ama gerçek."

Jonan kapıyı tıklatarak açtı.

"Dedektif, Teğmen Padua aradı, Jasón Medina'yı Goramendi'de gözaltına almışlar. Eratzu yakınlarında bir dağ kulübesinde bulunmuş. Arabası da yaklaşık on iki kilometre uzaklıkta, ağaçların arasına gizlenmiş bir halde ele geçirilmiş. Bagajda içinde kız giysileri olan bir spor çantası, Johana'nın kimliği ve bir oyuncak fare varmış. Şu an Lekaroz Askeri Hapishanesi'nde. Padua sorguya başlamak için sizi bekleyeceğini söyledi."

"Ne kadar kibar!" diye dalga geçti Iriarte.

"Bana bir iyilik borçlu," dedi Amaia çantasını alarak.

Jandarma kışlası yeni karakola kıyasla daha demode kalıyordu, ama yine de son teknoloji gözlem kameraları Amaia'nın gözünden kaçmadı. Üniformalı bir jandarma girişte sağda bir ofisi işaret ederek onları selamladı. Diğer jandarma onları yarı aydınlık bir koridordan geçirerek yıkık dökük kapıların olduğu bir yere götürdü. Salon geniş ve sıcaktı. Girişin hemen yanında kuru buğday demetiyle süslenmiş Immaculata heykelinin resmi asılıydı, sağda soldaysa masa ve sandalyeler vardı. Bir masanın karşısında kırk beş yaşlarında, zayıf, kısa boylu ve koyu tenli bir adam dikiliyordu. Solgun bir yüzü vardı, gözlerinin altında ve dudak çevresinde kırmızılıklar görülüyordu.

Elinde peçete üzgün bir ifadeyle kullanmaya takati bile yok gibi görünüyordu, gözlerinden akan yaşlar masanın koyu yüzeyine damlıyordu. Yanında yaklaşık otuz yaşlarında genç bir avukat vardı, telefonda birinin verdiği talimatları dinlerken diğer yandan da adama imzalaması için birkaç kâğıt uzatıyor ve müvekkiline bariz bir hoşnutsuzlukla bakıyordu.

Padua arkalarından yanaştı.

"Onu Sperona'da bulduklarından beri durmadan ağlayıp sızlıyor. Jandarmaları görür görmez itiraf etti, yol boyunca susmadığını ve onu oraya oturttuğumuzdan beri kendini yırtarak ağlamaktan başka bir şey yapmadığını söylediler. Aslında zabıt tutmalıydık çünkü geldiğinden beri durmadan katilin kendisi olduğunu tekrarlayıp durdu ve ifade vermek istiyordu. Feryat etmekten bitkin düşmüş olmalı."

Masaya yaklaştılar. Bir jandarma kamera kaydına baş-

ladı ve selamlaşma, sunum, tarih ve saat bilgisi verdikten sonra oturdular.

"Öncelikle bunun usulsüz olduğunu söylemek zorundayım, ben olmadan nasıl ifade alırlar anlamıyorum," diye şikâyet etti avukat.

"Müvekkiliniz gözaltına alındığı andan beri avaz avaz itirafta bulunarak bir an önce ifade vermekte ısrar ediyordu."

"...Yine de geçersiz saymalıydınız..."

"Onu henüz sorguya almadık hanımefendi, neden öncelikle kendisini dinlemiyorsunuz?"

Avukat dudaklarını ısırdı ve bir sandalye alarak birkaç santimetre öteye çekti.

"Bay Jasón Medina," diye başladı Padua. Adını duyunca dalgınlığından sıyrılıp irkilerek doğruldu ve dikkatli bir şekilde Padua'nın elindeki kâğıtlara baktı. "İfadenize göre ayın dördü, cumartesi günü üvey kızınız, Johana Márquez'den arabayı yıkamaya götürmek için size eşlik etmesini istediniz ama benzinciye gitmek yerine arabayı dağa giden yola sürdünüz. Tenha bir bölgeye vardığınızda arabayı durdurup üvey kızınızdan sizi öpmesini istediniz, olumsuz bir tepki alınca kızıp ona tokat attınız. Johana sizi annesine ve hatta polise şikâyet etmekle tehdit etti. Daha çok sinirlendiniz ve endişelendiniz, bunun üzerine ona tekrar vurdunuz ve dediğinize göre kız bayıldı." Jasón başıyla onayladı. "Arabaya bindiniz, bir süre daha sürdünüz ama hâlâ baygın olduğunu görünce onunla ilişkiye girmeye karar verdiniz, böylece direnemeyecekti. Arabayı ağaçlık bir alana park ettiniz ve kol-

tuğu yatırarak Johana'nın üzerine eğilip tecavüz girişiminde bulundunuz. Ama kız uyanıp çığlık atmaya başladı. Doğru mu?"

Jasón Medina titreyerek başını salladı, gözyaşları sümükleriyle karışarak yüzünden aşağıya doğru süzülüyordu.

"Dediğinize göre ona art arta vurdunuz. Her çığlık attığında daha da heyecanlanıyordunuz, vazgeçmeden direniyordu bu yüzden daha sert vurmak zorunda kaldınız. Kız yine de bağırmaya ve var gücüyle size vurmaya devam etti. Hareketsiz kalana kadar boğazını sıktınız. Öldüğünü anlayınca cesedi bırakmak için bir yer bulmaya karar verdiniz. Çoban olarak çalıştığınız, dönemler birçok kez gittiğiniz için dağdaki kulübeyi biliyordunuz. Arabayı oraya sürdünüz ve cesedi kulübeye götürerek orada bıraktınız. Daha sonra gazetede Basajaun ile ilgili çıkan haberleri hatırladınız ve cinayeti ona benzetmeye çalıştınız; Johana'nın kıyafetlerini yırttınız, tıpkı gazetede okuduğunuz gibi. Ve ona tecavüz etmek sizi oldukça heyecanlandırdı."

Jasón bir an gözlerini kapattı, Amaia suçluluk duygusundan olduğunu düşündü ama kesinlikle yeniden ölüm anını yaşıyordu, tüm ayrıntıları beynine kazımıştı. Oturduğu yerde kıpırdandı, avukatın dikkatini çekmişti, pantolonundaki sertleşmeden oluşan şişkinliği görünce tiksinerek geri çekildi.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı.

Padua fark etmemiş gibi okumaya devam etti.

"Ama aynı sahneyi oluşturmak için ne ipiniz ne de halatınız vardı, bu yüzden eşiniz dönmeden eve gidip duş aldı-

nız, artan çamaşır ipinden alıp üvey kızınızın boynunu sarmak için kulübeye götürdünüz. Sonrasında tekrar eve döndünüz. Eşiniz kayıp ilanı vermekte ısrar edince Johana'ya ait birkaç eşyayı alarak arabanın bagajına attınız ve eşinize Johana'nın eşyalarını alıp gittiğini ve artık ilana gerek olmadığını söylediniz... Bay Medina ifadeniz bu yöndedir değil mi?"

Jasón bakışlarını indirdi ve başıyla onayladı.

"Sözlerinizle onaylamanız gerekiyor, bayım."

Adam kamerayı öpecek gibi öne eğildi ve açıkça söyledi.

"Evet, efendim, doğrusu budur, Tanrı şahidim." Sesi biraz yüksek ve yumuşaktı, gözlerini kısarak avukatına baktı.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı kadın.

"İfadenizi onaylıyor musunuz, Bay Medina?"

Jason yeniden öne eğildi.

"Evet."

"Okuduğum şeylerde hemfikir misiniz, yoksa eklemek ya da çıkarmak istediğiniz bir kısım var mı?"

"Hemfikirim."

"Pekâlâ Bay Medina, şimdi, her şey oldukça açık olsa da size birkaç soru sormak istiyoruz."

Avukat yavaşça doğruldu, sıranın kendisine geldiğini düşünüyordu.

"Polis teşkilatından Dedektif Salazar'la tanışmıştınız, kendisi size birkaç soru sormak istiyor."

"İtiraz ediyorum," diye araya girdi avukat. "Müvekki-

limin hayatı bu ifadeyle yeterince karıştı, zaten itirafta bulundu. Kim olduğunuzu biliyorum," dedi Amaia'ya yönelerek, "ve de niyetinizi."

"Niyetimin ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Amaia sabırlı bir şekilde.

"Basajaun cinayetlerini müvekkilimin üzerine yıkmaya çalışıyorsunuz."

Amaia başını sallayarak güldü.

"Sakin olun, şu andan itibaren cinayet şekli uyuşmuyor zaten. Baştan beri öyle olmadığını biliyorduk, az önce verdiği bilgilerle de bunu neredeyse kesinleştirmiş oldu."

"Neredeyse mi?"

"Katille ilgili bir husus dikkatimizi çekti. Bu soruşturmayı ileriye taşıyabilmemiz için müvekkilinizin makul bir açıklama yapması gerekiyor."

Avukat dudağının iç kısmını ısırdı.

"Bakın, yapacağımız şu: Ben soruyorum, müvekkiliniz cevaplıyor, siz de onaylıyorsunuz..."

Avukat memnun olmayan bir ifadeyle baktı ve başıyla onayladı. Padua Medina'ya kalkması için işaret etti ama Amaia onu durdurdu. Oturduğu yerden kalktı ve adamın sol tarafına geçerek oturdu, konuşmak için biraz ona doğru eğildi, o kadar yaklaştı ki neredeyse kıyafetine değecekti.

"Bay Medina, Johana'ya birçok kez vurduğunuzu ve ona tecavüz ettiğinizi itiraf ettiniz, başka bir şey yapmadığınıza emin misiniz?"

Adam sessizce doğruldu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu avukat.

"Cesedin bir eli ve sağ kolunun dirsekten aşağısı kesilmiş," dedi masanın üzerine iki adet fotoğraf koyarak.

Avukat kaşlarını çattı ve müvekkilinin kulağına bir şey fısıldadı. Adam itiraz etti.

Amaia'nın sabrı tükeniyordu.

"Dinleyin, verdiğiniz ifadenin yanında kesik bir kol çok küçük kalıyor, parmak izlerinden kimlik teşhisi yapamayalım diye mi kestiniz?"

Adam bu fikir karşısında şaşırıp kaldı.

"Hayır."

"Fotoğraflara bakın," diye ısrar etti Amaia.

Jasón kısa bir bakış attı ve iğrenerek başını çevirdi.

"Tanrım! Hayır, bunu ben yapmadım, boynuna ipi geçirmek için döndüğümde bu şekildeydi, bir hayvan falan yapmıştır diye düşündüm."

"Eve gidip tekrar kulübeye dönmeniz ne kadar sürdü? İyi düşünün."

Jasón inleyerek ağlamaya başladı, baştan aşağıya titriyordu.

"Burada bitirmeliyiz, Bay Medina'nın dinlenmeye ihtiyacı var," diye bir öneride bulundu avukat.

Amaia'nın sabrı tükendi.

"Bay Medina ben ne zaman dersem o zaman dinlenecek."

Adama doğru eğilirken masaya sıkıca vurdu, etrafa su damlacıkları sıçradı. Adamın inlemeleri anında kesildi.

"Cevap verin," dedi emir veren bir tonla.

"Bir buçuk saat ya da daha fazla, karım işten eve döneceği için acele ettim."

"Ve kulübeye vardığınızda kolunun kesilmiş olduğunu gördünüz?"

"Hayır, yemin ederim, sandım ki..."

"Kan var mıydı?"

"Ne?"

"Yaranın etrafında kan var mıydı?"

"Biraz, ama çok az, az bir miktar, ufak bir leke gibi..."

Amaia, Padua'ya baktı.

"Çocuklar olabilir mi?" dedi adam.

"...Plastiğin üzerinde," diye mırıldandı Jasón.

"Ne plastiği?"

"Kan beyaz bir plastiğin üzerindeydi," diye geveledi.

Amaia adamın berbat kokusundan tiksinerek ayağa kalktı.

"Bunu iyi düşünün. Döndüğünüzde kulübenin yakınlarında birini gördünüz mü?"

"Kimseyi görmedim, ama..."

"Evet?"

"Sanki başka biri daha gelmişti, ama çok endişeliydim. Birinin beni gözetlediğini bile düşündüm. Johana olduğunu sandım..."

"Johana mı?"

"Ruhu, yani, hayaleti."

"Yolda başka bir arabayla karşılaştınız mı ya da yakın-

larda başka bir araba gördünüz mü?"

"Hayır ama giderken bir motor sesi duydum, dağ motoruna benziyordu. Çok gürültü çıkarırlar. Seprona olduğunu düşündüm, dağa çıkmak için kullanılanlardan. Oradan koşarak uzaklaştım."

Başka Baharlar

Bu sefer her şey daha farklıydı. Yıllar geçmişti. Artık Pamplona'da yaşıyordu, Elizondo'ya yalnız hafta sonları dönüyordu. Hasta ve yatalak annesi onu yiyip bitiren Alzheimer hastalığının üstüne bir de zatürre olmuş ve hastane yatağına mahkûm kalmıştı. Aylardır neredeyse konuşamıyor, yalnızca su, yemek gibi basit kelimeleri söyleyebiliyordu. Doktorun talebiyle ve var gücüyle hastaneye yatırılmaması için ısrar eden Flora'ya karşı bir haftadır Universitario Hastanesi'ndeydi, Rosario nefessiz kalıp ölmemek için oksijen almak zorunda kalınca, Flora ambulans çağırıp onu evden götürmeye mecbur olmuştu. Yine de şovunu yapmış ve annesini ne olursa olsun orada terk etmemek için direnmişti, kardeşlerine Rosario'yu daha sık ziyaret etmeleri gerektiğini söyleyerek sitem etmekten de geri kalmıyordu.

Amaia odaya girdi, on dakika boyunca Flora'nın sitemlerini dinledikten sonra annesine göz kulak olacağına söz vererek onu kafeteryaya göndermişti. Kardeşinin ardından kapıyı kapattıktan sonra rahat nefes alabilmesi için çalıştıkları hastanenin yatağında yarı uzanmış yatan yaşlı kadına

baktı. Korkuyordu, küçüklüğünden beri onunla ilk defa yalnız kalıyordu. Ayakuçlarına basarak pencerenin yanındaki koltuğa gitti, uyanıp bir şey istememesi için dua ediyordu. Ona dokunmak zorunda kalsa nasıl hissedeceğini kestiremiyordu.

Sakınarak koltuğa oturdu ve yavaşça pencerenin denizliğinde duran Flora'nın dergilerinden birini aldı. Tekrar annesine baktı ve çığlığına engel olamadı. Kalbi çıkacak gibi atıyordu. Annesi ona bakıyordu, yüzünde yapmacık bir gülümseme ve gözlerinde kötümser bir parıltı vardı.

"*Ama*'dan korkma, küçük sürtük. Seni yemeyeceğim."

Kadın tekrar uzandı, gözlerini kapattı ve bir anda nefes alış verişi dalgalanarak yükseldi. Amaia oturduğu yerde sindi ve farkında olmadan dergiyi yırttığını fark etti. Birkaç saniye öylece kaldı, kalbi ağzındaydı, aklından geçenlerle zihninin içinde çığlıklar atıyordu, yorgunluğu ve anıları ona kötü bir oyun oynamıştı. Gözlerini annesinden ayırmadan ayağa kalktı, son aylarda olduğu gibi uyuşuk ve ifadesiz görünüyordu. İhtiyar kadın bir şeyler fısıldadı. Yanağından aşağıya doğru salya akıyordu, gözleri kapalıydı. Boğuk bir mırıldanma, anlaşılmaz kelimeler... Oksijen tüpünün plastipi kulağından çıkmış yumuşak bir tıss sesi çıkarıyordu. Rüya görüyor olmalıydı, su gibi bir şey mırıldanıyordu. Sesi o kadar zayıftı ki hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yatağa doğru yaklaştı ve dinledi.

"Sssss suuuuuh."

Ne dediğini anlamak için ona doğru eğildi.

Rosario gözlerini açtı, içine işleyen cani bakışlarıyla o andan nasıl keyif aldığı görülüyordu. Gülümsedi.

"Hayır, seni yemeyeceğim, ama kalkabilseydim yapardım."

Amaia gözlerini annesinden ayırmadan tökezleyerek kapıya doğru ilerledi. Amaia'da yarattığı korkudan zevk alıyordu, şeytani bakışlarıyla gök gürültüsüne benzeyen kahkahalar atarak gülmeye devam ediyordu, nefes darlığı çeken biri için imkânsız görünüyordu. Amaia kapıyı kapattı ve Flora gelene kadar bir daha odaya girmedi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu onu görünce. "İçeride olman gerekiyordu."

"Geliyor musun diye bakıyordum, artık gitmek zorundayım."

Flora saatine baktı ve kaşlarını yukarıya kaldırdı, Amaia bu suçlayıcı ifadeyi birçok kez görmüştü.

"Ya *ama*?"

"Uyuyor..."

Ve öyleydi, tekrar içeri girdiklerinde uyuyordu.

32

Eve geldiğinde masanın üzerinde James'in bıraktığı bir not buldu, üzerinde yemeğe gittikleri ve akşama kadar Engrasi Teyze'yle Irati Ormanı'nda olacakları; buzdolabında ona yemek bıraktıkları yazıyordu, sonunda da akşama görüşürüz diyordu. James isminin yazılı olduğu yerde kısa bir "Seni seviyorum" yazıyordu, o kendi kızlarına tecavüz eden insanların mide bulandırıcı olayları peşinde koştururken kendini insanların yemeğe ve gezilere gittikleri dünyadan çok uzak ve yalnız hissetmişti. Nefes alış verişini ve teyzesi varken televizyonun hiç kapanmadığı evin ağır sessizliğini dinleyerek merdivenlerden çıktı. Üzerini çıkarıp ısınması için suyu açarak çamaşırlarını kirli sepetine attı ve aynada kendine baktı. Zayıflıyordu. Son günlerde çok fazla öğün atlıyor ve sadece sütlü kahve içiyordu. Elini karnına götürdü ve yavaşça üzerinde gezdirdi, ardından ellerini böbreklerinin olduğu bölgeye götürdü ve geriye doğru eğilerek karnını dışarıya çıkardı. Aynada kendine bakarak güldü. James gebelik te-

davisi konusunda canını sıkmaya başlamıştı. Çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğini, ailesinin ona baskı yaptığını biliyordu ama yapacakları testleri düşününce bile içinden bir şeyler kopuyor gibi oluyordu. James ise günlerce kucaklarında çocuklarıyla gülümseyen mutlu ailelerin resimlerinin olduğu klinik broşürleri ve bir sürü video göstermişti. O şeylerde ardı arkası kesilmeyen küçük düşürücü testleri, tahlilleri, hormon değişikliklerini ve onların yan etkilerini, verilen ilaçlardan dolayı oluşan ani ruhsal değişimleri göstermiyorlardı. O an duygusallaşmıştı, *belki de denemeyi kabul edebilirim,* diye düşündü. Kafasının içinde Anne'nin annesinin sözleri yankılanıyordu: "Kalbimin derinliklerinden doğurdum onu, kollarımın arasına aldım."

Duşa girdi ve kendini sıcak suyun altına bırakarak, derisini kızartan suyun verdiği yanmayla karışık memnuniyeti hissetti. Başını duş camına yasladı ve keyifsiz olmasını James'in evde olmamasına bağladı. Yorgundu ve biraz uyku iyi gelebilirdi ama James yokken uyuyakalınca kendini kötü hissediyordu. Çeşmeyi kapattı ve birkaç dakika üzerindeki su süzülsün diye duşun içinde bekledi; sonrasında çıkıp James'in hediye ettiği, ayaklarına kadar uzanan uzun bornozunu giydi. Saçını kurutmak için yatağa oturdu ve biraz önce aklından çıkardığı kestirme fikri o an çok güzel görünmeye başladı. Sadece birkaç dakikalığına uzanabilirdi, zaten muhtemelen uyuyamayacaktı.

Glock 19 modeli keskin nişan sistemiyle harika bir si-

lahtı; biraz ağırdı, plastik kaplamaydı, boşken 595, doluyken 850 gramdı. Silaha entegre güvenlik, horoz ya da atışa hazır değilken kilitlenmesini sağlayan başka bir kontrol sistemi yoktu. Dışarıda görev yapan polisler için iyi bir silahtı, ama yine de bir polisin güvenliği olmayan silah taşımaması gerektiği yönünde yorumlar da vardı, uzmanlarsa tetiğe basıldığında silahı doğrultmaktan daha fazla göz korkutan bir gürültü çıkardığını doğruluyordu. O silah âşığı değildi ama Glock'u seviyordu, çok ağır değildi, kullanımı oldukça düz ve kolaydı. Yine de arada sırada söküp yağlaması gerekiyordu ve genelde bunun için evde tamamen yalnız olduğu anları seçerdi. Parçalarını havlunun üzerine koyarak söktü, namluyu temizledi ve tekrar taktı.

Bir an gözü ellerine takıldı, silah tutmak için fazla küçüktüler. Baktığının kendi elleri değil küçük bir kızın elleri olduğunu fark etti. Bir adım geri gitti ve resmin bütününü gördü: Yatakta oturmuş solgun elinde büyük ve siyah bir silah tutan küçük bir kızdı, kendisiydi, diğer eliyle bir yandan yeni yeni çıkmaya başlayan sarı saçlarını okşuyordu ve beyaz yara izi hâlâ görülebiliyordu. Küçük kız ağlıyordu. Amaia kendisi olan o küçük kıza karşı derin bir merhamet duydu, acı içindeki kızın görüntüsü yüreğinde yıllardır hissetmediği bir boşluk yaratmıştı. Bir şeyler söylüyordu ama Amaia anlayamıyordu. Öne doğru eğildi ve küçük kızın boynunun olmadığını fark etti, boğazının olması gerektiği yerde dipsiz, koyu bir boşluk vardı. Yakarışlarıyla karışan sesleri ayırt etmeye çalışarak dikkatle dinledi.

Küçük kız, dokuz yaşında bir Amaia, motor yağı gibi yoğun ve siyah gözyaşları döküyordu, yüzünden parlak ve simsiyah petrol gibi süzülerek ayaklarının ucunda bir gölet oluşturuyorlardı. Amaia biraz daha yaklaştı ve kızın dudaklarındaki hareketi fark etti, aralıksız ve ses tonunu hiç değiştirmeden aynı duayı tekrarlıyordu. *Ulu göklerdeki babamız adın bize ulaşsın...*

Küçük kız iki eliyle silahı kaldırdı, kendine doğrulttu ve tetiği kulağına dayadı. Ardından sağ eli karnına doğru düştü ve Amaia elinin dirseğe kadar yok olduğunu gördü. Var gücüyle bağırdı, rüya gördüğünü düşünüyordu ve öyle bile olsa bu kötülüğün durdurulamaz olduğundan emindi.

"Yapma," diye bağırdı, ama kızın süzülen koyu gözyaşları ağzına dolmuş ve kelimelerini boğmuştu. Kâbustan uyanmaya çalışırken tüm gücünü topladı. "Yapma."

Bağırdı ve çığlığı rüyasını delip geçti, o an hızla o cehennemden çıktığını hissetti, sanki gerçekten bağırmış ve kendi çığlığına uyanmıştı, kızın arkasında olduğunu düşünüyordu. Bakmak için kafasını çevirdi, onu hâlâ görebiliyordu, kesilmiş kolunu kaldırarak şöyle diyordu:

"*Ama*'nın beni tamamen yemesine izin veremem."

Gözlerini açtı ve yüzüne doğru eğilen bir karartı gördü.

"Amaia."

Ses onu uzun seneler öncesine götürmüştü, mantığı bir yandan çığlıklarla kâbusun ortasında bunun imkânsız olduğunu söyleyerek yol açmaya çalışıyordu. Gözlerini daha da açtı ve onları ağırlaştıran, kör eden bir kum gibi rüyanın iz-

lerini silmeye çalışarak kırptı.

Tuhaf bir şekilde soğuk olan elini alnına götürdü ve bu cesedimsi dokunuşun verdiği his gözlerini açabilmesi için yeterli olmuştu. Yatağın yanında bir kadın yüzüne doğru eğilmiş, meraklı ve zevk alan bir ifadeyle onu izliyordu. Düz burun, yüksek elmacıkkemikleri ve iki kusursuz bukle halinde iki yandan toplanmış bir saç.

"*Ama*," diye bağırdı korkuya kapılmış bir şekilde. Bir yandan çırpınarak yorganı atmaya çalışıyordu, kendini geriye doğru iterek yastığın üzerine oturdu.

"Amaia, Amaia, uyan, rüya görüyorsun, uyan!"

Beyninin içinde klik diye bir ses yankılandı, odanın içi masanın üzerindeki lambadan gelen ışıkla aydınlandı.

"Amaia, iyi misin?"

Ros, benzi atmış bir şekilde, dokunmaya cesaret edemeden öylece bakıyordu. Amaia çok susamış hissediyordu, hâlâ üzerinde olan bornozunda terden izler oluşmuştu.

"İyiyim, kâbus gördüm," dedi nefes nefese. Gözleriyle odanın içini tarayarak, odada olduğundan emin olmaya çalışıyor gibiydi.

"Bağırıyordun," dedi kardeşi korkmuş bir şekilde.

"Öyle mi?"

"Çok bağırıyordun, seni bir türlü uyandıramadım," dedi Ros, daha iyi betimleyebilmek için açıklama yapar gibi. Amaia ona baktı.

"Üzgünüm," dedi bitkin ve suçlu bir edayla.

"... Seni uyandırmayı denediğimde ödümü patlattın."

"Evet," diye kabul etti Amaia, "gözlerimi açtığımda seni tanıyamadım."

"Buna şüphe yok, bana silah doğrulttun."

"Ne?"

Ros yatağa baktı ve Amaia silahın hâlâ elinde olduğunu fark etti. Bir anda gördüğü kâbus beyninde canlanıverdi, silahı sanki elini yakıyormuşçasına fırlattı ve kardeşine dönmeden önce üzerini yastıkla kapadı.

"Ah, Ros, üzgünüm, gerçekten, silahı temizledikten sonra uyuyakalmış olmalıyım ama içi boş..."

Kardeşi pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Üzgünüm," diyerek özür diledi tekrar. "Şu son birkaç gündür çok yoğundum, bugün de kendi kızını öldüren adamı sorguya çektim ve sanırım... yani tüm bu olanlar, bir de Basajaun soruşturması, haliyle çok fazla gerildim."

"Ve ben sana yardım etmedim," diye ekledi Ros biraz pişman bir ifadeyle dudak bükerek. Bu haliyle Amaia'ya çocukluğunu hatırlatmıştı. O an kardeşine karşı bir sevgi hissetti.

"Neyse, sanırım hepimiz böyle kötü dönemlerden geçebiliyoruz, değil mi?" dedi gülümseyerek.

Ros yatağa oturdu.

"Üzgünüm, Amaia, biliyorum, sana anlatmam gerekirdi, niyetim bir şeyler gizlemek değildi, aklımdan bile geçirmedim, başıma gelenlerden dolayı çok utanmıştım."

Amaia elini kardeşine uzattı.

"Kesinlikle, James'in bana söylediği de buydu."

"Gördün mü? Kocan bu konuda bile mükemmel. Söyle

bana, nasıl? Böyle bir adamla geçirdiğim evliliği sana nasıl anlatabilirdim?"

"Seni hiçbir zaman yargılamadım, Ros."

"Biliyorum. Ve özür dilerim," diyerek kardeşine doğru eğildi ve şefkatle ona sarıldı.

"Ben de özür dilerim, Ros, yemin ederim hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor işti, ama başka seçeneğim yoktu," dedi başını okşayarak.

Sarılmayı bırakınca sevgiyle birbirlerine baktılar, sessizce, yüz yüze, dakikalarca, o anı hafızalarına kazımak istercesine. Ros'la barışmak ona kendini iyi hissettirmişti, öyle ki normalde yalnızca James geldikten duş aldıktan sonra ona sarılınca geçen sıkıntılarını unutturmuştu. Cinayet soruşturmacılarının en korktuğu şeyin onun da başına geldiğinden endişeleniyordu: her gün karşı karşıya kaldığı korkunun geride bıraktığı, hatırlamak istemediği o karanlık yerin kilidini açması ve hayatını istila ederek onu yavaş yavaş korkunun esiri altında kalan, çaresiz, özel hayatı kalmamış, yalnız, izole bir yaşam sürdüren polislerden birine dönüştürmesi. Son günlerde sanki güçlü şeytani bir varlığın baskısı altındaydı ve eski büyü yöntemleri, yüzleşmek zorunda olduğu bu kötülüğü kovmaya yetmezdi, üzerine geçirilmiş ıslak ağır bir kefen gibiydi.

Düşüncelerinden sıyrılarak Ros'un dikkatle ona bakmakta olduğunu fark etti.

"Belki de samimi olma sırası sendedir."

"Ah, demek istediğin... Ros, biliyorsun, yapamam, soruşturma dahilinde olan şeyler."

"Ondan bahsetmiyorum, rüyanda seni bu hale getiren şey. James her uyuduğunda kâbus gördüğünü söyledi."

"Tanrı aşkına, James! Doğru ama sadece kâbus, başka bir şey değil, yaptığım işi düşününce hiç de tuhaf değil. Geçici bir şey, çok yoğun çalıştığımda daha çok görüyorum, olay çözüldüğünde azalıyorlar. Biliyorsun yıllardır ışık açık uyuyorum."

"Bugün kapalıydı," dedi Ros lambaya doğru bakarak.

"Hatırlamıyorum, silahı temizlerken açıktı. Normalde kapatmam ve özellikle bugün yaşananlar başıma gelmesin diye her zaman açık bırakırım, çünkü kâbuslardan çok uyandığımda karanlıkta olmaktan korkuyorum. Çok hafif bir uykum var, geceleri birçok kez sıçrayarak uyanıyorum ve gözümü açtığımda nerede olduğumu görebilmem gerek, ancak o zaman tekrar uyuyabiliyorum... Işığın açık olması bu yüzden önemli, böylece gözümü açtığımda nerede olduğumu görüp rahatlıyorum."

Ros yüzündeki ifadeye bakarak sitemkâr bir şekilde başını salladı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Sürekli diken üstünde olmaktan bahsediyorsun, böyle yaşanmaz. Işığı açık bırakarak kendini kandırmaya devam etmek istiyorsan keyfin bilir ama bugün yaşananın normal olmadığını biliyorsun. Amaia, neredeyse beni vuracaktın."

Kardeşinin sözleri iki gün önce atölyenin kapısında James'in söylediği sözleri hatırlattı.

"Kâbuslar da bir noktaya kadar normal olabilir; anormal olan sana bu kadar acı vermeleri, sıçrayarak uyanmaların, rüya mı görüyorsun yoksa uyanık mısın anlamıyorsun. Seni gördüm Amaia, korkunç bir haldeydin."

Amaia ona baktı ve uyanırken üzerine eğilmiş olan kadın siluetini anımsadı.

"Bırak da sana yardım edeyim."

Amaia başıyla kabul etti.

Sessizce merdivenlerden indiler, teyzenin evindeki boşluk garip bir his uyandırıyordu. Mobilyalar, çiçekler, sayısız süs eşyası o yokken sönük duruyorlardı, sanki tüm eşyalar ev sahibinin yokluğundan otantikliğini yitiriyor, soluyorlardı. Ros dolaba yaklaştı, içerisinde tarot kartlarının sarılı olduğu siyah bezi çıkardı, masanın ortasına koydu ve salona yöneldi. İki saniye sonra Amaia televizyondan ses geldiğini duydu. Gülümsedi.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Daha iyi duyabilmek için," dedi kardeşi.

"Bunun saçma olduğunu biliyorsun."

"Evet ama yine de öyle."

Oturdu ve özenle bezi saran ipi çözdü, çıkarıp Amaia'nın karşısına serdi.

"Yapman gerekeni biliyorsun, sorunu düşünürken kartları karıştır."

Amaia kâğıtlara dokundu, tuhaf bir şekilde soğuktular, zihninde anılar canlandı. Parmaklarının arasında gezdirdiği tarot kartlarının yumuşak dokusu, karıştırırken gelen tuhaf

parfüm kokusu ve televizyon kanalının açılmasıyla yayılan huzur veren birleştirici gücü... Bir yandan kafasının içinde sorular dönüyordu, içgüdüsel olarak kartlarını seçiyor ve ters çeviriyordu, daha çevirmeden diğer tarafında ne olduğunu hissediyordu, kâğıtların arasındaki ilişki zihnindeki sorulara açıklık getirecek ve gizem çözülecekti. Tarot kartlarını yorumlamak kolay değildi, haritada bilinmeyen bir yeri tahmin etmek, evinden belli bir noktaya güzergâh çizmek kadar zordu; varış noktasını biliyorsan ve gizemli kırmızı başlıklı kızla aynı hataya düşmezsen cevaplar berrak bir yolda açığa çıkarlar. Her zaman tek bir cevap yoktur, tıpkı yollar gibi. "Bazen bulduğun yanıtlar bilmeceyi çözmez," demişti Engrasi Teyze yalnız oldukları bir gün, "bazı durumlarda cevaplar yalnızca daha çok soru ve şüpheye yol açarlar."

"Neden?" diye sormuştu. "Bir soru sorduğumda yanıtı bulabiliyorsam, çözülmüş olmalı."

"Olmalı, eğer her an hangi soruları sorman gerektiğini biliyorsan."

Engrasi Teyze'nin öğretilerini hatırlıyordu. "Soru. Her zaman soracağın bir soru olmalı, soru sormasak ne anlamı kalırdı? Kanalı aç ve yanıtların haykıran, feryat eden, yalan söyleyen binlerce ruhun birbirine karışan çığlıkları gibi gelmesine izin ver. Bir soru yöneltmelisin, haritadan çıkmadan, kurdun seni çiçek toplamaya ikna ederek baştan çıkarmasına izin vermeden yolunu çizmelisin, yoksa o, gideceğin yere senden önce ulaşacak ve artık vardığın yer az önce gitmekte olduğun yer olmayacak, sonunda kendini büyükannenin kı-

lığında bir canavarla konuşurken bulacaksın ve onun tek bir amacı var: Seni yok etmek. Ve edecek, yoldan çıkarsan ruhunu kemirecek." Küçüklüğünde duyduğu öğütler Engrasi Teyze'nin sesiyle yankılanıyordu beyninde.

"Kartlar bir kapıdır ve nasıl bir kapıyı öylesine açmamalıysan, açık da bırakmamalısın. Bir kapı, Amaia, kapılardan zarar gelmez, ama içlerinden geçenlerden gelir. Sorun bittiğinde kapıyı kapatmayı unutma, cevabı bulacaksın, karanlıkta kalan karanlığa aittir."

Kapılar sayesinde birçok şey keşfetmişti, kısa sürede ustalaşmıştı, bilmediği haritalarda tereddüt etmeden yolunu çiziyor, sorular yöneltiyor ve Engrasi Teyze'nin gözetimi altında kapıyı büyük bir özenle kapatıyordu. Yanıtlar açık ve netti, kulağa fısıldanan bir şarkı gibi anlaşılması kolaydı. Ama bir dönem, on sekiz yaşında Pamplona'da okurken gideremediği merakıyla saatlerce kartlara bakıp durmuştu. Tekrar tekrar hoşlandığı çocukla ilgili soru sormuştu, notlarını, rakipleriyle ilgili ne düşündüğünü öğrenmek istemişti. Ve yanıtlar gittikçe karmaşık, anlamsız ve çelişkili olmaya başlamıştı. Bazı zamanlar bir yanıt bulma amacıyla tüm gece tekrar tekrar kâğıtları karıp yorumluyordu. Bir yanıt bulamasa da sadece ona ait olan özel bir şey yaptığını hissetmek hoşuna gidiyordu. Kapıyı açık bırakmaya başladığının farkına varmadan ısrarla devam ediyordu. Artık kâğıtları yatağın üzerinden bile kaldırmıyordu, tek amacı o cevabı görmek olmuştu. Ve gördü. Bir sabah, okula gitmek için evden çıkmadan önce her zamanki gibi kısa bir göz atma niyetiyle yersiz yönsüz bir şe-

kilde saatlerce süren yolculuğa başlamış ve kartlarını açmıştı. Ama o sabahki yolculuk uzun sürmemiş sorusuz bir yanıt getirmişti. Kartları çevirdiğinde üzerindeki sıkıntı, kramp girmiş gibi titreyen ellerinin arasında duran kartları delip geçmişti. Kartları ruhunun hüzün haritasında yol çizmeye çalışarak tek tek çevirdi. Sonuncu karta geldiğinde, parmağının ucuyla yavaşça dokundu, henüz çevirmemişti, bir anda sanki evrenin tüm soğuğu bir araya toplandı. Nefesi kesilmişti, o an kurdun tuzağına düştüğünü anladı, lanet hayvan onu yolundan saptırmıştı, hedefe ondan önce varmış ve onunla günlerce büyükannesi kılığında konuşmuştu. Telefonu açmadan önce yalnızca bir kez çalmıştı ve Engrasi ona, zaten bildiği şeyi söyledi: babası o çiçek toplarken ölmüştü. O günden sonra bir daha kartlara dokunmadı.

Soru.

Soru günlerdir başkalarıyla karışıp zihnini kurcalıyordu: *Nerede? Bunu neden yapıyor? Ama özellikle kim? Basajaun kim?*

Desteyi masaya bıraktı ve Ros onları sıraya dizdi.

"Üç tane ver," dedi.

Amaia parmaklarının ucuyla dokunarak teker teker seçti. Ros gerisini ayırarak merdiven şeklinde yerleştirdi.

"Birini arıyorsun, bir adam. Genç değil ama yaşlı da değil, orta yaşlarda. Üç tane daha ver."

Amaia diğer üç kartı da seçti, Ros onları da diğerlerinin yanına yerleştirdi.

"Bu adam bir iş üzerinde, yapmakta olduğu bir iş var ve

kendini buna adamış. Sanki hayatı bu işle anlam buluyor ve öfkesini bununla yatıştırıyor."

"Üç tane daha."

Kartları diğerlerinin yanına dizdi.

"Geçmişteki bir öfke, büyük bir korku."

"Geçmişinden bahset."

"Bastırılmış, köleleştirilmiş, ama artık özgür, yine de üzerinde bir baskı var, görüyorum. Öfkesini yenmek için kendi içinde durmadan savaşıyor ve artık bunu başardığını düşünüyor."

"Düşünüyor mu? Ne düşünüyor?"

"Haklı olduğunu, geçerli bir nedeninin olduğunu, yaptığının doğru olduğunu. Kendine güveni tam, kötülüğün üzerinde güçlü ve galip bir adam duruyor ama sadece bir poz."

"Üç tane daha ver."

Yavaşça yerleştirdi.

"Kimi zaman un ufak oluyor ve kötülüğü doruklara çıkıyor."

"... ve öldürüyor."

"Hayır, öldürdüğü zaman kötülük yapmış olmuyor. Anlamsız geldiğini biliyorum ama öldürdüğü zaman saflığın koruyucusu oluyor."

"Neden öyle dedin?" diye sordu Amaia heyecanla.

"Ne dedim?" diye sordu Ros rüyadan uyanmış gibi.

"Saflığın koruyucusu, doğayı koruyan kişi, orman gardiyanı, Basajaun. Aptal herif. Kızları öldürerek neyi koruduğunu sanıyor? Ondan nefret ediyorum."

"Ama o senden nefret etmiyor, senden korkmuyor, bildiğini okuyor."

Amaia parmağını kartlara götürdü ve desteden birini itti. Kart diğerlerinden ayrılarak yüzünü gösterdi.

Ros önce karta, sonra kardeşine baktı.

"Bu başka bir şey. Başka bir kapı açtın."

Amaia kuşkuyla kartın üzerindeki kurda baktı.

"Lanet olsun bu da ne?"

"Bir soru sor," dedi Ros ciddiyetle.

Kapının gürültüsüyle arkaya döndüler, James ve Engrasi Teyze ellerinde poşetlerle içeri girdiler. Konuşmalar arasında gülüşerek geliyorlardı. İçeri girer girmez Engrasi'nin gözü kartlara takıldı. Emin adımlarla masaya yaklaştı ve Ros'u telaşlandıran bir ifadeyle kartları yorumladı.

"Sorunu sor," dedi tekrar.

Amaia formülü hatırlamaya çalışarak karta baktı.

"Bilmem gereken nedir?"

"Üç."

Amaia kartları verdi.

"Bilmen gereken başka bir şeyin daha olduğu, ona element diyelim," diğer karta baktı. "Kesinlikle daha tehlikeli." Son karta baktı. "Ve bu senin düşmanın, senin için geliyor ve..." duraksadı, "ailen için, seni kendi oyununa alet edene kadar çağırmaya devam edecek."

"Ama benden, ailemden ne istiyor?"

"Bir tane daha var."

Kartı çevirdi, masanın üzerindeki iskelet boş göz çukur-

larından onlara bakıyordu.

"Aman Tanrım Amaia, kemiklerini istiyor."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından kartları topladı ve kaldırdı.

"Kapı kapandı, kardeşim, ardındakiler beni korkutuyor."

Amaia, teyzesine baktı, teyzesi oldukça gergin görünüyordu.

"Teyze, belki de sen..."

"Evet, ama bugün değil. Ve de bu kartlarla... Düşünmem gerek," dedi mutfağa girerken.

33

Baztán Oteli, Elizondo yolundan yaklaşık beş kilometre uzaklıktaydı ve öğrenci gruplarının, dağcıların, ailelerin ve arkadaşların toplanarak gittiği bir dağ otelini andırıyordu. Dışında yarım daire şeklinde uzanan balkonları ve şüphesiz yaz akşamları için düşünülmüş sarı plastik sandalyeleri ve masaları, tropikal renkleriyle plaj havasına bürünen otelde bütün bir yılı geçirmeyi istiyordunuz. Saatler geçmiş ve gece olmuştu ama orası için hâlâ erkendi, bunu kafeteryaların önüne park etmiş onlarca araban görebiliyordunuz.

Amaia Fransız tipi bir karavanın yanına park ederek girişe yöneldi. Resepsiyon masasının ardında bilgisayarda çevrimiçi zekâ oyunu oynayan bir genç duruyordu.

"İyi akşamlar, Bay Raúl González ve Bayan Nadia Takchenko'ya haber verebilir misiniz lütfen?"

"Hemen geliyorum," diye cevap verdi kız, aldırış etmeyen bir tonla. Oyunu durdurdu ve başını kaldırıp Amaia'yı

gördüğünde daha kibar bir tavır takındı.

"Evet, buyurun?"

"Birkaç misafirle görüşmem var, oda numaralarını istiyorum. Raúl González ve Nadia Takchenko."

"Ah, evet, Huesca doktorları," dedi gülümseyerek.

Amaia bu tür şeylerin daha gizli olmasını tercih ederdi. Birkaç uzmanın vadide ayı arayışında olmaları dedikodulara neden olabilir ve bu soruşturmayı daha da karmaşık bir hale sokabilirdi.

"Kafeteryadalar, onları soran biri gelirse oraya yönlendirmemi istemişlerdi."

Amaia kapıdan geçerek bara girdi. Masaları kahkahalar eşliğinde kızarmış patates ve köfte yiyen bir grup dağ kıyafetli öğrenci doldurmuştu. Mekânın arka köşesinden bir kadının ona el salladığını gördü ve birkaç saniye baktıktan sonra onun Doktor Takchenko olduğunu anladı. Tanımadığı kadına doğru gülümseyerek yaklaştı. Saçlarını toplamış ve karamel renginde bir pantolon ve üzerine bej rengi modern bir blazer giymişti, ayakkabıları da topukluydu. Amaia onun turuncu maymuna benzeyen tuhaf bir kıyafetle gelmesini beklediği için kendi kendine güldü. Doktor elini uzattı.

"Sizi gördüğüme sevindim, Dedektif Salazar," dedi korkunç aksanıyla. "Raúl içecek alıyor, bu gece çıkmaya karar verdik ama önce bir şeyler yiyeceğiz. Siz de bize eşlik edersiniz, da?"

"Ee, korkarım hayır ama sorun olmazsa biraz sohbet ederiz."

Doktor González elinde üç birayla geldi, masaya koydu.

"Dedektif, bilgileri mailie yollamamız gerektiğini düşünmüştüm."

"Sizinle daha önce ilgilenemediğim için üzgünüm, ama Zabalza'dan bileceğiniz gibi çok meşguldüm."

"Korkarım çok kesin konuşamayacağız. Herhangi bir in ya da dışkı bulamadık, izlerden düztaban olduğunu söyleyebilirim, söylediğiniz hayvan kılları, deri kalıntıları da uyuşuyor."

"O halde?"

"Bölgede bulunan bir ayıya ait olabilir; oldukça eski görünüyorlar, deri değişimi gibi bir şey olabilir. Fakat dediğim gibi henüz bir şey söylemek için çok erken. Ayılar şu an kış uykusunda. Yine de son bilgilere göre sıcaklığın artmasına ve yiyecek eksikliğine bağlı olarak kış uykusuna yatmamış ayılar da var."

"Aynı hayvana ait olduğunu nasıl biliyorsunuz?"

"Yapılan analizle bir erkeğe ait olduğunu biliyoruz."

"DNA testi mi?"

"Elbette."

"Sonuçlar elinizde mi?"

"Dünden beri elimizde."

"Nasıl olur? Sonuçlar bana hâlâ ulaşmadı..."

"Çünkü biz önce Huesca'ya, kendi laboratuvarımıza gönderiyoruz."

Amaia hayrete düşmüştü.

"Laboratuvarınızda, doğa araştırmaları merkezinde, çok

gelişmiş bir teknoloji kullanarak üç günde DNA testi yapabildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Acele edersek yirmi dört saatte. Testleri genelde Doktor Takchenko yapar ama burada olduğu için testi bizimle çalışan bir asistana yaptırdık."

"Doğru mu duyuyorum, bir DNA testini, mesela bir mineral, hayvan ya da insan örneğini analiz edip sonuç alabiliyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, kesinlikle yaptığımız bu. Sistemimiz karşılaştırma ve elemeye dayalı, laboratuvarımıza ait bir bilgi bankamız yok ama şüpheye yer bırakmadan karşılaştırma ve eleme yapabiliyoruz. Erkek bir ayının kılı ile başka bir erkek ayının kılı, aynı türden olmasalar da, bir sürü ortak noktaları vardır."

Amaia dikkatle doktorun yüzüne bakarak sessiz kaldı.

"Size iki farklı markadan un örnekleri getirsem herhangi bir ekmekte hangisinin kullanıldığını söyleyebilir misiniz?"

"Muhtemelen evet, her fabrikanın kendine özgü karışımları olduğuna eminim, ayrıca malzemenin içerisindeki diğer maddeleri de kromatografi analiziyle ayrıştırıp ne olduğunu anlayabiliriz."

Amaia şaşkınlıktan dudağını ısırdı, bu sırada garson masaya kalamar ve sosu hâlâ üzerinde kaynayan bir köfte tabağı getirdi.

"Bu seçici saklama temeline dayanan bir teknik, amaç farklı maddelerin içeriklerini tanıyarak ayrıştırmak," diye açıkladı doktor.

"Siz bu gece gidiyorsunuz, değil mi?"

Doktor Takchenko gülümsedi.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve yardım etmekten memnuniyet duyarım. Herhangi bir konuda şüpheniz varsa bana örnekleri verin sonuçlar yarın elinizde olacaktır."

Yirmi dört saat içinde öğrendiği bilgilerden başı dönmüştü. Elbette sonuçlarla kesin bir yere varamazdı ama soruşturma için büyük bir adım olabilirdi; olumlu bir sonuç alırsa resmi laboratuvardan onay gelmesini beklemeliydi, ama kesin bir yargıya varırsa soruşturma yeniden başlatılmalıydı.

Cebtelefonuna bir numara tuşlarken ayağa kalktı.

"Umarım rahatsızlık vermem ama sizinle geliyorum. Sonuçların adli bir değeri olmasa da analiz ve kanıtları görmem lazım."

Telefonla konuşmak için biraz uzaklaştı.

"Jonan, atölyeden aldığın un örneklerini çantana koy ve Baztán Oteli'ne gel. Huesca'ya gidiyoruz."

Kapattı ve gülümseyerek doktorlara, sonra da masanın üzerinde duran yemeklere baktı, iştahının düzelmeye başladığını düşündü.

Yirmi dakika sonra, Jonan gülümseyerek masaya oturdu.

"Pekâlâ, nereye gideceğimizi siz söyleyeceksiniz," dedi.

"Pireneler Ayı Gözlemleme Merkezi'nde, Huesca'nın kuzeyinde, adını krallıktan alan, eski adıyla Sobrarbe'de, ama navigatörde Ainsa olarak aramanız gerek."

"Ainsa tanıdık geliyor, ortaçağ görünümlü bir yer, değil

mi? Dönemin izlerini hâlâ taşıyan bir kasaba."

"Evet, Ainsa'nın ortaçağdaki yeri önemli, özellikle de Parque Nacional de Ordesa, Monte Perdido, Parque Natural de los Cañones ve Sierra de Guara ile Parque Natural Posets-Maladeta arasındaki stratejik konumu itibariyle özel bir yer. O zamanlar Ainsa'ya egemen olmak büyük bir avantaj olmalıydı."

"Peki, o bölgelerde ayı var mı?"

"Korkarım ayılar birçok insanın düşünebileceğinden daha karmaşık hayvanlar."

"Karmaşık ayılar," dedi Amaia Jonan'a gülümseyerek; "hazırlan, bir profil çıkarmamız lazım."

"Çok kolay sanma, varabileceğimiz tek nokta zihinleriyle ilgili bir tahminde bulunmak o da kısmen, sadece zihin. Bir karakterleri olduğunu varsayarsak ve bu her biri için değişkenlik gösteriyorsa işimiz gerçekten zor."

"Doktor ve ben," dedi yanındakine bakarak, "Orta Avrupa'ya, Karpatlar, Macaristan Balkan ve Urallar arasındaki kayıp bölgelere seyahat ettik ve tabii ki Pireneler'e. Ainsa'da pek ayı ihbarı duyulduğu söylenemez ama zengin bir doğası vardır, özellikle de kuş türleri bakımından zengindir. Burada laboratuvarımızı açmayı sağlayıp, şirketi çeşit çeşit hayvanları iyileştiren, ziyaret edilen bir yere dönüştürdük gelen turist ve ziyaretçiler bağış bile yapıyorlar, özellikle de Ainsa'da yıl boyunca bunlarla çokça karşılaşıyoruz. "

"Yani sadece ayılarla ilgilenmiyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, çok geniş bir yelpaze. Birçok canlı türü son sı-

ğınakları olan bu vadide bulunuyor. Bir sürü yırtıcı kuş, kartal, kızıl çaylak, doğan, çakır kuşu, atmaca ve gece kuşlarından baykuş, kukumav, peçeli baykuşlar... Akbaba ve sakallı akbaba gibi leş yiyiciler de sıkça görülüyor. Ve yüzlerce küçük kuş. Ama doktor ve ben daha çok büyük boyutlardaki memeli hayvanlarla ilgileniyoruz: yabandomuzu, geyik, çakal... Ama yarasa, fare, tavşan, sincap, marmot ve fındıkfaresi gibi küçük hayvanlar daha sıklıkta. Gördüğün gibi, tüm bir yıl çok eğleniyoruz. Araştırmalarımız yoğunlukla tüm Avrupa'daki büyük ayılar ve sizin olayınızda da olduğu gibi gelen ayı ihbarları üzerinde ilerliyor."

"Peki, hangi sonuca vardınız? Bölgede ayı olma olasılığı var mı? Yoksa orman koruyucuları gibi Basajaun olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Jonan.

Doktor González aklı karışmış bir şekilde ona baktı ama Doktor Takchenko gülümsedi.

"Şu Basajuno muydu? Ne olduğunu biliyorum."

"Basajaun," diye düzeltti Jonan.

"Evet," dedi kadın yanındaki arkadaşına dönerek, "Home Grandizo, Bigfoot, dev ve Sasquatch ile aynı şey. Val d'Onsera denen bir yerde bir devin, bir Home Grandizo'nun varlığından söz ediliyor. Her zaman yanında büyük bir ayıyla dolaştığını söylüyorlar. Benim ülkemde de büyük ve güçlü bir adam hakkına bir efsane var, az evrimleşmiş, doğanın dengesini korumak için ormanda yaşıyor, Basajaun da aynısı değil mi?"

"Kesinlikle aynısı, yalnızca Basajaun'un sihirli özellik-

leri var, mitolojide mistik bir varlık."

"Ben bu ismi ona cinayetlerden dolayı polislerin verdiğini düşünmüştüm... Ormanda (bosque) öldürdüğü için," dedi doktor.

"Ah, hayır bu doğru değil," dedi Doktor Takchenko. "Basajaun öldürmez, sadece korur, saflığı, doğallığı muhafaza eder."

"Peki, orman koruyucuları Basajaun'un aradıkları katil olduğunu mu düşünüyorlar?" dedi doktor garipseyerek.

"Görünüşe bakılırsa Basajaun'un varlığına inanıyorlar," diye açıkladı Jonan, "ve ayı olduğunu düşündüğümüz şeyin o olabileceğini söylüyorlar, ama elbette cinayetlerle alakası olmayabilir, sadece doğanın tehdit altında bulunduğu koşullarda dengeyi yeniden oluşturabilmek için ortaya çıkarlar."

"Hoş bir hikâye," dedi Doktor González.

"Sadece bir hikâye değil," dedi Amaia ayağa kalkıp konuşmaya son vererek.

Yağmurluğunu giyerek otoparka çıktı ve kendi arabasını bırakıp Jonan'ınkiyle gitmeye karar verdi. Huesca'ya gittiğini James'e bildirmek için telefonunu çıkardı. Otopark karanlıktı ama kafeterya ve hemen yanındaki rüstik yemek salonundan yansıyan ışıkla biraz olsun aydınlanıyordu. James'in cevap vermesini beklerken pencerenin yakınında oturan konukları inceledi. Flora, ince siyah renkli bir bluz giymişti, onu şaşırtan işveli ve yapmacık bir tavırla öne doğru eğiliyordu. Meraktan eğilerek arabaların arasından yürüdü, o sahneyi daha iyi görebileceği bir yer arıyordu. James so-

nunda telefona cevap verdi, kısaca kafasındaki fikri açıkladı ve döndüğünde onu arayacağını söyledi. Telefonu kapattığı anda kardeşinin yanındaki kişinin elini tutmak için eğildiğini gördü. Dedektif Montes, Flora'ya bir şey söylerken gülümsüyordu, Amaia ne dediğini duyamıyordu ama söylediği şey kardeşini öyle güldürmüştü ki, açıkça tahrik olmuş bir biçimde başını yukarı kaldırmış ve dışarıya doğru bakmıştı. Amaia irkilerek yere eğildi ve telefonunu düşürdü, Flora'nın onu göremeyeceğinden emin olduğu bir anda oradan ayrıldı.

Jonan ve doktorlar kafeteryadan çıkarken, yerden aldığı telefonun kapağını düzeltti. Arabanın anahtarlarını sürmesi için dedektif yardımcısına verdi, ne dediğini dinlememişti, kafası oldukça karışmıştı, otelden uzaklaştıklarında derin bir nefes aldı.

34

Engrasi yeni Marsilya destesini ambalajından çıkardı. Kartları aldı ve dua ederek iletişim ritüeline başladı, kartları yavaşça karıyordu. Farklı bir şeyle karşı karşıya olduğunu biliyordu, yeni değildi, uzun zaman önce, Amaia'nın çocukken kartları açtığı gün fark ettiği eski bir düşmandı. Ve bugün, Ros kardeşine yardım etmek isterken, o eski tehdit kötü bir anı gibi kirli deliğinden çıkıp geri gelmişti.

Engrasi, küçüklüğünden beri Amaia'ya çok bağlıydı. Tıpkı onun gibi doğduğu yerden nefret etmiş ve oradan kurtulmak için elinden geleni yaparak her şeyi geride bırakmıştı. Engrasi, uzaklara, çok uzaklara gidebilmek için var gücüyle burs kazanmaya çalışmıştı, önce Madrid, ardından Paris. Sorbonne Üniversitesi'nde psikoloji okudu. Devrimci ve özgürlük hayalleriyle ışıldayan bir Paris'te onun için yeni bir hayat başlamıştı, kurşun gibi ağır gökyüzü ve gecenin bir yarısı kulakları sağır eden nehir sesiyle o karanlık yerden kurtulduk-

tan sonra kendini hiç olmadığı kadar özgür ve adeta yaşama davetli hissediyordu. Aşk kokulu bir Paris ve şırıl şırıl akan Sen Nehri'nin büyüleyici sessizliği onu baştan çıkarmıştı ve o andan itibaren artık emindi: Bir daha asla Elizondo'ya dönmeyecekti.

Okulunun son yılında Jean Martin'le tanıştı. Belçikalı saygıdeğer bir psikologdu, üniversitede misafir hocaydı ve yirmi beş yaşındaydı. Dönem boyunca gizli saklı buluştular ve mezun olur olmaz Paris'in dışlarında küçük bir kilisede evlendiler. Düğüne Jean Martin'in üç kardeşi, onların eşleri, çocukları ve birçok arkadaşı katıldı. Engrasi'nin tek bir yakını yoktu. Yengelerine ailesinin küçük olduğunu, çok meşgul olduklarını ve seyahat etmek için fazla yaşlı olduklarını söylemişti. Jean'a ise doğruyu söylemişti.

Onları görmek, onlarla konuşmak, eski komşulara, tanımadığı ihtiyarlara sormak, kasabada neler olduğunu öğrenmek, kötü enerjilerini ona bulaştırmalarını istemiyordu çünkü oradaki dağların, suların tüm kötülüğü şimdiki hayatına da taşıyacağını hissediyordu. Jean onu dinlerken gülümsüyordu, sanki küçük bir kızın korkulu rüyasını dinliyordu, aynı zamanda onu rahatlatıyor ve tatlı tatlı saçını okşuyordu.

"Engrasi, yetişkin bir kadınsın, istemiyorsan gelmesinler," diyerek kitabını okumaya devam etti.

Hayat ona daha cömert olamazdı. Dünyanın en güzel şehrinde yaşıyordu, etrafı üniversite çevresiyle dolu; zihni, ve kalbi her şeye sahip olduğunu düşünmenin getirdiği güvenle huzur doluydu. Tek eksik çocuktu, beş yıl boyunca gel-

meyen... Ta ki Jean'ın bahçede, Paris'teki ofisine doğru yürürken kalp krizinden öldüğü güne kadar.

O güne dair hiçbir şey hatırlamıyordu, şoka girdiğini düşünüyordu, yine de haber geldiğinde metanetini korumaya çalıştığını anımsıyordu. Haftalar uyku hapları ve yengelerinin, sanki mümkünmüş gibi, sanki Paris'te bir mezarlığa canını gömmemişler gibi, ısrarla kendini toparlaması gerektiğini söylemek için yaptıkları ziyaretler arasında geçmişti. Ta ki bir gece ter kan içinde, çığlıklarla uyanana kadar... O gün gündüzleri neden ağlayamadığını anlamıştı. Yataktan kalktı ve bitkin bir halde Jean'ın varlığına ait herhangi bir şey aramaya koyuldu. Gözlükleri, hâlâ açık olan kitabı, altını çizdiği satırlar, terlikleri, mutfakta koyu çizgilerle süslediği takvim öylece duruyordu. O artık yoktu, bu gerçek ruhunu paramparça ediyor, evin her köşesini donduruyor ve Paris'i yaşanılmaz bir yer haline getiriyordu.

Bu yüzden Elizondo'ya geri döndü. Jean ardında hayatını idame ettirebileceği kadar para bırakmıştı. Bir ev aldı, kimseyi sevmeyeceğine dair söz verdi ve o günden sonra Baztán'dan hiç ayrılmadı.

35

Rüzgâr Ainsa'da şiddetle esiyordu. Üç saat boyunca oraya varana kadar Jonan bir an bile susmamıştı ama son kilometrelerde Amaia'nın sessizliği ona da geçmiş gibiydi, susup radyoyu açmış ve mırıldanarak şarkılara eşlik etmişti. Ainsa sokaklarında in cin top oynuyordu. Sokak lambalarının turuncu ve sıcak ışıkları ortaçağ kasabasının o dondurucu hissini silemiyordu. Sibirya rüzgârlarının şiddetiyle arabanın camları buzlanıyordu. Jonan doktorları götüren polis arabasını takip ederek sürdü, arabanın tekerlekleri sokakların taşlı yollarında titriyordu, sonunda hisara benzeyen büyük bir girişte durdular. Doktorlar arabayı duvarın hemen yanında durdurdular ve Jonan da yanlarına park etti. Soğuk, görünmez bir el gibi alınlarına bastırıyor, acıtıyordu. Amaia hisarın içinde doktorları takip ederken kafasını örtmeye çalışarak yağmurluğunu çıkardı. Kesilen rüzgâr dışında içerisinin dışarıdan pek farkı yoktu. Gri taşlı, dar bir koridordan geçtiler

ve dev kuşlarla dolu daha geniş bir yere vardılar.

"Burası yaralı kuşları tedavi ettiğimiz yer. Vurulmuş, ezilmiş, elektrik kablolarından çarpılmış kuşlar..."

Yeniden dar bir koridora girdiler ve doktor, huzur veren bir görüntüsü ama aynı zamanda da birden fazla güvenlik kilidi olan beyaz bir kapının önünde durana kadar onlarca merdiven çıktılar. Laboratuvarın üç salonu vardı; aydınlık, düzenli, çok geniş ve modern görünüyorlardı. Amaia içeri girene kadar böyle bir sahneyle karşılaşacağını hayal etmemişti. Kimse böyle bir merkezin bir ortaçağ kasabasının kalbinde olabileceğini düşünmezdi.

Doktorlar ceketlerini astı ve Doktor Takchenko yanlardan düğmelenen tuhaf, geniş bir laboratuvar kıyafeti giydi.

"Annem Rusya'da diş doktoruydu," diye açıkladı. "Öldükten sonra bana bıraktığı tek şey bu kıyafet ve sağlıklı dişler oldu."

Çeşitli analitik aletlerinin durduğu tertemiz çelik bir tezgâhın önünde toplandılar. Amaia, PCR ısı döngüleyiciyi tanıdı çünkü başka olaylarda da birkaç tane görmüştü. Klavyesiz küçük bir kasaya benziyordu ya da fütürist bir yoğurt yapma makinesine. Ucuz plastik görünümü o sofistike analitik araçlara gölge düşürüyordu. Bir kapta mermiye benzeyen Eppendorf analiz tüpleri duruyordu.

"Bu, analizi üç ila sekiz saat arasında gerçekleştiren PCR, sonrasında sonuçları görebilmek için agaroz jelde elektroforez* yapmak gerekiyor; bu da iki saatimizi alır. Buradaki

---

** Saflaştırılmış nükleik asit ve proteinlerin molekül ağırlığı, miktarı, alt türleri gibi özelliklerin ortaya çıkarılması için yaygın olarak kullanılan moleküler bir inceleme yöntemi. (e. n.)*

ise," dedi doktor, "HPLC, un örneklerindeki içeriği ayrıştırmak için kullanacağımız alet, çünkü PCR sadece biyolojik içerik karışımı olduğunda işe yarıyor."

Eskiden kullanılan insülin iğnelerine benzeyen şırıngaların olduğu raftan bir şırınga aldı.

"Buna, öncesinde sıvıya dönüştürmüş olacağımız örnekleri koyacağız ve bir saat içinde sonuç elimizde olacak. PCR ile olduğu gibi elektroforeze gerek yok, ama örnekteki *'pickleri'* analiz etmek için yazılımı olan bir işlemci gerekli; her *pick* farklı özellikte bir madde içerir, böylece hidrokarbon, mineral, su tortuları, buğday ve daha sonra başka bir analizden geçecek olan biyolojik maddelerden sonuç çıkarabiliriz, bu şekilde... Bu yüzden, işin karmaşık kısmı yazılımı özel aramaya programlamak. Ne kadar farklı maddeler çıkarsa, undaki içeriği bulmamız da o kadar kolaylaşır. Tüm bu işlemler dört beş saatimizi alacak."

Amaia çok etkilenmişti.

"Neye şaşıracağımı şaşırdım doğrusu, böyle bir laboratuvar kurmanıza mı, yoksa ayılarla ilgili yaptığınız araştırmalara mı..." dedi gülümseyerek.

"Doktor Takchenko'yla çalıştığımız için çok şanslıyız," dedi Doktor González. "Kendi ülkesinde yıllarca bu işi yaptı ama iki yıl önce bize özgeçmişini göndererek bizimle çalışmaya karar verdi. Kendimizi çok şanslı hissediyoruz."

Doktor Takchanko gülümsedi.

"Misafirlere bir kahve hazırlamaya ne dersiniz, doktor?"

"Elbette," dedi gülerek. "Doktor Takchenko iltifatı pek

sevmez. Biraz gecikeceğim, diğer binaya gitmem gerek," dedi.

"Jonan, ona eşlik et lütfen, birinizin burada olması yeterli."

"Doktor González çok kibar biri," dedi Amaia adamlar çıktığında.

"Öyle," dedi, "Çok çekici."

Amaia bir kaşını havaya kaldırdı.

"Ondan hoşlanıyor musunuz?"

"Ah, bu soruyu bekliyordum, normal tabii. O benim kocam. Haliyle hoşlanıyorum, değil mi?"

"Ama... siz ona doktor diye hitap ediyorsunuz ve o da size..."

"Evet, o da bana doktor diyor." Gülümseyerek omuz silkti. "Ne diyeyim, işyerinde ciddi biriyim, bu da onu güldürüyor."

"Tanrı aşkına, gözlem becerimi geliştirmeliyim, hiç fark etmedim."

Doktor Takchenko en az bir saat büyük bir dikkatle analiz tüpleriyle çalıştı; Jonan'ın Elizondo'dan getirdiği örnekleri ve Anne'nin cesedinin üzerinde bulunan *txatxingorri*'yi inceledi. Usta bir elle, teker teker tüm örnekleri alete aktardı.

"Otursan iyi olacak çünkü bu biraz vakit alacak."

Amaia bir tekerlekli sandalye çekti ve arkasına oturdu.

"Artık iltifat ve övgülerden hoşlanmadığınızı biliyorum

ama size teşekkür borçluyum, bu analizden elde edeceğimiz sonuçlarla çok yol kat edebileceğiz."

"Bir şey değil, inan bana, bunu yapmak hoşuma gidiyor."

"Sabahın ikisinde olsa da mı?" diyerek güldü Amaia.

"Size yardım etmek bir zevk, Baztán'da olanlar çok korkunç. Yardımım dokunacaksa çok mutlu olurum."

Dedektif, makine hafif titreşimler çıkarırken rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüştü.

"Siz bir ayı olabileceğine inanmıyorsunuz, değil mi?"

Doktor duraksadı ve sandalyesiyle birlikte Amaia'ya döndü.

"Hayır, sanmıyorum... Ama bir şey var."

"Ne gibi? Çünkü cinayet mahallinde bulduğumuz tüyler her türlü hayvanla örtüşüyor, keza bulunan deri parçaları da."

"Ya hepsi aynı yaratığa aitse?"

"Yaratık mı? Ne demek istiyorsunuz? Gerçekten bir Basajaun olduğunu mu?

"Bir şey demek istemiyorum," dedi ellerini açarak, "sadece bakış açımızı genişletmeliyiz."

"Bunu bir bilim kadının söylemesi oldukça ilginç."

"İlginç gelmesin, evet bilim kadınıyım ama aynı zamanda açıkgöz biriyim," dedi gülerek ve işine döndü.

Saatler ağır ağır ilerliyordu, Amaia doktorun yaptıklarını izliyor ve Jonan ile diğer doktorun bitmek bilmeyen sohbetine kulak kabartıyordu, heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı. Arada sırada Doktor Takchenko ekrana doğru yaklaşıp

grafikteki sonsuz çizgileri inceliyor ve çalışmasına geri dönüyordu, çok sıkıcı olmalıydı, ama doktor tüm dikkatini işine veriyordu.

Sonunda, sabah dörtte, doktor yeniden bilgisayarın başına oturdu ve dakikalar sonra yazıcıdan bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı eline alıp Amaia'ya uzatırken üzgün bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Üzgünüm Amaia, hiçbir benzeşme yok."

Amaia kâğıdı uzun uzun inceledi, vadilerle dağlar arasındaki farkı ve *txatxingorri* örneğinde çıkan sonuçları anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Bakışlarını ayırmadan sessizce durdu, sonuçları değerlendiriyordu.

"Titizlikle çalıştım, dedektif," dedi *Nadia* bariz bir endişeyle.

Amaia hayal kırıklığıyla onları suçluyormuş gibi göründüğünü düşündü.

"Ah, özür dilerim, sizinle bir ilgisi yok, size minnettarım, tüm gece bana yardım etmek için uyumadınız ama bir sonuç çıkacağından neredeyse emindim."

"Üzgünüm."

"Evet," dedi. "Ben de."

Radyoyu açmadan sessizce arabayı sürdü, Jonan yolculuk boyunca uyumuştu. Neredeyse çözdüklerini düşündükleri bir soruşturmanın yeniden şüphelerle son bulmasına öfkeliydi, keyfi kaçmıştı. Unlar hiçbiriyle uyuşmuyordu, katil on-

ları *txatxingorri*'den almadıysa nereden almıştı? Flora taş fırında pişirildiğinden emin olduğunu söylemişti ama bu da çok yardımcı olmuyordu, Pamplona'dan Zugarramurdi'ye kadar neredeyse tüm restoranlarda taş ocak vardı; fırınları, eski lokantaları saymıyordu bile.

Jaca yolu yeniydi ve konumu çok iyiydi, üç saatte Elizondo'da olurlardı. Sabahın sessizliği ruh halini etkilemişti, birkaç kez tortop ettiği ceketinin üstünde uyuyan Jonan'ın huzurlu yüzüne baktı. Neredeyse yalnız olmamak için uyanmasını dileyecekti. Sabahın altı buçuğunda Jaca yolunda ne işi vardı? Neden evde kocasıyla birlikte değildi? Belki de Fermín Montes haklıydı, bu olay onu aşıyordu. Fermín aklına gelince restoranda gördüğü şeyi hatırladı, tamamen unutmuştu. Montes ve Flora. Aralarında başka bir şey var gibiydi, *acaba Víctor'a olan sevgisinden dolayı mı böyle düşünüyorum,* diye sorguladı. Atölyede Flora'yla yaptığı konuşmayı düşündü ve zaten Montes'i hoş bulduğunu söylediğini hatırladı. O an kardeşinin tipik kötümser yorumlarından biri diye düşünmüştü ama otelde gördükleri onu şüphelerinden sıyırmıştı: Kardeşi tüm silahlarını Montes'in önüne seriyordu, o da mutlu görünüyordu. Ama ütülü gömleği ve gül demetiyle Víctor da ona mutlu görünmüştü. Düşüncelere dalmış bir şekilde dudaklarını ısırdı ve başını olamaz derecesine salladı. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*

Elizondo'ya vardıklarında şafak sökmüştü. Arabayı Santiago Caddesi'ndeki Galarza'nın karşısına park etti ve Jonan'ı uyandırdı. İçerisi kahve ve sıcak kruvasan kokuyordu.

Jonan'ın tuvaletten dönmesini beklerken bardakları masaya taşıdı. Jonan, saçları ıslak ve ayılmış bir ifadeyle geri döndü.

"Gidip birkaç saat uyuyabilirsin," dedi Amaia kahvesini yudumlarken.

"Gerek yok, biraz olsun kestirdim. Asıl siz yorgun olmalısınız."

Yalnız başına uyuma fikri hiç de cazip gelmiyordu, uyanık kalmayı tercih ederdi.

"Emniyete geri döneceğim, tüm bilgileri gözden geçirmem gerek; ayrıca, sanırım bugün diğer kızların sonuçları gelecek," dedi esnemesini bastırarak.

Bardan çıktıklarında, gökyüzünde kara bulutlar dolanıyor ve rüzgâr sağlam esiyordu. Amaia kafasını kaldırdı ve şaşkın bir şekilde yerde duran bir şahinin ona bakarak heybetli uçuşunu izledi, kuş sanki onu inceliyor, ruhunun derinliklerini görebiliyordu. O avcı kuşun rüzgârda kendinden emin bir şekilde uçuşu, ona kendini kötü hissettirmişti, çünkü karşılaştırdığında kendini rüzgârda titreyen ve savrulan zayıf bir yaprak gibi hissediyordu.

"İyi misiniz, şef?"

Yolun ortasında öylece durduğunu fark edince şaşkın bir ifadeyle Jonan'a baktı.

"Emniyete gidelim," dedi arabaya atlayarak.

Huesca'dan eli boş döndüğünü açıklamak canını oldukça sıkmıştı. Yine de Iriarte fikrini beğenmişti.

"Hiçbir yere varmayan bir fikir," dedi Amaia. "Sizde ne var?"

"Dedektif Yardımcısı Zabalza ve ben kızların bilgisayarlarını araştırdık. Sosyal ağda herhangi bir ortak arkadaşları veya takip ettikleri ortak sayfalar yoktu. Ainhoa Elizasu' nunkine dokunulmamış ama Carla'nın kardeşi, ölümünden sonra bilgisayarı sahiplenmiş ve hemen hemen her şeyi silmiş. Yine de *hard disk*te girdiği tüm adresler korunuyor ve tek bulduğumuz hepsinin modayla ilgili sayfalar takip etmiş olduğu ama hiçbiri aynı değil. Sosyal forumlarda oldukça aktiflermiş, özellikle de Tuenti'de, ama gruplar oldukça normal. Ne bir sapık var ne de bilişim suçu işlemişler."

"Başka bir şey?"

"Küçük bir şey, Zaragoza laboratuvarından aradılar. Görünen o ki ipteki deri kalıntısı bir keçiye ait, içinde madde kalıntıları da var, tekrar analiz edecekler; ama şimdilik bilgim bu kadar."

Derin bir nefes aldı.

"Keçinin derisinde bir madde," diye tekrar etti.

Iriarte bıkkın bir şekilde ellerini açtı.

"Pekâlâ dedektif, listedeki atölyeleri ziyaret etmenizi ve sahiplerini en son yaptıkları anlaşmalar ve *txatxingorri* hazırlamayı bilenler hakkında sorguya alın. Yıllar öncesine dayansa da tek tek bu insanlarla konuşacağız. Bir yerde bu seviyede yapmayı bilen biri olmalı. Kızların arkadaşlarıyla yeniden konuşmanızı istiyorum, bakın bakalım başka bir şey hatırlamışlar mı? Onlara sürekli bakan, bir yerlere çağıran,

herhangi bir nedenle yaklaşmaya çalışan biri gibi. Sınıf arkadaşlarıyla ve hocalarıyla da konuşun, birinin kızlara daha farklı bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyorum. İki hocanın üçüne de farklı yıllarda ders vermiş olduğunu gördüm. İsimlerin altını çizdim. Zabalza, onları araştır, arka planlarını ve söylentileri de, çoğu zaman ufak bir skandal kurumsal sebeplerle örtbas edilir."

Önündeki adamlara baktı, ifadelerinde dikkat ve endişe vardı.

"Beyler, gruplara ayrılıyoruz, karşımızdaki belki de son zamanların en azılı katillerinden biri. Hepinizin var gücüyle çalıştığını biliyorum ama şimdi elimizden gelenin fazlasını ortaya koymalıyız. Gözümüzden kaçan bir şey olmalı, bir ayrıntı, küçük bir iz. Bu tür cinayetlerde katil kurbanla yakın bir ilişki kurar. Cinsel bir ilişkiden söz etmiyorum, ölümün öncesinde, esnasında ve sonrasında kullandığı araç gereçler vs. Hiçbir bir şey bırakmamış olması imkânsız. Onları öldürüyor, nehir kıyısına kadar götürüyor, bu yerler kolayca ulaşılabilen yerler değil. Sonrasında onları hazırlıyor, yerleştiriyor, tıpkı bir oyunun oyuncuları gibi. Onca iş, onca uğraş, bedenlerle çok yakın bir ilişki. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyoruz, birkaç güne bir şey bulamazsak soruşturma durdurulabilir. Topluma yayılan korku ve ayaklanmayla durumlar sakinleşene kadar yeni bir cinayet işlemesi düşük bir ihtimal. Her şey çok hızlı oldu, cinayetler arasındaki zaman gitgide kısalıyor. Karşımızdaki bir akıl hastası değil, fırsat bulduğu anı değerlendiren biri. Aptal değil, kendini tehlikeye

attığını hissederse durur ve şüphe çekmeyen yaşamına geri döner. Bu yüzden tek şansımız geniş bir araştırma yapmak ve tek bir ayrıntıyı bile atlamamak."

Herkes başıyla onayladı.

"Başaracağız," dedi Zabalza.

"Başaracağız," diye tekrar etti diğerleri.

Polisleri yüreklendirmek Quantico'da öğrendiği derslerden biriydi. Sürüncemede giden bir soruşturmayı canlandırmak için gerekliydi.

Toplantı salonunun camındaki yansımasına baktı ve, *ekipte morali en bozuk kimdi,* diye sordu kendine. Bu konuşmayı aslında kime yapmıştı, ekiptekilere mi yoksa kendisine mi? Kapıya yönelip yavaşça kapıyı kapattığı anda telefonu çaldı.

James telefonda beş dakika boyunca onu uyudu mu, kahvaltı yaptı mı, iyi mi diye sorguya çekti. Amaia ona yalan söyledi, arabayı Jonan sürdüğü için yol boyunca uyuduğunu anlattı. James onun telefonu kapatmak için aceleci konuştuğunu fark etmiş olmalıydı. O hiç olmadığı kadar endişeliydi, sonunda kapattı ve Amaia hayatında en sevdiği insana kötü davranmanın verdiği o ağır hisle kalakaldı.

Ajandasında göz gezdirdi. Aloisius Dupree. Luisiana'da saatin kaç olduğuna baktı. Elizondo'da dokuz buçuktu, New Orleans'ta iki buçuk. Özel Ajan Dupree alışkanlıklarından vazgeçmediyse henüz uyanmamış olmalıydı. Numarayı çevirdi ve bekledi. Bir kez çaldıktan sonra güneyli aksanıyla Ajan Dupree'nin çatallı sesi duyuldu.

"*Mon Dieu!*" Bu sürprizi neyc borçluyum Dedektif Salazar?"

"Merhaba Aloisius," diye cevap verdi, sesindeki neşeyi fark edince şaşırıp gülümseyerek.

"Merhaba, Amaia, her şey yolunda mı?"

"Pek değil, *mon ami,*" her şey değil."

"Seni dinliyorum."

Hiçbir şeyi atlamamaya çalışarak yarım saat boyunca konuştu. Bittiğinde bir anlık sessizliğin ardından hattın kesildiğini düşündü, ama o anda Aloisius'un sesi duyuldu.

"Dedektif Salazar, kesinlikle sen hayatımda tanıdığım en iyi araştırmacısın. Bir sürü insan tanıyorum, seni özel kılan kullandığını teknikler değil, sana bunu buradayken birçok kez söylemişimdir, hatırlıyor musun? Seni özel kılan, bu görevi almanı sağlayan, içgüdüsel olarak iz sürebiliyor olman. Bu, *mon amie*, özel dedektifleri normal polislerden ayıran şey bu. Bana bir sürü bilgi verdin, herhangi bir FBI görevlisinin yapacağı gibi bir profil hazırladın ve adım adım ilerledin... Ama işin içinde bir aldatmaca olduğundan hiç bahsetmedin dedektif, içgüdülerin sana ne söylüyor, sen ne hissediyorsun? Yakında mı? Hasta mı? Korkuyor mu? Nerede yaşıyor? Nasıl giyiniyor? Ne yiyor? Tanrı'ya inanıyor mu? Bağırsakları iyi çalışıyor mu? Düzenli cinsel ilişkisi var mı? Ve en önemlisi, tüm bunlar nasıl başladı? Durup düşünürsen bu sorulara ve birçoklarına cevap verebilirsin, ama ilkin en önemlisine yanıt vermen gerekiyor: Bu soruşturma neden tıkanıyor? Elinden geleni yaptığını söyleme, sen bu-

---

* *(Fr.) Aman Tanrım. (e. n.)*

** *(Fr.) Dostum, arkadaşım. (e. n.)*

nun çok daha üstündesin, Dedektif Salazar."

"Biliyorum," dedi kısık bir sesle.

"Quantico'da öğrendiklerini hatırla: Tıkandığın noktada reset at ve yeniden başla. Bazen donmuş bir hafızayı açmanın tek yolu budur, ister insan olsun ister sibernetik. Reset at dedektif. Kapat ve yeniden aç, en baştan başla."

Koridora çıktığında Dedektif Montes'in deri ceketini fark etti, asansöre doğru gidiyordu. Biraz bekledi ve asansörün kapandığını duyunca Dedektif Yardımcısı Zabalza'nın çalıştığı ofise girdi.

"Dedektif Yardımcısı Montes buraya geldi mi?"

"Evet, az önce çıktı, iletmemi istediğiniz bir şey var mı?" dedi doğrularak.

"Hayır, gerek yok. Ne konuştuğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Zabalza omuz silkti.

"Özel bir şey değil; olaydan, haberlerden, toplantı gününden başka bir şey konuşmadık... Bir de Barselona ve Real Madrid maçıyla ilgili yorum yaptık..."

Amaia dikkatle gözünün içine baktı ve endişesini hissetti.

"Kötü bir şey mi yaptım? Montes de ekipten değil mi?"

Amaia sessizce baktı. Kafasında özel Ajan Aloisius Dupree'nin sesi yankılanıyordu.

"Hayır, endişelenme, sorun yok..."

Hâlâ Montes'in parfümünün duyulduğu asansöre binip aşağı inerken yalan söylediğini düşündü: Açıkça gerilmişti, söylemediği bir şey olmalıydı.

36

Saatlerce yağan sağanak yağmur kasabayı öyle ıslatmıştı ki, bir süre kuruması mümkün görünmüyordu. Tüm yüzeyler sırılsıklam olmuş parlıyordu. Aynı anda bulutların arasından kendini gösteren güneş çıplak ağaç dallarına yansıyordu. Kafasında hâlâ Ajan Dupree'nin sorusu dönüyordu: Soruşturma neden tıkanıyor? Dupree her zaman olduğu gibi, keskin zekâsıyla onu kendine getirmişti, sıra dışı metotlarının yanı sıra FBI'ın en iyi analistlerinden biriydi. Otuz dakikalık bir telefon görüşmesinde Aloisius Dupree olayı en ince ayrıntısına kadar parçalara ayırmış ve ona, haritada bir yer gösterir gibi emin bir şekilde problemin nerede olduğunu göstermişti. Burada. Aslında o da bunu biliyordu, Dupree'yi aramadan önce biliyordu. Mississipi kıyılarından cevap vermeden önce biliyordu. Evet, Özel Ajan Dupree, soruşturmayı tıkayan bir şey vardı ama o haritada gösterdiğin yere bakmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Arabasına bindi, kapıyı kapattı ama motoru çalıştırmadı. İçerisi soğuktu ve camda oluşan buğu nemli ve melankolik bir hava yaratıyordu.

"Soruşturmayı tıkayan şey," diye mırıldandı kendi kendine, Amaia.

İçini büyük bir öfke kapladı ve bir kıvılcım gibi alev alarak karnına doğru yükseldi. Ardından buna derin bir korku eşlik etti. Kaçmak istedi, her şeyden kaçmak, herhangi bir yere gitmek. Tüm bunlardan kurtulabileceği bir yere, tehlikenin olmadığı bir yere. Bela artık onu takip etmiyordu, içine yerleşmişti, sis gibi tüm bedenini sarmıştı, sürekli ensesinde yaydığı korkudan haz duyuyordu. Onun kaçınılmaz ve sessiz bekleyişini hissediyordu, tıpkı ölüm ve hastalık gibi. İçindeki ses kaçmasını, kendini kurtarmasını söylüyordu ama nereye gideceğini bilmiyordu. Başını cama yaslayıp birkaç dakika ona hükmeden korku ve öfkeyi dinleyerek öylece durdu. Birkaç kez cama vurulunca irkildi. Camı indirecekti ama henüz motoru çalıştırmadığını fark etti. Kapıyı açtı ve üniformalı genç bir polis onunla konuşmak için eğildi.

"İyi misiniz, dedektif?"

"Evet, iyiyim, yorgunluk sadece. Bilirsiniz."

Polis neyden bahsettiğini biliyormuş gibi başını salladı ve şöyle dedi:

"Çok yorgunsanız araba sürmemeniz daha iyi olur. Sizi eve götürmesi için birini ayarlayayım mı?"

"Gerek yok," dedi daha canlı görünmeye çalışarak. "Teşekkürler."

Motoru çalıştırdı ve polisin bakışları altında park yerinden ayrıldı. Bir süre Elizondo'ya doğru sürdü. Santiago Caddesi'nden geçip, Francisco Joaquín Iriarte Marketi'nin önünden geçti. Giltxaurdi'den Menditurri'ye doğru giderek Santiago'yu dolandı, ardından da Alduides'den mezarlığına gitti. Arabayı mezarlığın girişinde durdurdu ve komşu kasabadan gelmiş, atlı bir çifti izlemeye koyuldu. Kasabaya oldukça uzak bir yerden gelen bu çift, gösterişli bir şekilde boyunlarını dimdik uzatarak yürüyordu.

Demir kapı her zaman olduğu gibi taştan kilidiyle kapalı görünüyordu, fakat içeriden bir adam çıktı, yağmur yağmamasına rağmen bir elinde açık bir şemsiye diğer elinde de sıkıca tuttuğu bir paket vardı. Kasaba ve deniz insanlarının hiçbir zaman çanta taşımama alışkanlıklarını düşündü, kıyafet, ilaç, yolluk gibi taşımaları gereken şeyleri sıkıca bir şeye sararlardı. Kalınca bir beze sarar, ardından herhangi bir giysi parçasıyla bir kat daha sarar ve içinde ne olduğu anlaşılmayacak bir şekilde iple bağlarlardı. Adam Elizondo yoluna doğru yürümeye başladı, Amaia tekrar mezarlık kapısına baktı, anlam verememişti. Arabadan indi, demir kapıya doğru yaklaştı ve ölüler şehrine kısa bir bakış attı. Sonra arabasına binerek motoru çalıştırdı.

Aradığı şey orada değildi.

Hüzün ve öfke karışımı bir duygu içini kemiriyordu, kalp atışları yükseliyor, nefesi kesiliyordu. Camları indirdi ve o şekilde sürmeye başladı, derin derin nefes alıyordu, camın dışındaki su damlaları etrafa sıçrıyordu. Telefonun sesi

onu karanlık düşüncelerden çıkardı. Rahatsız olmuş bir şekilde baktı ve açmadan önce hızlandı. Arayan James'ti. "Lanet olsun, bir dakika huzur vermeyecek misin?" dedi açmadan. Aramayı sessize aldı, şu an ona oldukça öfkeliydi ve telefonu arka koltuğa fırlattı. James'e öyle kızgındı ki, onu tokatlayabilirdi. Neden herkes kendini çok zeki zannediyordu? Neden herkes onun neye ihtiyacı olduğunu bildiğini zannediyordu? Teyzesi, Ros, James, Dupree ve şu kapıdaki polis.

"Defolun gidin," diye homurdandı. "Defolun ve beni rahat bırakın."

Dağa doğru sürdü. Yol kavisli olduğundan dikkatli kullanıyordu, yavaş yavaş sakinleşmeye çalışıyordu. Yıllar önce, okurken, deneme ve sınavların yarattığı baskıyı hatırladı. Bu yüzden sınavlarda tek kelime bile hatırlayamazdı, eskiden yaptığı gibi Pamplona dışlarına doğru sürmeye başladı. Bazen Javier'e ya da Eunate'ye giderdi ve döndüğünde tüm öfkesi gitmiş olurdu ve yeniden ders çalışmaya başlayabilirdi.

Korucularla görüşme yaptığı bölgeyi hatırladı, orman yoluna girdi, yağmurun oluşturduğu göletlere gire çıka birkaç kilometre daha yol aldı. Boş bir alanda durarak indi ve telefonun yeniden çaldığını duyunca hızla kapıyı kapattı.

Yolda birkaç metre yürüdü ama yerdeki çamur adım atmasını zorlaştırıyordu. Ayaklarını otlara sürttü, gitgide daha kötü hissediyor, sanki mistik bir çağrıya doğru çekiliyordu. Günün ilk saatlerinde yağan yağmur sık ağaçlı ormana işle-

yememişti, ağaçların altında kalan toprak kuru ve temiz görünüyordu, sanki altın taraklarıyla saçlarını tarayan, gün boyu toprağın altında uyuyan ve sadece şafak vakti gezginleri baştan çıkarmak için ortaya çıkan, ormanı ve nehirleri koruyan dağ perileri tüm ormanı süpürmüşlerdi. Onlarla birlikte olan adamları ödüllendirir, taraklarını çalmaya yeltenenleri korkunç şekilde cezalandırırlardı.

Ağaç dallarından oluşan sığınağa girince kiliseye girdiğinde hissettiği şeyi hissetti ve Tanrı'nın varlığını duyumsadı. Sersemlemiş bir şekilde bakışlarını kaldırdı, öfkesinin bedenini terk ettiğini hissediyordu, tıpkı bir anda elden ayaktan düşüren kan kaybı gibi. Gözyaşları sel olup aktı. Yüzünden akan gözyaşları öyle derinden geliyordu ki dengesini kaybediyordu. Bir ağaca sarıldı, sanki bir rahibeydi, belki de geçmişini oluşturandı, gözyaşlarıyla ağacı ıslattı. Yenik hissediyordu, ağacı bırakmadan yere doğru kaydı. Hıçkırıkları giderek azaldı ve sonunda sessizce oturdu. Ruhu sanki uçurumun kenarındaki bir evdeydi, sanki ev sahipleri kapıları ve camları fırtınaya karşı açık bırakmışlardı ve şimdi merhametsiz bir öfke içine yayılıyor, her şeyi altüst ediyordu. Gitgide her hücresini kaplıyordu. Öfkesinin adı yoktu, bu öfke kördü ve sağırdı, rüzgârla büyüyen yangın gibi her yanını sarıyordu.

Islık sesi bir anda her yanı doldurdu. Elinde silahıyla aniden dönüp sesin kaynağını aradı. İstasyon düdüğüne benziyordu. Dikkatle dinledi. Hiçbir şey yoktu. Islık yeniden duyuldu, bu kez tam arkasında. Hemen ardından kısa bir bip

sesi duyuldu. Ayağa kalkarak ağaçların arasına saklandı, orada bir şey olduğundan emindi. Kimseyi görmedi.

Yeniden kısa bir ıslık, dikkat uyarısı gibi, tam sırtında. Şaşırarak arkasına döndü ve ağaçların arasında uzun ve karanlık bir siluet gördü, dev bir meşe ağacının arkasına saklanıyordu. Silahını doğrultacaktı ama daha iyi düşününce ortada bir tehdit olmadığını hissediyordu. Bulunduğu yerden yüz metre uzaklıkta olan meşe ağacına bakmaya devam etti. Ağacın sağ tarafında, birkaç metre ötede kısa dalların kıpırdadığını gördü. Arkasından kahverengi ve gri renkteki yelesiyle o uzun figür ortaya çıktı. Çok yavaş hareket ediyordu, sanki ağaçların arasında antik bir dans sergiliyordu. Amaia görünmemeye dikkat ediyordu ama gördüğü şeyden emin olmak için de biraz eğilerek bakıyordu. Daha sonra figür meşe ağacının arkasına geçti ve ortadan kayboldu. Birkaç dakika sessizce bekledi, neredeyse nefes bile almıyordu. Ziyaretçinin oyunu ona inanılmaz bir huzur vermişti, derinden gelen bir sükûnet... Arabanın aynasında kendine baktığında yüzüne mucizevi bir şekilde bir gülümseme yayıldığını gördü, kendine yabancı hissediyordu. Ne olur ne olmaz diye açık tuttuğu ama çıkarmadığı Glock silahını yerine koydu. Az önce yaşadıklarının onda uyandırdığı hissi düşündü, bir yılbaşı sabahında çocukken olduğu gibi mutluydu.

Amaia arabada otururak telefona baktı. Altı cevapsız arama, hepsi James'tendi. Ajandadan Doktor Takchenko'nun numarasına baktı ve aradı. Telefonun diğer ucundan Doktor Takchenko'nun sesi duyuldu.

"Dedektif, neredesiniz? Sesiniz iyi gelmiyor."

"Doktor, bana ormana yerleştirilmiş kameralar olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet öyle."

"İlk kez görüştüğümüz yere yakında bir noktadayım, hatırlıyor musunuz?"

"Evet, kameralarımızdan biri orada..."

"Doktor... sanırım... bir ayı gördüm."

"Emin misiniz?"

"...sanırım evet."

"Dedektif, sizden şüphe etmiyorum ama ayı görmüş olsaydınız emin olurdunuz, bunda şüpheye yer olmaz."

Amaia sessizce durdu.

"Yani, ne gördüğünüzü bilmiyorsunuz."

"Evet, biliyorum," dedi Amaia.

"...Pekâlâ, dedektif," dedektiff gibi duyuldu. "Görüntülere bakacağım ve ayı görürsem sizi arayacağım."

"Teşekkürler."

"Rica ederim."

Kapattı ve James'i aradı. Açar açmaz şöyle dedi:

"Eve dönüyorum, aşkım."

37

Daima açık olan televizyonun sesi ve balık çorbasıyla sıcak ekmek kokusu tüm evi sarmıştı, fakat her şey buraya kadar normaldi. Araştırmacı olduğundan etrafında değişen en ufak bir ayrıntı bile gözünden kaçmazdı. Onunla ilgili yorum yaptıkları anlaşılıyordu. Bunu içeri girdiğinden beri eve çökmüş negatif enerji yüklü bir fırtına bulutu gibi hissediyordu. Şöminenin karşısına oturdu ve yemeği beklerken James'in uzattığı bitki çayını aldı. Bir yudum aldı, eve girdiğinden beri ailesinin göz hapsinde olduğunun farkındaydı. Belli ki onunla ilgili bir konuşma olmuştu, çok endişeliydiler. Kendini özel hayatına taciz ediliyormuş gibi hissediyordu ve içinde, "Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?" diye bağıran sesi bastıramıyordu. Ormanda bastırdığı öfkesi gözü kör bakışlardan, iğneleyici laflardan ve mimiklerden yeniden yükseliyordu. Onu rahatsız ettiklerinin farkında değiller miydi? Neden normal davranıp ona huzur vermiyorlardı? Tıpkı or-

manda bulduğu huzur gibi. Islığı beyninde hâlâ duyabiliyordu ve orada gördüklerini tekrar hatırlayınca yeniden sakinleşti. Ağaç dallarının arasından çıktığında onu gördüğü anı hatırladı. Ona bakmadan dönerek görmesine izin verdiği o dingin tavrı. Aklına din hocasının, Bernadette ve Fátima'nın çobanlarına görünen Bakire Meryem görüntüleriyle ilgili anlattıkları geldi. Hep çocukların görüntü karşısında nasıl korkup kaçmadıklarını sorardı. Bakire Meryem olduğundan nasıl emin olabiliyorlardı? Neden korkmuyorlardı? Silahı doğrultacakken bir anda gereksiz olduğunu düşünüp vazgeçtiği anı hatırladı. Derin bir huzur, yoğun bir mutluluk içindeki tüm şüpheyi, endişeyi, acıyı silip atmıştı.

Yapamıyordu, ona bir isim koyamıyordu, gizli düşüncelerinde bile. Polis tarafı, yirmi birinci yüzyıl kadını tarafı, kırsal tarafı düşünmeyi bile reddediyordu, çünkü şüphesiz bir ayıydı, ayı olmalıydı. Ama yine de...

"Neye gülüyorsun?" diye sordu James ona bakarak.

"Ne?" dedi şaşkın bir halde.

"Gülüyordun..." dedi, bundan memnun görünüyordu.

"Ah... Şey, söyleyemeyeceğim şeylerden biri," dedi bahane göstererek.

"Peki," dedi James gülümseyerek, "yine de sevindim, günlerdir seni böyle mutlu görmüyordum."

Yemek sakin geçti. Engrasi Teyze Mısır'a seyahat edecek olan arkadaşıyla ilgili bir şey anlattı, James de günü kış marketinde geçirdiklerinden ve güzel yeşillikler olduğundan bahsetti. Ros neredeyse hiç konuşmadı, yalnızca yeniden

keyfini kaçırmayı başaran uzun ve endişeli bakışlar attı.

Yemeği bitirdiklerinde Amaia yorgun olduğu için müsaade isteyerek merdivenlere yöneldi.

"Amaia," teyzesi onu durdurdu. "Uyumaya ihtiyacın var biliyorum, ama önce durumunla ilgili konuşmamız lazım."

Amaia merdivenin ortasında durarak yavaşça döndü, sabırlı olmaya çalışıyordu ama yüzündeki bıkkın ifadeye engel olamıyordu.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim teyze, ama bana bir şey olduğu yok," dedi kardeşine ve James'e de bakarak, merdivenin ayağında Engrasi'nin arkasına koro gibi dizilmişlerdi. "İki gündür uyumuyorum ve yeterince baskı altındayım..."

"Biliyorum, Amaia, fazla geliyor biliyorum ama yorgunluk her zaman uyuyarak geçmez."

"Teyze..."

"Dün kardeşin kartları açtığında benden istediğin şeyi hatırlıyor musun? İşte şimdi tam zamanı, kartları açacağız ve sana acı çektiren kötülükten konuşacağız."

"Teyze, lütfen," dedi yandan James'e bakarak.

"Tam da bu yüzden Amaia, sence de artık kocanın bunu öğrenme vakti gelmedi mi?"

"Neyi öğrenmem?" diye araya girdi James. "Öğrenmem gereken nedir?"

Engrasi, Amaia'ya bakarak izin istedi.

"Tanrı aşkına," dedi merdivene oturarak, "biraz merhametli olun, çok bitkinim, bugün daha fazla dayanamam. Ya-

rını bekleyelim. Yarın için izin aldım, yarın konuşuruz, şimdi düzgün düşünemiyorum."

James onunla bir gün geçireceğine memnun olmuştu ama bir yandan da içi içini yiyordu, sonunda kabul etti.

"Tamam, yarın pazar, sabahtan dağa çıkmayı düşünmüştük, sonra da teyzen bize kuzu kavurma yapacak ve kardeşin Flora da gelecek."

Ablasıyla yemek yemek hiç de çekici gelmemişti ama konuşmaya devam etmekle kardeşiyle yemek yemek arasındaki kararı belliydi.

"Bana uyar," dedi ayağa kalkarak ve hızla yukarı çıktı.

Özel ajan Aloisius Dupree, Antoine'in tıkış tıkış deposundan getirip uzattığı poşeti aldı. Karnavala gelen turistler bu tür yerleri severdi: antik inançlarla ilgili ıvır zıvırlar ve arkadaşlarına göstermek için nazar boncukları ve kolyeler almak isteyen New Orleans ziyaretçileri için *voodoo* bebekleri. O doğruca Antoine Meire'ye yönelmiş ve eline ihtiyacı olan malzemelerin listesiyle beş yüz dolarlık iki bilet sıkıştırdı. Pahalıydı ama Nana'nın vasat bir şey kabul etmeyeceğini biliyordu. Saint Charles Caddesi'ndeki eski pansiyonlardan birinin balkonunun altında durdu, bir yandan Fransız semtinin sokaklarında gürültülü ve terli bir dalga bırakarak ilerleyen, New Orleans'daki meşhur Mardi Gras Karnavalı'nın geçit törenini izliyordu. Otuz derece bir hava, şubat için biraz yüksek, Mississipi'den gelen nem kapıları aralıyor,

havayı daha ağır ve yoğun bir hale getiriyor ve fazla neşeye ihtiyacı olmayan dindarların bira tüketimlerini canlandırıyordu. Kalabalığın geçmesini bekledi, caddeyi geçti ve sıcağın etkisiyle gıcırdayan ve beyazlatmak için belediyenin temin ettiği boyanın henüz gelmediği tahtalı evlerin arasından pasajların birine girdi. Uğursuz Katrina'nın ziyaretiyle gelen suyun izleri hâlâ görülüyordu. Çıkıntılı bir merdivene çıktı, bir ihtiyarın yaşlanmış kemikleri gibi gıcırdadı, eski bir lamba olan Tiffany'den gelen zayıf bir ışığın yansıdığı karanlık bir koridora girdi, oldukça otantik görünüyordu, koridorun sonunda küçük bir pencere pervazında duruyordu. Doğruca en sondaki kapıya gitti, koridorda baskın bir ter ve okaliptüs kokusu vardı. Kapıyı çaldı. İçeriden bir ses duyuldu.

"*Je suis, Aloisius**."

Göğsüne anca gelen ihtiyar bir kadın kapıyı açtı.

"*Mon cher et petit, Aloisius***. Hangi rüzgâr İhtiyar Nana'na getirdi seni?"

"Ah, Nana, gözünden hiçbir şey kaçmıyor, nasıl bu kadar uyanık olabiliyorsun?" dedi gülerek.

"*Parce que je suis trés vieille.****" Hayat böyle, *mon cher*, tam bilge oldum derken bir de baktım Mardi Gras'a gitmek için fazlasıyla yaşlıyım," diye şikâyet etti gülerek. "Bana ne getirdin?" diye sordu elindeki poşete bakarak. "Bir hediye olmasın?"

** (Fr.) Ben Aloisius. (e. n.)*

*** (Fr.) Benim sevgili, küçük Aloisius'um.(e. n.)*

**** (Fr.) Çünkü ben çok yaşlıyım. (e n.)*

"Bir açıdan öyle ama senin için değil, Nana," dedi poşeti uzatarak.

"İnan bana, *mon cher enfant**, umarım hiçbir zaman bana bunun gibi hediyeler almana ihtiyaç duymam."

Kadın poşetin içine baktı.

"Görünüşe bakılırsa Antoine Meire'nin dükkânına gitmişsin."

"*Qui.***"

"*Il est le meilleur;****" dedi zayıf ışıkta insan eli iskeletine benzeyen kuru ve beyaz kökleri koklarken.

"*J'ai aide pour une amie, une femme qui est perdue et elle doit trouver sa voie.*****"

"Kaybolmuş bir kadın mı? *Comment perdue?******"

"Kendi boşluğunda kaybolmuş," diye cevap verdi adam.

Nana ambalaj kâğıdına sarılmış otuz malzemeyi dikkatlice çıkardı, içinde elli ülkede yasak olan mineral ve yağ özleriyle dolu şişelerin olduğu minik minik kutular, meşe masanın üzerinde neredeyse tüm yüzeyi kaplıyordu.

"*Cette bien,*******" dedi, "ama yer açmak için mobilyaları çekmeme yardım etmelisin ve yerdeki şeyleri de kaldırman gerekecek. Zavallı Nana'n çok uyanık ama bu onu kireçlenmeden kurtarmıyor."

---

* *(Fr.) Sevgili çocuğum. (e. n.)*

** *(Fr.) Evet. (e. n.)*

*** *(Fr.) O en iyisidir. (e. n.)*

**** *(Fr.) Kaybolmuş bir arkadaşıma, bir kadına yardım ettim ve onun yolunu bulması gerekiyor. (e. n.)*

***** *(Fr.) Nasıl kaybolmuş? (e. n.)*

****** *(Fr.) Bu iyi. (e. n.)*

38

Masadaki lamba yoğun ve göz kamaştıran bir ışık yayıyordu. Amaia yirmi dakikadan fazla bir süre boyunca düşük vatlı bir ampul aradı. İki şey keşfetti: Engrasi ampulleri tasarruf için floresan ışıklarıyla değiştirmişti ve sadece onun yatak odasındaki ampul yeri dar olanlardandı. James yatakta hiçbir şey demeden onu izliyordu, bu sahneyi iyi biliyordu, karısı tatmin olmadan rahat etmeyecekti. Bitkin bir halde yatağa oturdu ve tiksinen bir ifadeyle lambaya baktı. Sandalyeden mor bir şal alarak abajuru sardı ve James'e baktı.

"Çok fazla ışık var," diye yakındı James.

"Haklısın," dedi.

Lambayı masadan aldı ve yere koyarak duvara doğru birkaç santim ittirdi, aydınlatan kısmı duvarın köşesine doğru çevirince ışık azaldı. James'e dönerek ışıktan memnun olup olmadığını anlamaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve yanına uzandı, James ona doğru eğilerek alnını ve saçını okşamaya başladı.

"Huesca'da ne yaptın anlat."

"Zaman kaybı. Cinayetle ilgili bir şey bulabileceğimizden neredeyse emindim, bu doktorlar bizden daha hızlı analiz yapabiliyorlar. Beklediğim sonuçlar gelince olaya daha belirli bir yön kazandırabilecektik. Satıcılarla konuşup, son zamanlarda sattıkları ve satın aldıkları malzemeleri soracaktık. Ama hiçbir şey elde edemedik ve bu sonsuz ihtimal doğuruyor: Başka bir yerden getirdi ya da belki kendisi üretti. Belki bir aile fabrikasından aldı, yakın birinden bunu isteyebileceği birinden."

"Bilmiyorum, el yapımı bir şey için işbirliği yapacak bir seri katil pek düşünemiyorum..."

"Bununla düşünülebilir, geleneksel olana geri dönmek için bir yol aradığını düşünüyoruz ve bunun geleneksel olmadığını söyleyemezsin. Diğer katiller bomba, ev yapımı silah, zehir gibi şeyler yapma eğilimindeydiler... Yaptıkları şeyin kendilerince bir mantığı vardı."

"Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum, James. Freddy'yi elediк, Carla'nın erkek arkadaşını elediк, Johana'nın babasının diğer cinayetlerle hiçbir ilgisi yok, olanlara tamamen yabancı. Akrabalarda ve arkadaşlarda hiçbir şey bulamadık, bölgede tecavüz veya çocuk istismarı gibi olaylar yaşanmamış, hapiste herhangi bir pedofil bulunmuyor. Geriye kalan tek şey hiçbir araştırmacının sevmediği şeyi yapmak."

"Beklemek," dedi James.

"O pisliğin yeniden harekete geçmesini, bir yerde hata

yapmasını, bize bir ipucu vermesini ya da doğrudan bizi ona götürecek bir şey göstermesini beklemek."

James ona doğru eğildi ve öptü, gözlerine bakmak için kendini geri çekti ve yeniden öpmeye başladı. Amaia başta isteksizdi ama ikinci öpücükle kendini bir anda çok yükseklerde buldu. Elini James'in ensesine götürdü ve özlemle kendine doğru çekti. Eliyle tişörtünün altını aradı ve yukarıya doğru çekerek çıkardı, sevgilisinin vücudunu izlerken Amaia da onu soyuyordu. Vücudunun üzerinde gerilerek durmasını seviyordu, tıpkı Yunan bir atlet gibi kusursuz çıplaklığını sergiliyor, onu deli eden bir sıcaklık yayıyordu. Şehvetli dokunuşlarla sırtından aşağıya doğru inerek sıkı kalçalarına dokundu, ardından boynunu ve göğüslerini öperken tüm gücünü hissetmek için bir eliyle bacağını tuttu. Yavaş ve tatlı seksi seviyordu. Güvenilir, kendinden emin ve şık, fakat bazı zamanlar heyecanına yenik düşüyor ve çabucak geliyordu, o zamanlarda Amaia kendini bir hayvan gibi hissediyordu. Sevişirken konuşmayı seviyordu, onu ne kadar arzuladığını, sevdiğini ve onunla ne kadar mutlu olduğunu söylüyordu. Öyle büyük bir tutku hissediyordu ki bunu tarif edecek kelime yoktu. Konuşacağı anı biliyor, susacağı anı hissediyordu, dudakları sırılsıklam bir halde sevişirlerken ellerinin hâkimiyetini kaybediyorlardı, kelimeler kısa kısa ve yuvarlanarak çıkıyordu, adeta bir duygu girdabı gibi tutku, içgüdü ve şehvet hepsi bir medcezir gibi birbirinden ayrılıyor ve tekrar karışıyor, doruklara çıkıyor ve tıpkı söylenmemesi gereken her şeyi saklayan bir uçurum gibi aynı anda hem korku-

yor hem de birbirlerine çekiliyorlardı. En şiddetli arzular, en tutkulu kıskançlıklar, vahşi güdüler, umutsuzluk ve zevke ulaşmadan önce hissedilen o insan dışı koku, Tanrı'nın kalbinin kokusu, cennet kapılarının kokusu... Varoluşun sonsuzluğuna ya da hiçliğin amansız keşfine giden bir yol. Zihni orgazmın hemen ardından sisliklesiyor ve uyku bir örümcek ağı gibi her yanını sarıyor, onu Duprec'nin sesini duyduğu derin bir rüyaya sürüklüyordu.

Gözlerini açtı ve yatak odasında olduğunu, abajurun hâlâ köşede durduğunu görünce rahatladı. Rüya boyunca gittiği dünyanın yüz gri tonu vardı. Pozisyonunu değiştirerek yeniden uyumak için gözlerini kapattı. James'in yanında nefes alışını, bedeninden yükselen tatlı aromayı, yumuşak çarşafların sıcaklığını duyumsayarak derin bir uykuya daldı.

Ve o varlık. Onu çok yakınında hissediyordu, öyle kötü bir his yayıyordu ki kalp atışı neredeyse duyulabilirdi. Gözlerini açmadan önce orada, yatağın ucunda olduğunu biliyordu. Alaycı gülüşü ve soğuk bakışlarıyla onu izliyordu. Amaia küçükken ve hâlâ yaptığı gibi içten içe onu korkutmaktan zevk alıyordu, her şeyden sonra korkularında yaşıyordu. Amaia bunu biliyordu ama tıpkı onu hareketsiz kılan, titrek bir kıza dönüştüren mezar taşının yarattığı panik gibi engel olamıyor, kendi içinde gözlerini açmamak için savaşıyordu. Açma. Açma.

Ama açtı ve bunu yapmadan önce yüzünün kendi yüzüne eğilmiş bir halde ona bakıyor olduğunu, kanla değil nefesle beslenen bir vampir gibi ona yaklaştığını biliyordu.

Gözlerini açmazsa soluduğu havayı içine çekecek kadar yaklaşır, korkunç ağzını açar ve onu yerdi.

Gözlerini açtı, onu gördü ve çığlık attı.

Çığlıkları, koridorda yalınayak koşarak onu çağırmakta olan James'in çok uzaktan gelen bağırışlarıyla karıştı.

Korku içinde yataktan kalktı, James artık yanında değildi. Aceleyle pantolonunu ve hırkasını giydi, silahını aldı ve bu korkuya artık bir son verme ihtiyacıyla merdivenlerden aşağıya indi. Işığı yakmadı çünkü onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Şömine sönmüştü ama üstündeki mermer hâlâ ılıktı. Eliyle her zaman orada duran üç kişilik oyma oyun tahtasını aradı. Hünerli parmaklarını ıvır zıvırların arasında dikkatle gezdirdi. Parmak uçlarında ipi hissetti ve tek seferde çekip çıkardı, üzerindeki diğer şeyler karanlıkta yere düşerek ses çıkardı.

"Amaia," diye bağırdı James. Merdivene doğru döndü, teyzesi tam o sırada ışıkları yaktı. Dehşete kapılmış bir şekilde ona bakıyorlardı. Yüzlerinde karışık ve sorgulayıcı bir ifade vardı. Cevap vermedi. Yanlarından geçerek kapıya gitti ve çıktı. Elinde sımsıkı tuttuğu anahtar ve boynundaki iple koşmaya başladı, babasının dokuzuncu yaş gününde ona verdiği anahtarı bağladığı naylon hâlâ yumuşacıktı.

Atölyenin kapısı yarı aydınlıktı. Caddenin köşesindeki sokak lambası, yılbaşı ışıkları gibi yolu güçlükle aydınlatan turuncu bir ışık yayıyordu. Kilidi tuttu ve anahtarı içine soktu. Un ve tereyağı kokusu her bir yanını sarıverdi ve onu aniden çocukluğundaki bir geceye götürdü. Kapıyı kapattı

ve kolunu kaldırarak başının üzerinde ışık düğmesini aradı. Yoktu, artık yoktu.

Birkaç saniye sonra artık ışığa yetişmek için kolunu yukarı kaldırmak zorunda olmadığını fark etti. Işığı açtı ve görür görmez titremeye başladı. Tükürükleri yutulması imkânsız bir ekmek parçası gibi boğazında düğümlendi. Hâlâ aynı köşede duran bidonlara doğru yürüdü. Biraz sonra olacakların verdiği korkuyla nefesi gitgide hızlanıyordu.

"Ne arıyorsun sen burada?"

Soruyu beyninde tüm netliğiyle duydu. Gözyaşları bir an için onu kör etti. Retinaları yanıyordu. Etrafını kaplayan sert bir soğuk daha çok titremesine neden oluyordu. Yavaşça döndü ve hamur yoğurma masasına doğru gitti. Korkudan tir tir titriyordu ama parmaklarını masanın cilalı yüzeyine götürdü, annesinin sesi beyninin içinde onu sağır etmeye devam ediyordu. Musluğun ucundan ritmik bir şekilde damlacıklar düşüyordu, yan tarafında bir oklava duruyordu. Korku her yanı kaplayarak yükseliyordu.

"Sen beni sevmiyorsun," diye fısıldadı.

Kaçması gerektiğini anladı, bu onun ölüm gecesiydi. Kapıya doğru yöneldi ve çıkmayı denedi. Bir adım attı, bir adım daha ve diğer adımı atarken olacakları biliyordu. Kaçmak bir işe yaramayacaktı, o gece ölümden kurtulması imkânsızdı. Ama kız direniyordu, ölmek istemiyordu, elini kaldırarak kendini korumaya çalıştı ama nafileydi, yere yıkıldı, kalbinin durmadan önce nasıl panikle çarpmakta olduğunu hissetti. Yaralı bir halde öylece yerde kaldı. İkinci darbeyi de hissetti

ama artık acımıyordu. Sonrasında etrafında oluşan sis tüneli dağıldı, sanki biri gözlerini temizlemişti.

O hâlâ orada, masanın arkasından onu seyrediyordu. Nefesi yavaş yavaş kesiliyordu. Onun derin derin nefes aldığını işitti. Musluğu açıp oklavayı yıkadığını duydu. Yaklaşıp, yanında diz çöktüğünü hissetti. Yüzüne doğru eğilerek dikkatle incelediğini gördü. Ölü gözleri, yardım dileyen çığlıkta kalakalmış ağzı. Donuk ve hareketsiz duran gözlerini, ağzındaki şaşkın ifadeyi inceledi. Sanki cinayetinden pişman olmuş ve onu öpecekmiş gibi yaklaştı. Hiçbir zaman tatmadığı o anne öpücüğü. Ağzını açtı ve yüzünden akan kanı yaladı. Doğrulduğunda gülümsüyordu ve onu kollarına alıp un teknesine koyana kadar durmadan gülümsedi.

"Amaia," diye bağırdı bir ses.

Engrasi Teyze, Ros ve James atölyenin kapısından ona bakıyorlardı. James yanına gitmeye çalıştı ama teyzesi kazağından çekerek onu durdurdu.

"Amaia," diye seslendi yeğenine yumuşak ve kendinden emin tonuyla.

Amaia, yerde diz çökmüş çocukluğunu andıran bir ifadeyle dudağını bükerek hamur tahtasına bakıyordu.

"Amaia Salazar," dedi yeniden.

Bir anda ayağa kalktı. Elini beline götürdü, silahını çıkardı ve boşluğa nişan aldı.

"Amaia, bana bak," dedi Engrasi.

Amaia boşlukta bir noktaya bakmaya devam etti ve sanki yağmurun altında çıplakmış gibi titreyerek yutkundu.

"Amaia."

"Hayır," diye fısıldadı önce. "Hayır," diye bağırdı sonra.

"Amaia, bana bak," dedi teyzesi küçük bir çocuğa söyler gibi. Amaia kaşlarını çatarak ona baktı. "Neler oluyor, Amaia?"

"Teyze, bunun olmasına izin vermeyeceğim," sesi ince ve çocuksuydu.

"Bir şey olmuyor, Amaia."

"Evet oluyor."

"Hayır, Amaia. Bu sen küçükken oldu ama artık bir kadınsın."

"Hayır, beni yemesine izin vermeyeceğim."

"Kimse sana zarar veremez, Amaia."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bana bak, Amaia. Bu asla olmayacak. Sen bir kadınsın, polissin ve bir silahın var. Kimse sana zarar vermeyecek."

Silah deyince elinde tuttuğu silahına baktı ve orada olduğunu görünce şaşırdı. James ve Ros'un kapıda olduklarını ve ona baktıklarını fark etti. Yavaşça silahı indirdi.

James eve dönerlerken elini tutmadı, teyzesi ve Rosaura mutfakta ıhlamur yaparken onu izlemek için yanına oturduğunda da.

Amaia, teyzesinin fısıltılarını dinliyor ve James'in hastanede yaralı kızlarına bakan babaların endişesiyle gülümsemesini izliyordu. Yine de içten içe egoist ve memnun hissediyordu, çünkü bu inanılmaz yorgunluktan sonra yeniden dirildiğini hissediyordu.

Ros bardakları kanepenin yanındaki masaya koyarak şö-

mineyi yakmaya koyuldu; teyze salona döndü, karşılarına oturdu ve bardakların kapaklarını açarak ıhlamurun gevşetici kokusunun odaya yayılmasını sağladı.

James dikkatle Engrasi'ye baktı. Başını sallayarak fısıldadı.

"Sanırım bilmem gerekenleri söylemenin vakti geldi."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi Engrasi geceliğine sarınarak.

"Bu gece olanları ve atölyede gördüğüm şeyi anlatmakla başlayın."

"Bu gece atölyede gördüğün posttravmatik bir krizdi."

"Posttravmatik mi? Bu askerlerin döndükten sonra yaşadıkları bir paranoya, değil mi?"

"Kesinlikle ama sadece askerlere olmuyor. Hayatının herhangi bir anında şiddetli bir şekilde öleceği hissini yaşamış olan herkese olabilir."

"Amaia'ya böyle bir şey mi oldu?"

"Evet."

"Ama neden? İşle ilgili olan bir şey mi?"

"Hayır, neyse ki işinde hiçbir zaman böyle bir tehlikeyle karşılaşmadı..."

James, Amaia'ya baktı. Bakışları yerde konuşmayı dinlerken hafifçe gülümsüyordu. Engrasi psikoloji fakültesindeki yıllarında öğrendiklerini hatırladı, yüzlerce kez o günün hiç gelmemesini dilemişti.

"Posttravmatik kriz uyuyan bir katildir. Bazen yaşanan olayın üzerinden yıllar geçmiş olsa da gizlice bekler. Kriz,

kişinin tehlikeyle yüz yüze geldiğinde aynı şeyi bir daha yaşamamak için kendini savunma sistemidir. Örneğin karanlık bir yolda, arabanın içinde tecavüze uğramış bir kadın, boş arazilerde, karanlık bir arabanın içinde kendini tehlikede hisseder ve korumaya çalışır."

"Mantıklı," dedi Ros.

"Bir noktaya kadar evet ama posttravmatik kriz alerjik reaksiyon gibidir, tehdide karşı tamamen orantısızdır. Bu o kadının, aynaya asılan bir araba kokusu gördüğünde ya da gece vakti öten bir baykuş sesi işittiğinde savunma sprreyi çıkarması gibi bir şey."

"Bir sprey ya da bir silah," dedi James, Amaia'ya bakarak.

"Kriz," diye devam etti teyze, "geçiren kişi kendini savunma amacıyla büyük bir öfke gösterir. Çünkü aynı şeyi yeniden yaşarlar, aldıkları darbeleri değil ama yaşadıkları acıyı hissederler, çatışmada bulunmuş olan askerler gibi."

"Atölyeye girdiğimizde bir tiyatro oyunu sergiliyor gibiydi..."

"Tehlike anını yeniden yaşıyordu. Ve sanki gerçekten o an oradaymış gibi görüyordu bunu," dedi Amaia'ya bakarak. "Benim zavallı cesur kızım. O geceyi sürekli yaşıyor, acı çekiyor."

"Ama..." James yeniden Amaia'ya baktı, bir yudum bile almadığı çay bardağını elinde tutuyordu. "Yani bu akşam atölyede yaşananların posttravmatik bir kriz olduğunu ve Amaia'nın önceden yaşadığı ölüm tehlikesiyle alakalı olduğunu

söylüyorsun. Yani Amaia öldürüleceğini düşünüyordu..."

Engrasi titreyen ellerini ağzına götürürken başını salladı.

"Buna neden olan nedir? Çünkü önceden böyle bir şey olmadı," dedi şefkatle karısına bakarak.

"Her şey olabilir, kriz ufak bir şeyden çıkabilir ama sanırım burada, Elizondo'da olmak onu böyle yapıyor... Atölye, kızların cinayetleri... Aslında önceden başına böyle bir şey gelmişti. Uzun zaman oldu, dokuz yaşındayken."

James Amaia'ya baktı, rengi gitgide soluyordu.

"Dokuz yaşında posttravmatik stres mi yaşadın?"

Sesi titriyordu.

"Hatırlamıyorum," diye cevap verdi, "son yirmi beş yıldır o gece olanları hatırlayamıyorum. Sanırım sürekli aynı şeyi zihnimde canlandırmaktan gerçekten yaşadığımı düşünmeye başladım."

James elindeki bardağı aldı ve masaya koydu, Amaia'nın ellerini tutarak gözlerine baktı.

Amaia gülümsedi ama şunu söyleyebilmek için bakışlarını yere indirmek zorunda kaldı:

"Dokuz yaşımdayken annem bir atölyeye giderken beni takip etti ve oklavayla kafama vurdu. Ben yerde baygın yatarken tekrar vurdu, sonra beni un teknesine attı ve bedenimin üzerine iki çuval un boşalttı. Öldüğümü zannettiği için babama haber verdi. Bu yüzden çocukluğumun geri kalanını teyzemle geçirdim." Sesinde farklı bir ton oluşmuştu sanki farklı bir boyuttan gelen paranormal bir ses gibi.

Ros kardeşini izlerken sessizce ağlıyordu.

"Tanrı aşkına, Amaia, neden bana anlatmadın?" James sarsılmıştı.

"Bilmiyorum, son yıllarda hiç düşünmüyordum, yemin ederim. Bilinçaltımda bir yerlere gömmüştüm; gerçeğin dışında bir de farklı senaryo vardı, zihnimde o kadar çok tekrar ettim ki inanmaya başladım. Unuttuğumu sanmıştım, ayrıca bu çok... utandırıcı... Ben böyle biri değilim, beni böyle düşünmenizi istemezdim..."

"Utanacak bir şeyin yok, küçük bir kızdın ve seni koruması gereken kişi sana zarar vermiş. Bu hayatımda duyduğum en korkunç şey. Çok üzgünüm tatlım, sana böyle korkunç bir şey yaptıkları için çok üzgünüm ama artık kimse sana zarar veremeyecek."

Amaia gülümseyerek ona baktı.

"Ne kadar iyi hissettiğimi hayal bile edemezsiniz, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi. Tıkanıklık," dedi Dupree'nin sözünü düşünerek. "Stresimin nedenlerinden biri de bu olabilir. Buraya dönünce anılar da döndü ve sana söyleyememek benim için ekstra bir yük oldu."

James yüzüne bakabilmek için biraz geri çekildi.

"Şimdi ne olacak?"

"Ne olmasını istiyorsun?"

"Şu an iyi hissettiğini anlayabiliyorum, özgür ve hafifsin. Ama Amaia geçen gün olanlar, silahını çıkarman, dün kardeşinle ve bu gece de atölyede olanlar, bunlar şaka değil."

"Biliyorum."

"Kontrolünü kaybettin, Amaia."

"Bir şey olmadı."

"Ama olabilirdi. Olmayacağından nasıl emin olabiliriz?"

Amaia cevap vermedi. James'in kolundan çıktı ve ayağa kalktı. James Engrasi'ye baktı.

"Uzman sensin, ne yapmak gerek?"

"Yapmakta olduğumuz şeyi, bununla ilgili konuşmak. Anlatmak, nasıl hissettiğini onu seven kişilerle paylaşmak. Başka bir terapi yolu yok."

"Neden bunu dokuz yaşındayken yapmadınız?" dedi serzenişte bulunarak. Engrasi ayağa kalktı ve Amaia'nın yaslandığı şömineye doğru yürüdü.

"Sanırım içimde hep unutacağını düşündüm, onu sevgiyle büyüttüm. Unutmasını, düşünmemesini sağlamaya çalıştım. Ama hangi çocuk annesinin ona verdiği zararı unutabilir? Hiç vermediği öpücükleri, yatmadan önce hiç anlatmadığı masalları özlemekten nasıl vazgeçebilir?" Engrasi sesini iyice alçalttı, sanki söylediği korkunç ve can yakan kelimeler böyle daha az acı verecekti. "Ben bu şekilde denedim, her gece onu sardım, okşadım, herkesten çok sevdim. Tanrı biliyor kızım olsa bu kadar sevemezdim. Ve onu unutması, o korkunç anılardan kurtulması için dua ettim. Bazen konuşuyor ve hep, 'olan şey' diyorduk, sonra bahsetmeyi bıraktı ben de var gücümle bir daha hatırlamaması için her şeyi yaptım." Yüzünden iki damla gözyaşı süzüldü. "Yanılmışım," dedi titreyen sesiyle.

Amaia teyzesine sarıldı ve yüzünü Engrasi'nin gri saçlarına gömdü, her zamanki gibi hanımeli kokuyordu.

"James, bir daha olmayacak," dedi.

"Emin olamazsın."

"Eminim."

"Ama ben değilim ve böyle elinde silahla yine bir kriz geçirmene izin vermeyeceğim."

Amaia, Engrasi Teyze'den ayrıldı ve salonun içinde uzun adımlarla dolanmaya başladı.

"James, ben polis dedektifiyim, silahsız çalışamam."

"Çalışma," dedi James.

"Burada bırakamam, geri adım atamam, kimse bana güvenmez."

"Sağlığın hepsinden daha önemli."

"Bırakmayacağım, James, bırakamam, yapabilseydim de bırakmazdım." Kelimelerindeki kesinlik her zamanki gibi aşikârdı. Amaia'nın değil, Dedektif Salazar'ın sözleriydi. James karşısına geçerek ayakta dikildi.

"Tamam, ama silah olmadan."

James itiraz edeceğini düşünüyordu ama dikkatle önce Amaia'nın gözlerine sonra hâlâ ağlamakta olan kardeşine baktı.

"Tamam," diyerek kabul etti. "Silah olmadan."

39

Víctor, La Toja sabunu, fırça ve jiletle eski usul tıraş olmaya devam ediyordu. Babası ve dedesi gibi usturayla tıraş olmayı tercih ederdi ama bir kez denemişti ve ona göre olmadığını anlamıştı. Ama jiletle de istediği sonucu alıyordu. Ardından sürdüğü krem cildinde hoş bir koku bırakıyordu, Flora bu kokuyu çok severdi. Aynada kendine baktı ve köpüklc kaplı yüzünün gülünç görüntüsüne güldü. Flora. O böyle seviyorsa, böyle olurdu. Flora'yla bir daha bir araya gelemeyeceğini kabul ettiği gün hayatı altüst olmuştu, güçlü karakteri, otoriter kişiliği ve her hareketini kontrol etme isteğiyle kendi kuralları olan bir kadındı, bu yüzden bir dönem ondan nefret ediyordu, şimdi ise değerini anlıyordu.

Yaşamının en güzel yıllarını, bu baskıdan tek kaçış yolu olarak gördüğü alkole vermişti, artık çok kötü görünüyordu. Flora'nm, sevebileceği, kendisini sevebilecek ve memnun etmek istediği tek kadın olduğunu fark edememişti. Oturup

düşündüğü zaman ondan intikam almak, kaçmak ve aynı zamanda onu memnun etmek için içmeye başladığının farkına vardı çünkü içtiği zaman istediği her şeyi yapıyor, tam dilediği gibi bir eşe dönüşüyordu.

Bir gün Víctor kontrolünü tamamen kaybetti. Ne tuhaftır ki evliliklerinin sürmesini sağlayan alkol şimdi de bitmesine neden olmuştu. Ayrılığın ardından geçen ilk bir yıl boyunca bağımlılığına karşı mücadeleye başlamıştı, ilk aylar çok zorlanmıştı, bilincini yitiriyor, anıları siliniyor, siyah beyaz bir film gibi karıncalanıyordu. Bir sabah, evden çıkmadığı birkaç günün ardından, kusmuklarının ortasında yere uzanmış bir halde uyandı ve kendini hiç olmadığı kadar boşlukta hissetti.

Bunun üzerine, hayatında önemli olan tek şeyi kaybedeceğini anlayınca değişim başladı.

Flora boşanmak istememişti ama yine de birbirlerinden uzak iki yabancı gibi yaşıyorlardı, Víctor böyle olmasını istememişti. Kararı Flora aldı ve ona fikrini sormadı, zaten o dönemlerde içmeye devam etmek dışında başka bir karar alabileceğini de sanmıyordu, ama hiçbir zaman, en kötü zamanda bile Flora'dan ayrılmak istememişti.

Şimdi ise durumlar değişiyor gibi görünüyordu, çabaları, toplamda ayık olduğu günler, temiz görünümü ve daha birçok ayrıntı meyvesini vermeye başlamıştı. Aylarca gün be gün atölyeye Flora'yı ziyarete gitmişti. Her gün akşam yemeğine, dolaşmaya, birlikte kiliseye gitmeye davet ediyor ve iş seyahatlerinde ona eşlik etmek istiyordu. Flora'ysa, evlilik

yıl dönümlerini kutlamak için buket getirdiği o haftaya kadar davetlerini hep reddetmişti. Yeniden eşliğini kabul ederken Flora yumuşamış görünüyordu.

Víctor yeniden onunla olmak için her şeyi yapardı. Alkolü bırakmak hayatındaki en önemli karar olmuştu. Başta içmediği her günün onu yiyip bitiren bir işkenceye dönüşeceğini düşünüyordu ama son aylarda bu kararla daha iyi beslenmeye başladığını fark etmişti ve kendini gençliğinde olduğu gibi özgür ve güçlü hissediyordu. Dolaba gitti ve Flora'nın en sevdiği gömleği seçti, biraz inceledikten sonra askıda durduğu için buruştuğuna ve ütüye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Islık çalarak merdivenlerden aşağıya indi.

Santiago saati on biri gösteriyordu ama havada sabah ışığından çok akşam karanlığı vardı. Şafağın bir türlü sökemeyip, sabahın ilk ışıklarında sıkışıp kaldığı günlerden biriydi. O karanlık sabahlar, güneşin içini okşayan sıcaklığını hayal ettiği çocukluk anılarının bir parçasıydı. Bir gün sınıf arkadaşlarından biri bir seyahat firmasının renkli ajandalarından hediye etmişti ve nehirden gelen sis caddeleri doldururken o aylarca sayfalardaki güneşli ve masmavi sahil kıyılarına bakıp durmuştu. Amaia, bazen günlerce güneş yüzü görmeyen bu yerden nefret ediyordu, sanki geceleyin çok gelişmiş bir uçak güneşi alıp uzaklarda bir İzlanda adasına yerleştirmişti de kuzey kutbundaki insanlar gibi ondan mahrum kalmışlardı.

Baztán'da gece karanlık ve hırçındı. Evin duvarları yıllardır olduğu gibi güvenliğin sınırlarını korumaya devam ediyorlardı ve onların dışındaki her şey belirsizdi. Yüz yıl önce Baztán halkının yüzde doksanının cadılara, geceyi gözetleyen kötülüğün varlığına ve onları dizginlemek için büyülere inanması hiç de tuhaf değildi. Vadideki yaşam ataları için oldukça çetin geçmişti. Kadınlarla erkekler nemli ve yeşil topraklarda, onlara karşı düşmanca davranmış, paramparça etmiş, ekinlerini çürütmüş, çocuklarını hasta etmiş, üzerine çivi çakmış az sayıda aileyi kırıp geçirmiş olmasına rağmen cesurca mücadele etmişlerdi.

Heyelan, boğmaca ve tüberküloz; seller ve tufanlar, filizlenememiş ekinler... Fakat Elizondo halkı tüm inancıyla, yaşam heveslerini ellerinden almak isteyen, o yerin insanlara ait olmadığını, vadinin ortasında bulunun o toprakların dağ perilerine, çeşme şeytanlarına, kötü ruhlara ve Basajaun'a ait olduğunu söyleyen Baztán Nehri'ne rağmen savaşmaya devam etmişti. Onlar da tıpkı onun gibi bu gri gökyüzüne bakıp daha bereketli ve aydınlık bir yerin hayalini kurmuşlardır kesin, ama hiçbir şey o adam ve kadınların amaç ve arzularını yok edememişti. Ne kadar uzağa gitseler de her zaman yanlarında, *Maitetxu mia*'da söylenen şarkıda olduğu gibi, büyük bir servetle geri dönen yerli ve soyluların toprağı olarak bilinen bir vadi. Onlar bu toprakları yeniden tasarladılar; kazandıkları altınları komşularına sergilediler, üzerini gösterişli saraylar ve büyük balkonlu evlerle doldurdular, talihe şükranlarını sunmak için manastırlar yaptılar ve önceleri

vahşi olmayan nehirlerin üzerine ortaçağ köprüleri diktiler. Engrasi Teyze dizlerini bahane ederek dolaşma teklifini reddetti ve mutfakta yemek yapmak için evde kalmayı tercih etti ama Ros ve James onları yağmur yağacağına dair ikna etmeye çalışan Amaia'ya rağmen ısrar ettiler. Nehir kıyısından gittiler ve dağ yamacıyla nehrin kıyısında olan kayın ormanına kadar uzanan büyük düzlüğe çıktılar. Düzlüğü gezerken uzaklardan Elizondo'ya gelen insanların, vadinin tepesinde, dağlar arasında saklı, huzurlu, sadece kırsal kasaba ve ormanlarla bölünen bu küçük evreni gördüklerinde hissettiklerini anlayabiliyordu. Nemli iklimi, sonbahar mevsiminin uzun soluklu olmasını ve kar yağsa da çayırların yeşil kalmasını sağlıyordu. Bölgenin sessizliği bozan tek şey Baztán söylentileriydi.

Var olan en gizemli ve büyülü orman. Büyük meşe ağaçları, kayın ağaçları ve kestane ağaçları dağların her bir yanını kaplıyor, sayelerinde her yer rengârenk tonlarla bezeniyordu.

Bir sürü duyguyu barındıran bir orman: Doğayla atalara ait bir buluşma, kayın ve çam ağaçları arasından akan vahşi suyun gürültüsü, Baztán Nehri'nin ferahlığı, kuş cıvıltıları, sonbaharda düşen yaprak sesleri, yeri ipekten bir yatak örtüsü gibi sarıyor ve rüzgârla oradan oraya savrularak perilerin basması için yerlerde peri inleri ya da gizemli patikalar gibi şekiller oluşturuyorlardı. Ormandaki meyvelerin kokusu ve bitkilerin yumuşak mantosu, sanki bir Jentil ormanların arasına görkemli bir zümrüt gömmüş gibi çayırları kaplıyordu. Ağaçların arasından yürüdüler, bir süre sonra nehrin şırıltısı

onlara gideceklcri büyülü yerin adresini gösterdi. Ros önden gidiyor vc arada bir arkadakilcrin gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Jamcs için endişelenmiyordu çünkü nasılsa yol boyunca bir saniyc bile susmamış, ormanın güzelliği karşısında heyecanlı bir şekilde yol boyunca konuşmuştu. Yukarıya doğru çıkmadan öncc bir sürü eğreltiotunun olduğu bir bölgeden gcçtilcr.

"Λz kaldı," dedi Ros yamaçtaki kayalıkları göstererek. "Orada."

Yol düşündüklerinden daha yokuş çıkmıştı. Keskin kayalıklar doğal bir merdiven oluşturmuşlardı, yol bir dağ yılanı gibi dönüp duruyordu. İlcrlcdikçe çalılıklar vc karaçalılar yolu kapatıyor ve ilerlcmcyi zorlaştırıyorlardı. Son bir dönüşün ardından seyrek otlar ve sarı renkteki likenlerle kaplı bir düzlüğe vardılar.

Ros bir taşın üzerine oturdu, halinden hiç de memnun görünmüyordu.

"Mağara yaklaşık yirmi bcş metre yukarıda," dedi Ros neredcysc tamamı karaçalılarla kaplı yolu göstererck. "Ama oraya kadar gidebilir miyim bilmiyorum. Çıkarken ayağımı burktum."

James yanına çömeldi.

"Ciddi bir şey değil," diycrck gülümsedi Ros, "ayakkabıların kurbanı oldum ama erken dönsek iyi olacak, şişerlcrsc yürüyemem."

"Hadi gidelim," dedi Amaia.

"Kesinlikle olmaz, buraya kadar geldin, kayalığı görmeden gidemezsin; çık hadi."

"Hayır, gidelim, sen dedin: Ayakların şişecek ve yürüyemeyeceksin."

"Eğer inersen kardeşim. Sen orayı görene kadar hiçbir yere kıpırdamayacağım."

"Ben onunla kalıyorum, seni burada beklerim," dedi James.

Amaia karaçalıların arasından yakınarak yürüdü, ilerledikçe kıyafetini yırtıyorlarmış gibi bir ses çıkıyordu. Yolun sonuna geldiğinde çok geniş bir mağaranın ağzında buldu kendini, öfkeyle gülümseyen bir dağ ağzı gibi duruyordu. Girişin sağ tarafında iki büyük kaya vardı, ikisi de oldukça ilginç görünüyordu. İlki yerde duran iri göğüslü ve vadiye bakan çekici kalçaları olan bir kadın figürünü andırıyordu. İkincisi büyüklüğüyle olduğu kadar şekliyle de muhteşem bir kayaydı, kusursuz bir biçimde dikdörtgendi, adeta rüzgâr ve yağmurla temizlenmiş geniş alanıyla bir kurban taşını andırıyordu. Üzerinde farklı renkte onlarca küçük taş vardı, tamamlanmamış bir satranç parçaları gibi konumlanmışlardı. Otuz yaşlarında bir kadın o taşlardan birini elinde tutuyor ve büyülü bir biçimde vadiye doğru bakıyordu. Geldiğini görünce gülümsedi ve elindeki taşı diğerlerinin yanına koyarken kibarca Amaia'yı selamladı.

"Merhaba."

Amaia bir anda kendini yasak bir bölgeye girmiş gibi hissetti.

"Merhaba."

Kadın tekrar gülümsedi, sanki aklını okuyor ve rahat ol-

madığını tahmin edebiliyordu.

"Bir taş alın," dedi yolu işaret edip gülümseyerek.

"Ne?"

"Bir taş," dedi *masanın* üzerindekileri göstererek. "Kadınlar bir tane taş getirmeliler."

"Ah, evet, kardeşim söylemişti ama evden getirmek gerektiğini sanıyordum."

"Öyle ama unuttuysanız yoldan alabilirsiniz; sonuçta evinize giden yoldan aldığınız bir taş."

Amaia eğildi ve kayalıktan bir taş aldı, *masaya* yaklaştı ve diğerlerinin yanına koydu, *masanın* üzerindeki onca taşı görünce şaşırmıştı.

"İnanmıyorum, tüm bunları buraya gelen kadınlar mı getirdi?"

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi güzel kadın.

"İnanılmaz."

"Vadide belirsiz zamanları yaşıyoruz ve yeni formüller başarısızlığa uğradığında eski yöntemlere başvurulur."

Amaia kadının birkaç gece önce teyzesinin söylediği şeylerin aynısını söylediğini duyunca ağzı açık aldı.

"Buradan mısın?" diye sordu görünüşüne bakarak. Yeşil ve kahverengi tonlarında ipekten bir elbisenin üzerine yosun yeşili yün bir şal takmıştı ve başına taktığı altın rengi tacı ve geriye düşen onunki gibi uzun sarı saçlarıyla ışıldıyordu.

"Ah, aslında hayır ama uzun yıllardır geliyordum, çünkü burada bir evim var, çok kalmasam da gidip geliyorum."

"Adım Amaia," dedi elini uzatarak.

"Ben, Maya," dedi kadın elini sıkarak, parmakları ve bileği yüzük ve bileziklerle doluydu, elini sıkarken zil gibi şıngırdıyorlardı. "Sen buralısın, değil mi?"

"Pamplona'da yaşıyorum, burada çalışıyorum," dedi kaçamak bir cevap vererek.

Maya gülümseyerek ona baktı, Amaia kendini tuhaf hissetti, gülüşü neredeyse tahrik ediciydi.

"Bence buralısın."

"Fazlasıyla belli oluyor..."

Kadın güldü ve tekrar vadiye baktı.

"Burası ziyaret etmeyi sevdiğim yerlerden biri ama son zamanlarda buradaki durumlar pek iyi gitmiyor."

"Cinayetleri mi kastediyorsunuz?"

Kadın cevap vermeden konuşmasına devam etti, artık gülümsemiyordu.

"Buraya çok gelip giderim ve çok tuhaf şeyler gördüm."

Amaia'nın ilgisi gittikçe artıyordu.

"Ne tür şeyler?"

"Dün buradayken, nehrin sağ kıyısındaki küçük mağaraların ötesinde bir adamın gelip gittiğini gördüm," dedi sık çalılıkları işaret ederek. "Çıktığından, buraya gelirken elinde olmayan bir paket vardı."

"Davranışları şüpheli miydi?"

"Davranışlarında tatminkârlık vardı."

İlginç bir tanım, diye düşündü Amaia soru sormadan önce.

"Nasıl görünüyordu?"

"Buradan pek göremedim."

"Peki, genç bir adam mıydı? Yüzünü görebildiniz mi?"

"Genç bir adam gibi hareket ediyordu, ama başının tamamını saran bir kapüşonu vardı. Çıkarken arkasına baktı ama sadece bir gözünü görebildim."

Amaia şaşkın bir halde baktı.

"Yüzünün yarısını gördünüz mü?"

Maya sessiz kaldı ve yeniden gülümsedi.

"Sonra yoldan indi ve bir arabayla gitti."

"Buradan göremediniz."

"Hayır, ama motorun sesini duydum."

Amaia yola doğru bakındı.

"Buradan mağaraya girilebilir mi?"

"Ah, hayır, doğrusu oldukça kuytuda bir yer. Yoldan yukarıya çıkmak gerek, ilkin ağaçların arasından, görüyor musunuz? Oraya kadar," dedi işaret ederek, "sonra çalılıkların arasından yürümek gerek, çünkü eski yol kapandı... Mağara kayalıkların dört yüz metre arkasında."

"Görünüşe bakılırsa bölgeyi iyi biliyorsunuz."

"Elbette, sık sık geldiğimi söylemiştim."

"Hediye bırakmaya mı?"

"Hayır," dedi tekrar gülümseyerek.

Sert esen rüzgâr kadının saçlarını uçuşturdu, saçlarının altından uzun ve ilk bakışta altına benzettiği küpelerini gördü. *Dağa çıkmak için ilginç bir kıyafet,* diye düşündü, eteğinin altında Roma tarzı sandaletleri olduğunu fark etti, neredeyse tüm ayağını sarıyordu, kayalığın üzerindeki çakıltaş-

larını izlerken, sanki değerli taşlarmış gibi, büyülenmiş görünüyordu. Bir sırrı olan kadınlara özel o tuhaf gülümsemeyle izliyordu taşları.

Amaia bir anda kendini çok rahatsız hissetti, sanki zamanı dolmuştu da artık orada durmamalıydı.

"Pekâlâ, ben artık ineyim... Geliyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi ona bakmadan. "Ben biraz daha kalacağım."

Yola doğru döndü ve veda etmeden önce iki adım attı. Ama kadın artık orada değildi. Birkaç saniye önce kadının durduğu boşluğa bakakaldı.

"Duyuyor musunuz?" diye bağırdı.

Herhangi bir yere gitmiş olması imkânsızdı, mağaraya gidemezdi, yanından geçmiş olamazdı, üstelik bileğinde şıngırdayan takılarıyla ses çıkarmadan gitmiş olması imkânsızdı.

"Maya?" diye çağırdı tekrar. Onu bulmaya kararlı bir şekilde mağaraya yöneldi ama rüzgâr daha sert esmeye başladı ve göğsünde bir anda korku doldu. Yola geri döndü ve neredeyse koşarak Ros ve James'in beklemekte olduğu düzlüğe gitti.

"Ne kadar solgunsun... Hayalet mi gördün?" diye dalga geçti Ros."

"James, benimle gel," dedi kardeşini duymazdan gelerek.

James heyecanla doğruldu.

"Neler oluyor?"

"Bir kadın vardı, kayboldu."

Daha fazla açıklama yapmadan ve James'in sorularına cevap vermeden çalılıkların arasından aynı yola geri döndü, *Maya'nın oradan geçmiş olması imkânsız,* diye düşünüp duruyordu.

Vardıklarında Amaia taşların olduğu yere yaklaşıp, kadının boşluğa atlayıp atlamadığını kontrol etti. Ayaklarının ucunda koca bir çalılık ve kayalık uzanıyordu, kimsenin düşmediği açıktı. Mağaranın girişine kadar gitti ve içeriye bakmak için eğildi. Yoğun bir şekilde toprak ve metali anımsatan bir şey kokuyordu. Birinin girdiğine dair herhangi bir iz yoktu.

"Burada kimse yok, Amaia."

"Ama bir kadın vardı, bir süre konuştuk sonra ben döndüm, o da bir anda kayboldu."

"Başka bir yol yok," dedi James etrafına bakınarak. "İndiyse buradan inmiş olmalı."

Kayalığın üzerindeki taş parçaları ortadan kaybolmuştu, onun koyduğu taş da. Yola geri dönüp Ros'un yanına gittiler.

"Amaia, buradan indiyse Ros ve ben onu görürdük."

"Nasıl biriydi?" diye sordu kardeşi.

"Sarışın, güzel, otuz yaşında, uzun elbisesinin üzerinde yünden bir şalı vardı ve altın takılarıyla ışıldıyordu."

"Bir yalınayak olduğunu söylemediğin kaldı."

"Neredeyse yalınayaktı, Roma tarzı sandaletleri vardı."

James şaşkın bir halde ona baktı.

"Sekiz derecede nasıl sandalet giyebilir."

"Evet, görüntüsü çok tuhaftı ama aynı zamanda şıktı."

"Yeşil mi giyinmişti?" diye sordu Ros.

"Evet."

"Ve altın rengi takıları vardı. Adını söyledi mi?"

"Maya olduğunu ve buraya sık sık geldiğini söyledi."

Ros eliyle ağzını kapadı ve hayretle kardeşine baktı.

"Ne?" diye sordu Amaia heyecanla.

"O tepede bulunan mağara efsaneye göre fırtınanın ortasında Aia'dan Elizondo'ya, Elizondo'dan Amboto'ya uçan Mari'nin evlerinden biri."

Amaia alaycı bir ifadeyle yola döndü.

"Yeterince zırvalık işittim... Yani evinin kapısında Tanrıça Mari ile mi konuştum?"

"Maya diğer ismi, Mari ile bilinir, ukala."

Şimşek çaktı, gökyüzü metalik bir renge bürünerek kararardı. Yakınlarda gök gürültüsü duyuldu ve yağmur başladı.

40

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur caddeleri boydan boya ıslatıyordu, sanki birisi uğursuzluğu ya da hafızayı temizlemek için dev bir fıskiyeyi yönlendirerek her yanı yıkıyordu. Nehrin yüzeyi hafif dalgalıydı, sanki bütün balıklar aynı anda yüzeye çıkmaya karar vermişlerdi. Sırılsıklam olmuş köprü taşları kenarlarından sızan sular, derecikler oluşturuyor ve yeniden nehre karışıyorlardı.

Flora, Mercedes'ini Engrasi Teyze'nin evinin önüne park etmişti.

"Kardeşiniz geldi," diye haber verdi James arkasına park ederek.

"Ve Víctor," diye ekledi Ros evin girişinde enişteşinin siyah renkte bir motoru sarı bir bezle silerek kuruttuğu yere bakarak.

"İnanamıyorum," dedi Amaia. Ros meraklı gözlerle ona baktı ama bir şey söylemedi.

Arabadan çıkıp yağmurun altında koşarak Víctor'un motoru park ettiği yere gittiler. Öpüşüp sarıldılar.

"Bu ne sürpriz, Víctor, teyzem geleceğini söylemedi," dedi Amaia.

"Çünkü bilmiyordu. Bu sabah kardeşin aradı, ben de memnuniyetle geldim."

"Biz de gelmene çok sevindik, Víctor," dedi Ros ona sarılarak, bir yandan Amaia'ya bakıyordu, arabadaki yorumu kafasını karıştırmıştı.

"Çok güzel," dedi James motora hayran kalarak, "bunu hiç görmemiştim."

"Bu bir Lube, LBM, yaratıcısının ilk yapımı, iki zamanlı motor, doksan dokuz santimetre küp ve üç hız kademeli," diye açıkladı Víctor, motorundan bahsetmek hoşuna gidiyordu. "Yeni bitirdim. Restore etmek oldukça zaman aldı, bazı parçalar eksikti ve bulması pek kolay olmadı."

"Lube motosikletleri Biskay'da yapılıyor, değil mi?"

"Evet, fabrika kırklı yıllarda Lutxana ve Barakaldo'da açıldı ve 1967 yılında kapatıldı..." Yazık oldu çünkü gerçekten güzel motorlardı.

"Evet, çok güzel," dedi Amaia, "bana biraz ikinci dünya savaşındaki Alman motorlarını anımsattı."

"Evet, sanırım o dönem herkes aynı tasarımdan etkilenmişti ama düşündüğünün tam tersi olarak. Lube'nin yaratıcısı tasarımının prototipini iki sene önce yapmıştı ve savaştan önce Alman fabrikalarıyla iletişimi olduğu biliniyor... "

"Hadi canım, Víctor, sen bu işlerde uzman olmuşsun,

üzerine ders verebilir ya da bir şeyler yazabilirsin."

"İlgilenen biri olsa olabilirdi."

"Eminim vardır..."

"Girelim mi?" dedi Ros anahtarıyla kapıyı açarak.

"Evet, iyi olur, kardeşin sabırsızlanıyordur. Bilirsin motorlar ona göre bir saçmalık."

"Onun için daha kötü, Víctor, Flora'nın seni bu kadar etkilemesine izin verme."

"Tabii," dedi dalgın bir ifadeyle, "çok kolaymış gibi."

Kısa bir süre önce başlayan yağmur gittikçe hızlanıyor ve içeridcki ortamı daha da ısıtıyordu. Yemekten gelen kızartma kokusu girer girmez herkesin iştahını kabartmıştı. Flora elinde bir kadehle mutfaktan çıktı, içinde kehribar renginde bir şey vardı.

"Evet, tam zamanı, artık sizsiz başlamak zorunda kalacağımızı düşünüyorduk," dedi selam mahiyetinde. Arkasından küçük bir havluyla ellerini kurulayarak teyzesi çıktı. Herkesi tek tek öptü. Amaia, Flora'nın birkaç adım geri çekildiğini fark etti, öpücük merasiminden kaçmaya çalışıyor gibiydi. *Sanki yanlışlıkla öpecekler,* diye düşündü Amaia. Ros ise kapıya yakın bir sandalyeye oturdu, mümkün olduğunca Flora'ya yakın olmaktan kaçınıyordu.

"Nasıl geçti? Mağaraya girebildiniz mi?" diye sordu Engrasi.

"Evet, çok güzel bir yolculuktu ama mağaraya sadece Amaia varabildi, ben biraz geride kaldım. Bileğim burkuldu ama önemli bir şey değil," dedi Ros anında bacağına doğru

eğilen teyzesini endişelendirmek istemiyordu. "Amaia yukarıya kadar çıktı, hediyesini bıraktı ve Mari'yi gördü."

Teyzesi gülümseyerek ona döndü.

"Anlat bakalım."

Amaia, Flora'nın yüzündeki hoşnutsuzluğu fark etti. Rahatsız olduğunu belli edercesine derin bir nefes aldı.

"İşte, mağaranın girişine kadar çıktım, orda bir kadın vardı," vurgulayarak Ros'a baktı, "bir süre konuştuk. Başka bir şey olmadı."

"Yeşil giyimliymiş ve oralarda bir evi olduğunu söylemiş ve Amaia yola dönünce ortadan kaybolmuş."

Engrasi heyecanla ona bakarak gülümsedi.

"Başardın."

"Teyze..." diye karşı çıktı Amaia.

"Evet, gösteri bittiyse yemeğe başlayabiliriz," dedi Flora. Şarap kadehlerini doldurup teker teker uzattı, Ros'unkini kendi alması için bıraktı ve Víctor'a da bilerek koymayı unutmuş gibi yaptı.

Engrasi Teyze müdahale etti.

"Víctor, mutfağa git, buzdolabında her şey var, istediğinden koy."

"Pardon, Víctor," dedi Flora özür dileyerek, "seni unutmuşum ama ben diğerleri gibi evimde değilim."

"Saçmalama Flora, benim evim yeğenlerimin evi. Tüm yeğenlerimin," diye vurguladı. "Aynı zamanda senin."

"Teşekkürler teyze," diye cevap verdi. "Ama burada olmamdan pek memnun değiller diye düşünüyorum."

Teyze konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Ben burada yaşadığım sürece hepiniz evime hoş gelirsiniz, sonuçta burası benim evim ve kimin hoş geldiğine kimin hoş gelmediğine ben karar veririm, benim tarafımdan herhangi bir memnuniyetsizlik görmediğini sanıyorum. Ayrıca Flora, insan kendini yabancı hissettiği yerde dışlanır."

Flora kadehinden büyük bir yudum aldı ve cevap vermedi.

Masaya oturup teyzenin lezzetli yemeklerini övdüler. Baharatla çeşnilendirilmiş patates kızartması ve kuzu kavurma hazırlamıştı, yemek boyunca sohbetin yükünü James ve Víctor üstlenmişti, motor üzerinde konuşmaya devam ettiler.

"Motor restorasyonu yapmak bana göre çok sanatsal bir iş."

"Yani," dedi Víctor, gururu okşanmıştı, "sadece fazla mekanik bir iş. Bir sürü kir pas, çok ince detaylar var. Özellikle de ilk aşamada, satın alma aşamasında. Buraya getirdiğim Lube'yi Bermeo diye bir adamdan aldım, otuz yıldır bodrumda duruyormuş, sana yemin ederim aldığımda üzerinde yüzden fazla böcek türünün dışkısı vardı."

"Víctor..." diye araya girdi Flora.

Diğerleri güldü, James konuşmaya devam etmesini istedi.

"Ama sonuçta aldın, tüm o şeyleri kazımak, temizlemek, o kısım bir işkence olmalı."

"Evet, öyle, ama bu işin neredeyse en kolay kısmı. En

zoru eksik parçaları bulmak, tamir edilemeyecek parçaları değiştirmek ve özellikle artık bulunmayan parçaları restore etmek. Hatta birkaç kez bulamadığım parçaları kendim yapmak zorunda kaldım."

"Genelde en çok zorlandığın şey ne?" diye sordu Amaia eniştesini devam etmeye teşvik ederek.

Víctor bunu hiç düşünmemiş gibi durdu. Bu arada Flora kendi kendine homurdanıyordu ama masadaki kimse bundan etkileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Şüphesiz, en çok iş çıkaran kısımlardan biri yanıcı depoları restore etmek. Zamanında içerisinde benzin kalmış olması normal ve içeride kalan yakıt yıllar geçtikçe oksitleniyor çünkü önceden bugünkü gibi oksitlenmeyen çelikten değil, zamanla kaybolan kalay kaplamasından yapılıyorlardı ve oksitlenmeye başlayınca küçük metal parçacıklar deponun içinde dağılıyorlardı. Artık bu tür depolar kalmadı, bu yüzden onları temizleyip tamir etmek için akıllıca fikirler bulmak gerek."

Flora ayağa kalktı ve tabakları toplamaya başladı.

"Teyze, zahmet etme, bırak ben yaparım," dedi bir elini Engrasi'nin omzuna koyarak. "Sonuçta sohbet ilgimi çekmiyor, tatlıları getireceğim."

"Kardeşiniz bize çok lezzetli bir tatlı yaptı," dedi Engrasi Teyze, Flora mutfağa giderken ayağa kalkmış olan Ros'a oturmasını işaret ederek.

Víctor boş bardağına bakarak sessiz kaldı, sanki o bardak dünyanın tüm ihtiyaçlarına bir cevap sunuyordu. Flora

elinde üstü kâğıtla örtülü bir tepsiyle döndü. Tabakları yerleştirdi ve tatlının üzerini açtı. Bol yağlı ve tatlı görünümüyle bir düzine kek parçası. Tatlıyı görünce beğeni nidaları yükseldi. Amaia zevkle gülümseyen kardeşine bakarak şaşkınlıkla ağzını kapattı.

"*Txatxingorri*, çok severim," dedi James bir tane alarak.

Amaia içinde, kardeşinin saçına yapışarak o kekleri tek tek ağzına tıkma isteğiyle mücadele ederken öfkesi gittikçe yükseliyordu. Bakışlarını indirdi ve öfkesini yatıştırmaya çalışarak sessiz kaldı. Flora'nın küstah gevezeliklerini dinlerken bakışlarındaki fesatlığı ve caniliği görebiliyordu. Zevk alarak Amaia'yı süzdü, bu halleri bazen onu korkutuyordu. Ona annesini anımsatıyordu.

"Yemiyor musun, Amaia?" diye sordu Flora yapmacık bir sevimlilikle.

"Hayır, canım istemiyor."

"Nasıl yani?" diye dalga geçti. "Beni üzme, ye biraz," dedi bir parça *txatxingorri* koyarak.

Amaia öfkeyle ona baktı, gözünün önüne kızların ölü bedenleri üzerindeki o yağlı koku geliyordu.

"Kusura bakma, Flora. Son zamanlarda iştahım yok," dedi gözlerinin içine bakarak.

"Belki de hamilesindir," diye alay etmeye devam etti, "teyzem denediğini söyledi."

"Flora, Tanrı aşkına," diye araya girdi Engrasi Teyze. "Üzgünüm, Amaia, sadece öylesine bir yorumdu," dedi elini elinin üzerine koyarak.

"Önemli değil teyze," dedi.

"Duyarsız olma Flora, Amaia son zamanlarda zor günler geçirdi," diye söze girdi Víctor. "İşi gerçekten zor, iştahının kesilmesine hiç şaşırmadım."

Amaia, Flora'nın ona nasıl baktığını gördü. Şaşırmıştı, Víctor ilk kez herkesin önünde onunla aynı fikirde olmadığını söylemeye cesaret etmişti.

"Johana'nın babasını tutukladığınızı okudum," dedi Víctor yumuşak bir tonla. "Umarım bu cinayetler artık son bulur."

"Umarım," dedi Amaia. "Ama maalesef, elimizde kızını öldürdüğüne dair kanıtımız olsa da diğer cinayetlerin faili olmadığından eminiz."

"Hadi ya, yine de o pisliği yakalamanıza sevindim. Karısını tanıyorum, kızını da simaen tanıyordum, insanın kızına bunu yapabilmesi için cani olması lazım. O adam tam bir domuz, umarım hapiste hak ettiğini bulur," dedi Víctor pek sık görülmeyen bir çıkış yaparak.

"Domuz mu dedin?" diye atıldı Flora. "Peki, onlar ne? Doğrusunu isterseniz o kızlar da aranıyorlardı."

"Neler söylüyorsun?" diyerek araya girdi Ros, öfkelenmişti ve yemek boyunca ilk kez ona bir şey söylemişti.

"Ne dememi bekliyorsun? Bu tarz giyinen, konuşan, davranan kızları görmekten bıktım. Resmen aranıyorlar. Erkeklere nasıl davrandıklarını görmek utanç verici. Size yemin ederim bazen, meydandan geçerken kısa çoraplı fahişe gibi gezen kızlar görüyorum, sonlarının böyle olmasına şaşmamalı."

"Flora, çok insafsız davranıyorsun. Bu yüzden öldürüldükleri zaman katilin haklı olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" dedi teyzesi.

"Haklı bulmuyorum ama onlar da akşam onda evde olan düzgün kızlar olsaydı başlarına bunlar gelmezdi. Böyle tahrik edici şekilde dolaşıyorlarsa, hak ediyorlar demiyorum ama aranıyorlar."

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun anlamıyorum, Flora," dedi Amaia şaşkınlıkla.

"Benim düşüncem bu, neden öldüler madem? Düşüncemi söylemekte özgürüm, değil mi?"

"Kızını öldüren o adam bir orospu çocuğu," dedi Víctor. "Ve yaptığı şeyin hiçbir haklı tarafı yok."

Víctor'un alışılmadık sözleri karşısında herkes şaşkına dönmüştü özellikle de Flora.

Amaia durumdan faydalandı.

"Flora, Johana'yı öldüren ve ona tecavüz eden babası, üvey babası. Çok düzgün bir kızdı, notları çok iyiydi, sade bir giyimi vardı ve saat onda evde olurdu. Adam onu koruyacağına zarar verdi. Bu anlaşılamaz, korkunç bir şey. Seni dünyada en çok koruması gereken kişi sana bunu yapıyor."

"Ha!" dedi Flora alaycı bir kahkahayla. "Başladık! Amerikan dizilerinden duygu sömürüleri! Beni koruması gereken kişi bana zarar verdi," dedi çocuk taklidi yaparak. "Ee? Zavallı Amaia, travma geçiren küçük kız. Sana bir şey söyleyeyim mi kardeşim? Sen de koruman gerekeni korumadın."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu James karısının elini tutarak.

"Annemizden bahsediyorum."

Ros hayretle başını salladı, tansiyon gittikçe yükseliyordu.

"Evet, annemiz yaşlı, güçsüz ve hasta bir kadın olarak bir yerde aklını yitirdi. Ve tek bir hata, tek bir hata herkesin onu suçlamasına yetti," dedi Flora öfkeyle.

Amaia cevap vermeden önce dikkatle gözlerinin içine baktı.

"Bu doğru değil, Flora, *ama* için hayat olduğu gibi devam etti, değişen benim hayatımdı."

"Neden? Gelip teyzemle yaşamak zorunda kaldın diye mi? Senin için iyi oldu, her zaman gidip özgürce, atölyede çalışmak zorunda kalmadan yaşamak istiyordun. Senin işine geldi, *ama*nın yaptığıysa bir hataydı, tek bir kez, bir kaza..."

Amaia James'in elini bırakarak elleriyle yüzünü kapattı. Parmaklarının arasından nefes aldı ve kısık sesle şöyle dedi:

"Kaza değildi, Flora. Beni öldürmek istedi."

"Her zamanki gibi abarttın. O bana olanları anlattı. Sana tokat attı, sen de kayıp düştün."

"Bana oklavayla vurdu," dedi Amaia ellerini indirmeden. Tüm acısı kelimelerine doldu, tir tir titremeye başladı. "Kendimi korumaya çalışırken kaldırdığım elime bile vurdu ve ben yerde baygın yatarken vurmaya devam etti."

"Yalancı," diye bağırdı Flora ayağa kalkarak, "sen bir yalancısın."

"Otur, Flora," diye bağırdı Engrasi sert bir tonla.

Flora hâlâ yüzünü saklamakta olan Amaia'ya bakmadan oturdu.

"Şimdi beni iyi dinle," dedi teyzesi. "Kardeşin yalan söylemiyor, o gece Amaia'yı muayene eden Doktor Manuel Martínez, o zamanlar annenin hastalığıyla da ilgilenen kişiydi. Amaia'ya eve dönmemesini o tavsiye etti. O gün neredeyse onu öldürecekti. Buradayken aylarca evden çıkmadı, ta ki yaraları iyileşene kadar, bazı yaralarını saçlarıyla gizliyordu."

"İnanmıyorum, sadece bir tokat attı, Amaia küçüktü ve kaydı, yaraları düşünce oldu, herhangi bir anne gibi kızına tokat attı üstelik hastaydı. Ama sen..." dedi Amaia'ya bakarak, "sen hep kin besledin, fırsatın olduğunda onunla ilgilenmedin, aynı o baba gibi yaptın, durumdan faydalandın."

"Sen neler söylüyorsun?" diye bağırdı Amaia gözyaşlarıyla dolan yüzünü açarak.

"Hastanede olan olayda ona yardım edebilirdin diyorum."

Amaia'nın sesi daha da kısılmıştı. İçinde yükselen öfkeyi bir kez daha bastırmaya çalışıyordu.

"Hayır, yardım edemezdim, kimse edemezdi, hele ben hiç edemezdim."

"Onu görmeye gidebilirdin," dedi Flora.

"Beni öldürmek istiyor, Flora," diye bağırdı Amaia.

James araya girerek, arkasından Amaia'ya sarıldı.

"Flora, yeter artık, Amaia bu yüzden yeterince acı çekiyor zaten, neden sürekli aynı konuyu açıyorsun anlamıyo-

rum. Olanları biliyorum. Annenin hayatının hapishanede ya da deliler hastanesinde son bulmadığına şükretmelisin. Kesinlikle onun için daha iyi olurdu ama en çok annesi tarafından öldürülmek istenen ve yıllarca yalan söyleyerek bunu saklayan, sanki o suçluymuş gibi evden ayrılmak zorunda kalan küçük bir kız olarak Amaia için iyi olurdu. Annenize olanlar üzücü, hastalanınca evine dönemedi, evet, ama hastanede ölmesinden Amaia'yı sorumlu tutamazsın."

Flora öfkeyle baktı.

"Ne ölmesi? Ona anlattıkların bu mu?" dedi Amaia'ya dönerek. "Annemizin öldüğünü mü söyledin?"

James kafası karışmış bir halde Amaia'ya baktı.

"Yani, öyle sandım, öldüğünü söylemedi ama öyle sandım. Dün hastanede olanları öğrendiğimde, krize girdiğini söylediğinizde, sandım ki..."

Amaia artık daha sakin görünüyordu, açıklama yapmak için döndü.

"Son ziyaretimden sonra annem katatoni geçirdi ve günlerce donuk bir vaziyette kaldı. Ve bir sabah hemşire termometreyi koymak için ona doğru eğilirken doğrularak saçından tuttu ve boynunda öyle sert bir şekilde ısırdı ki derisinden bir parça kopardı. Kopardığı parçayı çiğnedi ve yuttu. Diğer hemşireler geldiğinde hemşire yerdeydi. Boynu kanamaya devam ediyordu ve annem ağzındaki kan lekeleriyle ona vurmaya devam etti. Hemşire ciddi şekilde yaralandı. Ameliyathaneye götürüldü, birkaç kez kan nakli yapıldı ve hayatı kurtarıldı çünkü hastanedeydi. Şanslıydı fakat artık

ömür boyu boynunda bir izle yaşayacak."

Flora nefret dolu gözlerle ona bakıyordu, dudağında balta kesiği gibi kuru ve sert bir sırıtma vardı.

"Şanslıydık," diye devam etti Amaia, "annem adli kararla akıl hastanesine yatırıldı ve hastane tehlikeyi öngöremediği için suçlu bulundu."

Flora'nın gözlerine baktı.

"Ben hiçbir şey yapamadım, beni aşan bir şeydi, kararı savcı verdi."

"Ve sen aynı fikirdeydin," dedi Flora.

"Flora," dedi Amaia sabrını korumaya çalışarak. "Bunu yüksek sesle söyleyene kadar çok acı çektim, uzun süre, fakat *ama* beni öldürmek istiyor."

"Ah, sen kafayı yemişsin! Ayrıca çok kötüsün."

"Ama beni öldürmek istiyor," diye tekrar etti, bu şekilde kötülüğü kovabilecekmiş gibi.

James elini omzuna koydu.

"Hayatım, böyle konuşmamalısın, bu uzun zaman önce oldu, artık kurtuldun."

"Benden nefret ediyor," dedi Amaia kısık bir sesle.

"Sadece bir kazaydı," diye tekrarladı Flora.

"Hayır, Flora, kaza değildi. Beni öldürmek istedi. Öldüğümü düşündüğü için durdu. Öldüğümü düşündüğü için beni un teknesine attı."

Flora masaya vurarak ayağa kalktı.

"Lanet olsun, Amaia. Hayatının geri kalanı sana lanet olsun."

"Şu ana kadar olduğundan fazla olamaz," diye cevap verdi Amaia yorgun bir sesle.

Flora sandalyede asılı duran çantasını aldı ve kapıyı sertçe kapatarak çıktı. Víctor da izin isteyerek arkasından gitti. Onlar gittikten sonra olanların üzerine kimse bir şey söyleyemedi.

Sonunda James her şeye bir nokta koymayı deneyerek karısına sarıldı.

"Önceden anlatmadığın için sana kızgın olmam gerekirdi. Seni seviyorum biliyorsun, Amaia, bunu hiçbir şey değiştiremez. Bu yüzden neden bana güvenemediğini anlamıyorum. Hepiniz için çok acı olduğunu biliyorum, özellikle de senin için Amaia ama son birkaç günde ailenle ilgili beş sencde öğrendiğimden daha çok şey öğrendim."

Engrasi yavaşça peçetesini katladı ve şöyle dedi:

"James, acının çok büyük olduğu bazı olaylarda insanlar bunu anlatmayarak sonsuza kadar bir yerlere gömdüğünü, bir daha hatırlamayacağını zanneder. Halbuki zamanında ağlanmayan acılar tekrar tekrar bir gemi enkazı gibi geri dönerler. Gerçekliğimizin kıyısına gelerek suların altında boğulmuş hayaletlerin baskını gibi her zaman kendini hatırlatmak için gelir, yavaş yavaş hayatımızı ele geçirmeye başlarlar. Sana anlatmadığı için karına gücenme. Onun bile o geceden beri oturup tüm netliğiyle olanları düşünmeye cesaret edebildiğini sanmıyorum."

Amaia başını kaldırdı ve sadece şunu söyledi:

"Çok yorgunum."

"Buna bir son vermeliyiz, Amaia," diye yalvardı James, "ve tam bunun sırası. Çok acı veriyor biliyorum ama muhtemelen dışarıdan bakabildiğim için bunu söyleyebiliyorum. Belki de bakış açını değiştirmen gerekiyordur. Olanlar çok korkunç ve sonuçta annenin akli dengesi bozuk, zavallı bir kadın olduğunu anlamalısın. Senden nefret ettiğini sanmıyorum. Çoğu kez akıl hastaları en sevdikleri insana karşı kötü davranırlar. Evet, sana saldırdı, tıpkı o hemşireye saldırdığı gibi. Bir kriz sonucunda akli dengesini yitirdi ama burada kişisel bir şey yok."

"Hayır, James. Saldırdığı hemşirenin saçları uzun ve sarıydı. Benim yaşlarımda ve benim boylarımdaydı. Diğer hemşireler geldiğinde annem gülüyor ve benim adımı bağrıyordu. Ona saldırdı çünkü onu ben zannetti."

41

Telefon rahatsız edici titreşimiyle çalıyordu.

"İyi akşamlar, dedektif."

"Ah, merhaba, Doktor Takchenko," diye cevap verdi sesini tanıyarak. "Bu kadar erken beklemiyordum... Görüntülere baktınız mı?"

"Evet, baktık," diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Ve?"

"Dedektif, Baztán Otcli'ndeyiz, Huesca'ya yeni vardık ve sanırım bir an evvel buraya gelmeniz gerek."

"Burada mısınız?" şaşırmıştı.

"Evet, sizinle özel olarak konuşmam gerek."

"Görüntülerle mi ilgili?"

"Evet, ama sadece bu yüzden değil. İki yüz iki numaralı odadayız." Ve kapattı.

Otelin otoparkı akşamları ıssız oluyordu ama yine de alt kısımda restoranın yanına park etmiş birkaç araç görülü-

yordu. Barın ışıkları zayıftı ve sandalyeler ters şekilde masaların üzerine konulmuştu. Birkaç kadın yerleri süpürüyordu. Resepsiyondaki genç kızın yerine on sekiz yaşlarında sivilceli bir çocuk gelmişti. Amaia, *bu resepsiyonistleri nereden buluyorlar,* dedi içinden. Önceki gibi bu da çevrimiçi bir oyunla meşguldü. Durmadan doğruca merdivenlere yöneldi. İkinci kata çıktı, koridora girince iki yüz iki numaralı odayı gördü ve kapıyı çaldı. Doktor sanki kapının ardında onu bekliyormuş gibi kapıyı hemen açtı. Odası güzel ve aydınlıktı. Yatağın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve kahverengi kartonla kaplı iki dosya vardı.

"Beni şaşırttınız, sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi Amaia selam mahiyetinde.

Doktor González birkaç kabloyla uğraşırken onu selamladı, bilgisayarı küçük masanın üzerine koyup açtı ve Amaia'ya doğru çevirdi.

"Bu kayıt geçen cuma yedinci gözlem bölgesinde çekilmiş. Elizondo'ya vardığımız gün konuştuğumuz, sizin ayı gördüğünüzü söylediğiniz yerle uyuşuyor. Görüntüler biraz bulanık, doğal ortamlarındaki canlıları izlemek için kameraları yüksek yerlere koyduğumuz için oluyor."

Kaydı başlattı. Amaia görkemli ağaçlarla dolu bir alan görebildi. Birkaç saniye boyunca devam eden bu görüntüler estetikti ama bir anda bir gölge ekranın üst kısmını işgal ederek görüntüyü bozdu. Amaia mavi polar hırkasını tanıdı.

"Sanırım sizsiniz," dedi doktor.

"Evet."

Figür ekranın bir yanından diğer yanına geçerek kayboldu.

"Pekâlâ, bundan sonra yaklaşık on dakika bir şey olmuyor, Raul bizi ilgilendiren şeyleri görebilmeniz için onları geçti."

Amaia yeniden ekrana odaklandı ve gördüğü şey karşısında kalbi hızla atmaya başladı. Rüya değildi, stresten oluşan bir halüsinasyon da değildi. Oradaydı, şüpheye yer yoktu. İki metreden uzun olan figürün, uzun yelesinin altından uzanan sırtının ne kadar güçlü ve belirgin olduğu görülüyordu. Bedeninin alt kısmı tüy doluydu, sanki hayvan tüyünden bir pantolon giymişti. Ustaca kullandığı uzun parmaklarıyla bir liken ağacından küçük porsiyonlar alırken oldukça keyifli görünüyordu. Bir dakika boyunca böyle sürdü, ardından yavaşça dönerek görkemli başını kaldırdı. Amaia irkildi. Hatları kedigillere benziyordu, daha çok bir aslana. Yüzündeki çizgiler yuvarlak ve keskin hatlardan oluyordu, burnunun olmayışı ona zeki ve uysal bir hava katıyordu. Yüzünü kaplayan tüyler koyu renkliydi ve çenesinin altından iki yele halinde karnına uzanıyorlardı.

Yaratık bakışlarını yavaşça kaldırarak bir an kameranın objektifine poz verdi. Raúl videoyu durdurduğunda, sarı tonlarda iki göz bilgisayar ekranında donup kaldı.

Amaia az önce gördüğü güzellikten bir kez daha etkilenerek derin bir nefes aldı, artık gördüğü şeyden emindi. Doktor masaya yaklaştı ve dedektifi büyüleyici gözlerin etkisinden çıkararak bilgisayarın kapağını kapattı.

"Söyleyin, bu sizin ayınız mı?"

Amaia nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilemeden şaşkınlıkla baktı. Kaçamak bir cevap verdi:

"Sanırım evet, bilmiyorum."

"Öyleyse ben söyleyeyim: Bu bir ayı değil."

"Tamamen emin misiniz?"

"Eminiz," dedi eşine bakarak, "tamamen eminiz, bu özelliklerde herhangi bir ayı ırkı yok."

"Başka bir hayvan olabilir," dedi Amaia.

"Evet, mitolojik bir hayvan," diye cevap verdi adam. "Dedektif, ben ne düşündüğümü biliyorum, doktor da biliyor. Söyleyin bana, siz ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Amaia duraksadı, ağzından çıkacak cevabı düşündü. Dürüst insanlara benziyorlardı ama niyetleri neydi?

"Sanırım bir ayı değil," diye belirsiz bir yanıt verdi.

"Bakıyorum yine riske girmiyorsunuz. Pekâlâ, ben söyleyeceğim. Bu bir Basajaun."

Amaia derin bir nefes daha aldı, yükselen heyecanla bacaklarında hafif bir titreme başlamıştı, içinden doktorların fark etmemesini diliyordu.

"Pekâlâ," dedi, "bu gördüğümüz yaratık her ne ise soru şu: Şimdi ne olacak?"

Doktor Takchenko eşinin yanına giderek ona baktı.

"Dedektif, Raúl ve ben hayatımızı bilime adamış insanlarız, araştırmaya yönelik önemli bir kariyerimiz var ve işimizin esas amacı doğayı ve özellikle düztaban hayvanları korumak oldu. Hâlâ da öyle ve hep öyle olacak. Bu videoda

görünen şey bir ayı değil, herhangi sınıftan bir hayvan da değil. Sanırım, eşim gibi, bir Basajaun olduğunu söyleyeceğim. Ve kameraların onu kayıt edebilmesi bana göre tesadüf veya yaratığın dikkatsizliği değil, onu siz çağırıyorsunuz, o da sizin isteğinize boyun eğiyor ve size ulaşmak için bizim karşımıza çıkıyor. İçiniz rahat olsun, Raúl ya da benim bunu haber yapma gibi bir niyetimiz yok. Kesinlikle kariyerimiz için bir yıkım olur bu. Doğruluğundan şüphe uyandırır, çünkü her ağaca bir kamera koysalar bile bu yaratığın görüntüsünü bir daha yakalayamazlar. Ve daha kötüsü, insanlar Basajaun arayışı için dağlara hücum eder."

"Orijinal bandı sildik, elimizde sadece bu kopya var," dedi Doktor González CD bölmesini açıp videonun bir DVD kopyasını Amaia'ya uzatarak.

Amaia dikkatle aldı.

"Teşekkürler," dedi, "çok teşekkürler."

Yatağın ucunda elinde gökkuşağı renginde ışıltılar saçan DVD ile duruyor ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Bir soru daha," dedi doktor düşüncelerini bölüp, onu içedönüklüğünden çıkararak.

Amaia ayağa kalktı ve doktorun uzattığı kahverengi dosyalardan birini aldı. Dosyanın içinde un tahlilinin bir kopyası olduğunu gördü.

"Bana verdiğin örneklere başka analizler uygulayacağımı söylemiştim hatırlıyor musun?"

Amaia başını salladı.

"Pekâlâ, tüm örneklere spektroskopi analizi yaptım. Baş-

langıçta kullandığımız bir analiz değil çünkü bizim istediğimiz karşılaştırma yapmaktı, bu yüzden HPLC kullandık; fakat daha sonuçları almadan, içerikteki her türlü minerali ayrıştırarak gösteren ve her örnekteki elementleri teker teker ortaya çıkaran bu tahlili yapmaya karar vermiştim. Anlıyor musunuz?" Amaia başını salladı, gittikçe sabırsızlanıyordu. Size dediğim gibi, karşılaştırma yaparken pek işe yaramayan bir tahlil.

Amaia sabırsızlansa da sessizce bekledi.

"Her örneği tekrar analiz ettim. Birinde elementlerin çoğuyla kısmi uyuşma var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tatlı örneğinde bulunan elemcntler unların birinde mevcut demek. Ama diğerleriyle birlikte tatlı da bulunmuyor."

"Biraz daha açıklayıcı olabilir misiniz?"

"Çok basit. Bana getirdiğiniz örnekte iki tip un karışımı olmalı. Kekteki ve başka bir un."

"Neden böyle olsun ki?"

"Çünkü kekte kullanılan unun bulunduğu kapta önceden kullanılmış bir un kalıntısı bulunuyor, kabın içi iyice temizlenmediği için unlar birbirine karışmış. Ama kromatografinin gözünden hiçbir şey kaçmaz."

Amaia grafikleri inceledi, rengârenk sütunlar inip çıkarak birbirine karışıyorlardı.

"Hangisi?" diye sordu merakla.

Doktor yanına gitti, bilgileri aldı ve dikkatle grafiği inceledi.

"Bu, S 11."

Amaia şaşkınlık içerisinde baktı. Kusursuzca dizilen grafiğe bakarken yataktan kaydı. Doktor 11 sayısını ve Salazar'm S'sini gösteriyordu.

Otelden ayrıldığında yağmur tekrar başlamıştı. Arabaya kadar koşma ihtimalini değerlendirdi ama ruh hali ve beyninde hızla gezinen düşünceler onu saçlarını sırılsıklam eden yağmurun altında yürümeye ikna etmişti. Üzeri ıslandıkça yağmurun içindeki karmaşayı da yıkayıp götürmesini diliyordu. Arabaya vardığında onun gibi yağmurun altında dikilen bir figür dikkatini çekti. Parlak Lube'nin yaydığı ışıltı ve deri kıyafetler şüpheye yer bırakmamıştı.

Yaklaştı.

"Víctor? Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Eniştesi acıyla ona baktı. Yağmura rağmen kırmızı gözlerinden akan gözyaşları belli oluyordu.

"Víctor," diye tekrarladı. "Ne?"

"Bana bunu neden yapıyor, Amaia? Kardeşin bana bunu neden yapıyor?"

Amaia restoranın içine doğru baktı ve kardeşini gördü. Flora, Fermín Montes'in ona söylediği bir şeye gülüyordu. Adam ona doğru eğildi ve dudaklarından öptü. Flora gülümsüyordu.

"Neden?" diye tekrarladı Víctor, çok üzgün görünüyordu.

"Çünkü pislik bir insan," dedi Amaia gözlerini ayırmadan. "Ve kaltak."

Víctor kederli bir şekilde sızlanmaya başladı, sanki baldızının sözleri, önünde aşılmaz bir uçurum açmıştı.

"Dün birlikteydik, bugün de beni yemeğe çağırmıştı. Düzeliyor sanmıştım, şimdi yaptığına bak. Ne yapıyorsam onun için yapıyorum. Her şeyi. Benimle mutlu olsun diye. Neden, Amaia? Ne istiyor?"

"Canını acıtmak, Víctor. Canını acıtmak istiyor çünkü o kötü biri. Tıpkı *ama* gibi. Kalpsiz ve çıkarcı bir cadı."

Víctor'un yakarışları ikiye katlandı, dizlerine doğru eğildi. Neredeyse yere düşecekti. Amaia onu böyle görünce derin bir acı hissetti. Víctor iyi bir eş olamamıştı. Ama kötü de değildi. Yalnızca kardeşinin baskılarının ağırlığı altında kaybolmuş bir ayyaştı. Ona doğru bir adım attı ve sarıldı, yaklaşınca üzerindeki deri ile karışmış tıraş losyonu kokusunu hissetti.

Birkaç dakika yağmurun altında birbirlerine sarıldılar, kardeşini Fermín'le gülüşürken gören Víctor'un yakarışlarını dinliyor ve kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Huesca'daki doktorların söyledikleri yeterince beynini meşgul ederken, o anda gördükleri artık migreninin tutmasına neden olmuştu.

"Gidelim buradan, Víctor," dedi, itiraz edeceğini düşünüyordu ama adam kabul etti. "Seni götürmemi ister misin?" dedi arabayı göstererek.

"Hayır, teşekkürler, motoru burada bırakamam ama iyiyim," dedi gözlerini ovuşturarak. "Endişelenme."

Amaia huzursuz bir şekilde ona baktı. Bu halde her türlü saçmalığı yapabilirdi.

"Daha sonra bir yerde buluşup konuşalım ister misin?"

"Teşekkürler, Amaia. Sanırım eve gideceğim, duş alacağım ve yatağa gireceğim. Sen de öyle yapmalısın," dedi gülümsemeye çalışarak. "Zatürree olmana neden olmak istemem."

Kaskını ve eldivenlerini taktı bir yandan yavaşça elini sıkarken bir yandan da baldızını öpmek için eğildi. Motoru çalıştırdı ve Elizondo'ya doğru yola çıktı.

Amaia birkaç saniye Víctor'u düşünerek orada kaldı, bir taraftan loş ışıklı restoranda Montes'le yemek yiyen kardeşine bakıyordu. Islanmış hırkasını çıkararak arabaya koydu, oturdu ve telefonuyla arama yaptı.

"Ros...Rosaura."

"Amaia, neler oluyor?"

"Beni dinle, Ros, önemli."

"Söyle."

"Hâlâ atölyedeki unları evde kullanmak için götürüyor musunuz?"

"Evet, her zamanki gibi."

"İyi düşün, en son ne zaman atölyeden eve un getirdin?"

"Yani, bir ay olmuştur, işi bırakmadan önce."

"Tamam, yardımına ihtiyacım var. Jonan Etxaide'yi eve yollayacağım, sana eşlik edecek ve mutfaktaki undan bir örnek alacak. Girmek istemezsen dışarıda kal, Jonan güvenilir biri."

"Tamam," dedi Ros ciddi bir ses tonuyla.

"Bir şey daha, başka kim atölyeden un götürüyor?"

"Kim mi? Orada çalışan herkes alıyordur ama... Neler

oluyor, Amaia? Un hırsızı mı arıyorsun?" dedi şaka yapmaya çalışarak.

"Bununla ilgili konuşamam, Ros. Senden istediğimi yap."

Tekrar bir numara çevirdi.

Telefonu açan kadın onu bir süre bekletti.

"Josune, sana analiz edip, karşılaştırma yapman için bir arkadaşımla birkaç örnek yollayacağım. Bu çok önemli, öyle olmasa senden istemezdim, bir an önce almam gerek... ve kimseye bundan bahsetme, emniyete de herhangi bir sonuç gönderme, sadece sana göndereceğim kişiye ver."

"Tamam, Amaia, için rahat olsun."

"Ne kadar sürer?"

"Örnekleri ne zaman alacağıma bağlı."

"İki saate elinde olur."

"Amaia, bugün pazar ve pazartesi saat sekize kadar giremem... Ama bir istisna yapacağım ve altıda gireceğim... Yarın son saate de olsa sonuçları alırsın."

"Sağ ol, tatlım. Sana borçlandım," dedi kapatmadan önce ve tekrar başka bir numara çevirdi.

"Jonan, S11 un örneğini al, *txatxingorri*'den ve teyzemin evine git. Kardeşime evine kadar eşlik et. Oradaki undan bir örnek ve Donosti için tuz al. Adli tıp merkezinde seni Josune Urkiza bekliyor, Ertzaintza'dan. Sonuçları alana kadar onunla kalman gerekecek. Çıktığında sadece beni aramanı istiyorum, başka kimseye anlatma. Iriarte ya da Zabalza seni ararsa benim görevlendirmemle ailevi bir olaydan ötürü Donosti'de olduğunu söyle."

"Tamam, şef," dedi. "Şef, bilmem gereken bir şey var mı?"

Jonan tanıdığı en dürüst, en iyi insandı, onunla arasında oluşan bağa çok değer veriyordu.

"Her şeyi bilmen gerekiyor, Etxaide. Döner dönmez sana her şeyi anlatacağım. Şimdilik emniyetten bilgi alan birinden şüphelendiğimi söyleyeyim."

"Ah, anlaşıldı."

"Sana güveniyorum, Jonan," kapatmadan önce yüzünde bir gülümseme oluştu.

Iriarte dokuz gibi çocukları yatırmıştı; günün en sevdiği saatine gelmişti... bütün günün koşuşturmasının son bulduğu an. Uyurken onları izlediği her an ne kadar çabuk büyüdüklerini düşünür, tekrar tekrar sarılır ve hep aynı masalı anlatırdı.

Yanlarından ayrılınca, eşinin televizyon izlediği yatak odasına yöneldi. Çocukları olduğundan beri erken yatmak bir alışkanlık haline gelmişti ve televizyon izleyip, sohbet ederek uyanık kalsalar da dokuz buçukta yatakta olurlardı. Kıyafetlerini çıkardı ve televizyonun sesini kısan karısının yanına uzandı.

"Uyudular mı?" diye sordu.

"Sanırım evet," dedi gözlerini kapatarak, karısı bu hareketini iyi tanıyordu ve uykuyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

"Endişeli misin?" diye sordu parmağını alnında gezdirerek.

"Evet," yalan söyleyemezdi, karısı onu çok iyi tanıyordu.

"Anlat."

"Ne olduğunu pek bilmiyorum, yani beni endişelendiren şeyin... Yolunda gitmeyen bir şeyler var ve ne olduğunu bilmiyorum."

"Şu güzel dedektifle ilgili mi?" diye sordu kadın alaycı bir tonla.

"Sanırım bir noktada ilgisi var ama emin değilim, olayları yürütme şekli biraz ilginç ama bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

"İyi bir şey mi?"

"Evet, sanırım iyi, ama... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, gizemli bir yanı var, göremediğim bir yüzü ve sanırım beni endişelendiren de bu."

"Herkesin gizlediği bir yüzü vardır ve onu kısa bir süredir tanıyorsun, henüz bir fikir edinmek için erken, öyle değil mi?"

"Öyle bir şey değil, içgüdüsel olarak böyle hissediyorum. Önyargıları olan biri değilim biliyorsun ama benim işimde bu önemli ve sanırım çoğu kez net bir sebebimiz olmadığı için bu tür işaretleri görmezden geliyoruz. Çoğu kez görmezden geldiğimiz içgüdülerimiz dönüp dolaşıp karşımıza çıkıyor ve zamanında dikkate almadığımız için üzülüyoruz. Aslında bu da bilimsel bir şey, vücut dili, mimikler, küçük yalanlar..."

"Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım bir şey gizliyor."

"Ve ona güvendiğini söylüyorsun."

"Öyle."

"Belki de hissettiğin şey bir duygusal dengesizliktir. Sevmeyen ya da sevilmemiş olan insanlar, evinde sorunları olan insanlar böyle hisler uyandırır."

"Sanmıyorum. Eşi ünlü Amerikalı bir heykeltıraş. Soruşturma boyunca ona eşlik etmek için Elizondo'ya geldi, telefonda konuşmalarını duydum, herhangi bir sorun varmış gibi durmuyordu. Evde de kardeşlerinden biri ve teyzesi var, aile içinde her şey iyi gidiyor gibi."

"Çocukları var mı?"

"Hayır."

"İşte nedeni bu," dedi yastığa yaslanıp masadaki ışığı kapatarak. "Onun yaşındaki her kadın çocuğu olmadığı için eksiklik duyar. Kesinlikle bu ona büyük bir yük oluyordur, gizemli hali de bundan. Seni seviyorum ama çocuğumuz olmasaydı eksik hissederdim," dedi gözlerini kapatarak. "Her ne kadar bitkin düşsem de."

Gülümseyerek karısına baktı, görmüş geçirmişliğini ve şimdiye kadarki tahminlerinde pek yanılmadığını düşününce haklı olabilirdi.

42

Uzun sıcak bir duşun ardından Amaia tam anlamıyla rahatlamasa da, kendini daha iyi hissetmişti. Kasları yarışma öncesindeki bir atlet gibi gerilmişti. Bir anda ortaya çıkan karmaşık mekanizmalı içgüdülerin nasıl çalıştığını anlamıyordu ama ağır ağır dönerek birbirine geçen dişli çarklarını duyabiliyordu, her şey anlam kazanıyor, gözlerindeki sis perdesi kalkıyordu. Kafasında yine Ajan Dupree'nin sesi yankılandı. *Tıkayan şey.*

O adam yine sezgileriyle hedefi vurmuştu.

Tıkayan şey biraz olsun yok olmamıştı. Bu gerçeklik ruhunun en derinliklerine mıh gibi çakılmıştı, geceleri yatağının yanına onu ziyaret etmeye gelen şeyin yalnızca bir adım geri çekilerek gölgede saklandığına emindi, gece girdiği delikten gün ışıklarının yaklaştığını görünce kaçan yaşlı bir vampir gibi inine geri dönmüştü. Stockholm sendromuna yakalanmış gibi, özgür olma arzusuyla ona özgürlüğünü veren

ışığa öfkelenmek arasında, bakmaktan korktuğu bir delik. Korku ve içlerinde geceleri onu ziyarete gelen canavarın da olduğu onlarca sır biriktirdiği sessizlik zindanında küçük bir delik. İleriki aylarda arasından aydınlık ışıktan farklı bir şeyin geçeceğinden emin olduğu bir delik. Kendini kandırmıyordu; dikkat etmezse küçük delik yavaş yavaş kapanacak ve bir gece yaşlı vampir yeniden yatağının yanında, üzerine doğru eğilecekti. Ama bugün geçmişten gelen hayaletlerin akşamları onu ziyaret etmediği bir dünya hayal edebiliyordu, tam da olması gerektiği gibi James'e açılan, doğanın kaprisli ruhlarının, yolunu aydınlatmak için yıldızların etrafında sıraya dizilerek döndükleri bir dünya.

Fakat Dupree'nin ona söylediği başka bir şey daha vardı. Zaman zaman sözünü bilmesek de tüm gün mırıldandığımız, bir türlü aklımızdan çıkaramadığımız şarkılar gibi kafasında dönüp duruyordu. Nereden çıktı? Önceden planlanmış zekice bir soruydu, cevabı yoktu ama bu yüzden önemini yitirmiyordu. Onun gibi bir katil öylece hiçlikten çıkamazdı, ama yapılan araştırmalarda hep profile uyan suçlular aranıyordu, kimse olaya yeni bir ışık tutmuyordu. *Reset at. Kapat ve yeniden aç. Bazı durumlarda cevap bulmacanın çözümü değildir. Her şey doğru soruyu yöneltmeyi bilmeye bağlıdır. Soru. Formül. Bilmem gereken nedir? Bilmem gereken sorunun kendisi.* Aynadaki yansımasına baktı ve bir gerçekle sarsıldı. Hızlı hareketlerle sabahlığını bir kenara attı ve kıyafetlerini giydi. Karakola vardığında sadece Zabalza çalışmaya devam ediyordu.

"Merhaba, dedektif, şimdi gidiyordum," dedi hâlâ orada olduğu için özür diler gibi.

"Biraz daha kalmam istemek zorundayım."

Adam başını salladı.

"Elbette, nasıl isterseniz."

"Son yirmi beş yılda bölgede öldürülen genç kızların kayıtlarına ihtiyacım var."

Adamın gözleri kocaman açtı.

"Bu saatler sürebilir, ayrıca tüm bilgilere erişebilir miyiz bilmiyorum. Genel kayıtta görülebilir ama polis teşkilatı o zamanlar o bölgedeki cinayetlere bakmıyordu."

"Haklısınız," dedi memnuniyetsizliğini gizlemeden. "Kaç yılına kadar gidebiliriz?"

"On yıl öncesine kadar ama zaten Dedektif Iriarte ile bunu yaptık ve herhangi bir sonuç alamadık."

"Tamam, gidebilirsiniz."

"Emin misiniz?" diye sordu adam.

"Evet, aklıma bir şey geldi... Endişelenmeyin, yarın konuşuruz."

Telefonunu çıkardı ve bir numarayı aradı.

"Padua, bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun?"

On beş dakika sonra jandarma kışlasındaydı.

"Yirmi beş yıl çok uzun bir süre, çoğu sistemde bile değil. Kayıtlara ulaşmak istiyorsanız Pamplona'ya gitmeniz gerek. O zamanlar cinayet şubesindekiler kayıtları Ulusal Polis'e götürüyorlardı, biz daha çok narkotik, sınır ve terör olaylarıyla ilgileniyorduk... Ama elimden geleni yapacağım.

Tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Tüm bölgede genç kızlara karşı işlenmiş cinayetler. Biz on yıl öncesine kadar araştırdık, bana öncesi lazım."

Adam istediği şeyi düşünerek başını salladı ve bilgisayarda kayıtları aramaya başladı.

"1987 yılından beri... Daha ayrıntılı arayabilirsek... Ne tür bir saldırı arıyorsunuz?"

"Nehirde, ormanda ortaya çıkan bağlanmış, çıplak kurbanlar gibi..."

"Ah!," dedi bir şey hatırlamış gibi, "bir olay olmuştu, babam hep ondan bahsederdi, Elizondo'da tecavüze uğrayan ve bağlanan bir kız. Uzun zaman önceydi, daha çocuktu. Adı Kraus'du, Rus ya da öyle bir şeydi... durun arayayım," dedi şifreyi girerek. Bulana kadar birkaç tarih girdi. "İşte burada: Klas, Kraus değil. Teresa Klas. Tecavüze uğramış ve bağlanmış, yaşlı bir kadının yanında çalıştığı köy kasabasında ortaya çıkmış. Kadının küçük oğlu tutuklanmış ama suçsuz bulunarak serbest bırakılmış. Çalışanlar sorguya çekilmiş ve olay bir sonuca varılamadan kapanmış."

"Soruşturmayı kim yürütmüş?"

"Ulusal Polis."

"Kim olduğu yazıyor mu?"

"Hayır, ama hatırladığım kadarıyla ben akademiye girdiğimde," dedi bir yandan ararken, "cinayet amiri Irún Ulusal Polis Teşkilatı'nın başkomiseriydi. Adını hatırlamıyorum ama babama sorabilirim, eminim biliyordur," dedi numarayı çevirerek. Birkaç dakika konuştu ve kapattı. "Alfonso Álva-

rez de Toledo, tanıdık geliyor mu?"

"Yazar gibi bir şey değil miydi o?"

"Evet, emekli olduktan sonra yazarlık yapmaya başladı. Hâlâ Irún'da yaşıyor, babam telefonunu verdi."

Elizondo'nun aksine Irún saat gece bir olmasına rağmen alışılmadık bir canlılık sergiliyordu. Luis Mariano Caddesi'ndeki barlar müzik eşliğinde dışarıya çıkan içkicilerle doluydu. Amaia şansa iki gürültülü çiftin arabaya binip gitmesiyle kendine park yeri bulmuştu.

Alfonso Álvarez de Toledo kıyıya özgü bir bronzluk sergiliyordu, yüzündeki yaşlılıktan çok güneşlenme tutkusundan olacak kırışıklıklarını umursamayan haliyle oldukça şaşırtıcıydı.

"Dedektif Salazar, ne büyük şeref, hakkınızda çok şey duydum, hepsi de iyi şeyler."

Amaia şaşırdı, önceden cinayet amiri olan adam emekliliğinin ardından gizemli romanlar yazarak oldukça başarı elde etmişti. Adam Amaia'yı geniş bir koridordan geçirerek altmış yaşlarında bir kadının televizyon izlemekte olduğu bir salona götürdü.

"Burada konuşabiliriz. Eşimin varlığı sizi endişelendirmesin, hayatı boyunca polislik yaptı ve ben tüm olaylarımı onunla tartışarak çözdüm... Sizi temin ederim polis camiası bu kadınla birlikte büyük bir dedektifi kaybetti."

"Bundan şüphem yok," dedi Amaia gülümseyerek, ka-

dına elini uzattı ve tekrar geç saatlere kadar süren programlara benzeyen bir aşk programına konsantre oldu.

"Teresa Klas olayıyla ilgili konuşmak istediğinizi söylediniz."

"Aslında genç kızlara yönelik cinayetlerle ilgileniyorum. Teresa'nın olayı, belli ki tecavüze uğramış ve aradığım profilde cinsel şiddet yok; yani hiçbir türden cinsellik yok."

"Ah, tatlım, kendini kandırma, bilgilerde tecavüze uğradığının yazıyor olması gerçekten tecavüze uğradığı anlamına gelmez."

"Nasıl yani? Tecavüze uğramışsa teca..."

"Bakın, o zamanlar ben cinayet şefiydim ve durumlar çok farklıydı... Dedektifler çok basit yöntemlerle araştırma yapıyorlardı, şimdiki bilimadamları yoktu. Düşün ki sperm görünüyorsa sperm vardı, görünmüyorsa yoktu... Bu da pek bir işe yaramıyordu çünkü DNA testi yapılmıyordu. Seksenli yıllardı ve o zamanki polisin bile zihniyeti farklıydı bağnaz demeyeyim de eski kafalıydı. Olay yerinde sutyeni aşağıya indirilmiş bir kız varsa tecavüze uğradığı söyleniyordu, bilinçli yapılan cinsel ilişki bile bir fahişeninkinden farksız görülüyordu."

"O halde Teresa tecavüze uğradı mı, uğramadı mı?"

"Cesedin cinselliği çağrıştıran bir duruşu vardı, tamamen çıplaktı, gözleri açıktı ve boynunda bir ip vardı, tıpkı çiftlik hayvanı gibi. Sahneyi hayal edin."

Amaia o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu.

"Elleri değişik bir şekilde mi konumlandırılmıştı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Kıyafeti etrafa saçılmıştı, yanında çantası içinde bozuk paralar ve şekerler bulunmuştu... Hatta bazıları üzerindeydi."

Amaia bir anda midesinde bir baskı hissetti.

"Üzerinde şeker mi vardı?"

"Evet, birkaç tane, etrafa saçılmıştı. Ailesi şeker yemeyi çok sevdiğini söylemişlerdi."

"Üzerinde nasıl durduklarını hatırlıyor musunuz?"

Alfonso derin bir nefes alarak konuşmadan önce birkaç saniye bekledi, hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Çoğu etrafa ve bacaklarının arasına saçılmıştı ama bir tanesi karnının alt kısmındaydı, jenital bölgesinde. Sizin için bir anlam mı ifade ediyor? Biz tecavüzcü ona saldırınca çantasından düştüğü kanısına varmıştık, ayın başlarıydı ve maaşını almış olabileceğini düşündük."

Amaia duydukları karşısında sarsılmıştı.

"Hangi aydı?"

"Bu tarihler. Şubat diye hatırlıyorum çünkü birkaç gün sonra kızım Sofia'nın doğum günüydü."

"Katil hakkında başka şeyler söyleyebilir misiniz, dikkat çeken bir şey?"

"Yıllar sonra başka cinayetlerde, özellikle tesadüfi genç kız cinayetlerinde, bana Teresa'yı hatırlatan şeyi anlatabilirim, ufak bir detay ama ilginçti. Matilde," dedi karısına yönelerek, "hatırlıyor musun? Saçları taranmış ölüler?"

Kadın ekrandan gözünü ayırmadan evet manasında başını salladı.

"Altı ay sonra, Alman bir kampçı bulundu 'tecavüze uğramış' ve Vera de Bidasoa'da bir kamp yerindeymiş. Benzerliklere rağmen farklı bir cinayetti; kıza tecavüz etmeye çalışmışlar, mücadele izleri vardı ve adam çizgiyi aşarak kıza tecavüz etmişti ve bunu kamp halatlarıyla bağlıyken yapmıştı. Öldükten sonra onu çıplak görmek için üzerini soymuştu. Sapığın tekiydi, kamp korucusuydu, zaten önceden birkaç kez kampa gelenleri duşta gizli gizli röntgenlemekten ihbar edilmişti. İşin tuhafı, cesetteki cinsel şiddet darbelerine rağmen, kurbanın saçları iki yandan toplanarak sanki fotoğraf çekilecekmiş gibi düzgün taranmıştı. Adam hepsini reddetti, onu öldürdüğünü, saçını taradığını, ama günler öncesinde onları tartışırken gören tanıklar vardı, kız üzerini değiştirirken adamı onu izlerken yakalamıştı. Yirmi beş yıl hapse mahkûm edildi. Bir yıl sonra yine saçları düzgünce taranmış bir ölü haberi aldık. Dağa çıktığı gruptan ayrılan bir kız. Başlangıçta kaybolduğu düşünüldü ve aramaya çıkıldı. Onu yaklaşık on gün sonra, bir ağacın altında bulduk, vücudunda aşırı su kaybı vardı, size bunu adli tıp benden daha iyi açıklardı. Ceset mumyalanmış gibi görünüyordu, kıyafeti yoktu ve saçındaki topuzu bozulup iki yana taranmıştı."

Amaia'nın bacakları titriyordu.

"Cesedin üzerinde bir şey var mıydı?"

"Hayır, hiçbir şey yoktu ama elleri yukarı dönüktü. Tuhaf görünüyordu ama cesedin üstünde bir şey yoktu, her şeyi çıkarmışlardı: kıyafet, sutyen, ayakkabılar... Bir dakika şimdi hatırladım ayakkabılar vardı, hatta onlar sayesinde kızı

bulmuşlardı: Ormandaki patika kenarında duruyorlardı."

"Yan yana, sanki biri uyumaya ya da nehre girmeye giderken çıkarmış gibi," diye ekledi Amaia.

"Evet," dedi adam şaşkın bir şekilde. "Nereden biliyorsunuz?"

"Sapık yakalandı mı?"

"Hayır, hiçbir iz yok, şüpheli yok... Arkadaşları ve ailesi sorgulandı, her zamanki şeyler yapıldı. Teresa olayında ve diğer kızlarda da yapıldığı gibi. Genç kızlar, neredeyse çocuklar, hayata gözlerini henüz açmışlar. Ve biri gelip kanatlarını kesti..."

Amaia, "Bu kayıtlara ulaşma gibi bir imkân var mı sizce?" diye sordu bir rica edasıyla.

"Sanırım ne işle meşgul olduğumu biliyorsunuz... Polisliği bırakınca çalıştığım bütün olayların kopyalarını aldım."

Amaia kafasında düşüncelerle Elizondo'ya sürdü. Geçmiş kayıtlar Amaia'nın önüne ortak belirtiler, şüpheli bilgiler, aynı tür kurbanlar, hazırlanan cinayet sahneleri koymuştu. Vera de Bidasoa'ya hatta belki daha da ötesine yayılan ölümlerin inini, kökenini bulmuştu. Artık katilin Elizondo'da yaşadığından emindi ve Teresa'nın ilk kurban olduğunu biliyordu, onu diğer cinayetlerinde evinden mümkün olduğunca uzaklaştırmıştı. Teresa zekiden çok güzel, *amonası* Juanita'nın dediği gibi "hafifmeşrep" bir kızdı, güzelliğinden emin, onu sergilemekten hoşlanan bir kız. Katil onun ateşli

görünüşüne, daha çok oyuncak bebeklerle oynaması gereken bir yaştayken kadın olma oyunu oynayarak tahrik eden güzelliğine dayanamamıştı. Varlığı dayanılmaz bir biçimde aklını aklıyor, ideal ahlak sınırlarını aşıyordu. Bu yüzden onu öldürdü, tıpkı diğerlerini öldürdüğü gibi, tecavüz etmeden ama çocuk bedenini sergileyerek. ,Daha sonra tekniğini geliştirmeye yönelmişti, yırtık kıyafetler, yukarıya dönük eller, güzelce iki yana taranmış saçlar... Sonrasında yıllarca süren sessizlik, muhtemelen bir suçtan mahkûm edilmişti ya da bir süreliğine başka bir yere taşınmıştı ama daha incelikli bir teknikle dönüşü sert ve soğuk olmuştu, şubatta Teresa'nın cesedine saçtığı çocukluğun sembolü olan şekerler ev yapımı bir keke dönüşmüştü, Amaia'ya göre daha gerçekçi bir imza oluşturmuştu.

43

Gecenin dördünde kaçak bir yolcu gibi sessizce içeri girerek James'in yanına uzanmıştı, uyuması gerektiğini biliyor ama içine hükmeden endişeden ötürü uyuyamamaktan korkuyordu. Ama hemencecik uyumuştu, uyku ona ihtiyacı olan huzuru ve sıcaklığı sunmuştu, özellikle de tüm zihnine. Güneş doğmadan uyandı, uzun zaman sonra ilk kez huzurlu ve daha odaklı hissediyordu. Salona indi, bir süre şömineyi yakmakla uğraştı. Küçüklüğünden beri her sabah bu ritüeli gerçekleştirirdi, tekrarlamayalı uzun zaman olmuştu. Ateşin karşısına oturdu, yavaş yavaş yoğunlaşıyordu ve... işte olmuştu. Reset at. *Güzel bir tavsiyeydi, analist Ajan Dupree,* dedi Amaia içinden. Ve anında sonuç vermişti.

Fermín Montes geceyi Flora'yla geçirdiği Baztán Oteli'nin odasında uyandı. Yastığın üzerindeki notta şöyle yazıyordu: "Harikasın. Seni daha sonra arayacağım. Flora." Kâ-

ğıdı eline alarak sesli bir şekilde öptü. Gülümsedi, yatağın ucuna dokunana kadar esnedi ve duşa girerek bir şarkı mırıldanmaya başladı. O kadınla tanıştığı mucizevi anı düşünmeden edemiyordu. Bir yıldan fazla zamandır ilk hayatının bir anlamı olduğunu hissediyordu, çünkü son aylarda ve şimdi bunu hiç olmadığı kadar iyi anlıyordu, zorlama yaşam sevinci gösterileriyle adeta yürüyen bir ölü, bir zombiydi. Şimdiyse o zamanki hallerini nasıl da yapmacık buluyordu. Flora hayatına giren bir mucizeydi, atmayan bir kalbi kuvvetle sarsarak canlandırmayı başarmıştı. Flora izin almadan bir anda hayatına girmiş ve tüm hislerini iyileştirmiş, gittiği yolu berraklaşmıştı. Onu tanıdığından gücüne hayrandı, kendi işini kuran ve ailesine bakan, ayakları üzerinde duran sağlam bir kadındı. Onu terli bedeniyle çarşafların arasında düşünürken tekrar gülümsedi. Flora'yı arzuladığı o an çok korkmuştu çünkü karısının onu terk ederek akıttığı zehir aylar boyunca her yerine yayılmış ve o gittikten sonra adeta kimyasal hadımlık görevi görerek başka kadınlarla ilişkiye girmesini engellemişti. Karısının veda cümlelerini hatırlayınca yüzü asıldı... O zamanki yalvarışlarını düşününce kendinden utanıyordu. Evli oldukları on yıla kıymamasını isteyerek karşısında diz çökmüş, gitmemesi için yalvararak ağlamıştı ve umutsuzca, acısını dindirecekmiş gibi bir açıklama, bir neden istemişti. Ama alçak kadın son bir vuruş yaparak cevap vermişti.

"Neden mi? Bilmek mi istiyorsun? Çünkü beni bir şampiyon gibi beceriyorsun ve işin bittiğinde yeniden tekrar tekrar beceriyorsun."

Ardından kapıyı hızla çekerek çıktı ve onu mahkemeden sonra bir daha hiç görmedi.

Aşkın son çırpınışlarından gelen bir öfke, nispet, bıkkınlık olduğunu biliyordu ama yine de kelimeleri içine işlemişti ve kulak çınlaması gibi ister istemez kafasının içinde yankılanıyorlardı. Ta ki Flora'yı tanıyana kadar. Flora'nın kasabada söz olmasın diye kalmak istediği otelin banyosunda tıraş olurken aynaya bakarak yeniden gülümsedi. Flora nefesini kesen, kendinden emin, ağırbaşlı ve çok güzel bir kadındı. Tutkuyla kollarına atılmış ve o da ona cevap vermişti.

"Tam bir erkek gibi," dedi aynada kendine bakarken uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissetmediğini düşündü ve belki olay kapanınca Elizondo'ya başvuru yapabilirdi.

Amaia giyindi ve sokağa çıktı. O sabah yağmur yağmıyordu ama nem yüklü sis eski bir hüzne ait bir cila gibi tüm caddeleri kaplayarak insanların, sırtlarında yük olan ve sığınacak sıcak bir kahve arayan taşıyıcılar gibi eğilerek yürümesine neden oluyordu. Sabahın ilk saatlerinde analizlerin nasıl gittiğini sormak için Donosti'yi aramıştı.

"Analizler sürüyor," olmuştu Josune'nin cevabı. "Hey, Dedektif Yardımcısı Etxaide'nin bu kadar yakışıklı olduğunu söyleseydin epilasyon yaptırırdım."

Üniversite zamanından beri yaptıkları bir şakaydı, yine de Josune'nin ilgisi pek de şaka gibi gelmemişti. Zamanını boşa harcadığını söyleyecekti ki vazgeçti. Yüzündeki gülümseme telefonu kapattıktan sonra da bir süre kaldı.

Emniyete gitmekte biraz geciktı. İlkin Santiago Kilisesi'ne uğramak istedi ama kapalıydı. O yüzden bahçede ve pazartesi sabahları ıssız olan çocuk parkını dolaştı. Kilisenin alt tarafında yaşıyor gibi görünen tombul kedilerin onu karşılamasına hayran kaldı, dış taraftaki havalandırma bölümünde uzanıyorlardı. Duvar dibinden yürüdü ve çok da eski olmayan Barandiaran'ı niteleyen inanışı anımsadı, inanışa göre bir kadın kilisenin çevresinde üç kez dönerse cadıya dönüşürdü. Girişe geri döndü ve saat kulesiyle yarışan uzun ağaçları izledi. Belediyeye gitmeyi düşündü ama sert rüzgârlar dondurucu sular taşıyan bulutları hareketlendirmeye başlamıştı. Yönünü değiştirerek birkaç kadının arkadaş grubuyla kahvaltı etmekte olduğu pastanelere kadar Santiago Caddesi'ni yürüdü. Malkorra'ya girince üzerine yönelen meraklı bakışları hissetti. Sütlü kahve istedi, uzun zamandır böyle güzel kahve içmediğini düşündü ve çıkmadan önce birkaç parça *urrakin egiña* aldı, bu Elizondo'nun geleneksel çikolatasıydı, ona ününü veren bütün fındık taneleriyle dolu ve el yapımı olmasıydı.

Amaia balkonların altından yürüyerek yağmurdan kaçınmaya çalıştı. Navara Günlükleri ile Haber Günlüğü alarak hâlâ caddenin ortasında bulunan eski emniyetin oraya park ettiği arabasına bindi. Küçük bir araba süren sarışın bir kadına yol verdi, onu Iriarte'nin masasındaki fotoğraflarda gördüğünü düşündü. Sonunda öğle vakti emniyete ulaştı.

Masasının üzerinde aynı fotoğraflar ve cep bilgisayarından gelen ve birkaç gün önce Doktor Takchenko'nun söylediği şeylerin yazılı olduğu laboratuvar sonuçları duruyordu:

Unlar arasında hiçbir uyuşma yok. HPLC analizi. Ve bir haber. Keçinin derisindeki kokulu leke hidrokarbon ve şarap sirkesi içeren bir oksitti. Keçinin boynundaki iple kızları bağlamıştı. Her şey aydınlanıyordu.

Iriarte ve Zabalza dışarıdaydılar, polislerden biri kızları hayattayken gören son kişilerle yeniden görüşme yapıldığını açıkladı. Navarra Hastanesi'nden Freddy'nin durumunun iyiye gittiğini ve hayati bir riski olmadığını bildirdiler. Saat bir gibi Padua aradı.

"Dedektif, Johana ile ilgili bazı bilgiler geldi, ilginizi çekeceğini düşündüm: Koldaki kesik elektrikli bıçak ya da testere ile gerçekleştirilmiş, fakat kesiğin şekline bakarak ilki üzerinde yoğunlaştık, bataryanın yakıtlı olduğunu düşünüyoruz çünkü orada elektrik yoktu. Ve üst kısımdaki yarada görülen aşınma bir ısırık... Hatırlarsanız otopside bir kalıp çıkarmışlardı."

"Evet."

"İnsan dişleri olduğu kesinleşti."

"Lanet olsun," dedi Amaia.

"Ne diyeceğinizi biliyorum ama babanın dişleriyle karşılaştırdık ve hiçbir uyuşma yok."

"Lanet olsun," dedi Amaia yeniden.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," diye cevap verdi adam.

"Johana'nın cenaze töreni yarın yapılacak, annesi size söylememi istedi."

"Teşekkürler," dedi başka bir şey düşünüyor gibiydi. "Teğmen Padua, Arri Zahar Bölgesi'nde, nehrin sağ kıyı-

sında şüpheli bir olay gözlenmiş. Ağaçlık bölgeyi geçince, birkaç mağaranın olduğu tepede, dört yüz metre uzaklıkta. Muhtemelen bir şey değildir, ama..."

"Seprona'ya bildireceğim."

"Evet, bildirin, teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim, dedektif," devamında söyleyeceklerini duymasınlar diye sesini alçalttı, "her şey için teşekkür ederim, size borçluyum, bana iyi bir araştırmacı nasıl olunur gösteriyorsunuz. Ve iyi bir insan. Ne zaman bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz, aynı gemideyiz teğmen, ama aklımda bulunduracağım."

Kapattı ve bir süre sessiz kaldı, sanki en ufak bir hareket düşüncelerini bozacaktı, ardından internette bir arama yaptı ve yöneticiye bir soru gönderdi. Sütlü kahve hazırladı ve camdan bakarken küçük yudumlarla içti. Öğleden sonra James aradı.

"Karıcığınla yemeğe ne dersin?"

"Her zaman evet derim, eve mi geliyorsun?"

"Dışarıda yeriz diye düşünmüştüm."

"Tamam, eminim nerede yiyeceğimizi de düşünmüşsündür."

"Beni nasıl da tanıyorsun! Saat ikide El Kortarizar'da, teyzemin favorilerinden biri. Eve çok yakın, Irurita'dan Elizondo'ya giriş yolunda, ben rezervasyon yaptırdım. Benden önce varırsan şarap sipariş et."

Emniyette ayrıldı ama yemeğe daha birkaç saat olduğunu fark etti. Alduides yolunu tuttu ve mezarlığa kadar

sürdü. Girişte park etmiş bir araba daha vardı ama içeride kimseyi göremiyordu. Mezar taşlarının arasından yavaşça yürüdü, tabutların arasında uzayan otlarla ayakkabıları ıslanmıştı. En sonunda aradığı şeyi buldu: Üzerinde demirden, küçük bir haç vardı. Kollarından biri kırıktı, üzgün bir şekilde inceledi. Üzerinde "Aldube Salazar Ailesi" yazılıydı. Büyükannesi Juanita öldüğünde yedi yaşındaydı ve yüzünü hatırlamıyordu ama evinin küçük hindistancevizine benzeyen tatlı ve hafif acımsı kokusunu anımsıyordu. Çarşafları koyduğu dolabın naftalin kokusu, kıyafetlerdeki ütü kokusu, her zaman sıkı topuz yaptığı beyaz saçları, parmağındaki ince yüzüğüyle birlikte tek mücevheri olan küçük inciler ve çiçeklerle bezeli firketeler, hepsini hatırlıyordu. Kucağına oturduğunda tırıs tırıs giden bir at gibi onu sallayışını ve yumuşacık sesiyle Euska dilinde söylediği, bazı zamanlar onu ağlatan şarkıları hatırlıyordu.

"Amona," diye fısıldadı. Ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kilise avlusunun üst kısmına doğru ilerleyerek hayalinde Jonan'ın bahsettiği yeraltı dünyasının dörde ayrılan yollarını çizdi. Boğuk bir fısıltı işitti ama etrafında kimseyi görmiyordu. Şemsiyesine damlayan yağmur damlaları sesi bastırmıştı ama dönünce tekrar duyduğunu düşündü. Şemsiyeyi kapattı ve dikkat kesilerek dinledi. Mezarların üzerine damlayan yağmur sesiyle karışsa da bu kez daha ne duyuluyordu. Şemsiyeyi tekrar açtı ve sesin geldiği yöne doğru ilerledi.

Bir şemsiye gördü. Kenarları turuncu ve narçiçeği tonlarında çiçeklerle süslü kırmızı bir şemsiyeydi. Böyle bir yer

için oldukça uyumsuzdu. Omzuna yaslayarak vücudunun üst kısmını tamamıyla kapatmıştı. Hareketsiz duruyordu ve şemsiye sanki bütün sesini ters yöne aktarıyordu. Anlaşılmayan bir şey mırıldanırken aralıksız süren yakarışı fark etti.

Dört yola doğru geri çekildi ve Elizasu ailesini daha iyi görebildiği üst caddeye döndü. Cenazeye getirilen çiçek demetleri mermerin üzerine odun yığını gibi yerleştiriliyordu. Selafonla sarılıp demet yapılan solgun çiçekler ve yağmur damlalarıyla beyaz görünüyorlardı. Yaklaşınca Ainhoa'nın erkek kardeşinin siyah beyaz spor ayakkabılarını gördü, kardeşinin tabutuna bakarak ağlıyor ve durmadan aynı kelimeleri tekrarlıyordu.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Amaia görünmeden çıkmaya karar vermişti ama çocuk onun varlığını fark etmiş olacak ki, dönmeye başlamıştı. Şemsiyeyle kendini kapattı. Birkaç dakika çocuğun ona bakmadığından emin olana kadar önündeki mezar taşının başında dua ediyor gibi yaptı. Geldiği yöne geri döndü ve tanımaması için şemsiyeyle yüzünü kapatarak kapıya gitti.

Restorana vardığında, teyzesi ve James bir şişe Remelluri şarabı sipariş etmiş neşeyle sohbet ediyorlardı. El Kortarizar'ı hep sevmişti, tavandan sarkan koyu ışıkları ve her zaman yanan şöminesi, közlenmiş mısıra benzeyen kokusuyla içeri girer girmez karnı acıktırmıştı. Kızarmış mezgit ve dana etinde karar kılmış ama şarap içmekten vazgeçerek bir sürahi su istemişti.

"Gerçekten şaraptan tatmayacak mısın?" dedi James, tuhafına gitmişti.

"Hareketli bir akşam geçirebilirim ve şarapla uyuşmak istemiyorum."

"Bu ilerleme kaydettiğin anlamına mı geliyor?"

"Henüz bilmiyorum ama en azından bazı cevaplar elde edeceğimi düşünüyorum." *Cevaplar her zaman bulmacayı çözmezler. Adım adım,* diye düşündü.

Zevkle yemeklerini yiyip Freddy'yle ilgili konuştular ve James'in sanat hayatına nasıl başladığıyla ilgili anlattığı hikâyelerle eğlendiler. Kahve getirdiklerinde Amaia'nın telefonu çaldı. Kalktı ve cevap vermek için dışarı çıktı.

"Jonan, ne oldu?"

"Ros'un evindeki un ve *txatxingorri*'nin yapıldığı un yüzde yüz uyuşuyor ve S 11 unu ile kekinki de yüzde otuz beş uyuşuyor."

"Josune'ye teşekkürlerimi ilet, bir faks bul ve aramamı bekle."

Kapattı ve James ile teyzesine veda etmek için içeri döndü, kahvesine elini bile sürmemişti, tekrar aramak için dışarıya çıkmayı bekledi.

"Dedektif Iriarte."

"İyi akşamlar, şimdi sizi arayacaktım."

"Yeni bir haber var mı?"

"Olabilir, Ainhoa'nın arkadaşlarından biri, otobüs durağında beklerken, onu ileride bekleyen kardeşiyle buluşmak için karşıya geçtiğini hatırladı. Durakta bir arabanın durduğunu ve sürücünün içeriden Ainhoa'ya bir şey söylediğini

görmüş, ama kız arabaya binmemiş ve sürücü de yoluna devam etmiş. Önemsemediği için hatırlamadığını söylüyor, sürücünün kadın mı erkek mi olduğundan bile emin değil ama kızın arabaya binmediğini söylüyor."

"Bir şey sormak ya da onu götürmeyi teklif etmek için duran biri olabilir."

"Katil de olabilir. Belki gideceği yere götürmeyi teklif etti, kız kabul etmedi çünkü otobüsün geleceğini düşünüyordu ama zaman geçtikçe ve otobüs gelmedikçe endişelenmeye başladı. Bu arada sürücü sabırla arabaya binmeye ikna edecek kadar umutsuzluğa kapılmasını bekliyordu. İkinci kez sorunca çok da kötü bir fikir gibi gelmedi, hatta bir kurtuluş olarak gördü kim bilir..."

"Arabayı hatırlıyor mu?"

"Açık renkli olduğunu söyledi; bej, gri ya da beyaz, iki kapılı, küçük kamyonet tarzı ve üzerinde birkaç harf olduğunu anımsıyor. Sekiz tane en çok kullanılan kamyonet fotoğrafı gösterdim ama onlar olmadığını söyledi. Bölgede bu özelliklerdeki kamyonetleri araştırabiliriz ama şimdiden binlerce olduğunu söyleyeyim: Hemen hemen tüm dükkânlarda, depolarda ve köylerde en az bir tane var ve genelde beyaz renkteler. Tipik iş aracı bu yüzden yirmi beş elli yaş arası tüm adamlarda olabilir."

Amaia düşünüp tarttı.

"Yine de bir bakalım. İlk önce aileden, kurbanın arkadaşlarından herhangi birinde var mı ya da var olan birini tanıyorlar mı onu soruşturun. Ainhoa Elizasu'nun ailesinden başlayalım. Bu sabah erkek kardeşi mezarlıktaydı, kardeşinin

tabutunun başında ondan af diliyordu."

"Belki de ailesine önceden haber vermediği için kendini suçlu hissediyordur. Onu sorumlu tutuyorlar, ben onlarla birlikte törendeydim, hali oldukça kötüydü... Üzerine gitmeye devam ederlerse oğullarını da gömmek zorunda kalacaklar."

"Bazen bu tür davranışların altında göründüğünden farklı şeyler yatar. Belki zalimce davranıyorlar, belki de bir şeyden şüpheleniyorlar ve bu da onu bulmak için kullandıkları bir yöntem."

"Siz emniyette misiniz?"

"Şimdi oraya gidecektim."

"Bu sabah eşinizi gördüm, fotoğraflardan tanıdım..."

"Öyle mi?"

"Bu akşam arabasını ödünç vermesi için ikna edebilir misiniz?"

"Eşimin arabası mı?"

"Evet, sonra açıklayacağım."

"Tamam, ona benimkini bırakırım sorun olmaz diye düşünüyorum."

"Güzel. Onu getirin ama emniyete park etmeyin."

"Tamam," dedi adam.

Amaia toplantı salonuna çıktı ve Carla ve Anne'nin arkadaşlarının ve akrabaların araçlarına göz atarken Iriarte'nin gelmesini bekledi.

"Bakıyorum bensiz başlamışsınız," dedi Iriarte.

"Sanırım bunu sonraya bırakmamız gerekecek, bu akşam için başka bir planım var."

Adam şaşkınlıkla ona baktı ama hiçbir şey demeden otu-

rarak işe koyuldu. Amaia telefonu aldı ve Jonan'ı aradı.

"Faks buldun mu?"

"Evet, burada."

"Güzel, sonuçları Elizondo karakoluna gönder."

"Ama..."

"Sana dediğimi yap ve işini bitirir bitirmez geri dön."

Beş dakika sonra Dedektif Yardımcısı Zabalza salon kapısında belirdi.

"San Sebastián Adli Araştırma Merkezi'nden bir faks geldi."

Amaia yerinde kaldı ve okuması için Iriarte'yi gönderdi. Okumayı bitirince ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Bu analizleri siz mi istediniz?"

"Evet, Huesca'da analizleri yapan doktorlar örneklere ikinci bir tahlil uyguladılar ve kısmi uyuşma buldular, unun değiştirilmiş olabileceğini bu yüzden çok ufak miktarlarda bir karışım çıktığını söylediler. Dün gece, Dedektif Yardımcısı Etxaide bir aydır Salazar'ın atölyesinde kullanılan undan bir örnek aldı, onu San Sebastián'a gönderdim ve Ertzaintza'dan tanıdığım bir arkadaşımdan yardım istedim. Bunlar da sonuçlar. Salazar Pastanesi'nde çalışan yirmi işçinin unlara erişimi var ve ihtiyaçları olduğunda evlerine de götürüyorlar. Bu şekilde akraba veya arkadaşlarına da dağıtmış olabilirler. Araştırmak gerek."

Zabalza salondan çıkarak ofisine yöneldi.

Iriarte tuhaf bir şekilde sessizdi, tek tek analiz bilgilerini inceliyordu. Amaia kapıyı kapattı.

"Dedektif, bunun olay için büyük bir gelişme olduğunun

farkında mısınız? Bu şimdiye kadar elde ettiğimiz en güvenilir kanıt."

Amaia başını salladı.

"... ve ailesiyle bağlantılı."

"Ne demek istediğinizi biliyorum. Bu soruşturmada ihtiyati olarak benimle çalışmanız için sizi koydular, sizi bu yüzden aradım," dedi pencereye yaklaşıp dışarıya bakarak. "Şimdi buraya gelip buna bakmanızı istiyorum."

Adam yanına gitti. Amaia saatine baktı.

"Faks geldiğinden beri bir saat geçmişti ve şimdi burada," dedi pencerenin altında park etmekte olan aracı işaret ederek, Dedektif Montes girişe yönelmeden önce onların bulunduğu noktaya doğru başını kaldırdı. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildiler.

"Bizi göremez, camlar aynalı," dedi Iriarte.

Amaia Fermín Montes'in Zabalza'nın ofisine girişini görmek için salonun camından başını uzattı, birkaç dakika sonra elinde silindir şeklinde sarılmış bir dosyayla dışarı çıktı.

Pencereden arabaya binişini izlediler, etrafa anlamlı bir bakış attıktan sonra park yerinden ayrıldı.

"Dedektif Montes'in emir aldığı kişilerle, ki bu olayda siz oluyorsunuz, olan ilişkileri oldukça zayıf görünüyor. Emniyetten izinsiz bilgi çıkarmamalı. Zabalza'nın da buna izin vermemesi gerekirdi ama diğer yandan o da soruşturma ekibinde ve bilgi alması tuhaf değil."

"Bunun için ekipteyse toplantılara katılması gerekmez mi?" diye sordu Amaia, erkeklerin sürekli kadınları eleştiren tavırla aralarında iş çevirme çabalarından bıkmıştı.

"Hasta olduğunu sanıyordum, Zabalza öyle demişti."

"Evet, bugün Dedektif Montes'in nasıl acı çektiğini kendi gözlerinizle göreceksiniz," dedi, oldukça kızgındı. "Eşiniz arabayı ödünç verdi mi?"

"Arka tarafa park ettim," diye cevapladı. "Dediğiniz gibi," diye ekledi, onun düşmanı olmadığını belli etmeye çalışarak.

Ona karşı biraz sert davrandığı için kendini kötü hissetmişti, başından beri desteğini esirgememişti. Yüzündeki ifadeyi yumuşattı ve sandalyedeki çantayı aldı.

"Hadi gidelim."

Iriarte'nin eşinin arabası dört kapılı, arka tarafta bebek koltuğu olan narçiçeği rengi eski bir Micra'ydı. Dedektif anahtarları ona verdi ve Amaia birkaç saniye boyunca koltuğu ve aynaları ayarladı. Otoparktan ayrıldıklarında Montes'in arabasından tek bir iz yoktu. Gerekmiyordu da. Nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Gittiği yere varması için ona zaman vererek yavaşça sürdü ve Dedektif Iriarte sabırsızlanmaya başlayınca Elizondo'dan Pamplona yönüne doğru yola çıktı. Beş kilometre sonra aracı Baztán Oteli'nin otoparkına bıraktı. Iriarte restoranın girişine yakın bir yere park edilmiş olan Montes'in arabasını tanımıştı. Amaia önüne park etti ve Flora'nın Mercedes'i gelene kadar sessizce bekledi, lokale girmeden önce birkaç kez etrafına bakmıştı.

"Bu yüzden bu araca ihtiyacınız vardı, şimdi anlıyorum," dedi Iriarte.

Amaia hiçbir şey demeden ona baktı ve birlikte araçtan indiler. Karanlık çökmüştü ama henüz erkendi ve bu yüzden

dünkü gibi pek fazla araba yoktu, pencerenin ardından içeriyi görecek şekilde yaklaştılar. Montes cama daha yakın oturuyordu ve yüzünü göremiyorlardı. Flora karşısına oturarak onu dudağından öptü. Adam elindeki dosyayı ona uzattı.

Dosyayı açtıktan sonra değişen ifadesi uzaktan bile belli oluyordu. Gülümsemeye çalıştı ama yüzünde tam tersi bir endişe vardı. Ayağa kalkarken bir şey söyledi. Montes onun taklidini yaptı ama Flora bir elini göğsüne koyarak onu yerine oturttu. Tekrar öpmek için eğildi ve hızla restorandan çıktı.

Flora bir elinde arabanın anahtarları, diğer elinde dosyayla aşağıya indi. Mercedes'ine yaklaşarak kilidi açtı.

Amaia arabanın arkasından çıkarak ona doğru yaklaştı.

"Bir soruşturmaya ait kanıtları çalmanın suç olduğunu biliyor musun?"

Kardeşi donup kaldı, elini göğsüne götürdü, yüzü solgunlaştı.

"Ödümü kopardın!"

"Bana cevap vermeyecek misin, Flora?"

"Ne? Bu mu?" dedi dosyayı kaldırarak. "Az önce yerde buldum, bakmadım bile, ne olduğunu bilmiyorum. Karakola götürecektim. Kanıt olduğunu söylüyorsun, Dedektif Montes düşürmüş olacak. Eminim o da sana aynı şeyi söyler."

"Flora, onu açtın, okudun, her sayfada parmak izin var ve onu sana biraz önce Montes'in verdiğini gördüm."

Flora alaycı bir şekilde gülümsedi ve arabanın kapısını açtı.

"Nereye gidiyorsun, Flora?" dedi dedektif arabanın kapısını iterek. "Artık uyuşma olduğunu öğrendin, konuşma-

mız lazım ve bizimle gelmek zorundasın."

"Bir bu eksikti," diye şikâyet etti. "Tüm aileni tutuklayacak kadar mı gözün döndü? Freddy, Ros, şimdi de ben... Beni de mi *ama* gibi kapatacaksın?"

Kafeteryaya giren insanlar dönüp onlara bakıyordu. Amaia Montes olan öfkesinin yükseldiğini hissetti: Freddy ve Ros, o ahmak nasıl olur da soruşturmayla ilgili şeyleri kardeşine anlatırdı?

"Seni tutuklamıyorum ama Montes sayesinde unun atölyeden çıktığını öğrendin."

"Herhangi bir çalışan almış olabilir."

"Haklısın ama yardımına ihtiyacım var. Ve unu değiştirdiğini bana neden söylemediğini açıklamanı istiyorum."

"Aylar önce değiştirdim, önemli olduğunu düşünmedim, aklıma bile gelmedi."

"Aylar değil, Ros'un evindeki un bir aylık. Ve uyuşuyor."

Flora gergin bir şekilde elini yüzüne götürdü ama kendini kontrol etmeye çalışarak toparladı.

"Bu konuşma burada bitti: Ya beni tutukla ya da buna bir son ver, seninle konuşmaya devam etmeyi düşünmüyorum."

"Hayır, Flora, konuşmamız ben söyleyince bitecek. Seni karakola götürmeye zorlama beni, çünkü yaparım."

"Ne kadar kötüsün!" diye bağırdı ablası.

Bunu beklemiyordu.

"Kötü müyüm? Hayır, Flora, yalnızca işimi yapıyorum ama sen, evet, sen kötüsün. Varlığının tek nedeni zarar vermek, zehir saçmak, etrafındakileri suçlamak. Benim bir gram umurumda değilsin, tüm bu saçmalıklarından yoruldum ama

bilerek tüketene kadar zarar verdiğin insanlar var, Ros'un güvenini kırdın, dün de seni Montes'le gören Víctor'un kalbini."

Yüzündeki alaycı gülümseme Amaia'nın son sözleriyle yok olmuştu. Amaia onu can evinden vurduğunu anladı.

"Dün sizi gördü," diye tekrarladı.

"Onunla konuşmam gerek."

Flora gitmeye kararlı bir şekilde arabanın kapısını açtı.

"Artık bir anlamı yok, Flora. Dün sizi öpüşürken görünce her şeyi çok net anladı zaten."

"Bu yüzden aramalarıma cevap vermiyor," dedi kendi kendine.

"Bir gün kocan olduğunu söylerken ertesi gün başka bir adamla öpüşürsen cevap vermesini nasıl beklersin?"

"Saçmalama," dedi ifadesini düzelterek, "Montes'in benim için hiçbir anlamı yok."

"Neler söylüyorsun?"

"Víctor evli olduğum adam. Benim için hep tekti ve tek kalacak."

Amaia inanamayarak başını salladı.

"Flora, ben burada onunlaydım, seni onu öperken gördüm."

Flora kibirle gülümsedi.

"Hiçbir şey anlamıyorsun..."

Amaia bir anda her şeyi anladı. Hem de çok iyi.

"Onu kullandın, bilgi almak için onu kullandın," dedi Amaia dosyaya bakarak.

"Kötü bir ihtiyaç," diye cevap verdi. Arkadan bir ses duyuldu.

Solgun yüzüyle Dedektif Montes iki metre arkasında dikiliyordu, gözyaşları yanaklarından süzülürken titremeye başladı. Perişan olmuştu, Amaia her şeyi duyduğunu anladı, hepsini olmasa da, Flora'nın son sözlerini duymuştu. Flora ona doğru döndü, Mercedes'inin üzerindeki bir çizik ya da kırılmış bir topuk kadar değer verdiği adama iğrenç bir ifadeyle bakıyordu.

"Fermín," dedi Amaia, Montes'in halinden endişeliydi.

Ama o onu duymadı, Flora'nın gözlerine bakıyordu. Amaia elinde silah olduğunu fark etti. Kolunu havaya kaldırınca Amaia çığlık attı, adam gözlerini Flora'dan ayırmadan yavaşça silahını kaldırdı. Önce göğsüne doğrulttu ardından da döndürerek kendi kafasına dayadı ve tetiği çekti. Gözleri bir ölününkiler gibi ifadesizdi.

"Fermín, hayır," diye bağırdı Amaia tüm gücüyle.

Iriarte onu koltuk altlarından tutarak birkaç metre öteye sürükledi, silahı yere düşmüştü. Amaia koşarak Iriarte'ye yardım etti. Montes direnmedi, şimşekle çarpılıp ölen bir ağaç gibi yere düşüp kalmıştı. Amaia yanında diz çökmüştü. Gücünü toparlayınca başını kaldırdı ve Iriarte'nin, *bunun dışında herhangi başka bir şey yapmak zorunda kalmayı tercih ederdim,* diye düşündüğünü anladı ve Flora'nın Mercedes'inin artık orada olmadığını gördü.

"Kahretsin," dedi ayağa kalkarak. "Siz onunla kalın, lütfen. Onu yalnız bırakmayın," diye yalvardı dedektif.

Iriarte başıyla onayladı ve elini Fermín'in başına koydu.

"Hadi gidin. Endişelenmeyin, ben onunla ilgileneceğim," dedi.

Amaia, Montes'in silahını almak için eğildi ve beline taktı. Küçük Micra'nın tekerleklerini öttürerek deli gibi Elizondo'ya sürdü. Muniartea'yı geçti ve Braulio Caddesi'ne girerek atölyenin kapısında durdu. Tam inecekken telefonu çaldı. Arayan Zabalza'ydı.

"Dedektif Salazar, size haberlerim var: Ainhoa Elizasu'nun kardeşi geçen yaz bir çiftlikte çalışmış, ismi Viveros Celayeta ve hâlâ hafta sonları uğruyormuş. Araç kayıtlarına baktım, iki tane Renault Kangoo kamyonetleri var. Onları aradım ve bana çocuğun geçen yıl ehliyet aldığını ve arabaları sık sık kullandığını söylediler. Şimdi sıkı durun: Son haftalarda evin bahçesinde bir işler yapılmaktaymış, telefonu açan kız kamyonetleri bazen güvendikleri müşterilere ödünç verdiklerini ağzından kaçırdı ve Ainhoa'nın babası son zamanlarda otuza yakın ağaç alıp diğer malzemelerle birlikte kamyonetlerinden biriyle evine götürmüş. Tam sayısını bilmiyor ama aracı en az iki kez götürdüğüne emin."

Zabalza'yı dinlerken bir yandan beyninin içinde geçmişe doğru yolculuk yapıyordu. Beyaz kamyonetler. Aniden kafasını kurcalayan bir şeyi hatırladı.

"Zabalza, kapatıyorum, birazdan arayacağım."

Adamın iç çekişini duydu. Boşa konuşmuş gibi hissetmişti. Ros'un numarasını çevirdi.

"Merhaba, Amaia."

"Ros, atölyede beyaz bir kamyonetiniz vardı, ne oldu ona?"

"Uzun zaman oldu, yeni kamyonet alınca Flora onu bayiye vermiş olmalı."

Kapattı ve emniyeti aradı.

"Zabalza, Flora Salazar Iturzaeta adına kayıtlı araçları araştır." Bekledi. Zabalza'nın klavyede yazmasını dinlerken atölyenin küçük camına dikkat kesildi, her zaman çatıyla aynı hizada açık olurdu. İçeride ışık yoktu, Flora'nın ofisi arka taraftaydı.

"Dedektif," Zabalza'nın sesinde bir endişe vardı, "Flora Salazar Iturzaeta adına kayıtlı üç araç var. Bir geçen seneye ait gümüş renkli Mercedes, bir tane 2009 model kırmızı renk Citroen Berlingo ve bir de 96 model beyaz renk Renault Terra... Ne yapmamı istersiniz, şef?"

"Dedektif Iriarte ve Dedektif Yardımcısı Etxaide'yi arayın. Terra, Flora'nın evi ve Salazar atölyesi için izne ihtiyacım var," dedi daha önce Flora'nın yaptığı gibi ellerini yüzüne götürerek. Bunun derin bir utanç olduğunu biliyordu. "Ve hepiniz atölyede toplanın. Ben zaten buradayım." Zabalza telefonu kapatınca kendi kendine fısıldadı: "Evimde."

Arabadan indi, kapıya yaklaştı ve kapıyı çaldı. Ses yoktu. Boynundaki ipi çıkardı ve kapıyı açmadan önce içgüdüsel olarak silahını aradı. Dokununca Montes'in silahını taşıdığını fark etti.

"Kahretsin..."

James'e verdiği silah taşımama sözünü hatırladı. Tüm olanlardan sonra sözünü tutmuştu. Kapıyı açtı ve ışığı yaktı. İçeriye baktı, oldukça temiz ve düzenli görünüyordu, karanlık köşelerden ona seslenen hayaletleri duymazdan gelerek içeri girdi. Eski hamur yoğurma masanın yanından geçti ve Flora'nın ofisine yöneldi. Orada değildi, ama ofisi Flora gibi

oldukça düzenli ve temizdi. Amaia geçtiği yerlerde bıraktığı öfkenin izlerini hissedebiliyordu. Göze batan bir şey arıyordu ve kapıları yarı açık duran tahta bir dolabın içinde buldu. Açtı ve içerisinde gizlediği silah bölmesini görünce hayrete düştü. İki adet büyük av tüfeği vardı ama yanlarındaki boşluktan birini götürdüğü aşikârdı; alt kısımda yarım düzine cephane vardı, onlardan da birkaç tane götürmüştü.

Tipik Flora, kimsenin onun için bir şey yapmasına izin vermez, böyle bir şeyi bile. Etrafına baktı, eksik olan bilgiyi gün yüzüne çıkarmak istiyordu. Flora işini tamamlamak için nereye gitmiş olabilirdi? Evinde değildi, atölyede de yoksa hayatında önemi olan başka bir yerde olmalıydı. Belki de nehre gitmişti. Kapıya yöneldi ve ofisindeki masanın önünden geçerken üzerinde kardeşinin yeni kitabıyla ilgili örnekler olduğunu gördü. Rengârenk bir fotoğraf, belli ki profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekilmişti, üzerinde küçük şeker tanecikleriyle bezenmiş bir düzine kek bulunan kırmızı renkli meyvelerle süslü bir tepsinin fotoğrafıydı. Eğik harflerle yazılı başlıkta şöyle diyordu: *Txatxingorri* (Josefa [Tolosa'nın] tarifine göre).

Telefonu çıkardı ve bir numara çevirdi.

Teyzesi cevap verdiğinde selamını bir soruyla kesti.

"Teyze, Josefa Tolosa diye birini tanıyor musun?"

"Evet, ama öldü. Josefa Uribe, daha çok 'Tolosa' diye bilinir, kardeşinin rahmetli kayınvalidesi, Víctor'un annesi. Doğrusu zavallı Víctor oldukça baskı altında yaşıyordu, üzerine kardeşin gibi kafasının dikine giden bir kadınla evlendi. Yağmurdan kaçarken doluya tutuldu. Zavallı çocuk. Uribe

Víctor'un ikinci soyadı ama o aileye hep Tolosalılar denirdi çünkü büyükbabası oralıydı. Pek bir fikrim yok ama arkadaşım Ana María onun da arkadaşı, istersen ona daha çok şey sorabilirim."

"Hayır, teyze, boş ver, lazım değil," dedi aceleyle atölyeden çıkarken, cep bilgisayarını çıkardı ve elektronik postasında bir forumda sorduğu sorunun yanıtına baktı: Eski motorların depoları bikarbonat ve sirkeyle temizleniyordu, iç kısmı parlatıyor ve dıştaki oksit partikülerleri çekiyordu. Oksit partikülerler hidrokarbon ve sirke kalıntılarına yapışmış ve sert keçi derisine işlemişti. Motorcunun deri kıyafetine. Eldivenlerin yumuşaklığıyla Víctor'un yağmurda üzerini örttüğü yağmurluğun kokusu hâlâ hissediliyordu.

Küçükken ve Flora yeni evliyken birkaç kez Víctor'un akrabalarının köydeki evine gittiklerini hatırladı. O zamanlar büyükbaş hayvancılıkla uğraşıyorlardı, Josefina Uribe, hâlâ orada yaşıyor ve o evin işlerini yönetiyordu. Hatırladıkları bu kadardı. Ona yemek veren yaşlı bir kadın ve rengârenk çiçeklerle dolu bir ev; ama o zamanlar da Flora'yla olan ilişkileri soğuk ve mesafeliydi, bir daha ziyaretlerine gitmemişti.

Küçük Micra'yla son hız mezarlığa sürdü ve ilerledikçe gördüğü tarlalardan üçüncü sağdan gireceğini hatırladı, girişi gösteren bir levhası vardı ama henüz görünmüyordu. Yolu kaçırmamak için hızını düşürdü, Flora'nın Mercedes'ini görünce ağaçlık bir bölgeye giden yolun kenarında durdu. Karanlık çökmüştü, girmek imkânsız görünüyordu. Micra'yı arka tarafta bıraktı, içeride biri var mı diye kontrol etti ve dahiyane olan arabayı değiştirme fikrine lanet etti, çünkü tüm

ekipmanını kendi arabasında bırakmıştı. Bagajı açtı ve Iriarte'nin eşinin öngörülü davranarak, pilleri olmasa da, küçük bir el lambası koymuş olmasına sevindi. Ormana girmeden önce Jonan'ı aradı ama telefon çekmiyordu. Emniyeti denedi, Iriarte'yi de aradı ama sonuç aynıydı. Ağaçların arasında belirli bir yol olsa da, kısa çamlar ve yeri kaplayarak ilerlemeyi zorlaştıran çalılıklarla dolu bir ormandı, civardakilerin burayı kestirme yol olarak kullandığını düşündü. Muhtemelen Flora da evli olduğu zamanlarda kayınpederinin evinde yaşarken bu yolu öğrenmiş olmalıydı. Eve yoldan değil de ormandan gitmeye karar vermesi Flora'nın planlarıyla ilgili bir fikir edinmesini sağlamıştı: Flora çok önceden yapmacık bir sevgi gösterisiyle büyülediği Fermín'den aldığı bilgilerle hesaplarını yapmıştı. Amaia pazar günkü yemekte sergilediği yüzsüzlüğünü düşündü, kızlar ve namusla ilgili rahatsız edici yorumları, masaya getirdiği *txatxingorri*, suçluluk duygusunun dışa vurumuydu, hiçbir zaman sevmediği adama karşı hissettiği sorumluluk, tıpkı *ama*'ya baktığı gibi, aile işini sürdürmek, her gece çöpü dışarıya çıkarmak.

Flora'nın dünyası disiplin, düzen ve kontrol üzerine kuruluydu. Erkekler bir şans arayışında uzaklara giderken geride kalan *etxekoandrea** kadınlarından biriydi. Elizondo'daki kadınlar epidemi yüzünden çocuklarını gömmüş ve gözlerinde yaşlarla çalışmak için kente inmişlerdi. Karanlık ve çirkin yönünü tanımadığı, iyimser bir yüz takman, taranıp, iyice parlatılmış ayakkabılarıyla pazar günleri kiliseye giden o kadınlardan biriydi.

Aslında kendisi de kalpsizliğinden hoşnut değildi ve bu

*(İsp.) Ev hanımı. (e. n.)

yüzden kendine böyle bir hayat kurmuştu. Yere düşen Fermín Montes'i ve kardeşinin bilinçli saldırıları karşısında kendini savunuşunu düşündü.

Ve Víctor'u düşündü. Sevgili Víctor, onları öpüşürken gördüğünde bir çocuk gibi ağlamıştı. Eski motorları restore ederken özlemini çektiği bir geçmişi iyileştiren Víctor, *txatxingorri* yapmada uzman olan annesi Bayan Josefa, "Bayan Tolosa'nın" evinde yaşayan Víctor. Alkolik Víctor, iki yıldır büyük bir dirençle alkol içmeyen Víctor. Yirmi beş ile kırk beş yaşları arasında bir adam olan Víctor. Öfkeli Víctor. Flora'nın aşıladığı namus ve ahlak kalıbını saplantı edinmiş Víctor. Tutkuyla bağlanmış bir adam. Tutkularına, arzularına, kızlara olan çirkin bakışına ve tahrik ederek kendilerini sergilediğini söyleyen pis düşüncelerine egemen olmak için usta bir planın dizginlerini eline alarak büyük bir sıçrayış yapan bir katil. Belki de bir süre fantezilerini alkolle bastırmaya çalıştı ama bir an geldi ki arzuları giderek yükselmiş ve onları özgür bırakmak isteyen iç sesini bastırmak için bir kadeh, bir kadeh daha içmişti.

Arzuları hep bastırılmıştı.

Ama alkol yalnızca Flora'nın ondan uzaklaşmasına neden olmuştu ve bu aynı anda doğup ölmek gibi bir şeydi. Yıllardır üzerindeki baskıdan kurtulmuştu, boynundaki ipi kesmişti ama aynı zamanda hayatındaki tek düzgün olduğunu düşündüğü ilişkisini de kaybetmişti. Flora'nın bir şeyler sezdiğinden emindi, o despot kraliçenin gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Víctor'un içinde mücadele ettiği, onu ele geçirmeye çalışan ve bazen başaran şeytanı fark etmemiş ol-

ması imkânsızdı. Kesinlikle anlamıştı. O sabah Anne'nin cesedinde bulunan *txatxingorri* kekinden yaptığında anlamıştı. Ellerinin arasına alış şekli, koklayışı, tadışı şüpheye yer bırakmıyordu, geleneğe, düzene ve Flora'ya tapıyordu.

Amaia o kapıdan çıkınca, *unu ne zaman değiştirmiş olabilir,* diye düşündü. Flora, Montes'i baştan çıkarma planına ne zaman başlamıştı ve her şeyden ne zaman emin olmuştu. Gerçekten laboratuvar sonuçlarına ihtiyacı var mıydı, yoksa Anne'nin cesedi bulunduğunda, teyzesinin masasına oturduğunda ve cinayetlerin haklı bir yönü olduğunu söylediğinde, *txatxingorri*'yi tattığında zaten biliyor muydu? Yoksa yalnızca Víctor'un tepkisini ölçmek için yaptığı bir şey miydi?

Yolun diğer tarafı yokuştu, yoğun reçine kokusu gözlerini yaşartıyor ve elindeki lambanın ışığı gittikçe azalarak onu zifiri karanlıkta bırakıyordu. Bir süre gözlerini karanlığa alıştırmak için bekledi, ağaçların arasında çok az bir ışık görüyordu. Bir süre sonra karanlıkta hareket eden ışığın Flora'nın feneri olduğunu anladı, ışığı bir ağaçtan diğerine flaş ya da yıldırım efekti oluşturarak gezdiriyordu. Elleriyle önünü açıp, yalnızca adım attığı yeri görebildiği telefon ışığından yardım alarak ışığa doğru yürüdü. Flora'nın izini kaybetmemek için acele ediyordu. Arkasında bir ses duydu ve döndüğünde kalın bir dalla yüzüne darbe aldı, alnı yarılmıştı. Kafasından kanlar akmaya başladı, yanaklarından süzülen kanla yere düşen telefonunu aradı. Elleriyle yarasını kapayınca yaranın derin olsa da ciddi olmadığını anladı. Boynundaki fuları çıkardı ve kesiğe baskı uygulayarak, kanı durdurmak için alnına sardı.

Kafası karışmış ve kaybolmuştu, yavaşça ağaçların arasından görünen aydınlık sis bulutunu arayarak döndü ama hiçbir şey göremiyordu. Gözlerini ovuşturdu, yüzündeki kan kurumuştu, paniğe kapılıyordu. Yüzünün nasıl göründüğünü düşündü. Paranoyası yükselerek onu daha dikkatli dinlemeye zorluyordu, nefes almamaya çalışıyordu, etrafta birinin olduğuna emindi. Güçlü bir ıslık sesi duyunca dizlerine kapanarak çığlık attı ama ardından ona zarar vermeyeceğini anladı, bir şekilde ona yardım etmek için oradaydı ve ormandan çıkma şansı vardı. Sağ yanında keskin bir ıslık daha duydu. Kafasını uzatarak sesin geldiği yöne doğru ilerledi. Diğer ıslık tam önünden gelmişti ve aniden sanki birisi bir perde açmış gibi, ağaçların ilerisindeydi, Uribe evinin ardından bir düzlük uzanıyordu.

Yeni kesilmiş otlar yürümesini kolaylaştırıyordu, evin ardındaki çayırın bu kadar geniş olduğunu hatırlamıyordu. Ev, etrafına dizilen lambalarla oldukça aydınlıktı, etrafa sanatsal bir şey yapmak için hazır bekliyor gibi görünen alet edevatlar saçılmıştı. Hafif ışığın altında Flora'nın silahlı siluetini gördü, arka taraftan kararlı adımlarla ilerliyor ve giriş kapısına doğru gidiyordu. Adını bağırmak istedi ama hâlâ Víctor'un duymasından çekinerek vazgeçti. Var gücüyle evin duvarına varana kadar koştu, yaslandı ve Montes'in Glock silahını çıkararak dinlemeye koyuldu. Hiçbir şey duyulmuyordu. Duvara yapışık bir şekilde yürüdü, arada bir arkasına bakıyordu. Dikkatle giriş kapısına ilerledi, açık görünüyordu, dışarıya hafif bir ışık yansıyordu. Kapı hafifçe itilince o ağır ağır açılırken içeriyi incelemeye başladı.

Yanık ışıklar dışında hiçbir şey evde birinin olduğuna işaret etmiyordu. Alt kattaki odalara baktı ve "Bayan Tolosa'dan" beri pek bir şey değişmediğini fark etti. bir telefon arayarak etrafına bakındı ama hiçbir yerde yoktu. Dikkatle, sırtını duvara yaslayarak ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladı. Kapıları kapalı dört ve diğer merdivenin sonunda da bir oda vardı. Tek tek elle cilalanmış tahta kapıları açarak ilerledi. Diğer merdivenleri çıkmaya başladı, evde kimsenin olmadığından emindi ama yine de silahını elinde sımsıkı tutuyordu. Kapıya vardığında kalbi kulaklarını sağır edecek gibi çarpıyordu. Yutkundu ve sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Yan tarafa yaslandı, kapı kolunu çevirdi ve ışığı yaktı.

Polislik hayatı boyunca hiç bir sunakla karşılaşmamıştı. Quantico'da kaldığı süre boyunca video ve fotoğraflar görmüştü ama eğitmeninin söylediği gibi, sunak bulma hissini anlatabilecek bir şey yoktur. Küçük bir delikte, dolabın içinde ya da bir bavulda olabilir; tüm bir odayı kaplayabilir ya da bir kutuda bulunabilir, fark etmez. Bir tanesiyle karşılaştığında onu asla unutmazsın çünkü katilin başarılarını astığı bu özel korku müzesi alçaklığın, sapıklığın ve görebileceğin en ahlaksız insanın en büyük göstergesidir. Ne kadar davranış analizleri, profiller çalışsan da bir şeytanın gözünden bakmanın ne demek olduğunu bilemezsin, ta ki bir sunak bulana kadar.

Emniyetteki fotoğraflarda gördüğü şey karşısında duruyordu, korkudan nefesi kesilmişti. Camın ardından Víctor'un düzenli bir şekilde gazeteden kesip yerleştirdiği kızlar ona bakıyordu. Yanında Basajaun ile ilgili yazılar, kızların ölüm

haberleri ve hatta cenaze törenleriyle ilgili hatırlatmalar asılıydı. Törene gelen akrabaların, çiçeklerle kaplı tabutların, yerel bir gazetede yayımlanan enstitü gruplarının fotoğrafları vardı, altında an be an senaryonun hazırlanışını çektiği, adım adım cinayeti gösteren bir fotoğraf koleksiyonu bulunuyordu. Dehşet grafiğini ve katilin kanlı kariyerindeki gelişmeyi anlatan bir belge. Amaia şaşkınlıkla zamanla sararmış gazete parçalarına bakıyordu, kenarları nemden bükülmüştü, bazı tarihler yirmi yıl öncesine aitti, kampçılar ve uzaklardan gelen gezginlerin kayıp haberleri vardı.

Adım adım dizilmişlerdi ve en tepede bu şeytani çemberin kraliçesi gibi Teresa Klas ismi bulunuyordu. Víctor'un aklını kaybetmesine neden olan ilk kızdı o. Öyle ki onu evinin yakınlarında öldürme riskini göze alabilmişti, ama bu cinayet onda korku değil zevk yaratmıştı. Ölümünden sonraki iki yıl boyunca üç kadını daha öldürmüştü, şimdiki cinayetlerinde gösterdiği ince planlarla karşılaştırıldığında, dağda gayet umarsızca saldırdığı baştan çıkaran genç kız profiline uyan üç kız.

Bunun gibi bir sunak hayatını bu cinayet sahnelerine adamış bir adamın evrimini anlatıyordu. Her gün Flora'yla birlikte yaşayabilmek için gerekli olan disipline katlanabilmek için kendini alkole vermişti. Yok edici kötülüğünden uzaklaşmıştı, ta ki alkolü bırakana kadar... Flora'nın baskılarından ve alkolün sakinleştirici sersemliğinden kurtulmuştu. Tekrar denemişti, gelişimini, onun için her şeyi yapabileceğini göstermek için yanına dönmüştü ama Flora'nın kollarını açıp bekleyeceğini hayal ederken soğuk bakışlarla karşılanmıştı.

Tüm kadınlara, genç ve kışkırtıcı bedenleriyle kadın

olmak isteyenlere dikte ettiği ideal kusursuzluk ve saflık yolunda yaptıklarına rağmen küçük düşürülmüştü. Sunaktaki fotoğraflar arasında kendi gözlerini gördü, bir an için camdaki yansıması olduğunu düşündü. Sunağın merkezinde onur bölümünde duruyordu. Kâğıda basılmış fotoğrafı, şüphesiz yazıcıdan çıkarılmıştı. Yanında olan kardeşlerini kesmişti. Fotoğrafa dokunmak için elini uzattı, yanılıyor olduğunu düşünüyordu. Kâğıda dokundu ve bir anda kopan gürültüyle neredeyse kâğıdı yerinden çıkaracaktı, silah sesi olduğu aşikârdı. Merdivenlerden aşağıya indi, evin dışından geldiğine emindi.

Girişte Flora'yı gördü, elindeki tüfeği Víctor'a doğrultmuş tek kelime etmiyordu. Adam şaşkınlıkla döndü, ama yüzündeki ifadede gelişinden memnun olmuş gibi bir hal vardı.

"Flora, geldiğini duymadım, gelmeden arasaydın üstümü başımı düzeltirdim," dedi yağlı eldivenlerine bakarak, bir yandan eldivenleri çıkarırken girişe doğru ilerlemeye başladı. "Yemek bile yapardım."

Flora cevap vermedi, tek bir mimik bile yapmadı ama gözlerini ondan ayırmıyor ve tüfeği doğrultmaya devam ediyordu.

"Bana hazırlanmam için birkaç dakika verirsen, şimdi de yiyecek bir şeyler yapabilirim."

"Yemeğe gelmedim, Víctor," Flora'nın sesi oldukça donuk ve duygusuzdu, Víctor ise aldırış etmeden uysal tonuyla gülümseyerek konuşmaya devam etti.

"O zaman, sana yaptığım şeyi göstereyim," dedi arka tarafı işaret ederek, "motoru restore etmekle uğraşıyordum."

"Bugün fırınla işin yok mu?" diye sordu Flora, duruşunu

bozmadan ve tüfeğin ucuyla evin duvarına yerleştirilmiş taş fırına açılan demir döşemeyi işaret ederek.

Karısına bakarak gülümsedi.

"Yarın yapmayı düşünüyordum ama istersen birlikte yapabiliriz."

Flora sabrı tükenmişçesine derin bir nefes aldı, öfkesini belli etmek için kafasını salladı.

"Neler yaptın, Víctor? Neden yaptın?"

"Ne yaptığımı ve neden yaptığımı çok iyi biliyorsun. Biliyorsun çünkü sen de benim gibi düşünüyorsun."

"Hayır," dedi.

"Evet, Flora," dedi uysal sesiyle. "Sen söyledin, her zaman söylerdin. Onlar arandılar, fahişe görünümlü kıyafetleriyle erkekleri baştan çıkardılar ve birinin kötü kızların başına neler gelebileceğini öğretmesi gerekiyordu."

"Onları sen mi öldürdün?" diye sordu, silahını ona doğrultmuş olsa da bir yerde bir yanlışlık olmasını, inkâr etmesini, her şeyin bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu söylemesini diliyordu.

"Flora, bunu senden başka kimse anlayamaz. Çünkü sen de benim gibisin. Bunu herkes görüyor, çoğu insan senin benim gibi düşünüyor. Gençler sokaklarımızda uyuşturucu kullanıyor, kışkırtıcı kıyafetleri, gürültülü müzikleriyle sokaklarımızı kirletiyorlar. En kötüsü de kızlar, seksten başka bir şey düşünmüyorlar; konuşma şekilleri, giyimleri kışkırtmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Küçük fahişeler. Birinin bunu yapması, gelenekleri öğretmesi ve kökenlerimize saygı duymalarını sağlaması gerekiyordu."

Flora sersemliğini gizlemeye çalışarak iğrenç bakışlarla Víctor'a baktı.

"Teresa gibi mi?"

Adam başını diğer yana çevirerek gülümsedi.

"Teresa. Onu hâlâ her gün düşünüyorum. Teresa, kısa etekleri ve dekolteleriyle büyük Babil İmparatorluğu kadar ahlaksızdı."

"Kaza olduğunu düşünüyordum... O zamanlar gençtin, kafan karışıktı, ve onlar... onlar sadece kaybolmuştu."

"Biliyor muydun, Flora? Biliyordun ve beni böyle kabul mü ettin?"

"Bunların geride kaldığını düşünüyordum."

Yüzü değişti ve dudaklarına acı çeken bir ifade yayıldı.

"Zaten geride kaldı, Flora, yirmi yıldır elimden geldiğince çabaladım, kendimi kontrol edebilmek için içmek zorundaydım, Flora. Böyle bir şeyle mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Ama sen bana değer vermedin, yanımdan uzaklaştın, beni yalnız bıraktın ve alkolü bırakma koşulu koydun. Bıraktım, senin için bıraktım, Flora, hayatım boyunca yaptığım gibi, her şeyi senin için yaptığım gibi."

"Ama gencecik kızları öldürdün, katil oldun," dedi, "ufacık çocukları."

Adam bu durumdan rahatsız olmaya başladı.

"Hayır, Flora, onların nasıl arandığını gördün... Beni simaen tanımalarına rağmen arabama bile bindiler. Küçük değillerdi, Flora, hepsi birer fahişeydi. Ya da bir süre sonra fahişeye dönüşeceklerdi. O Anne, aralarında en kötüsü oydu. Enişteml yatıyordu, ailemc saldırıyordu, sevgili saf Ros'

umuzun evliliğine zarar veriyordu biliyorsun. Anne'nin küçük bir kız olduğunu mu düşünüyorsun? Bir fahişe gibi benimle yatmayı teklif etti, onunla işim biterken şeytani bakışlarla gözlerime baktı ve gülümseyerek küfür etti. 'Pisliğin tekisin,' bana bunu dedi, öldüğünde bile yüzündeki o gülümseme kaybolmadı."

Aniden Flora'nın yüzü değişti ve ağlamaya başladı.

"Anne'yi öldürdün, sen bir katilsin," dedi.

"Her zaman söylediğim gibi, Flora. Birinin doğru kararı vermesi gerekiyordu; bu bir sorumluluk meselesi, biri bunu yapmak zorundaydı."

"Benimle konuşabilirdin, amacın yaşadığımız yeri korumaksa bunun başka yolları var, ama küçücük kızları öldürmek... Víctor, sen hastasın, delirmiş olmalısın, başka türlüsü mümkün değil."

"Benimle böyle konuşma, Flora," dedi yaramazlık yapan bir çocuğun pişmanlıkla yüzüne yayılan gülümsemeyle. "Flora, ben seni seviyorum."

Flora'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu.

"Ben de seni seviyorum, Víctor, ama neden benden yardım istemedin," dedi silahını indirerek.

Víctor Flora'ya doğru iki adım attı ve gülümseyerek durdu.

"Şimdi istiyorum. Ne diyorsun? Fırında pişirmeme yardım edecek misin?"

"Hayır," dedi Flora, soğukkanlılıkla silahını kaldırarak. "Sana hiçbir zaman söylemedim ama, *txatxingorri*'den nefret ederim." Ve ateş etti.

Víctor'un gözleri büyüdü, karnından yukarıya yayılan

bir sıcaklık hissetti, önünde bir ışık belirdi, ışığın sonunda bir kız silueti görünüyordu. Başının bir kısmını örten beyaz peleriniyle Anne Arbizu yüzünde tiksinti ve hoşnutluk karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu. İkinci kurşunu yemeden önce *belagile* gülüşünü duydu.

Amaia evden çıktı ve elinde Montes'in Glock silahıyla emin adımlarla hızlıca ilerledi, bir yandan dikkatle herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyordu. İkinci ateş sesini duydu ve koşmaya başladı. Duvarın sonuna varınca evin, yıllar önce ahırların bulunduğu, kuzey cephesine doğru başını uzattı. Büyük yeşil kapıdan yoğun bir ışık süzülüyordu, çimenler kahverengiye dönmüştü, muhtemelen at ve ineklere ait bir yerdi. Flora kapının girişinde duruyordu, tüfeği göğüs hizasında tutuyor ve tereddüt etmeden içeriye doğrultuyordu.

"Tüfeği indir, Flora," diye bağırdı Amaia silahını ona doğrultarak.

Cevap vermedi, içeriye bir adım attı ve Amaia'nın görüş açısından çıktı. Amaia peşinden gitti ama sadece eski kıyafet yığını gibi biçimsiz bir gölge gördü.

Flora, Víctor'un bedeninin yanında oturuyordu. Elleri karnından çıkan kanla bulanmıştı ve alnını kırmızıya boyayarak yüzünü okşuyordu. Amaia ona doğru gitti ve ayaklarının dibinde duran silahını almak için eğildi. Ardından, Glock'unu arkasına koydu, Víctor'a doğru eğildi ve nabzını kontrol etmek için parmaklarını boynuna götürdü, bir yandan üzerinde Iriarte'yi aradığı telefonu arıyordu.

"Alduides yolunda ambülansa ihtiyacım var, mezarlığı geçince üçüncü ev, silahlı saldırı oldu, sizi burada bekliyorum."

"Amaia, faydası yok," dedi Flora neredeyse fısıldayarak. Sanki Víctor'u uyandırmaktan çekiniyordu, "o öldü."

"Ah, Flora," dedi elini başına götürerek, kardeşini Víctor'un cansız bedenini severken görmek kalbini parçalıyordu. "Nasıl yaptın?"

Başını kaldırarak şenlik ateşindeki ortaçağ azizesi gibi dikildi.

"Hâlâ anlamıyorsun. Birinin bunu durdurması gerekiyordu, senin gibi oturup bekleseydim şimdi vadinin her yanında kızların ölü bedenleri olacaktı."

Amaia kramp girmiş gibi elini başından çekti.

İki saat sonra

Doktor San Martín, Víctor'un öldüğünü teyit ederek bulunduğu ahırdan çıktı, Dedektif Iriarte üzgün bir ifadeyle Amaia'nın yanına gitti.

"Kardeşim size ne söyledi?" diye sordu.

"Unla ilgili bilgileri içeren dosyayı Baztán Oteli'nin otoparkında bulduğunu düşünüp bir plan yaptığını, tüfeği korktuğu için aldığını, emin olmasa da Víctor'un katil çıkması sonucunda kendini korumak için yanında götürdüğünü. Onun öldürüp öldürmediğini sorduğunda itiraf etmekle kalmayıp sert çıktığını, tehdit ederek üzerine yürüdüğünü, kendini tehlikede hissettiği için düşünmeden tetiği çektiğini. Ama Víctor'un yere düşmediğini, üzerine yürümeye devam

ettiğini bu yüzden yeniden ateş ettiğini. Bilincinin yerinde olmadığını, çok korktuğundan refleks olarak yaptığını söylüyor. Beyaz kamyonet içeride, muşambanın altında. Flora onu restore ettiği motorları bulmak için kullandığını söyledi ve tavan arasındaki dehşet koleksiyonun yanı sıra fırının içerisinde ve mutfakta Salazar Pastanesi'ne ait poşetlerde un varmış."

Amaia gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

On saat sonra

Amaia Johana Márquez'in cenaze törenine katıldı, insanların arasına karışarak sonsuz bir huzur için dua etti.

Kırk sekiz saat sonra

Teğmen Padua Amaia'yı aradı.

"Seprona Jandarması bize gösterdiğiniz mağarada farklı ölçülerde insan kemikleri buldular. Sayılarından yola çıkarak yaklaşık on iki ceset kalıntısı olduğunu hesapladılar, bir şekilde mağaranın içerisine sürüklenmişler. Adli tıpa göre on yıldan fazla süredir oradalar ve hepsinde insan dişlerine ait izler bulunuyor. Ne soracağınızı biliyorum. Ve cevabı evet: Johana'daki ısırıkla uyuşuyor. Ve hayır, Víctor Oyarzábal'ın diş kalıbıyla uyuşmuyor."

On beş gün sonra, mahkeme Flora'yı serbest bırakmıştı, tam da o gün Büyük bir zevkle adlı kitabı çıkmıştı ve Flora Costa del Sol'de uzun bir tatile çıkma kararı almıştı. Bu arada Salazar Pastanesi'ni Rosaura işletmeye başlamıştı. Yalnızca

satışlar yükselmemiş aynı zamanda Flora bölgede bir kahramana dönüşmüştü. Bölgedekiler ne olursa olsun yapmak zorunda olduğu şeyi yapan kadınlara her zaman saygı duymuştu.

On sekiz gün sonra

Doktor Takchenko'dan bir arama geldi.

"Dedektif, görünüşe bakılırsa siz haklıydınız: Fransız servisindeki gözlem GPS'leri on beş gün önce yedi yaşlarında oldukça dalgın görünen bir kızın görüntülerini kaydetmiş, kızın vadiye kadar inmiş olabileceği düşünülüyor. Endişe edecek bir şey yok. Linnete tekrar Pirene'ye gitti."

Bir ay sonra

Regl olmamıştı. Ne sonraki, ne de ondan sonraki ay...

Teşekkür

Bu romanın yazılırken her türlü yardımı ve beceriyi gösteren insanlara teşekkür etmek istiyorum.

San Luis Üniversitesi'nden Bay Leo Seguín'e moleküler biyoloji hakkındaki katkıları için.

Juan Carlos Cano'ya klasik motor restorasyonuyla ilgili katkıları için. Bana da aşılamayı başardığı tutkulu bir dünya.

Navarra Özerk Polis Teşkilatı'ndan baş sözcü, Dedektif Yardımcısı Mikel Santamaría'ya sorularıma sabırla cevap verdiği için.

Baztán'daki Jorge Oteiza Etnografya Müzesi'ne, yazmaya başlamak için ihtiyacım olan bilgiyi bulmamı kolaylaştırdığı için.

Yardımcım Anna Solar Pont'a, onu elde ettiği için.

Mari'ye, Baztán üçlemesini yazmaya başladığımdan beri emekli olmaktan vazgeçip bu kargaşada beni onurlandırarak hiçbir yardımını esirgemediği için.